

Giới thiệu Nữ Hoàng Bi Kịch

Một câu chuyện tình trong tác phẩm Nữ Hoàng Bi Kịch với sự bi đát của cô bắt đầu sau khi kết hôn nhưng trước đó lại là một mối tình rất đẹp.

Cô mười tám tuổi, cô ngộ lòi yêu anh và đã được anh đáp ứng lại tình cảm của mình, tưởng như là hạnh phúc cho đến khi cô hai mươi hai tuổi. Tự gả cho anh cuộc sống của mình và hy vọng đây sẽ là một tình yêu vĩnh cửu...

Nhưng mọi chuyện không như cô nghĩ, chưa được bốn tháng sau khi cưới, anh đòi chia tay cô. Đã thế còn bắt cô bỏ đi đứa con trong bụng, năm năm sau. Cô cùng con trở về và đi tìm hạnh phúc !!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bi Kịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Đồng Nhan mở cửa, nhìn người trước mặt, tươi cười:

“Anh đã về rồi ? ”

Trên người cô vẫn đang mặc tạp dề in hình Transformers chưa kịp cởi, cô rất thích chiếc tạp dề này vì nó là thứ lần trước mua khi đi siêu thị cùng Tần Nhiên . Nhưng cô hiếm có dịp mặc nó vì cô nấu nướng không giỏi, mà Tần Nhiên lại không thích cô xuống bếp.

Tần Nhiên lạnh nhạt nhìn cô, đôi mắt đen trong trẻo như ánh sao thấp thoáng trên bầu trời đêm hơi ngạc nhiên, nhưng ánh mắt ấy thu lại rất nhanh, anh lướt qua cô đi thẳng vào phòng khách, được nửa đường, anh dừng lại nói:

Khuya rồi, nghỉ ngơi đi”

Lúc anh đi ngang qua, mùi nước hoa từ anh thoang thoảng truyền tới, nhãn hiệu nước hoa này rất ngọt ngào, trong tâm trí cô không khỏi hiện lên bóng dáng tươi cười của người phụ nữ kia.

Làm như không nghe thấy anh nói gì, cô cười hỏi anh:

"Anh ăn cơm chưa?"

“Tôi ăn bên ngoài rồi”

Tần Nhiên xoay người nói với cô, giọng đều đều, chắc bản thân anh cũng nhận ra giọng mình hơi lạnh lùng vì thế anh nhìn cô cười, anh cười rất đẹp, đôi mắt phượng hơi nhú lại, đôi mắt anh sáng và sâu, dù hiện tại trong đôi mắt ấy chẳng hề có chút niềm vui, nụ cười cũng thật miễn cưỡng.

Đồng Nhan cúi đầu, tay phải gắt gao nắm chặt, móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay :

“Vậy ngồi cùng em đi”

Cô dừng lại, ngẩng đầu cười châm biếm:

“Tần Nhiên, có thể đây là bữa cơm cuối cùng của chúng ta nhỉ”

Nụ cười trên mặt Tần Nhiên chợt tan biến, một hồi lâu sau, anh lại cười nói:

“Được”

-

Cô tự xới cho mình một bát cơm, đang định xới cơm cho anh thì bàn tay run rẩy dữ dội, ngay cả thìa xới cơm cũng không cầm vững, đột nhiên, có một đôi tay đỡ lấy cái bát và thìa xới cơm trong tay cô. Giọng anh lạnh nhạt vang lên:

"Tôi tự xới được”

Cô quay đầu, cười với anh:

“Cũng được”

Sau đó, cô đi tới cạnh bàn ăn, ngồi xuống, cầm bát đưa lên bắt đầu ăn cơm tối.

Nhìn mâm cơm, đôi mắt cô cay cay, cười chua xót, trong lồng ngực thoáng tê dại, con tê tái này làm tan nát trái tim cô.

Trên bàn đầu là những món Tàn Nhiên thích ăn, vì vậy đó là những món cô nấu ngon nhất. Cô gấp một miếng trứng xào cà chua, vừa ăn lập tức cảm giác chua xót tràn đầy khoang miệng. Những món này cô làm xong từ lâu rồi vậy mà Tàn Nhiên về rất trễ, thức ăn đun đi đun lại không dưới ba lần nên mùi vị đều biến dạng, com cũng khô cứng.

“Hôm nay là ngày thứ 97 chúng ta kết hôn đấy”

Cô mở miệng nói

“Tôi chưa từng đếm qua”

Tàn Nhiên trả lời một cách hồ hững, anh không hề cầm bát đũa lên, chỉ ngồi nhìn cô ăn com.

“Anh là người bận rộn, đương nhiên sẽ không nhớ được những chuyện vặt vãnh này rồi”

Tàn Nhiên trầm mặc

“Em chỉ không ngờ rằng chưa kết hôn được trăm ngày, anh đã ngã bài với em sớm vậy”

Cô ngẩng đầu cười một cách hiểu biết:

“Chắc anh nóng lòng chờ ngày này lâu rồi nhỉ, em hiểu, phải chung chăn gối với một người phụ nữ mà mình không yêu thương, phải giả vờ yêu em lâu như vậy, thật vất vả cho anh quá”

Khóe miệng Tàn Nhiên khẽ động đậy, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi, cười nhạt.

-

Bữa com này chậm chạp trôi đi, cô tuy ăn cho có nhưng vẫn cố ăn hết bát com, cô ăn từng miếng một, nhai thật kỹ, nuốt thật chậm. Vì com khô nên rất khó nuốt, hơn nữa mỗi khi ăn một miếng, chua xót trong lòng lại dâng lên, có lẽ đây là bữa com khó ăn nhất trong đời cô. Tàn Nhiên không đụng tới hột com nào, cô mất công nấu bữa com cuối cùng cho anh vậy mà ngay cả nếm thử một chút anh cũng không nỡ. Anh cầm đũa lên rồi lại buông xuống, buông xuống rồi lại cầm lên, khoảng 3 lần.

Com nước xong, Đồng Nhan định đi rửa bát thì Tàn Nhiên ở phía sau lưng cô, nói:

"Đề di Trương dọn đi"

Cô hơi chần chừ, rồi dừng tay lại, ngẩng đầu nói:

“Cũng đúng, nốt ngày mai nữa thôi, em không cần khiến mẹ chồng vui vẻ nữa rồi, em cũng không cần tiếp tục giả bộ ngoan ngoãn nữa”

Đôi môi Tàn Nhiên khẽ nhúc nhích, nhưng nửa chữ cũng không nói, tươi cười:

“....Cũng tốt....”

Đồng Nhan nhìn anh, móc tờ đơn ly hôn trong túi áo khoác dưới tạp dề ra, đưa cho Tàn Nhiên:

“Em đã ký rồi, giờ đến lượt anh”

Tàn Nhiên trút bỏ nụ cười trên mặt, cầm tờ đơn ly hôn cô đưa, thản nhiên nhìn:

“Để tôi suy nghĩ thêm”

Đồng Nhan bật cười:

“Tàn tổng còn cần suy nghĩ gì nữa, anh lên kế hoạch lâu như vậy không phải để chờ ngày hôm nay sao?”

Cô cười nhìn anh, cười đến mức rớt nước mắt:

“Ha ha....Có phải tôi còn nên chúc mừng anh không?”

Tàn Nhiên mím chặt môi, khẽ gọi cô

“Tiểu Nhan”

Cô cười, ánh mắt cong cong giống hình trăng lưỡi liềm, bên trong con ngươi màu nâu ạng nước:

“Gọi tôi Đồng Nhan, bây giờ chúng ta coi như không quen biết, không cần gọi thân mật thế, làm người khác thật buồn nôn”

Sắc mặt Tàn Nhiên hơi tái, làn da trắng của anh dưới ánh đèn vàng hắt xuống càng nhợt nhạt. Cô còn muốn cười nữa, nhưng không thể cười nổi. Lúc anh chưa về, cô tự nói với bản thân, cô đã đánh mất trái tim, không thể mất luôn cả thể diện được, cho dù thể diện của Đồng Nhan cô cũng không còn lại là bao.

Cô rửa tay, sau đó lướt qua Tàn Nhiên đi lên lầu.

-

Cô đi vào phòng ngủ của bọn họ, thứ đầu tiên đập vào mắt cô chính là bức ảnh cưới của cô và anh. Bọn họ đã cùng nhau treo ảnh cưới lên, ngày ấy, cô muốn được tự tay treo bức ảnh này lên nhưng bởi vì vóc dáng nhỏ bé của cô nên Tần Nhiên đã đỡ lấy cô rồi cùng nhau treo ảnh.

Cô còn nhớ rõ cảnh tượng ấy, Tần Nhiên cao to ôm lấy cô, cô ngồi bên trên xem xét ảnh cưới của mình, cực kỳ hạnh phúc, cảm giác như đang lơ lửng ở trên những đám mây cao. Nhưng những đám mây hạnh phúc ấy cũng thật nguy hiểm, chỉ cần sơ ý một chút thôi là nó có thể rớt xuống, vỡ tan.

Tần Nhiên ôm cô, tay của cô chỉ cần khẽ với lên là có thể chạm vào khung ảnh, cô chỉnh khung ảnh ngay ngắn, , rạng rỡ cười với anh:

“Sau này chúng ta già rồi, lúc rảnh rỗi anh cũng ôm em lên đây kiểm tra xem bức ảnh này có ngay ngắn không nhé”

Tần Nhiên cười, nhìn cô:

“Lúc ấy xương cốt anh rệu rạo hết rồi”

Cô cười hưng phấn:

“Không sợ, khi đó chúng ta con cháu đầy đàn rồi, bọn chúng sẽ mua 'tân đắp trung đắp' cho chúng ta ”

Chỉ mấy tháng trước còn “ Năm tay nhau đến già ” giờ đã biến thành “Năm tay nhau, rồi buông”

-

Đồng Nhan cúi đầu, lặng lẽ ngồi bên mép giường. Mùa đông ở thành phố A khá lạnh, dự báo thời tiết hôm nay nói sẽ có không khí lạnh tràn về, nên càng thêm lạnh lẽo.

Cô không mở hệ thống sưởi, toàn thân co rúm lại.

Cô đứng lên, đi tới bên cửa sổ, cơ thể cô khẽ run rẩy nhưng vẫn mở cửa sổ ra, gió đêm lạnh lẽo lập tức ủa vào, giống như con dã thú đang gào thét, thổi rất mạnh và nhanh. Rèm cửa bị gió làm thổi bay lên, cuộn lại giữa không trung, như một con bướm bướm to lớn muốn hứng gió vậy.

Cô rung mình, gió ban đêm thổi tới lạnh thấu xương, tạt thẳng vào mặt cảm giác giống hệt bị dao cắt. Cô thấy mình dường như đang tự ngược đãi bản thân, giễu cợt mình thật lập dị, dù bây giờ cô có nhảy từ cửa sổ này xuống, Tần Nhiên cũng chẳng thêm nhũn mảy.

Cô chợt nhớ lại ngày xưa, khi cô và anh vẫn còn yêu nhau, cô chỉ cần hơi cảm cúm thì dù nửa đêm anh cũng vẫn đi mua thuốc cho cô.

Gió lạnh làm cô ngáy giấc, nhưng có thể khiến cô tỉnh táo một chút, mà thứ cô cần nhất bây giờ chính là tỉnh táo. Cô rõ ràng bị người mà mình tin cậy nhất lừa suốt 4 năm, trong 4 năm, cô ngốc nghếch chẳng hề phát hiện, tự mình hoang tưởng theo dệt nên cái vẻ giả giả dối bên ngoài, lúc gặp gỡ Tần Nhiên cô còn nghĩ rằng mình đã gặp được chân mệnh thiên tử.

Nhưng thật nực cười, người cô gặp được không phải là chân mệnh thiên tử, mà là một kẻ nắm trong tay số mệnh của cô.

-

“Đồng Nhan”

Giọng Tần Nhiên vang lên phía sau lưng cô.

Cô xoay người, nhìn về phía anh

“Đứng rồi, cái này trả lại cho anh”

Cô móc một chiếc nhẫn từ trong túi ra. Viên kim cương trên chiếc nhẫn bạch kim sáng lấp lánh, đẹp đến nghẹt thở.

“Cô giữ đi”

Tần Nhiên đi tới bên cạnh cô, nét mặt không thay đổi:

“Tôi đã vứt rồi, chiếc nhẫn này coi như mất đi ý nghĩa của nó, cô có giữ cũng chẳng sao”

Cô bật cười, đầu ngón tay xoa xoa bên ngoài chiếc nhẫn kim cương:

“Tốt, phải trả lại cho anh tôi cũng thấy đau lòng, chiếc nhẫn kim cương này trị giá rất nhiều tiền, sau này lúc tôi khó khăn còn có thể đem nó bán phá giá “

Sắc mặt Tần Nhiên cứng đờ, khóe miệng khẽ nhếch lên, thản nhiên nói

“Cái này là của cô, tùy cô xử lý”

Cô dừng lại, vẫn nhìn anh cười:

“Tần Nhiên, 4 năm qua anh có từng yêu tôi không...?”

Thật là câu hỏi ngu ngốc! Về sau, mỗi lần Đồng Nhan nhớ lại chuyện này đều cảm thấy năm ấy mình thật khờ khạo. Chuyện này còn cần phải hỏi sao? Đơn giản là tự chuốc nhục nhã.

Tần Nhiên quay đầu, không trả lời.

Đồng Nhan cười giễu cợt

“Ha ha...Tôi hiểu”

Dừng một chút, nhìn anh:

“Chẳng qua, tôi không nghĩ rằng mình lại có thể bị anh lừa nhiều năm như vậy, từ đại học đến giờ đã bốn năm, tôi bị anh lừa 4 năm. 4 năm qua, tôi vẫn cho rằng anh yêu tôi, nhưng diễn xuất của Tần tổng đúng là cao siêutôi xin bái phục...bái phục.”

Tần Nhiên nhìn cô, trầm mặc một lúc, sau đó nói

“Đây là cô thiếu nợ Tần gia”

Cô cười khẩy

“Chơi đùa Đồng gia xong rồi, có phải đã trả hết nợ rồi không?”

Tần Nhiên im lặng

Đồng Nhan cúi đầu, một lúc sau ngẩng lên:

“Được rồi, tôi cũng nên đi rồi, nếu ký xong đơn ly hôn thì gửi cho Trình Mai Mai, tôi sẽ liên lạc với cô ấy”

“Đồng Nhan...”

Tần Nhiên bỗng nhiên bắt lấy tay cô, con người đen lấy bình tĩnh nhìn cô, anh nắm tay cô rất mạnh khiến cô cảm thấy hơi đau.

Cô cười, gạt tay Tần Nhiên ra, hít một hơi nói, giọng nhàn nhạt

“Mọi thứ kết thúc rồi, anh đừng khiến tôi chán ghét nữa được không?”

Mãi lâu sau, khóe miệng Tần nhiên nhếch lên, bật cười

“Xem ra cô coi mở nhĩ, tôi yên tâm rồi”

“Cám ơn anh nhiều..”

Nói xong cô kéo theo valy đã sớm chuẩn bị xong, tiếng bánh xe valy sần sật trên sàn gỗ trang trọng.

Lúc cô đi nhanh ra khỏi phòng,giọng Tần Nhiên lạnh nhạt vang lên sau lưng của cô

“Đồng Nhan, trước khi tôi ký tên, bỏ đứa trẻ trong bụng đi”

Trong lòng cô cảm thấy lạnh lẽo tới mức buồn nôn, khớp xương ngón tay cảm rung hành lý xanh tím, móng tay trở nên trắng bệch, nắm chặt lấy tay cầm bằng sắt. Cô quay đầu thản nhiên cười:

“Tần Nhiên, anh hại tôi trở nên hai bàn tay trắng, anh cho rằng tôi còn có thể sinh con cho anh sao? Tôi không buồn chán tới nỗi mang theo một đứa con riêng đâu”

Tần Nhiên mím môi

“Thế thì tốt”

Đúng, như vậy là tốt nhất, hai người không còn dính líu tới nhau.

Cô xách valy phăng phăng đi xuống lầu, một mạch ra khỏi cửa chính Tần gia.

Bên ngoài, gió lớn thổi tóc cô tung bay, cô quàng khăn vào cổ, ngẩng đầu nhìn trời, hiếm khi nhìn thấy những ngôi sao trong đêm gió mùa đông.

Cô cười nhẹ, đưa tay vào trong túi, móc ra chiếc nhẫn kim cương rồi hung hăng ném xuống đất, ra sức giẫm đạp lên nó, cuối cùng đá bay nó vào trong vườn hoa của Tần gia.

Đủ rồi! Thật sự đủ rồi, đêm nay xem như là cô được sống khác người một lần. Loại khác người này, một lần là đủ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bi Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

5 năm sau.

-

Tần Nhiên đẩy cô nàng xinh đẹp đang dựa vào người mình ra, sau đó ném bài trong tay xuống, cười nói

“Khuya lắm rồi, các vị cứ tiếp tục cuộc chơi, tiền thắng hôm nay tôi không lấy, xem như tiền nhận lỗi.”

Người đàn ông cùng bàn với Tần Nhiên mặt mũi trắng trẻo, đôi mắt đào hoa tinh tế híp lại, trên sống mũi thẳng là một chiếc kính gọng vàng, đôi môi mỏng nhếch lên, cười châm biếm

“Tần tổng thật hào phóng”

Nói xong, người ấy liếc nhìn chiếc đồng hồ to đùng trên tường

“Vẫn còn sớm nhỉ? Hay Tần tổng phải về với cô gái nhỏ của Tổng gia?”

Khóe miệng Tần Nhiên khẽ động đậy, nhưng anh cười không nói

Trong mắt người đàn ông mặt mũi trắng trẻo lóe lên tia giễu cợt, lười biếng dựa vào ghế da sau lưng, chậm rãi nói

“Tần tổng, anh và cô Tổng đính hôn cũng 3 năm rồi nhỉ, lúc nào cho chúng tôi uống một chén rượu mừng của 2 người đây?”

Nghe được người đàn ông trắng trẻo nói thế, trừ người đàn ông ngồi cạnh Tần Nhiên không nói gì ra thì tất cả mọi người đều bắt đầu ồ ồ.

“Đúng vậy, Tần tổng có lẽ sắp có chuyện vui đây”

“Tần tổng và cô Tổng trông rất xứng đôi, trai tài gái sắc, đúng là duyên trời định”

“Đúng vậy, không biết lúc nào chúng tôi có thể uống chén rượu mừng của 2 người đây”

“Nghe đồn rằng cuối năm nay tổ chức?”

“Tần tổng, anh mà còn chờ đợi nữa, cô Tổng cũng không đợi nổi đâu”

Tần Nhiên cười, nhưng trong mắt không hề có niềm vui, anh cầm chiếc áo vest vắt trên ghế salon lên, không quan tâm những lời bàn tán sôi nổi của mọi người nữa, nói với người đàn ông trắng trẻo:

“Hôm qua bác Trác còn than phiền với tôi không biết cậu Trác bao giờ mới tìm được đối tượng yêu đương cố định, tôi nghĩ Trác gia gấp gấp như vậy, có lẽ về chuyện này anh còn sớm hơn tôi nhỉ”

Nét mặt Trác Chính Dương lười nhác, thông thả nói

“Tôi nghĩ chuyện tìm đối tượng kết hôn không đến nỗi quá gấp, cũng không cần lấy một người mà mình chưa hiểu rõ, nhưng nếu đã lấy thì phải chịu trách nhiệm với người ta, nhất định không được giống như một số người, kết hôn chưa tới nửa năm đã có niềm vui mới”

Trác Chính Dương nói xong, cả khu ghế lô chợt yên tĩnh trở lại, mọi người đưa mắt nhìn nhau, sau đó mấy người hiểu rõ sự tình khẽ ho khan vài tiếng, cố gắng chuyển đề tài để phá tan bầu không khí lúng túng này.

*Ghế lô: ghế ngồi thiết kế đặc biệt trong kịch trường, một gian có vài chỗ ngồi.

5 năm trước, Đồng gia phá sản, tuy truyền thông không đưa tin, nhưng những người trong ngành như bọn họ đều biết chuyện gì xảy ra. Ông Đồng bị người con rể mà ông ta rất tự hào lật đổ. Đồng Nhan, con gái duy nhất của Đồng gia, người mà kết hôn với Tần Nhiên, sau khi Đồng gia xảy ra sự cố thì giống như bốc hơi khỏi thế gian vậy.

Khi đó, đây là một đề tài nóng hổi, dù giới truyền thông e ngại thế lực của Tần thị, không dám viết nhiều, nhưng tin đồn sốt sình sịch vẫn bị người ta truyền đi.

Sự việc cũng đã trôi qua 5 năm, người thông minh đương nhiên không có thói quen nhắc lại chuyện cũ, huống hồ hiện nay Tần thị là xí nghiệp đứng đầu thành phố A. Tần Nhiên lại càng thuận buồm xuôi gió, đính hôn với con gái Tổng gia, sự nghiệp của anh càng phát triển như nất trời ban trưa. Bây giờ mọi người muốn nịnh bợ còn chẳng kịp nữa là nhắc lại chuyện cũ của anh?

Đàn ông mà, tàn nhẫn cũng được, vô tình cũng không sao, miễn là có khả năng đủ để mọi người kính trọng. Có điều, không phải anh nợ nần gì vị công tử Trác gia này chứ, lần này vừa gặp anh ta đã chọc đúng vào điểm yếu của Tần Nhiên? Tính tình vị Trác công tử này vốn kiêu ngạo, ngay cả ông Trác cũng không chế ngự được anh ta, thì có ai còn có gan phê bình anh ta.

Sắc mặt Tần Nhiên vẫn tươi cười, không trả lời Trác Chính Dương

“Vậy tôi đi trước, không quấy rầy hứng thú của các vị nữa”

Nói xong, anh cầm lấy áo khoác rời khỏi khu ghế lô.

Tần Nhiên đi tới chiếc xe Bentley trắng ở bãi đậu xe dưới tầng ngầm, tựa người trên thân xe, lấy một điếu thuốc, không hề châm lửa mà ngậm bên ngoài miệng theo thói quen. Tay phải của anh vẫn cầm chiếc áo khoác đen, ngón tay đẹp nắm thật chặt, đầu ngón tay hơi tái, tay anh rất trắng, khớp xương rõ ràng.

"Sao, bức bội ư?"

Lúc anh đang thất thần, trong gara vang lên giọng trầm thấp của một người đàn ông, đó chính là người ngồi cùng bàn với anh lúc này, người luôn im lặng không nói gì, Kỷ Dự Văn, nhiều năm qua, anh ta coi như là một người bạn hiểu khá rõ Tần Nhiên.

“Ha ha”

Tần Nhiên cười khẽ

“Tôi không phải một người hay nhớ lại chuyện xưa”

5 năm, đã 5 năm rồi, trong 5 năm, người ta có thể làm rất nhiều chuyện, quen biết thêm nhiều người, tương tự cũng có thể quên đi một người nào đấy, mà người ấy chắc cũng đã quên mình nhỉ? Quên cũng tốt, anh xứng đáng bị đẩy xuống địa ngục, tốt hơn hết không nên dính líu gì tới nhau.

” Tôi cũng nghĩ thế, Tần tổng sao có thể bức bội được? Trong lòng cậu so với người khác đều lạnh giá hơn. Tôi đã từng thấy bộ dạng còn tuyệt tình hơn thế của cậu, một người như cậu, sao có thể bức bội vì những chuyện cũ”

Khóe miệng Kỷ Dự Văn nhếch lên, cười nhạt.

Sắc mặt Tần Nhiên trầm xuống, mím chặt môi, im lặng, không trả lời.

Một hồi lâu

“Tôi đi trước, gặp sau nhé”

Anh mở cửa, lên xe chuẩn bị rời đi.

"Cô ấy về rồi..."

Sau lưng anh, Kỷ Dự Văn đột nhiên nói.

Bóng lưng Tần Nhiên ngẩn ra, cơ thể cũng cứng ngắc, bàn tay đặt trên cửa xe từ từ trượt xuống.

“Hình như về từ tuần trước...”

Giọng Kỷ Dự Văn nhẹ nhàng, anh liếc nhìn phản ứng của Tần Nhiên, tiếp tục nói

“Nhưng hình như cô ấy sống không tốt lắm, có một chuyện, cậu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt...”

Tần Nhiên quay người lại

“Cậu nói đi...”

Kỷ Dự Văn nở nụ cười, mắt lơ đãng kèm theo sự châm biếm

“Cô ấy dẫn về một đứa trẻ, có lẽ khoảng 5 tuổi.”

Trên đời này, người có thể khiến Kỷ Dự Văn thực lòng khâm phục không nhiều lắm, Tần Nhiên lại chính là người đó. Mấy năm nay, nhờ có anh, Tần thị càng ngày càng phát triển, thuận buồm xuôi gió. Không phải chỉ cần tài năng thì có thể làm được chuyện này, phải có thủ đoạn, quyết đoán và dã tâm. Nhưng việc xả ra năm ấy, Kỷ Dự Văn nghĩ rằng Tần Nhiên hơi quá tay với cô gái đó.

Trong mắt Tần Nhiên tràn đầy kinh sợ, đôi mắt phượng rõ ràng không thể tin nổi, cơ thể dựa hẳn vào xe

“Đứa bé?”

“Đứa bé nào?”

Anh nhấc lại lần nữa.

Kỷ Dự Văn là người người hiểu rõ chuyện hai người bọn họ nhất, vì vậy anh cũng biết lúc Đồng Nhan rời khỏi Tần gia thì đang mang thai.

“Có lẽ cô ấy không bỏ đứa trẻ ấy”

Dừng lại , nhìn Tần Nhiên cười

“Đồng Nhan là một cô gái lương thiện, năm ấy sao có thể nhẫn tâm bỏ đứa trẻ được chứ, không phải cậu đã dự đoán trước chuyện này hay sao? Nhưng cậu cũng không cần lo lắng, Đồng Nhan sẽ không mang con tới tận cửa tìm cậu đâu, cô ấy không phải là loại phụ nữ không biết điều”

Những lời Kỷ Dự Văn vừa nói giống như có có gai, đâm thẳng vào sâu trong trái tim anh, mỗi một chữ thốt ra là một lần đâm, không hề nể tình.

-

Tần Nhiên lái xe về căn hộ riêng của anh với tốc độ hơn 120km/h, gió đêm lạnh lẽo, thổi vù vù từ cửa sổ tràn vào khiến anh cảm giác lạnh thấu xương đến mức tỉnh táo hơn.

Đêm hôm khuya khoắt, anh mở cửa bước vào căn nhà to trống vắng, bật đèn, đôi mắt anh trong giây lát không kịp thích ứng với ánh sáng của ngọn đèn, anh đi tới trước cửa kính, đứng ở tầng thứ năm mươi tám, về mặt trầm mặc nhìn những ánh đèn của hàng vạn ngôi nhà phía dưới.

Anh cầm trong tay mảnh giấy mà Kỷ Dự Văn đưa cho lúc ở trong gara, trên ấy ghi địa chỉ liên lạc hiện tại của cô. Thành phố A, Khu tây, đường Bách Diệp, tầng 11 phòng 302.

Nếu anh nhớ không lầm, đó là nơi anh đã mua lại dự định khai phá, nhưng dân cư lại không chịu di dời nên công trình vẫn bị trì trệ, chưa thể khởi công được. Sao cô lại ở khu ấy, nếu đúng như vậy, thì những lời Kỷ Dự Văn nói là thật, cuộc sống của cô không hề tốt. Khu đất ở khu tây được coi là nơi nghèo nhất của thành phố A, nhưng cô lại dẫn theo một đứa trẻ sống ở một nơi như vậy.

Cô sống không tốt, không phải anh nên vui vẻ ư, nhưng không hiểu sao trong lòng anh thấy vô cùng đau đớn. Chỉ cần Mỗi lần nhớ tới người phụ nữ ấy, cơn đau quen thuộc lại nhói lên, dường như không thuốc nào có thể cứu chữa được. Trong đầu anh bỗng nhiên nhớ lại khuôn mặt không biết đã xuất hiện trong giấc mơ của anh bao nhiêu lần. Lúc cô cười tươi như hoa, lúc cô tức giận, lúc cô rên rỉ trên miến bên dưới cơ thể anh, lúc cô vô tình nói hận anh.

Cô nói

“Tần Nhiên, vì sao mỗi lần hẹn hò anh đều đến muộn hả, anh xem, bây giờ phim cũng chiếu xong rồi, mọi thứ đều tan cuộc hết rồi anh mới thông thả tới vậy?”

“Em muốn sinh cho anh một đứa con trai, sau đó sẽ sinh một cô con gái, như thế anh trai có thể chăm sóc cho em gái”

“Sau này, khi chúng ta có con cháu đầy nhà, bọn chúng sẽ mua cho chúng ta 'tân đất trung đất’”

” Hôm nay em mới nghiên cứu được món ăn này, mùi vị khá ngon nhé, bên ngoài không bán đâu, anh có muốn nếm thử không?”

“..”

“Tần Nhiên, ba em nói, bằng chứng lật đổ ba là do anh thu thập. Em nghĩ ba nhất định là... đang gạt em, có đúng không? Tại sao ông lại khẳng định là anh ...Nếu là anh...thì đúng là một chuyện châm biếm đến nhường nào...”

“Tần Nhiên, em nghĩ nhất định do em quá yêu anh, nên anh có thể ức hiếp em thế này đúng không? Anh ức hiếp em là đủ, nhưng tại sao còn phải ức hiếp người nhà của em nữa...”

“Tần Nhiên, có thể đây là bữa cơm tối cuối cùng của chúng ta”

“Anh hại tôi thành hai bàn tay trắng, anh nghĩ tôi còn muốn sinh con cho anh sao? Tôi không buồn chán đến nỗi dấn theo một đứa con riêng đâu...”

Tần Nhiên chậm rãi nhắm mắt lại, một lúc sau mới mở mắt ra.

"Xoạt"

Kéo chiếc rèm cửa sổ màu lam vào, bỏ lại những ánh đèn ngoài tầm mắt, sau đó anh đi vào phòng.

Tần Nhiên, người rớt cục đang sợ gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Chương 3

Edit Vũ Linh

Đồng Nhan cầm túi lớn túi nhỏ thức ăn đặt trên xe đạp điện, lúc cô định đẩy xe đến công chợ thì đột nhiên nhớ tới túi sữa chua cuối cùng trong nhà đã bị Trình Mai

Mai uống hết, bây giờ nhân tiện cô có thể mua thêm. Lúc này Cách Lạp đang ở giai đoạn phát triển, thức ăn dinh dưỡng của nó nhất định phải đạt tiêu chuẩn như những đứa trẻ cùng lứa khác. Đồng Nhan từ cửa hàng tạp hóa đi ra, đặt sữa chua vừa mua vào túi, sau đó cười lên chiếc xe đạp điện để bên ngoài.

Đi xe đạp điện vào mùa đông đúng là cực hình. Tay cầm ghi đông lạnh ngắt, mặt cô phải hứng gió càng lạnh hơn, hơn nữa cô đi xe đạp điện không giòi, giữ thăng bằng lại không tốt khiến cô mấy lần suýt ngã, chiếc xe này sắp hỏng đến nơi rồi mà đường chợ thì gồ ghề, làm cô càng tốn sức.

Đồng Nhan đến cổng chợ, biển người bên ngoài chen lấn nhau, cô thốt lên

“Xin lỗi, cho tôi nhờ một chút, cảm ơn...”

Sau đó, cô thấy ánh mắt mọi người không hèn mà cùng liếc về một nơi, cô cũng cùng tới đó nhìn góp vui. Liếc mắt nhìn xong, cô vội thu hồi tầm mắt, chỉ hận không thể xuyên thủng đôi mắt mình, trong lòng thầm mắng bản thân: Cô chạy tới góp vui làm gì, tự dung để đôi mắt mình bị chà đạp.

Cách đó không xe có một chiếc Audi A8 màu đen đang đậu ở đó, loại xe này cũng không có gì quá khoa trương, nhãn hiệu cũng bình thường, nhưng đứng trước chợ thể này vẫn thu hút ánh mắt mọi người.

Càng thu hút người ta hơn, là người đàn ông bước từ trên xe xuống, thân hình cao to, tuấn tú, đứng im lìm cạnh chiếc xe, anh ta mặc một chiếc áo vest đen được cắt may vừa khít với vóc người, ngọn đèn màu cam hắt xuống làn sương trắng, trên khuôn mặt tuấn tú, con ngươi sâu và đen thẫm dường như nhuộm một tầng mờ mịt, ánh mắt anh ta chiếu thẳng về phía cô.

Bên cạnh anh là một cửa hàng bán cá, mấy con cá chép đen đang bơi vui vẻ trong chậu. Anh đứng đó, lộ ra vẻ vô cùng khác biệt so với khu chợ ồn ào, huyên náo này.

Đồng Nhan không ngờ lại có thể trông thấy Tần Nhiên ở khu chợ ồn ào, toàn mùi khó ngửi thế này, nếu báo chiều hôm nay đăng tin: Giám đốc của Tần thị, Tần Nhiên xuất hiện ở chợ khu Tây, thì chuyện này nhất định sẽ trở thành trò cười mất.

Thế nhưng trên thế giới này vĩnh viễn không thiếu những chuyện hài hước, quan trọng là mình sẽ là người chê cười người ta hay là trở thành trò cười của thiên hạ.

Lúc ánh mắt Tần Nhiên hướng về phía cô thì cô cũng đang nhìn anh, ánh mắt của cô và anh cứ như vậy, giao nhau một cách máu chó.

Việc máu chó này tới quá bất ngờ, khiến cô lái xe chệch choạng, cả người từ trên yên xe té xuống.

Cô cứ như vậy ngã khiến ánh mắt người đi chợ đều chuyển từ phía Tần Nhiên sang phía cô. Cô cúi đầu, bò dậy, đầu gối đau nhói, hy vọng chỉ bị xước da thôi, nếu không lại phải tốn tiền đi viện.

Đồng Nhan phui phui bụi bả bám vào do cú ngã vừa xong, rồi cô nâng chiếc xe đạp điện lên, sau đó chỉnh lại chiếc khăn quàng cổ.

“Dì à, dì không sao chứ?”

Một cô bé giúp cô nhặt sữa chua rơi tung tóe trên mặt đất, đặt vào rổ xe.

Đồng Nhan cười với cô bé

“Dì không sao, cảm ơn con”

Rồi cô cúi xuống, nhặt nốt đồng tử to, túi bé rơi dưới đất lên

“Dì ơi, dì là mẹ của Đồng Cách Lạp phải không?”

Cô bé bỗng nhiên hỏi cô

Cô cười

“Đúng vậy, con là bạn của Lạp sao?”

Cô bé gật đầu, nói

“Con là lớp trưởng của bạn ấy”

“Dì cũng nghĩ, một cô bé nhiệt tình như con không làm lớp trưởng thì cũng là cán bộ lớp”

Cô bé cúi đầu cười ngượng ngùng

“Dì ơi, con có thể đến nhà dì chơi không?”

Cô bé suy nghĩ một chút rồi nói thêm

“Hôm nay Cách Lạp bị thầy giáo phê bình”

“Hà?”

“Bởi vì chữ bạn ấy rất xấu”

Cô bé lại nói

“Nhưng con có thể giúp bạn ấy, chữ của con rất đẹp”

Cô bé này thật tốt bụng, trong lòng Đồng Nhan xúc động

“Đương nhiên là có thể, lúc nào rảnh con cứ tới chơi, nếu không biết đường thì bảo Cách Lạp dẫn tới”

“Cảm ơn đi”

Cô bé cười rộ lên, lộ ra hai chiếc răng khểnh

“Dì ơi, dì đẹp thật, đẹp hơn cả mấy cô trên tv ỹ”

“Phi..”

Đồng Nhan bật cười, tạm biệt cô bé rồi đạp xe đi.

-

“Đồng Nhan”

Giọng Tần Nhiên trầm tĩnh vang lên sau lưng cô, giọng anh trầm nhưng rất lạnh lùng.

Ha ha...Người này vừa xem trò hay một lúc lâu, rốt cục anh ta cũng đi tới, anh ta đến làm gì, anh ta nghĩ cô chưa đủ mất mặt hay sao?

Đồng Nhan dừng bước, bóng dáng hơi ngẩn ra, sau đó cô làm như không nghe thấy anh gọi, tiếp tục dắt xe đi. Ra khỏi cổng chợ, cô vội leo lên xe, chiếc xe mạnh mẽ xuyên qua gió đông lạnh lẽo và bụi đường cuốn lên mà rời đi.

Cô không ngờ sẽ gặp Tần Nhiên ở chợ Khu Tây, những ngày còn ở Mỹ, Đồng Nhan không ít lần, tưởng tượng hoàn cảnh lúc cô gặp lại Tần Nhiên một lần nữa. Có thể, lúc ấy cô sẽ mặc một bộ đồ công sở tao nhã, trở thành một người phụ nữ giỏi giang, đứng trước mặt anh; hoặc cô đã tìm được một người đàn ông nhiều tiền hơn anh, đẹp trai hơn anh, tràn đầy hạnh phúc, nhìn về mặt hối hận của anh; hoặc là tập đoàn Tần thị gặp phải khủng hoảng tài chính, sau đó cô sẽ cười to ba tiếng trước mặt anh, mạnh mẽ nói

“Thiện ác cuối cùng cũng có báo ứng, lẽ trời luân luân hồi, không tin anh ngẩng đầu mà xem, ông trời sẽ không bỏ qua cho ai đâu”

Nhưng sự thật chứng minh, Tần Nhiên chính là ba của con trai cô, còn cô là người vợ lén lút sinh ra đứa con của anh. Nếu anh ta chú ý tới cô, thì thật là kỳ quái!

Sau khi cô về nước, hoàn cảnh chạm mặt Tần Nhiên lại là: Cô đi xe đạp điện, té ngã ở khu chợ đầy mùi hôi tanh, Tần Nhiên tựa vào chiếc xe sang trọng, thờ ơ nhìn cô.

Đồng Nhan đang đi, bỗng nhiên nhớ tới một câu nói

”Hạnh phúc của anh người qua đường đều biết, còn tôi thảm hại không chỗ che thân”

-

Cô xách đồng túi lớn túi nhỏ vào nhà, Trình Mai Mai đang nằm trên ghế dài, bóc hạt dưa, thấy cô đi vào, thì nghiêng người liếc nhìn cô

“Không phải cậu đi mua thức ăn sao? Sao thời gian đi ra ngoài và thời gian trở về trùng nhau vậy?”

Đồng Nhan mang đồ vừa mua đặt trong bếp, đi được nửa đường quay lại nói với Trình Mai Mai

“Vừa rồi mình trông thấy một người đàn ông vô cùng xấu xí, mình sợ quá ngã từ trên xe xuống, cậu nói xem trên đời này sao lại có người xấu như vậy, thật đáng thương!”

Trình Mai Mai liếc cô

“Cậu nói thật đi, nếu cậu bị người đàn ông xấu xí đó dọa, bà đây lập tức đến trước mặt hắn, nói: hãy cưới tôi đi”

Đồng Nhan không thể không cười

“Mai Mai, dù sao cậu cũng đừng hành động theo cảm tính đấy”

Cô dừng lại, nhìn quanh căn phòng

“Cách Lạp đâu?”

“Đang ở trong phòng làm bài tập... Chắc đọc đề bài nhưng không hiểu, cậu cũng biết đề bài bây giờ dài mà khó, con rùa nhỏ kia sao có thể hiểu được”

Đồng Nhan nói

“Chẳng qua chữ viết nó không được đẹp thôi, môn ngữ văn của nó sao có thể kém cậu được”

Trình Mai Mai chân mày cau lại

“Chi bênh nhau”

Lúc này, Đồng Cách Lập đi ra khỏi phòng, dựa vào cửa, khuôn mặt nhỏ bé, lạnh lùng cau mày nhìn Đồng Nhan

“Mẹ, sao mẹ lại ngã vậy, con đã bảo mẹ không đi được xe đạp điện thì thôi, cứ yên phận ngồi xe bus có phải tốt hơn không?”

“Cách Lập...”

Đồng Nhan nhìn con trai, mỉm cười

“Mẹ không sao đâu, yên tâm đi”

Trình Mai Mai làm bộ thờ dài

“Đồng Cách Lập, con còn bé mà đã nói nhiều thế, coi chừng sau này lớn trở thành Đường Tăng đấy”

Đồng Cách Lập nghiêm nghị, nói với Trình Mai Mai

“Dì đã lớn tuổi mà còn chưa lấy chồng, coi chừng trở thành lão yêu bà ngàn năm đấy, suốt ngày làm trạch nữ, có khi đến lúc dì gấp gáp muốn lấy chồng thì chẳng có ai thèm đâu”

Trình Mai Mai kinh ngạc, nói với Đồng Nhan

“Cậu dạy nó nói mấy lời này à?”

Đồng Nhan lắc đầu

“Vậy tại sao một đứa trẻ 5 tuổi có thể biết mấy từ "lão yêu bà" "trạch nữ" ...này được?”

Đồng Nhan suy nghĩ

“Chắc nó tự học đấy, lúc còn ở nước ngoài, mình bảo nó tự lên mạng học Tiếng Trung, không ngờ nó học tận đâu tận đâu”

Trình Mai Mai 囧

-

Buổi tối, Đồng Nhan làm vài món ăn, trên bàn ăn vẫn để một cái bánh gato mua từ sáng. Hôm nay là sinh nhật cô, vì thế theo lời đề nghị của Trình Mai Mai và Cách Lập, bọn họ quyết định ăn mừng một bữa thật, Trình Mai Mai đang đi mua bia ở hàng tạp hóa dưới lầu.

Đồng Nhan nhận lấy lon bia Trình Mai Mai đưa cho, sau cắt một miếng bánh kem cho Cách Lập

” Con trai, mau nói với mẹ một tiếng chúc mừng sinh nhật nào”

Khuôn mặt nhỏ bé của Đồng Cách Lập lạnh nhạt, bĩu môi

“Sinh nhật vui vẻ”

Trình Mai Mai nhấp một ngụm bia

“Nếu sau này mình sinh ra một đứa con trai bị tê liệt cảm xúc, mình sẽ lập tức bắt nó chui ngay vào bụng”

Đồng Cách Lập thản nhiên nói

“Dì lấy chồng trước rồi hãy nói”

Trình Mai Mai bị sặc bia

“Đồng Nhan, kiểu nói chuyện cay độc của con trai cậu rốt cuộc giống ai thế?”

Hỏi xong, cô nàng vội vàng cười ngượng ngùng. Haiz, cô đúng là nhanh mồm nhanh miệng.

Đồng Nhan cười, không trả lời Trình Mai Mai, nói lảng sang chuyện khác

“Cách Lập, hôm nay mẹ gặp được lớp trưởng của con”

Cách Lập chẳng thèm ngẩng đầu lên, nói

“Có phải bạn rằng vô không?”

“Là rằng khênh”

“Không phải giống nhau sao”

“Lúc nào rảnh thì dẫn bạn tới chơi nhé, cô bé ấy rất tốt bụng, nó nói muốn giúp con luyện chữ”

Môn ngữ văn con trai cô học không tệ, nhưng mỗi tội chữ viết quá xấu, nó viết tiếng Trung mà y xì tiếng Anh, nhưng lỗi một phần cũng do cô, khi ở nước ngoài, cô không có thời gian dạy nó viết chữ.

“Con không thích”

Cách Lạp lập tức từ chối.

Trình Mai Mai ở bên cạnh, nói chen vào

“Một cô bé chữ đẹp hơn nữa cũng không dạy nổi nó đâu, hay là thuê cho nó một gia sư, để nó chăm chỉ tập luyện nhỉ”

Đồng Nhan suy nghĩ rồi nói

“Vậy thuê gia sư nhé”

“Không cần”

Đồng Cách Lạp lại lên tiếng từ chối

“Sao thế?” Trình Mai Mai nhìn nó “Tiểu thiếu gia của tôi?”

“Con có thể tự mình luyện chữ được, không cần tốn tiền thuê gia sư, lãng phí lắm”

Trong lòng Đồng Nhan cảm thấy rất ngọt ngào, cô ngẩng đầu, nhìn con trai, cười nói

“Đừng lo lắng, chúng ta nào có nghèo tới nỗi đấy”

Trình Mai Mai nghe thấy câu “Chúng ta không nghèo” của Đồng Nhan, phì cười, nhận được ánh mắt khinh thường của Đồng Nhan, cô nàng thu hồi nụ cười, vô cùng nghiêm túc nói

“Đúng, chúng ta không nghèo, con xem mẹ con vừa về nước đi làm một tháng là có thể nhận lương, còn việc buôn bán trên Taobao của di Trình cũng phát đạt hơn rồi, chúng ta sao có thể nghèo được?”

Khuôn mặt Đồng Cách Lạp bình tĩnh nói

“Vâng”

Đồng Nhan cười, gấp vào bát nó một miếng thịt kho tàu:

“Ăn nhiều một chút cho chóng lớn”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Đêm khuya, Đồng Nhan kéo lại chăn cho Cách Lạp rồi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Cho cậu” Trình Mai Mai đưa cho cô một lon bia

“Chúng ta tiếp tục uống, lúc này uống chưa đã”

Cô cười, cầm lon bia, sau đó ra ban công với Trình Mai Mai, hai người ngồi trên chiếc ghế dài, mở bia, uống ngum lớn. Ngoài trời, bóng đêm đen kịt, ban công chỉ có một ngọn đèn 15 oát, tỏa ra ánh sáng vàng yếu ớt, vàng trắng khuyết trên bầu trời đêm hắt xuống ánh sáng lạnh lẽo. Vào mùa đông, thành phố A ít khi có trăng sáng, bây giờ ánh trăng hiếm khi xuất hiện lại sáng tỏ, trong trẻo, lạnh lùng.

Trình Mai Mai dựa vào lan can, cười nói với cô

“Nhan Nhan, 5 năm qua xảy ra nhiều chuyện như vậy, chỉ có mình vẫn vui vẻ, cậu thì chẳng hề thay đổi, vẫn là Đồng Nhan ngọc ngà ch...”

Đồng Nhan ngẩng đầu, cười với Trình Mai Mai

“Tại sao không thay đổi, mình già rồi”

“Ha ha”

Trình Mai Mai cười mắ

“Hôm qua, cậu sinh viên nhà bên cạnh mới dọn tới, còn len lén hỏi dò mình tin tức của cậu, cậu ta hỏi cậu có phải là sinh viên đại học hay không, mình đoán anh chàng muốn tìm hiểu cậu đấy”

Đồng Nhan vui vẻ

” Cậu đúng là không hiểu gì, cậu ta đang sử dụng kế phản gián, có dụng ý khác, thật ra, người mà cậu ta muốn tìm hiểu là cậu, chứ không phải là mình”

*Kế phản gián: chống địch bằng kế ly gián, làm ngược lại những điều mình đã nói.

Trình Mai Mai uống một ngụm bia

” Thôi đi, không biết cậu ta đã dạy thì chưa nữa”

Đồng Nhan cười

"Nếu không, cậu ' trâu già gặm cỏ non đi, mình thấy hai người hợp nhau lắm đấy"

“Hợp cái đầu cậu”

Trình Mai Mai hùng hổ nói

"Cậu được lắm Đồng Nhan, cậu còn chưa thấy qua cậu ta, còn dám ở đây nói bậy”

“Ai nói mình chưa từng nhìn thấy cậu ta?”

Đồng Nhan suy nghĩ rồi nói

” Chiều tối, lúc mình mua thức ăn về, cậu ta còn giúp mình xách đồ, trông cậu ta cũng không tệ, con người rất hiền lành”

Trình Mai Mai tỏ ra vô cùng bất mãn trước những lời nói này của cô

“Mới giúp cậu xách đồ đã cảm thấy người ta tốt, trong cuộc sống đầy sóng gió này chắc có đầy người tốt như vậy nhỉ”

Đồng Nhan nhấp một ngụm bia

” Cậu có ý làm khó cậu ta chứ gì!”

Đôi mắt Trình Mai Mai hơi lơ đãng, cô nàng dừng lại, rồi cười khẽ

“Ai... thật ra thì... mình tự làm khó bản thân mà thôi...”

Đồng Nhan nhìn cô, cười

“Khó khăn mấy cũng phải vượt qua chứ, đôi khi không nên tính toán quá nhiều, tính toán càng nhiều cậu sẽ cảm thấy bản thân mất đi càng nhiều thứ hơn, những thứ mình có được dù ít nhưng sẽ càng cảm thấy có ý nghĩa hơn”

“Cố gắng là được hay sao? ”

Trình Mai Mai cũng cười, chột hỏi

“Nhan Nhan, nhiều năm rồi, cậu còn hận không?”

Hận, đương nhiên cô có hận, nhưng giờ cô đã không còn thứ cảm giác ấy nữa.

Bạn có thể yêu một người như vậy không, yêu tới nỗi chỉ hận không thể dung nhập người ấy vào trong xương tủy.

Bạn có từng hận một người như thế không, hận tới nỗi để có thể quên người ấy, bạn sẵn sàng bóc hết xương tủy trong cơ thể ra.

Đúng là cô hận Tần Nhiên, nhưng dù cô có hận mãnh liệt thế nào, rồi cũng sẽ bị thời gian phai nhòa, hận một người phải hao tâm tốn sức tới mức nào nhỉ, không yêu sao có thể hận, bây giờ cô chỉ muốn sống thật tốt, không có điều gì quan trọng hơn có một cuộc sống tốt đẹp.

Đồng Nhan cúi đầu suy nghĩ, sau đó ngẩng lên nói với Trình Mai Mai

“Hận ư, đương nhiên là có, cậu nghĩ mình là Thánh Mẫu hả?”

Trình Mai Mai nhìn cô, muốn nói lại thôi.

Đồng Nhan cười

“Nhưng hận cũng có ích gì đâu, không phải tất cả cũng đã qua rồi sao?”

Trình Mai Mai

“Cũng đúng, có chuyện gì quan trọng hơn thế nữa”

Đồng Nhan bóp lon bia trong tay, khiến lon bia phát ra những tiếng động của kim loại, cô và Trình Mai Mai đều im lặng.

-

Mãi lâu, Đồng Nhan đột nhiên mở miệng nói

“Mai Mai, hôm nay mình gặp Tần Nhiên”

Trình Mai Mai kinh ngạc

“Thảo nào lúc về, trông cậu không được bình thường, mình thậm chí chắc cậu gặp phải tên nào đó, không ngờ lại là tên khốn khiếp kia”

Đồng Nhan cười thoải mái

“Anh ta không phải là tên khốn khiếp, anh ta còn không bằng cảm thú, bây giờ anh ta và cô nàng Tống gia hợp thành tổ hợp cảm thú rồi”

“Cậu đúng là nói cho sướng miệng, bây giờ cậu nói hăng hái thế thôi, nhưng nếu cậu thực sự gặp lại anh ta lần nữa thì chắc cậu lại buông vũ khí đầu hàng mà thôi”

Đồng Nhan ngưng cười

“Trình Mai Mai, mình thấy cậu vô cùng khinh thường mình đúng không?”

“Hiểu là được”

Trình Mai Mai cười

“Nhan Nhan, tớ nghĩ nếu cậu viết lại những chuyện xảy ra trong 5 năm qua thành kịch bản phim truyền hình, nhất định sẽ trở thành bộ phim về bi kịch tình yêu thảm nhất năm, còn cậu chính là nữ chính lấy nước mắt của người xem dính nhất”

Đồng Nhan cười

“Thôi đi, mình làm nữ chính sao được, kiếm một vai nữ phụ cũng tốt rồi”

“Sai, nếu nữ phụ mà bi kịch như cậu thì cũng có thể tu thành chính quả, trở thành nữ chính đấy”

Đồng Nhan cúi đầu uống bia, từng ngụm bia đắng chát trôi xuống cổ họng, thứ chất lỏng lạnh lạnh kia chạm vào môi cô, khiến cô hơi run rẩy, trong lòng thoáng buồn phiền, giống như chiếc lông vũ khẽ bay xẹt qua, cô còn chưa hiểu rốt cuộc mình buồn phiền chuyện gì thì nó đã biến mất không dấu vết

Trình Mai Mai dường như đã hơi say, một tay cầm lon bia, một tay giữ đầu, nói tiếp

“Chúng ta đặt tên cho bộ phim tình yêu bi kịch này là gì nhỉ...”

Trình Mai Mai suy nghĩ rồi nói

” Đặt là 'Nàng dâu câm 2' được không?”

*Phim Nàng Dâu Câm: xoay quanh cuộc đời của cô gái tên Tịnh Vân. Từ một cô gái xinh đẹp bỗng chốc hóa tật nguyền vì một trận hỏa hoạn. Sau vụ việc đó, cô bị câm không thể nói chuyện được nữa. Thế nhưng bất hạnh chưa dừng lại ở đó, khi nhà cô thiếu nợ nhà họ Châu nên cô phải làm dâu nhà họ để trừ nợ. Phim Nàng Dâu Câm bắt đầu cuộc đời đầy sóng gió khi nhà họ Châu có hai người con trai, người rước dâu là nhị thiếu gia tuần tú, khỏe mạnh tên Châu Thiếu Bạch nhưng đó chỉ là người đi rước dâu thay cho anh mình. Đại thiếu gia tên Châu Thiếu Phát phát bệnh từ nhỏ vì tai nạn nên muốn cưới Tịnh Vân về chăm sóc. Trong đêm động phòng phát hiện ra sự thật Tịnh Vân đã hoang mang, từ đó về sau cuộc sống làm dâu của cô vô cùng cực khổ.

<http://bontan.org/phim-nang-dau-cam-9029.html>

Đồng Nhan

” Trình Mai Mai, cậu thô tục hơn nữa được không?”

Trình Mai Mai cười ha ha:

“Vây thì 'Mẹ, yêu thêm lần nữa 2' thì sao, mình thấy tên này hay đấy...”

Đồng Nhan trợn mắt, phối hợp với Trình Mai Mai đang say mềm

“Tiêu đề không ăn khớp với nội dung bộ phim”

“Có rồi”

Trình Mai Mai nháy mắt với cô

“Gọi là ' Mùa xuân của hoa mộc miên 2' được không, cậu xem,mùa xuân tới, là điềm báo cho những điều tốt đẹp, mình đang theo đuổi kịch bản này đây, mình thấy không ngược gì đâu, ít nhất là không ngược cậu...”

* hoa mộc miên : hoa của cây bông

Đồng Nhan cười

"Chẳng biết có qua nổi mùa đông này không ý chứ, lại còn mùa xuân..."

Trình Mai Mai lại suy nghĩ thêm

” Tuy rằng cuộc sống của bà đây cũng bị kịch đấy,nhưng sau khi so sánh với cậu thì mình thấy còn công bằng chán, nếu không gọi là 'Nữ hoàng bị kịch' nhé, mình nghĩ trên đời này chẳng ai bị kịch bằng cậu đâu, vì thế cậu xứng đáng được trao tặng danh hiệu nữ hoàng, cậu thấy sao? Có phải cái tên này rất mô đen không, có phải rất khí thế hay không?"

Đồng Nhan cười nhìn Trình Mai Mai

” Cái tên này đúng là thiếu đạo đức, cậu có ý định không cho mình cơ hội vùng lên đúng không”

...

Cô cứ như vậy trò chuyện một câu lại một câu với Trình Mai Mai, Đồng Nhan thấy đầu mình cũng hơi mơ màng, tư lượng của cô không tệ, bình thường mới uống vài lon sao có thể thấy choáng được, chẳng lẽ hôm nay lại 'không phải say rượu mà là bản thân tự say' sao?

Cô đứng lên,đang định vào phòng ngủ thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Đồng Nhan thấy thật phiền, quá nửa đêm rồi còn ai tới gõ cửa nhà họ chứ?

Chắc Trình Mai Mai cũng nghe thấy tiếng gõ cửa, dù đã say khướt cô nàng cũng rống lên

“Yêu quái lớn mật, sao nguoi dám tới Bàn Ti Động nhà ta gây chuyện...”

Trình Mai Mai một mực cho rằng cô nàng là Tề Thiên Đại Thánh , sắp tu thành Đấu Chiến Thắng Phật, lại nói cô là Hắc quả phụ của Hắc Phong Trại. Còn Cách Lạp là đồng nam nghìn tuổi, Bàn Ti Động là nhà của ba người bọn họ . Có lẽ cô nàng nói nhiều hơn so với bình thường, vì thế rất nhập tâm vào trò đùa, bây giờ đang say khướt nhưng cô nàng vẫn còn tưởng nhớ tới Bàn Ti Động.

*Đấu Chiến Thắng Phật (鬪戰勝佛): Danh hiệu sau khi thỉnh kinh xong, thành chánh quả, tên được người thờ phụng.

*đồng nam: chỉ những cậu bé nhỏ tuổi.

...

Thu xếp cho Trình Mai Mai xong, Đồng Nhan đi ra cửa

“Ai đó?”

“Nhan Nhan, là anh”

Dừng lại rồi nói thêm một câu

“Em mở cửa nhanh lên, ngoài này lạnh lắm”

Đồng Nhan đành mở cửa, Trác Chính Dương đang cười hi hi đứng trước cửa, nói với cô

“Nhan Nhan, sinh nhật vui vè”

Đồng Nhan đầu đầu nói

"Nửa đêm nửa hôm, anh tới chỉ để nói thế với em thôi sao?"

Trác Chính Dương không nói gì, đi thẳng vào nhà, nằm trên salon ở phòng khách, chân tay anh thon dài, mạnh mẽ, lặng im một lúc rồi anh lười biếng, tựa lưng vào

ghế salon, hơi thở biếng nhác không tập trung.

“Em uống rượu?”

Anh nhúm mày, ngẩng đầu hỏi

"Em tự chúc mừng mình thôi"

Cô trả lời

Trác Chính Dương tốt bụng, nói

"Vì là sinh nhật của em nên cho phép em uống vài ngụm, nhưng không được uống nhiều nhé"

“Em uống đâu có nhiều, nếu không, ai mở cửa cho anh”

Đồng Nhan đi tới bên cạnh Trác Chính Dương, đá bắp chân của anh

"Tới chúc mừng sinh nhật em, vậy quà đâu, nếu anh đến tay không, vậy thứ lỗi cho em không tiễn nhé"

“Ồi chào...”

Trác Chính Dương lắc đầu, bắt đầu thuyết giáo

"Nhan Nhan, em đúng là người phụ nữ không có tim phổi, người ta đặc biệt bắt chuyện bay buổi tối chỉ để nói với em một tiếng 'Chúc mừng sinh nhật' , sao em lại chỉ nhớ tới nỗi quà sinh nhật hả, em xem, anh tới nhà em lâu thế rồi mà ngay cả nước bọt cũng chưa kịp nuốt"

“Anh bệnh hả, muốn chúc mừng sinh nhật em thì gọi điện là được, cần gì phiền phức như vậy?"

Đồng Nhan hung hăng trừng mắt nhìn Trác Chính Dương, hỏi

"Anh ăn gì chưa?"

Trác Chính Dương nháy mắt với cô

"Com trên máy bay khó ăn lắm, nữ tiếp viên cũng chẳng nhiệt tình, anh đang đói meo lên đây"

Nghe xong, Đồng Nhan trách móc anh vài câu, rồi đi thẳng vào phòng bếp.

Sau lưng cô, Trác Chính Dương đang cười, hỏi

“Nhan Nhan, em làm gì đấy?”

Đồng Nhan chẳng thèm quay lại

“Chuẩn bị đồ ăn cho Trác thiếu gia”

-

Trác Chính Dương ngồi đối diện cô, cực kỳ thông thả ăn trứng trung cà chua, bộ dạng của công tử tao nhã.

Đồng Nhan không nhịn được, ngáp :

“Em van anh, thiếu gia anh có thể ăn nhanh một chút không, mai em còn phải đi làm”

Trác Chính Dương khinh thường nói:

“Mai là chủ nhật, theo anh được biết, tình hình kinh doanh của cái công ty bé tẹo của em không phải không tốt, cơ bản thì làm gì có chuyện phải tăng ca, vì thế ngày mai em phải làm gì?”

"Trên đời này còn có loại công việc gọi là làm thêm"

Đồng Nhan thản nhiên nói

Trác Chính Dương đặt đũa xuống, chân mày nhíu lên, đầy giận dữ

“Em đúng là người phụ nữ chêt tiết, em nghĩ em làm bằng sắt sao? Kể cả đàn ông cũng không liều mạng như em đâu, không phải em đang tự đối xử với bản thân như một con trâu đực sao?"

Anh dừng lại, hít vào một hơi thật sâu

“Đồng Nhan, em nhất định phải như thế sao?"

Đồng Nhan nhìn anh

"Đúng, đương nhiên, em cũng chẳng hề gây trở ngại cho ai, tại sao em lại phải băn khoăn về chuyện kiếm tiền nhỉ?"

Trác Chính Dương đứng lên

"Đồng Nhan chết tiệt, em đang tự làm khó bản thân đấy!"

Trác Chính Dương có một thói quen không tốt, chỉ cần nghe cách xưng hô của anh với cô là cô có thể đoán ra tâm trạng hiện tại của anh. Nếu anh gọi cô là "Nhan Nhan" có nghĩa tâm trạng anh rất bình thường hoặc cũng có thể đang vui vẻ, nếu như anh gọi cô là "Đồng Nhan" thì có nghĩa anh đang sắp tức giận, nếu anh gọi cô "Đồng Nhan chết tiệt" thì chứng minh vị Trác gia này đã nổi giận thật sự rồi. đương nhiên, lúc anh gọi cô là "Tiểu Nhan Nhan" hoặc "Nhan" chứng minh anh đang trong tình trạng bị động kinh.

"Em rất khỏe, trời sinh mệnh em vất vả rồi, nếu ngày nào không đi làm, em lại còn cảm thấy rảnh rỗi tới hoảng ý chứ"

Đồng Nhan nở nụ cười, bình tĩnh nói.

Trác Chính Dương lặng im một hồi lâu, mới nói

"Đồng Nhan, tôi làm ở công ty của anh đi, em là phụ nữ, không cần phải liều mạng thế, anh có thể trả cho em gấp năm lần tiền lương bây giờ"

Đồng Nhan bật cười

"Cảm ơn anh, có người bạn nhiều tiền đúng là tốt, nhưng em lại không muốn bị coi thường, em thả làm ở công ty bé bằng hạt vừng cũng không muốn đến nhờ vả doanh nghiệp quốc tế của anh!"

Trác chính Dương đang tươi cười, sau đó gương mặt tuấn tú của anh trở nên lạnh lùng, mãi lâu sau, anh nhìn Đồng Nhan

"Đồng Nhan, em vẫn đang trốn tránh sao?"

Đồng Nhan cười tới nỗi suýt chảy nước mắt

"Trốn cái gì, sao em phải trốn, em chỉ muốn yên ổn sống qua ngày, là một công dân rất tuân thủ pháp luật, một không buôn lậu thuốc phiện, hai không trốn thuế, anh nghĩ em trốn tránh gì chứ?"

Trác Chính Dương khẽ cười

"Nhan Nhan, em không hề nợ anh ta, tại sao em không dám đối mặt với anh ta?"

Nụ cười trên mặt Đồng Nhan tiêu tan:

"Ai cơ, sao em lại không dám đối mặt với anh ta, chẳng qua chỉ cần nhìn thấy anh ta là em thấy khó chịu, buồn nôn mà thôi, vì thế em không muốn trông thấy anh ta..... Chính Dương anh đừng nghĩ em không được bình thường, ngược lại em rất bình thường, không có chuyện em không dám đối mặt với anh ta đâu, em còn chẳng muốn nghĩ tới, em không muốn tìm thêm phiền phức cho bản thân, em không muốn trong lòng mình phải buồn bực nữa"

Trác Chính Dương thoáng im lặng, rồi lại nở nụ cười

"Tới xem quà sinh nhật anh tặng em đi"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Trác Chính Dương thoáng lặng im, sau đó anh nở một nụ cười sáng lạng

"Lại xem quà sinh nhật anh tặng em đi"

"Hả?"

Trác Chính Dương kéo tay Đồng Nhan, đặt vào lòng bàn tay cô một hộp quà. Đồng Nhan thần nhiên nhìn:

"Món quà này quá quý giá, em không thể nhận"

Đồng Nhan cầm sợi dây chuyền trong tay bỏ vào hộp, trả lại cho anh, cô biết nhãn hiệu này, đắt chết đi được, huống hồ trên sợi dây còn khảm những viên kim cương nặng trĩu, long lánh. Trác Chính Dương nhận lấy, nhìn cô.

Đồng Nhan nở nụ cười nhẹ nhõm

“An ninh giờ không tốt, sợi dây chuyền giả trị như thế, nếu em không đeo thì tiếc, nhưng em mà đeo thì có khi lại trở thành đối tượng của bọn cướp giắt”

Trác Chính Dương cười toét miệng với cô

“Biết ngay em sẽ nói vậy mà, vừa rồi chỉ đùa em thôi, anh định tặng nó cho một cô nàng gần đây anh đang theo đuổi, thế nào, đẹp không?”

Đồng Nhan:

“Đẹp, thiết kế nổi tiếng, được làm thủ công, thương hiệu đẳng cấp, không tệ không tệ”

Trác Chính Dương bật cười, sau đó anh móc từ trong túi ra một tập phiếu mua sắm

“Cho em, đây mới là quà sinh nhật mà anh chuẩn bị”

Đồng Nhan nhận lấy tập phiếu nặng trĩu

“Món quà này đã đúng ý em chưa?”

Trác Chính Dương cười hi hi với cô

“Bên trong có phiếu siêu thị, có cửa hàng nữ trang, còn có quầy trẻ em...”

Đồng Nhan cười

“Cảm ơn anh”

“Không có gì”

Trác Chính Dương khoát khoát tay

“Lần này về gấp quá, không kịp chuẩn bị quà từ tể cho em, nếu không như vậy đi, ngày mai anh mời em và Cách Lạp ra ngoài ăn một bữa”

“Ngày mai em phải làm việc”

“Vậy, mấy giờ tan làm”

“Chính Dương...”

“Quyết định thế nhé, sau khi hết giờ làm anh tới đón em”

Trác Chính Dương nhìn cô, cười gian tà

“Ngủ sớm đi, bây giờ gia cũng không quấy rầy em nữa, ngày mai gọi em thị tắm sau”

Thị tắm? Đồng Nhan cười giễu cợt

“Vậy không tiễn gia, tạm biệt”

—

Buổi sáng, Đồng Nhan xuống lầu mua bữa sáng xong xuôi thì Cách Lạp và Trình Mai Mai mới thức dậy.

Trình Mai Mai ngậm một cái bánh tiêu, mở máy tính kiểm tra trên Taobao có đơn đặt hàng mới không, vừa vui vẻ online vừa lén lấy đồ ăn.

“Vận may hôm qua không tồi, có tận 5 đơn đặt hàng, một thuốc chống xuất tinh sớm, một loại có hứng thú với đồ chơi con rệp... Nhan Nhan, mau đến đây xem này, lại còn có người mua cái này, đúng là khỏe thật đấy...”

*Bánh tiêu

http://img2.tamtay.vn/files/blogdata/2012/7/8/10/1108495/1178555604_img_7755.jpg

*đồ chơi con rệp: đồ chơi tình dục(sextoy)

Trình Mai Mai lẩm bẩm, sau đó kích động gọi cô tới xem

Đồng Nhan trừng mắt nhìn Trình Mai Mai, ra hiệu với cô nàng rằng Cách Lạp đang ăn sáng

“Nhan Nhan, cậu không hiểu con trai cậu rồi, hôm qua nó còn giúp mình xử lý một đơn đặt hàng đấy, người mua inbox lại cho mình là người bán cho anh ta rất cẩn thận, giảng giải rất cặn kẽ”

Trình Mai Mai thân nhiên nói.

Nghe Trình Mai Mai nói xong, cả khuôn mặt Đồng Nhan vừa xanh vừa đỏ, tuy cô biết Cách Lạp là đứa trẻ trưởng thành sớm, nhưng cô không thể tưởng tượng nổi nó lại có thể giải thích cho khách hàng cách sử dụng đồ chơi tình dục, mẹ nó còn không biết dùng nữa là nó.

Đồng Nhan nhìn Cách Lạp

“Chuyện gì xảy ra thế?”

Cô dừng lại rồi hỏi tiếp

“Con hiểu những thứ này sao?”

Cách Lạp không hề ngạc nhiên trước câu hỏi của cô, nó uống một ngụm sữa đậu nành rồi trả lời cô

“Con không biết, nhưng cũng chẳng sao, con chỉ cần đọc sách hướng dẫn, sau đó giải thích cho người ta, người ta chắc lần đầu lên mạng mua loại đồ này nên con lừa rất dễ dàng”

Đồng Nhan ngạc nhiên trước lời giải thích hồn nhiên của con trai

“Lần sau không được giúp dì ấy làm việc nữa”

Trình Mai Mai ngồi bên cạnh, không vui

“Cách Lạp rất thông minh, có nền tảng tốt, mình dạy nó lên mạng làm giàu, đào tạo cho nó khả năng kinh doanh nhạy bén, sau này nó trở thành thương nhân nổi tiếng, tiêu diệt thẳng cha khốn kiếp của nó, lúc ấy thì cậu nỡ mảy mủn mặt rồi còn gì”

Bồi dưỡng Cách Lạp thành tài, rồi tiêu diệt ba nó là mơ ước của Trình Mai Mai.

Hồi xưa, lúc cô bị Tần Nhiên bỏ rơi, Trình Mai Mai đã đưa cho cô rất nhiều tiểu thuyết cho cô đọc, ví dụ như “Tổng giám đốc lạnh lùng truy đuổi cô vợ bỏ trốn”, “Người mẹ đơn thân mang con chạy trốn” “Tổng giám đốc tuyệt tình yêu say đắm”.....đủ loại, không cần suy nghĩ cũng biết, cô nàng muốn nói với Đồng Nhan một chuyện: Tần Nhiên sẽ phải hối hận quay về tìm cô.

Nhưng đã nhiều năm, Tần Nhiên chẳng hề đi tìm cô, cuộc sống của anh ta lại ngày càng như ý, nên Trình Mai Mai không còn ảo tưởng giống như kịch nói của Đài Loan nữa, mà cô nàng ký thác hy vọng lên người Cách Lạp, cô nàng mơ tưởng Cách Lạp có thể trở thành một doanh nhân lớn, thông qua các hoạt động mờ ám, giờ trò phía sau, thu mua xí nghiệp Tần thị, ép Tần Nhiên phải nhảy lầu hoặc khiến anh ta rối loạn thần kinh tới nỗi vào trại tâm thần, oanh oanh liệt liệt diễn bộ phim Hương Cảng trên TVB nói về thăng trầm trong gia tộc quyền quý

-

Đồng Nhan tươi cười, quay lại, nói với Trình Mai Mai

“Nó không làm như thế đâu”

Đồng Cách Lạp ngẩng khuôn mặt nhỏ bé lên, liếc nhìn Đồng Nhan, rồi lại cúi đầu ăn bánh bao, bỗng nhiên nói

“Mẹ, con muốn làm bác sĩ”

Đồng Nhan cười

“Được, thôi mẹ đi làm đây, Cách Lạp, nhớ uống sữa chua, Mai Mai, nhớ nấu cơm trưa đấy”

Trình Mai Mai có lẽ vẫn choáng vì câu nói của cô, mãi sau mới trả lời:

“Biết rồi, không để con trai cậu đói bụng đâu, buổi trưa mình dẫn nó đi ăn một bữa thật ngon”

“Dì Mai~~~~”

Đôi mắt Cách Lạp sáng lên, nhìn cô nàng

“Trưa chúng ta ra ngoài ăn gì?”

“Nghe nói dưới lầu mới mở quán mì, chúng ta ăn mì xào trứng đi”

Nghe xong, Cách Lạp chu miệng:

“Dì ác thế, lại là mì hả”

Đồng Nhan bật cười, rồi xách túi ra cửa. Từ bé, Cách Lạp đã không thích ăn mì, điểm này thì nó cực kỳ giống người nào đó. Nhưng lúc còn ở Mỹ, có hôm cô muốn dẫn nó đi ăn một bữa cơm ngon, thì nó lại rất vui vẻ, nói

“Mẹ, chúng ta cứ ăn mì đi, con thích ăn mì mà”

Lúc ấy, nó mới chỉ 3 tuổi mà thôi.

-

Công việc của cô hôm nay là tiêu thụ điện thoại di động, công việc này do bác gái bán hoa quả dưới lầu giới thiệu cho cô, con trai bà hình như làm quản lý ở một công ty điện thoại di động nào đó, lần trước anh ta lái một chiếc xe Buick về thăm mẹ, cô cũng gặp qua một lần, mặt mũi sáng sủa, có vẻ là một thanh niên có tiền đồ, con người anh ta cũng không tệ, nghe cô nói muốn tìm việc làm thêm, anh ta liền nhiệt tình đề nghị cô làm tạm việc này. Đãi ngộ không tệ, 100 NDT một ngày, hầu như cách một tuần đều triển khai hoạt động, như vậy một tháng cô có thể kiếm được 200 NDT, vài tháng thôi là cô dư tiền mời gia sư về dạy thư pháp cho Cách Lạp.

*1NDT = 3.465,17 VND

100NDT = 346 517 VND

200NDT = 693 034 VND

Khi Đồng Nhan chạy tới quầy tiêu thụ, mọi người cũng đã bắt đầu bận rộn với công việc, làm cùng quầy với cô là chị Hà, thấy Đồng Nhan tới, chị tươi cười, chào hỏi

“Đồng Nhan hả, sớm như vậy đã tới rồi, em thật chịu khó”

Đồng Nhan vội vàng cười

“Sớm gì nữa chị ơi, chị Hà không phải còn đến sớm hơn em sao?”

Chị là nhân lâu năm ở đây, chị là một người phụ nữ góa chồng, hình như chồng chị làm lái xe taxi, qua đời vì tai nạn giao thông, để lại cho chị một đứa con gái, con gái chị đã lên đại học, giờ đây gánh nặng trên vai chị đã nhẹ đi nhiều, nhìn chị rất rạng rỡ.

Đồng Nhan thay đồng phục làm việc, rồi ra quầy đứng chờ khách hàng cùng chị Hà. Cô mặc một bộ đồ màu đỏ, càng làm tôn lên nước da trắng nõn mịn mà của cô, sắc mặt cô thoạt nhìn rất hồng hào. Mới sáng ra, cũng chẳng có mấy khách hàng, nhiều người cũng chỉ ‘cưỡi ngựa xem hoa’ thôi, nên không có nhiều việc để làm. Cô buồn chán dọn dẹp quầy hàng, chị Hà đứng bên cạnh cô, tán gẫu

“Đồng Nhan, nghe nói chỗ em ở muốn xây dựng lại?”

Đồng Nhan

“Đúng vậy chị ạ, nhưng có ít người đồng ý chuyển đi lắm, nên bây giờ vẫn cứ bế tắc”

Chị Hà

“Nghe có vẻ không ổn, người tiếp nhận công trình này là tập đoàn Tần thị, chị thấy sớm muộn cũng phải thi công, người quản lý của Tần thị không phải nổi tiếng là người làm việc rất nhanh và quyết đoán hay sao? Sao anh ta có thể để công trình đó kéo dài mãi được? Cứ kéo dài mãi thế, có khi cuối năm cũng chưa xong ấy chứ”

Đồng Nhan ngẩng đầu, cười

“Ồ thêm được ngày nào hay ngày ấy chị ạ, nếu thật sự khởi công, thì cũng đành chấp nhận thôi”

Chị Hà gật đầu

“Vậy em đã tìm được nhà chưa”

Đồng Nhan cười bất đắc dĩ với chị Hà

“Đắt quá nên không thuê nổi chị ạ, phương tiện giao thông thuận tiện, những chỗ có tiền thuê rẻ, giao thông thuận lợi – thì sớm đã bị người ta thuê hết rồi còn đâu”

Chị Hà thở dài

“Một người mẹ đơn thân như em, sống cũng đâu dễ dàng gì”

Tuần trước, Cách Lạp từng mang com qua cho cô nên chị Hà đã gặp nó, chị biết rõ cô có con trai, nhưng chị cũng chỉ biết có vậy: Cô là một người mẹ đơn thân.

Chị làm sao có thể biết được Tần Nhiên hồ mư gọi gió ở thành phố A lại là chồng cũ của cô, còn cô, Đồng Nhan, là con gái của Đồng Kiến Quốc, người năm xưa bị khép tội nham nhữn ở thành phố A, người người khinh bỉ.

5 năm đã trôi qua, chuyện cũng đã trở thành quá khứ, dù sự việc này năm đó có chấn động thế nào, giờ cũng chỉ là một chuyện cũ, người ta cũng dần dần sẽ quên đi mà thôi

Đồng Nhan cười

“Cũng không quá khó khăn, em đã quen rồi, Cách Lạp là đứa trẻ rất hiểu chuyện nên em cũng bớt lo nhiều”

“Con trai em đúng là đứa hiểu chuyện, hơn nữa nó cũng rất đáng yêu, mỗi tội hơi ít nói, trẻ con hoạt bát vẫn tốt hơn em ạ”

Đồng Nhan cúi đầu cười, không nói gì nữa. Khoảng nửa tiếng sau, tất cả cửa hàng náo nhiệt dần, cô và chị cũng bắt đầu giới thiệu điện thoại cho khách hàng

“Xin chào, quý khách cần giới thiệu điện thoại đúng không ạ”

” Chiếc điện thoại di động này có ưu điểm lớn nhất là chụp ảnh rất đẹp ngang với với máy ảnh kỹ thuật số đấy ạ, độ phân giải khoảng 8 triệu điểm ảnh, ngoài ra, các chức năng khác cũng được trang bị đầy đủ...”

“Cái này mới được đưa ra thị trường, kiểu dáng của nó vô cùng đẹp”

“..”

Sau khi nhóm khách hàng cuối cùng rời khỏi, Đồng Nhan đang đuổi thất lưng thì chị Hà đột nhiên tới gần, nói với cô

“Em xem, đôi tình nhân bên quầy điện thoại di động đằng kia có phải là ngôi sao nào đó hay không, chị thấy quen lắm”

Đồng Nhan nhìn theo hướng chị Hà chỉ, khuôn mặt cô cứng đờ, cô quay đầu lại

“Em cũng không rõ, có thể họ là những kẻ có tiền thôi”

“Chị nhớ ra rồi”

Chị Hà vỗ đầu, giọng chị hưng phấn

“Người quản lý Tần thị...Tần...Tổng cùng với con gái của Tổng gia....Lần trước hai người còn cùng nhau xuất hiện trên báo, họ được truyền thông bầu chọn là đôi trai tài gái sắc...”

Đồng Nhan cười với chị Hà

“Chị Hà, chị vẫn đọc tạp chí lá cải sao”

“Con gái chị rất thích Tần Nhiên, nó luôn nhắc tới người này với chị, chị cũng chỉ tìm hiểu một chút thôi mà...”

Nói xong, chị lại thoáng nhìn người kia, tự nhủ

“Không biết có đúng là bọn họ không, nhưng 80% là 2 người đó”

“Oaaaa, Tiểu Nhan, bọn họ đi tới phía chúng ta”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Tay chân Đồng Nhan lạnh run lên, cô đi một đôi giày cao gót đen cao 3cm, ngón chân đập vào lớp da cứng, khiến cô thấy vừa đau lại vừa lạnh, đôi giày này Trình Mai Mai mua trên mạng cho cô, chỉ 29 tệ, tuy rẻ nhưng đi vào cũng không đau chân.

“Có thể giúp tôi giới thiệu loại điện thoại mới tung ra thị trường không?”

Giọng nói ngọt ngào vang lên bên tai cô

Đồng Nhan ngẩng đầu, sau đó nở nụ cười sáng lạn

“Đương nhiên, quầy bên trái đều là những mẫu điện thoại mới nhất, cô xem có thích cái nào không, sau đó tôi sẽ giới thiệu tiếp cho cô”

Cô không biết giọng nói của mình có run rẩy không, cô cũng không biết nụ cười trên mặt cô có cứng nhắc không.

“Đồng Nhan__”

Cô gái nhỏ nhắn, khá ái đứng bên cạnh Tần Nhiên mở to đôi mắt, kinh ngạc nhìn cô

“Chị...chị tại sao lại ở đây...”

Sau đó, cô ta ngẩng đầu nhìn Tần Nhiên, muốn hỏi anh nhưng lại thôi.

Khóe miệng Tần Nhiên khẽ nhếch lên, anh nhìn Đồng Nhan, nói

“Để cô ấy giới thiệu mấy loại đi”

Đồng Nhan giả vờ không biết bọn họ, cúi người, lấy một chiếc điện thoại rất đẹp từ trong quầy ra, cô thấy bàn tay mình làm gì tới nổi run rẩy, nhưng chiếc điện thoại cô cầm trong tay sao lại rơi xuống đất được nhỉ.

Chị Hà khom lưng, nhặt chiếc điện thoại lên, giúp cô đặt trên quầy, cười

“Hai người là Cô Tống và Tần tiên sinh đúng không ạ?”

Nét mặt Tống Từ Khâm không vui, nhưng cũng có thể hiểu, người nổi tiếng ghét nhất bị người khác phát hiện ở nơi công cộng, vì họ sợ phiền toái không đáng có.

Chị Hà cười khan

“Đồng Nhan, em quen họ sao?”

Đồng Nhan cười

“Không quen”

Tống Từ Khâm cũng cười, không vạch trần Đồng Nhan, rồi cô ta cầm chiếc điện thoại lên, nói với Tần Nhiên

“Cái này cũng được anh nhỉ?”

“Em thích là được rồi”

“Kiểu dáng chiếc điện thoại này rất đẹp, đặc biệt thiết kế dành cho phái nữ, các chức năng dành cho smartphone cũng đầy đủ”

“Vậy tôi lấy cái này”

Tống Từ Khâm cười hơi mất tự nhiên.

-

Đồng Nhan đang định đưa hóa đơn cho cô ta thì một giọng nói xen ngang

“Tiểu Nhan, buổi trưa có rảnh không?”

Đồng Nhan ngẩng đầu

“Quản lý Lý...”

Con trai của thím Lý đứng ở đối diện cô, cười xấu hổ

“Tôi định đi ăn cơm, cô đi cùng tôi nhé”

Đồng Nhan cười

“Tôi có mang theo cơm...”

“Cái đấy mà là cơm hả, vài cái bánh bao có thể coi là bữa trưa sao?”

Chị Hà đoạt lấy tờ hóa đơn trong tay cô

“Đi đi, khách hàng bây giờ cũng không nhiều, em đi ăn cơm với quản lý Lý đi, ở đây giao cho chị là được”

Lý Nam cười với chị Hà, nói

“Cảm ơn chị Hà, lần sau tôi mời chị ăn cơm”

Chị Hà không đẩy Đồng Nhan, nháy mắt với cô, sốt sắng nói

“Đi đi, đừng để cho quản lý Lý đợi lâu”

Khóe miệng Tần Nhiên vẫn thoáng tia cười như cũ, lạnh lùng nhìn màn này, sau đó nhận hóa đơn chị Hà đưa, ánh mắt dường như quét qua Đồng Nhan.

Đồng Nhan dừng lại, quay đầu nói với chị Hà

“Vậy phiền chị Hà”

Chị Hà cười rộ lên, ánh mắt híp lại thành một đường chỉ

“Đi đi, đi đi...”

Chị vẫn luôn muốn làm mối cho Đồng Nhan và Lý Nam, một cô gái tốt như vậy, không biết tên không có mắt nào bỏ rơi cô nữa.

Cửa hàng Pizza Hut ở trên tầng 6 của trung tâm thương mại, Đồng Nhan đi theo Lý Nam vào thang máy

“Công việc đã quen chưa?”

Lý Nam hỏi cô

“Tôi rất thích công việc này, cảm ơn anh giới thiệu”

Đồng Nhan cười với Lý Nam

“Bữa cơm này để tôi mời anh”

Lý Nam cười kín đáo

“Như vậy cũng được, lần sau tôi mời cô”

Trong lòng Đồng Nhan vì câu “Lần sau tôi mời cô” của Lý Nam xoắn lại, cô nở một nụ cười khan. Lý Nam nói năng hài hước, vui tính, nhưng lúc nói cũng lộ ra vẻ thành thật, vì vậy bữa cơm này cũng không đến nỗi buồn chán.

Đồng Nhan cũng có chút thiện cảm với Lý Nam, con người anh ta không nông nổi, anh ta lại còn là con trai của thím Lý, thím lý luôn khen ngợi sự tài giỏi của người con trai này, do đó Đồng Nhan cũng tương đối thích anh ta. Nhưng có thích mấy cũng chỉ giới hạn ở bạn bè.

Lý Nam lại không nghĩ như vậy, Đồng Nhan là một cô gái xinh đẹp, mắt ngọc mây ngài, tính cách lạc quan, luôn tiến về phía trước, là mẫu phụ nữ anh ta thích. Dù cô là một bà mẹ đơn thân, nhưng anh ta chẳng để ý đến điều này, anh ta cũng đã gặp qua con trai cô, nó rất khôi ngô, đáng yêu. Với lại, anh ta đã nói chuyện này với mẹ, mẹ anh ta là người rất kén chọn, vậy mà lại không phản đối cô.

“Hai ngày tới được nghỉ, cũng không phải triển khai hoạt động, cô cũng không phải đi làm, chúng ta đi xem phim nhé, nhân tiện tôi mời cô ăn cơm”

Ăn cơm xong, Lý Nam nhận được một cú điện thoại, có vẻ công ty gọi tới, anh ta để lại những lời này, rồi vội vã rời đi, khiến cô không kịp cự tuyệt.

Đồng Nhan ra khỏi Pizza Hut, đứng chờ thang máy. Cô nhìn những con số nhún nhảy trên thang máy, đầu óc cô bỗng nhiên vang lên lời Tần Nhiên nói trước kia:

“Đồng Nhan, cô quá ngu ngốc, sao tôi có thể yêu cô được, tôi chỉ muốn lợi dụng cô tiếp cận Đồng gia mà thôi, cô cũng đừng hận tôi, muốn trách thì trách ba của cô...”

Đồng Nhan cúi đầu nhìn mũi giày, nước son trên mũi giày đã hơi bong ra, lộ một lớp da trắng, quả nhiên là hàng giá rẻ. Lúc định đi vào thang máy thì tay của cô bị kéo lại, cô quay đầu nhìn, là Tần Nhiên.

-

Đồng Nhan nhú mồm, theo phản xạ muốn giật tay lại, nhưng Tần Nhiên nắm quá chặt, cô đành bất lực. Cô ngẩng đầu nhìn anh, cười

“Anh bắt làm người rồi”

Tần Nhiên chẳng biểu lộ gì

“Tôi muốn nói chuyện với cô”

Nói xong, anh mạnh mẽ kéo cô vào thang máy.

Đồng Nhan cố gắng hất tay anh ta ra, sau khi vào trong thang máy, Tần Nhiên cũng rất tự giác buông tay, khước môi nhếch lên, cười khẩy

“Có nhất thiết phải giả vờ là một người phụ nữ mạnh mẽ trước mặt tôi hay không?”

Đúng, không cần, có nơi nào trên cơ thể cô mà anh chưa từng chạm qua, nhưng chính vì thế, cô mới thấy ghê tởm.

Thang máy đi thẳng lên tầng cao nhất, phía trên là một sân thượng rất lớn, đúng là nơi tốt để nói chuyện. Đồng Nhan ra khỏi thang máy, tiếng giày cao gót của cô vang lên trong không gian yên tĩnh, giống như vang lên trong tim cô vậy.

Cô dừng lại, xoay người nhìn Tần Nhiên, có lẽ do đứng trên tầng cao nhất của tòa nhà nên lá gan của cô cũng lớn hơn, cô không chút sợ hãi nhìn anh ta.

“Có chuyện gì anh nói nhanh lên, tôi còn nhiều việc”

Tần Nhiên tựa nửa người trên tường, đút một tay trong túi quần, lộ ra chiếc găng tay da màu đen, ánh mắt anh thản nhiên nhìn đôi tay Đồng Nhan, đôi tay cô trước kia trắng nõn xinh đẹp, nay đã trở nên nứt nẻ, sừng sẩy, lúc cô viết hóa đơn, anh đã chú ý tới, mảng sừng sẩy kia nhìn rất chói mắt.

“Là chuyện liên quan tới con của chúng ta”

Tần Nhiên không nhìn cô nữa, sau đó bình thần thốt lên. Trên sân thượng không hề có hệ thống sưởi, hơi trắng từ trong miệng của anh bay ra lúc anh nói chuyện.

“Nó chỉ là con của tôi, nó không có quan hệ gì với anh, tôi sẽ không dùng nó để quấy nhiễu cuộc sống của Tần tổng đâu”

Đồng Nhan trả lời dứt khoát, cô không muốn dây dưa chuyện này với anh, trước khi về nước, cô cũng hiểu sẽ có một ngày Tần Nhiên biết tới sự tồn tại của Cách Lạp, cô không ngờ ngày ấy tới nhanh vậy, nhưng anh ta biết thì sao? Cách Lạp chẳng qua chỉ là đứa trẻ ngoài ý muốn của anh ta, anh ta cần gì quan tâm tới nó.

“Đồng Nhan”

Tần Nhiên bỗng lớn tiếng

“Cô bảo tôi sao có thể coi như không có quan hệ gì với đứa trẻ kia hả?”

Đồng Nhan cười

“Đây không phải chuyện anh làm giỏi nhất hay sao?”

Tần Nhiên im lặng.

Đồng Nhan dứt khoát nói rõ ràng chuyện này một lần:

“Tôi không cần biết anh nghĩ gì, tuy đứa trẻ này có quan hệ máu mủ với anh, nhưng thực tế, anh chẳng là gì của nó cả. Trước kia, anh còn chẳng muốn nó tồn tại trên đời này, chắc anh lo lắng nó sẽ ảnh hưởng tới quan hệ giữa anh và cô Tổng, nhưng anh đừng lo, sẽ không có chuyện như vậy đâu, nếu anh không thể buông tha cho nó, vậy anh cứ nghĩ rằng nó không tồn tại đi, nó sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh đâu”

Khóe miệng Tần Nhiên khẽ nhếch lên

“Tiếc là, dù đứa trẻ ấy không xuất hiện trước mặt tôi, tôi cũng không thể coi nó như chưa từng tồn tại được”

“Anh muốn thế nào? Anh muốn cho tôi phí nuôi dưỡng sao? Hay muốn cướp nó từ trong tay tôi?”

Đồng Nhan nhìn Tần Nhiên, nở nụ cười châm biếm

“Không phải anh đang tự rước phiền phức vào người sao?”

Con người của Tần Nhiên co giật, anh bình tĩnh nhìn cô, sau đó nói từng chữ một cách rõ ràng

“Tôi chấp nhận cái phiền toái này”

Đồng Nhan cúi đầu, rồi lại ngẩng lên, cười khẩy

“Tôi không hiểu anh làm loạn gì nữa? Thứ anh bỏ ra không phải chỉ là chút tình trùng sao? Anh dựa vào đâu mà ở đây vênh váo với tôi, đúng là kẻ có tiền có quyền, nói năng rất mạnh mẽ, nhưng xin hỏi lương tâm của anh để đâu, tôi, Đồng Nhan rất cực nộ anh cái gì, được rồi... Đồng gia đúng là có lỗi với Tần gia, nhưng người có lỗi với anh đã sợ tội tự sát trong tù rồi còn gì”

Nói đến đây, Đồng Nhan ngừng lại, hít một hơi lạnh

“Tôi, Đồng Nhan cũng không có lỗi với anh, trước kia tôi bị anh lừa dối, xem như công cụ trả thù Đồng gia, là tôi ngu, nào tàn nên mới yêu một tên cầm thú, bây giờ anh dựa vào cái gì mà cho rằng tôi có lỗi với anh, anh có tiền thì có thể ức hiếp người khác sao hả?”

Sắc mặt Tần Nhiên hơi tái

“Nó là con của tôi, 5 năm qua, cô nên cho tôi biết sự tồn tại của nó”

Đồng Nhan không nhìn Tần Nhiên, cô đi sang một bên, sau đó xoay người lại

“Anh biết sự tồn tại của nó thì sao?”

Cô không đợi Tần Nhiên mở miệng, nói tiếp

“Anh có thể cho nó tình yêu của một người cha không?”

Cô dừng lại:

“Anh đang kể chuyện cười cho tôi nghe à?”

Tần Nhiên ngậm miệng không nói.

Đồng Nhan bật cười

“Nếu không có chuyện gì khác, thì tôi đi trước, tôi còn việc phải làm”

Nói xong, cô lướt qua Tần Nhiên đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chương7

Đồng Nhan vừa từ trên sân thượng xuống, thì bị chị Hà bắt lại hỏi

“Em thấy quản lý Lý thế nào?”

Đồng Nhan vừa dọn dẹp quầy hàng, vừa cười đáp

“Không tệ”

“Nếu như cảm thấy không tệ, vậy em tóm anh ta về làm cha dưỡng cho Cách Lạp đi thôi”

Đồng Nhan cười, không nói gì.

Chị Hà thở dài, không tiếp tục đề tài này nữa. Buổi chiều, khách hàng đông hơn buổi sáng nhiều, tuy công việc này của cô chỉ cần đứng sau quầy, sử dụng miệng lưỡi là được, nhưng nếu bạn phải đứng cả ngày, thì đây cũng là một công việc vất vả đấy.

Đồng Nhan cố gắng chịu đến giờ tan làm, cổ họng cô đã bắt đầu đau, đôi chân giống như bị bơm đầy nước, nặng kinh khủng. Cô bước ra khỏi trung tâm mua sắm kỹ thuật số, đang định đi tới trạm xe bus thì một chiếc ô tô dừng trước mặt cô, một khuôn mặt vui vẻ lộ ra từ cửa sổ xe:

“Nhan Nhan, lên xe đi”

Đồng Nhan vẫn do dự thì một khuôn mặt nhỏ nhắn cũng lộ ra từ trong xe ra:

“Mẹ, con bị chú Trác bắt cóc...”

Đồng Nhan trầm mặc trong lòng, nhắm mắt lên bước lên chiếc xe Hummer

“Ăn ở đâu thế?”

Trác Chính Dương vừa lái xe, vừa xoay đầu nhìn cô

“Anh muốn ăn món Giang Nam, Cách Lạp muốn ăn món cay Tứ Xuyên, hai bọn anh ai cũng không nhường ai, bây giờ đang rất bế tắc, vì thế Nhan Nhan, em làm người quyết định đi...”

Đồng Nhan nói luôn, không chút cân nhắc

“Món ăn Giang Nam đi, Cách Lạp không thể ăn cay”

Nghe cô nói xong, Trác Chính Dương đắc ý huyết sáo

”Đi, chúng ta đi Phúc Duyên Cư nhé...”

Đồng Cách Lạp ngồi bên cạnh anh, bĩu môi nói

“Trẻ con đúng là không có nhân quyền mà”

Trác Chính Dương:

“Ai nói con không có nhân quyền hả, không phải con đã được tham gia bỏ phiếu sao, chẳng qua bị thua Pk với chú mà thôi”

*Pk: PK là tên viết tắt của cụm từ Personal Killing, ám chỉ hành động khi game thủ ra tay sát hại trước đối với người chơi khác trong game online và từ này không dùng cho các trường hợp tự vệ.

Đồng Cách Lạp vút suy nghĩ qua một bên

“Hai người thông đồng với nhau, con bị pk thua là chuyện tất nhiên”

Trác Chính Dương vui vẻ

“Nói đúng lắm, chú với mẹ con đúng là thông đồng với nhau”

Ở thành phố A đông đúc, rất hay bị tắc nghẽn giao thông, gần tới thì càng đông nghịt, bình thường, nếu Trác Chính Dương gặp phải chuyện này thì đã sớm điên cuồng nhún còi rồi, vậy mà bây giờ anh rất kiên nhẫn, có vẻ tâm trạng rất tốt, dọc đường, anh không ngừng trêu chọc Đồng Cách Lạp.

Đi khoảng nửa tiếng thì tới Phúc Duyên Cư. Đồng Nhan dắt tay Cách Lạp, nhìn khu tứ hợp viện trước mắt, cô chỉ biết ăn một bữa ở chỗ này so với đót tiền còn nhanh hơn, trước kia cô từng theo cha tới đây, nhưng khi đó chỗ này không gọi là Phúc Duyên Cư, mà gọi là Giang Nam Tiểu Uyển, cũng làm món ăn Giang Nam, rất nổi tiếng. Bây giờ đã đổi tên, có lẽ cũng đã đổi chủ.

* Tứ hợp viện là một kiểu kiến trúc nhà cổ của người Trung Quốc, và xuất hiện phổ biến ở thủ đô Bắc Kinh. Kiểu kiến trúc này đặc trưng bởi một khoảng sân rộng, hình vuông, bao quanh 4 cạnh của hình vuông đó là 4 khu nhà, tạo thành một kiến trúc khép kín, nguy nga, hoành tráng và cổ kính. Tứ hợp viện tượng trưng cho sự giàu sang, quyền quý của giới quan lại thời phong kiến.

Bên ngoài Tứ hợp viện được bao quanh bởi các bức tường lớn, vững chắc, kiên cố, cho thấy khả năng phòng thủ tốt mỗi khi có thiên tai, địch họa gì. Bên trong Tứ hợp viện yên tĩnh, thoáng đãng, phù hợp cho gia đình đoàn viên, sum họp.

<http://nghethuatthanh.net/wp-content/uploads/image0056.jpg>

Đồng Nhan vốn muốn Trác Chính Dương đổi địa điểm, dù sao chỉ là một bữa ăn thôi, ở đây quá đắt, cô và Cách Lạp phải thiếu nợ anh bao nhiêu ân tình nữa đây, nhưng không đợi cô mở miệng, Trác Chính Dương đã ôm Cách Lạp bước vào, anh còn không quên nhắc nhở cô đi nhanh lên.

Đồng Nhan trong lòng ghen lại: Quên đi, bữa cơm này đối với cô là mấy tháng tiền lương, nhưng đối với hắn, chuyện mời cô ăn bữa cơm này với chuyện mời cô ăn bánh nướng chẳng có gì khác nhau, nếu cô bảo đổi địa điểm, cũng quá khác người đi!

Trác Chính Dương đang ở trong một khu ghé ló được thiết kế đúng tiêu chuẩn của Trung Quốc, nó giống như một căn phòng nhỏ, cửa lớn bằng gỗ lim, gian ngoài đặt một cái bàn tròn nhỏ chạm khắc, ngăn cách bởi cánh cửa kính tròn, phòng trong là gian nhỏ để nghỉ ngơi.

Đồng Cách Lạp lần đầu được tới nơi như thế này, đôi mắt phượng của nó quay tròn, rồi nó quay đầu phát biểu cảm tưởng với Đồng Nhan

“Mẹ, chỗ này thật **”

Trác Chính Dương ngăn người, sau đó cười ra tiếng, nói với Đồng Nhan

“Nhan Nhan, đưa con em dạy dỗ thật lâu linh nhĩ”

Anh cầm thực đơn đưa cho Cách Lạp

“Nào, không ăn được món cay Tứ Xuyên, vậy để bù cho con, hôm nay chú để con chọn món được không?”

Dừng lại:

“Cách Lạp, con biết chữ không đấy?”

Đồng Cách Lạp nhìn Trác Chính Dương một cách khinh thường

“Chú nhầm chán quá đấy, ôi chao...”

Bây giờ thứ khiến Đồng Nhan tự hào nhất có lẽ chính là IQ của con trai cô, nó mới 5 tuổi thôi, nhưng trí não của nó đã vượt quá số tuổi, sau 3 tuổi, chỉ số IQ của nó bắt đầu phát triển vùn vụt, theo Trình Mai Mai nói, Đồng Cách Lạp căn bản chẳng cần đi nhà trẻ làm gì, tới đó nó sẽ bị kiềm nén. Ba bạn trai cũ Trình Mai Mai là hiệu trưởng trường tiểu học Hạnh Phúc ở khu Tây, nên Cách Lạp được nhận vào lớp 1 trường tiểu học Hạnh Phúc dù chưa đủ tuổi đi học.

Quyển thực đơn này không ghi giá thức ăn, nên Cách Lạp gọi món ăn càng thuận tay, dường như nó đã gọi hết những món nó hết bày lên bàn, gọi xong xuôi, nó nói rất khách sáo với Trác Chính Dương

“Chú Trác, sau này lớn lên, phát đạt, con sẽ mời chú bữa ăn lớn hơn”

Nghe những lời này của Cách Lạp, mặt mày Trác Chính Dương rạng rỡ hẳn

“Được, nếu không Cách Lạp nhận chú làm cha nuôi đi, sau này càng tiện cho con hiếu thảo với chú”

Cách Lạp nhìn Đồng Nhan, hỏi ý kiến của cô, nhận cha nuôi không phải là việc nhỏ, nó không thể tự quyết định được

“Mẹ, mẹ thấy sao?”

Đồng Nhan

“Cha nuôi của con chứ của mẹ đâu, nếu như mẹ giúp con quyết định thì con lại bảo mẹ cướp đoạt nhân quyền của con”

Đồng Cách Lạp bắt đầu suy nghĩ, rồi nó nói với Trác Chính Dương

“Để cháu suy nghĩ đã, trong lúc đó, chú nên chuẩn bị tốt quà tặng mặt đấy”

Trác Chính Dương xoa đầu Cách Lạp

“Con đúng là biết tính toán, không hề thua kém chú hồi nhỏ”

Đồng Nhan liếc nhìn bàn tay Trác Chính Dương đang đặt trên đầu Cách Lạp, trong lòng cô hơi bất ngờ, ngay cả khi cô xoa đầu nó, nó còn không thích, đối với người lạ đương nhiên càng không phải nói, nó ghét nhất bị người khác đụng chạm, vậy mà bây giờ nó lại để Trác Chính Dương xoa đầu, chứng tỏ nó rất quý anh. Trình Mai Mai ở với nó lâu như thế, có lẽ nếu đụng vào nó, nó cũng sẽ không vui một thời gian ấy chứ.

Bữa cơm này rất vui vẻ, Cách Lạp ăn xong một bát, lại bôi thêm bát nữa, nhìn nó ăn như hổ đói, Đồng Nhan ngồi bên cạnh, vội vàng gấp thức ăn cho nó. Cách Lạp học gì cũng nhanh, nhưng học cách dùng đũa gấp thức ăn thì nó rất vụng về, giống hệt một người ngoại quốc, giờ nó dùng đũa vẫn chưa thành thạo, gấp thức ăn vẫn khó khăn.

Cách Lạp ăn xong một bát nữa thì nó bắt đầu buồn ngủ, giống một con mèo nhỏ no nê, lười biếng nằm trên ghế chạm khắc. Trác Chính Dương đứng lên

“Nào, chú Trác ôm con về”

Đồng Cách Lạp chớp chớp mi, chu miệng

“Con không phải con nít nhé”

Lúc ra cửa, Đồng Nhan định quàng chiếc khăn trên cổ mình cho Cách Lạp, đề phòng ra ngoài gió lạnh, sức khỏe Cách Lạp lại không được tốt, tránh cho nó bị cảm.

Nhưng Trác Chính Dương ngăn cô lại, anh cởi chiếc áo khoác màu kem của mình ra, đắp lên người Cách Lạp, sau đó liền ôm lấy nó, nó nụ cười với Đồng Nhan

“Bây giờ nó là con nuôi của anh, đây là việc cha nuôi phải làm”

Đồng Nhan thấy bên trong anh chỉ mặc một chiếc áo len mỏng manh, cô khẽ nhún mày

“Anh đúng là một người cha phong độ nhỉ”

Trác Chính Dương chớp mi, cười, không để tâm tới việc Cách Lạp đang giẫy dụa trên vai anh, đòi xuống

“Đi thôi, anh đưa hai người về”

Đồng Nhan đi theo Trác Chính Dương ra khỏi phòng bao, bên ngoài là vườn hoa cạnh con đường nhỏ, vài cái đèn lồng được treo ở ven đường, phong cách cổ xưa.

Trác Chính Dương vừa ôm Cách Lạp đi trước, vừa nói Đồng Nhan đi sau lưng

“Nhan Nhan, anh bỗng thấy bản thân mình rất có năng lực tiềm ẩn làm cha, em xem, bây giờ Cách Lạp đã thân với anh hơn rồi này”

Đồng Nhan cười

“Không chừng, anh đã làm cha rồi ý chứ, em nhớ trước đây có một nữ sinh làm ầm lên, đòi mang thai đứa trẻ của anh”

Hồi đại học, Trác Chính Dương nổi tiếng là một công tử đào hoa, đứng đầu bảng xếp hạng người đàn ông đa tình, những cô gái vây quanh hẳn không vì thế mà ít đi, ngược lại còn nhiều hơn.

Trước đây, cô đã xử lý giúp anh một vụ scandal tình cảm, có cô nữ sinh đơn thuần, vì chuyện anh ‘có mối nói cù’ nên uy hiếp định tự sát, lúc ấy, cô đã can lại cán dao của cô gái ấy nên không cẩn thận bị lưỡi dao trượt qua tay, vì sự kiện này, bạn trai cô – Tần Nhiên đã giận cô khoảng một tuần, anh ấy nói cô đúng là xem phim nữ hiệp nhiều quá.

Trác Chính Dương xoay người nhìn Đồng Nhan, trong mắt thoáng qua tia vui vẻ

“Nhan Nhan, có phải em đang ghen không”

Đồng Nhan phì cười nói

“Anh nghĩ nhiều quá đấy...”

-

“Có phải con trai nhà Trác gia không?”

Đang trước, không biết ai nhận ra Trác Chính Dương, lên tiếng chào hỏi. Giọng nói này khá quen thuộc, Đồng Nhan theo thói quen cúi đầu, đứng sau lưng Trác Chính Dương.

Trác Chính Dương cười, tiến lên chào hỏi

“Hóa ra là bác Tổng”

Ánh mắt hơi thay đổi

“Tần tổng cũng ở đây sao?”

Rồi anh thoáng dừng lại

“Hóa ra là con rể cùng ba vợ cùng nhau bồi dưỡng tình cảm”

Đồng Nhan nắm chặt bàn tay đang đứt trong túi áo khoác, cô vẫn cúi gầm đầu, không hề ngẩng lên. Nhưng ông Tổng không bỏ qua cho cô, ông liếc nhìn đứa trẻ trên vai Trác Chính Dương, cười hỏi

“Không biết cô gái này là ?”

Trác Chính Dương kéo Đồng Nhan qua, một tay ôm lấy Cách Lạp, tay kia khoác vai Đồng Nhan, cười nói với Tổng Hà Kiến

“Cô ấy là Đồng Nhan, chẳng lẽ bác Tổng quên rồi sao?”

Nói đến nhường này, Đồng Nhan cũng không thể giả bộ làm con rùa rút cổ nữa, cô ngẩng đầu, cười nói với Tổng Hà Kiến

“Bác Tổng, cháu chào bác”

Trên mặt Tổng Hà Kiến thoáng kinh ngạc, sau đó ông tươi cười nói với Đồng Nhan

“Là Tiểu Nhan à, cháu đã quay về rồi sao... bác Tổng mấy năm nay rất nhớ cháu, nếu đã về rồi, ngày mai qua nhà bác Tổng chơi đi, nha đầu Từ Khâm kia cũng nhớ cháu lắm đấy...”

Nụ cười trên mặt Đồng Nhan không khỏi chua xót, ánh mắt cô lướt sang Tần Nhiên đứng sau lưng Tổng Hà Kiến, anh bình tĩnh nhìn Cách Lạp đang nằm trên vai Trác Chính Dương, ánh mắt anh giống như lửa đốt.

Đồng Nhan cố nở nụ cười

“Có cơ hội cháu nhất định sang thăm bác Tổng”

Tổng Hà Kiến cười từ tế với Đồng Nhan, sau đó hỏi cô

“Đứa bé này là?”

Đồng Nhan không biết nên trả lời ra sao, đúng lúc này, Cách Lạp nằm ở trên vai Trác Chính Dương, lạnh lùng chen vào

“Mẹ, con muốn về nhà”

Trác Chính Dương cười nói với Tổng Hà Kiến

“Cách Lạp đòi về rồi, chúng cháu đi trước đây bác”

Nói xong, anh kéo tay Đồng Nhan, lướt qua bọn họ, đi thẳng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Tần Nhiên lạnh lùng nhìn, đứa trẻ nằm trên lưng Trác Chính Dương là con của anh sao?

Con trai? Hai chữ này như một thanh đại chùy đập thẳng vào ngực anh, khiến nơi ấy đầm đìa máu. Đúng là mịa mai, lần đầu tiên anh và con trai gặp nhau lại ở trong hoàn cảnh này, con trai anh nằm trên lưng Trác Chính Dương.

Cách Lạp? Con trai anh tên là Cách Lạp sao, vừa nãy anh nghe thấy Trác Chính Dương gọi nó là Cách Lạp. Ánh mắt anh từ trên người Cách Lạp chuyển tới nơi bàn tay Trác Chính Dương đang nắm lấy tay cô, rồi anh nhìn hai người họ biến mất ở cửa lớn, bàn tay đặt trong túi áo của anh nắm chặt, nổi đầy gân xanh.

-

Sau khi lên xe, Đồng Nhan ôm Cách Lạp ngồi ghế sau, không nói một lời, Trác Chính Dương cũng duy trì im lặng, chuyên chú lái xe. Lái được một lúc, anh dừng xe ở ven đường:

“Chờ anh, anh đi mua đồ”

Đồng Nhan khẽ đáp ứng. Trác Chính Dương đi khoảng 10 phút thì quay lại, trong tay anh xách một túi đồ, anh đặt cái túi ở ghế phụ, rồi tiếp tục lái xe. Về đến nhà, Cách Lạp đã ngủ thiếp đi trên đùi Đồng Nhan mất rồi, Trác Chính Dương ôm lấy nó, đi về phía cầu thang.

Đồng Nhan đi sau Trác Chính Dương, vì không còn sớm nên tiểu khu này đã chìm vào yên tĩnh, Trác Chính Dương vẫn không nói gì, cô cũng lười tìm đề tài để nói, chỉ lặng lẽ đi phía sau anh. Tiếng bước chân của hai người trong đêm khuya vang lên nối tiếp nhau.

Đèn ở ngã rẽ tầng 2 đã bị hỏng, lúc lên tầng 2, cô lấy điện thoại từ trong túi xách soi sáng cho anh. Trác Chính Dương đi phía trước bỗng nhiên khẽ cười:

“Nhan Nhan, nhìn chúng ta giống một đôi vợ chồng bình thường nhỉ”

Đồng Nhan im lặng, rồi cô bật cười. Đến phòng 301, Đồng Nhan tìm chìa khóa, mở cửa, bên trong vẫn còn tỏa ra ánh đèn vàng, chắc là Trình Mai Mai bật cho cô. Đồng Nhan đỡ Cách Lạp từ trong lòng Trác Chính Dương, cô ôm nó về phòng, đặt lên giường, đang định cởi áo khoác cho nó thì Trác Chính Dương vội vàng vào giúp cô, lúc anh đi ra, còn kéo chặn lại cho nó nữa.

Đồng Nhan khẽ khàng khép cánh cửa phòng Cách Lạp lại, sau đó cô ngẩng đầu cười, nói với Trác Chính Dương

“Hôm nay em làm phiền anh quá”

Khóe miệng Trác Chính Dương khẽ nhúc nhích

“Em không cần phải khác sáo với anh”

Đồng Nhan cười, rồi đưa áo khoác cho anh

“Anh lái xe về cẩn thận nhé”

Trác Chính Dương nhận áo khoác, mặc vào, sau đó anh chợt nhớ ra chuyện gì đó:

“Nhan Nhan, chờ anh một chút, anh xuống lầu lấy đồ”

Nói xong, anh liền ra khỏi phòng xuống lầu.

Đồng Nhan liếc nhìn cửa vẫn mở, nụ cười trên mặt biến mất, trong đầu cô hiện lên hoàn cảnh lúc gặp Tần Nhiên và Tống Hà Kiến, lòng cô lạnh lẽo vô cùng.

Hai cha con họ cuối cùng cũng gặp nhau, khi cô quyết định về nước, cô cũng từng nghĩ tới chuyện này, chuyện gì rồi cũng phải giải quyết thôi, không phải cô trốn tránh thì vấn đề sẽ tan thành mây khói, cần đối mặt thì vẫn nên đối mặt. Nhưng hôm nay thực sự gặp mặt, còn chưa khai chiến mà cô đã cảm thấy không còn sức lực gì nữa.

Trác Chính Dương đi rất nhanh, anh xách chiếc túi mà lúc nãy anh dùng xe để mua, đi tới trước mặt cô, rồi nhét túi vào tay cô

“Em nghỉ ngơi đi, ngủ sớm nhé”

Nói xong, anh quay người, rồi đi.

“Chính Dương...”

Đồng Nhan đứng ở cửa gọi anh lại.

Trác Chính Dương xoay đầu lại, nhìn cô

“Món đồ nhỏ thôi mà, đừng khách sáo với anh”

Đồng Nhan cười

“Em chỉ muốn nói cảm ơn anh thôi mà”

Trác Chính Dương không chịu nổi bầu không khí bây giờ, anh khẽ cười:

“Đồng Nhan, mấy năm qua, em thay đổi nhiều rồi”

Anh dừng lại rồi nói

“Nhan Nhan mà anh biết, cô ấy từng là một cô gái kiêu ngạo, cô ấy kiêu hãnh, liều lĩnh, tự tin, hoạt bát. Cô ấy chưa từng khác sáo nói cảm ơn, xin lỗi với anh”

-

Đồng Nhan ngắt ra

“Có lẽ vì khi ấy em còn là nàng công chúa trên đỉnh tháp ngà, đương nhiên có thể tự tin, kiêu ngạo, bây giờ không còn ở trên đấy rồi, em cũng phải biết an phận chứ”

Cô cười với anh

“Cứ coi như em không có cá tính đi, em chưa bao giờ là một người mạnh mẽ cả”

Trác Chính Dương im lặng, quay người rời đi.

-

Đồng Nhan đặt chiếc túi trong tay qua một bên, rồi quay lại phòng Cách Lạp

“Mẹ...”

Cách Lạp thò đầu từ trong chăn ra

Đồng Nhan bật cười

“Biết ngay con già vờ ngủ mà”

Nói xong, cô đi tới cạnh giường Cách Lạp, nhẹ nhàng hỏi

“Chăn không đủ ấm sao, con có muốn lấy túi chườm nóng không”

Đồng Cách Lạp lắc đầu, sau đó nhòm dậy, tựa vào gối, lưỡng lự hỏi

“Người hôm nay con nhìn thấy...Người kia...”

Hỏi bé, sau khi Đồng Cách Lạp biết tới sự tồn tại của Tần Nhiên thì nó luôn gọi anh là người kia, chưa bao giờ nó gọi anh là ba, không biết có phải nó thừa hưởng gen hận thù từ ba nó không nữa.

Đồng Nhan xoa xoa gương mặt con trai

“Lạnh không, mẹ nghĩ vẫn nên lấy túi chườm cho con thì hơn”

Nói xong, cô đứng lên lấy một chai rỗng trên tủ đầu giường của Cách Lạp, đi nhà bếp lấy nước nóng.

“Đồng Nhan”

Khuôn mặt nhỏ bé của Cách Lạp lạnh lùng, đứa bé này tốc độ trở mặt thật lợi hại, vượt qua tốc độ lúc nó làm toán, chân mày nó nhíu vào.

Đồng Nhan lại ngồi xuống giường, cô suy nghĩ rồi nói

“Không phải mẹ không muốn nói, con cũng biết mà?”

Cô sờ đầu Cách Lạp

“Mẹ chỉ đang lo sợ mà thôi...”

“Sợ?”

Cách Lạp khẽ híp đôi mắt phượng nhìn cô

“Mẹ sợ con sẽ đi theo người kia ư, mẹ sợ con sẽ rời khỏi mẹ sao?”

Đồng Nhan thoáng kinh ngạc

“Cách Lạp...”

Có một đứa con trai thông minh đúng là chuyện nửa vui nửa buồn.

“Mẹ, con sẽ không rời xa mẹ”

Giọng Cách Lạp buồn bã, nói xong, nó nhích người lại gần Đồng Nhan, gối đầu lên đùi cô, khẽ khàng nói

“Có chết con cũng không đi theo người kia...”

Đồng Nhan nhíu mày, cô không hề biết con trai cô đã căm ghét anh ta tới vậy

“Dù sao người ấy cũng là ba con...”

Đồng Cách Lạp liếc cô, quay mặt qua chỗ khác

“Ông ấy không muốn có con, cho nên con cũng sẽ không cần ông ấy”

“Không phải người ấy không muốn sinh con ra, chẳng qua ông ấy không biết sự tồn tại của con mà thôi...”

Đồng Nhan giải thích với con trai, vì cô không thể cho con một gia đình hoàn chỉnh nên cô cảm thấy rất có lỗi với nó, Cách Lạp lớn trước tuổi có lẽ cũng do chuyện này. Giờ đây, cô không cho phép, con cô còn nhỏ đã mang nỗi hận lớn như vậy.

Có lúc, Đồng Nhan nghĩ, nếu như cô có thể cho Cách Lạp một gia đình hạnh phúc, cho nó một cuộc sống không phải lo nghĩ, thì con cô bây giờ cũng sẽ giống như những đứa trẻ khác, ngồi xõm ở ven đường chơi bài cào đúng không?

Tuổi nhỏ mà nó đã biết phải học cho giỏi, nó hiểu rõ chỉ có học giỏi sau này mới có tiền đồ, mới có thể cho mẹ nó một cuộc sống tốt hơn.

Đứa trẻ hiểu chuyện, đối với mẹ nó mà nói, đúng là chuyện đau lòng.

Đồng Cách Lạp bỗng nhiên xoay đầu lại, nhìn thẳng cô nói

“Ông ấy không cần mẹ, ngay cả con cũng không cần, con sẽ không cần một người ba như vậy”

Trong lòng Đồng Nhan vô cùng chua xót, cô hít một hơi, cười với Cách Lạp, nói

“Nhưng nếu người ấy rất yêu con thì sao, không phải con luôn muốn có một người cha sao?”

Cách Lạp khẽ chớp mắt

“Mẹ gốc ghêch, chẳng lẽ mẹ muốn đẩy con cho ông ấy sao, mẹ bị choáng rồi hả?”

Đồng Nhan ngăn người

“Dĩ nhiên không phải”

Cô dừng lại:

“Mẹ chỉ sợ...”

Những lời Tần Nhiên nói với cô vẫn còn văng vẳng bên tai, nếu như anh thật sự muốn cướp Cách Lạp, cô có thể thắng anh không?

Đồng Cách Lạp khinh bỉ nhìn cô

“Mẹ đúng là không tiền đồ”

Đồng Nhan bật cười, ngón tay dí lên trán nó

“Con mới không có tiền đồ”

Đồng Cách Lạp bắt mắt bĩu môi, sau đó dúi đầu vào lòng cô

“Mẹ, mẹ con ta không sợ, khi còn ở Mỹ, mẹ phải vào viện, lúc ấy con rất sợ hãi, con đã khóc thật lâu, nhưng mẹ nói với con rằng chỉ cần mẹ con mình ở bên nhau, chỉ cần mẹ con chúng ta còn trông thấy nhau, mẹ con ta sẽ không bao giờ rời xa, không phải thế sao hả mẹ?”

Đồng Nhan không nói nên lời, hốc mắt cô nóng hổi, cô thừa lúc Cách Lạp không chú ý, lặng lẽ lau đi giọt lệ tràn ra từ khóe mắt, cô cười, nói

“Mẹ nhớ, nhưng người ấy có thể cho con một cuộc sống tốt hơn, con có quyền lựa chọn, mẹ không thể ích kỷ vì bản thân mà giữ con ở lại, mẹ mong con có cuộc sống tốt hơn”

Đồng Cách Lạp im lặng, sau đó nó nói

“Mẹ, con cảm thấy bây giờ con sống rất tốt rồi”

Nó chăm chú nhìn cô

“Không phải bây giờ chúng ta sống rất tốt sao? Chúng ta có di Mai. 3 người ở bên nhau rất vui vẻ, nếu mẹ thấy chúng ta quá nghèo, con có thể học nhảy lớp, như vậy con có thể giúp mẹ giảm bớt gánh nặng tiền bạc, mẹ yên tâm đi, con có bắt kịp tốc độ của các bạn mà...”

“Gốc....”

Đôi mắt Đồng Nhan ngẩn lẹ, ánh mắt cô mơ hồ, nhưng khuôn cô lại vui vẻ

“Chúng ta đâu có nghèo, chẳng qua mẹ thấy con có quyền lựa chọn cuộc sống của mình mà thôi”

“Đồng Nhan, nếu mẹ còn nói thế nữa, con không thèm để ý mẹ nữa đâu, một tuần con sẽ không thèm gọi mẹ, không thèm gọi mẹ gốc nữa đấy”

Đồng Nhan gạt đầu

“Mẹ biết rồi, sau này mẹ sẽ không nói thế nữa”

“Lúc này mới giống người bình thường. . .”

Đồng Nhan khẽ cười, sau đó đặt đầu Cách Lạp lên gối, đắp lại chăn cho nó

“Ngủ sớm đi con, mai còn phải đi học nữa”

Đồng Cách Lạp

“Mẹ cũng ngủ sớm nhé, mai mẹ còn phải đi làm chứ”

Đồng Nhan đành cười cười

“Tiểu quý”

“Mẹ. . .”

Lúc Đồng Nhan đi tới cửa, Cách Lạp bỗng đứng gọi cô lại. Đồng Nhan quay người, nó nói

“Mẹ, thật ra con thấy chú Trác cũng không tệ”

Đồng Nhan sững sốt, trả lời nó

“Cho nên chú ấy mới là bạn tốt của mẹ con”

“A~~~~”

Cách Lạp buồn bực chui vào chăn, lại nằm xuống

“Ngủ ngon mẹ. . .”

“Ngủ ngon”

Đồng Nhan nhẹ nhàng đóng cửa, ra khỏi phòng Cách Lạp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bi Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Đồng Nhan chợt nhớ lại lúc cô 18 tuổi, khi ấy cô đúng là giống như những gì Trác Chính Dương nói, muốn có bao nhiêu kiêu ngạo thì có bấy nhiêu, tự tin như Trương Dương vậy.

Trương Dương (: 張揚; ?-198) là tướng nhà Đông Hán trong lịch sử Trung Quốc. Ông tham gia cuộc chiến giữa các chư hầu trước khi hình thành cục diện Tam Quốc

Khi đó cô bước đi, đầu luôn ngẩng cao hơn bây giờ, cũng kiêu ngạo hơn, rất có khí chất, mặt luôn tươi như hoa. . .

Khi ấy cô có khát vọng, có đam mê, có ý chí phấn đấu. Cô có thể cau mày lớn tiếng giáo huấn Trác Chính Dương

“Trác Chính Dương, anh cũng không cảm thấy mình rất đỗi bại sao, em thay mặt tổ tông tám đời khinh bỉ anh, sớm muộn gì anh cũng chết ở trong đám phụ nữ kia”

Cô có thể tự tin, ung dung tuyên bố trong buổi lễ tốt nghiệp rằng, cô muốn trở thành một nữ kiến trúc sư nổi tiếng thế giới, cô có thể vì xã hội bình yên, vì hòa bình của Trung Quốc. . .

Cô có thể làm rất nhiều chuyện mà hiện tại cô không dám làm, cô có thể nghĩ rất nhiều việc bây giờ cô không dám nghĩ, cô có thể lớn tiếng nói rất nhiều điều bây giờ cô không dám nói. Cô chẳng sợ điều gì, không có gì cô không dám làm, không có gì cô không làm được, Trình Mai Mai từng nói, khi ấy, cô đúng là điển hình cho hình tượng thanh niên đầy nhiệt huyết, nói chung là tương đối nào tàn !!!

*Não tàn: đàn độn

Đồng Nhan biết vì sao khi ấy cô tự tin được như vậy, đó là vì cô có người cha tốt, tuy cha cô bị người đời chửi rủa, nhưng có một sự thật không thể chối cãi, ông là một người cha tuyệt vời.

Cô và Trác Chính Dương lớn lên cùng nhau từ bé, cả hai đều nghịch ngợm phá phách giống nhau, có lần, hai người đâm thủng hơn chục chiếc bánh xe, hấn bị cha hung dữ lôi về trách mắng một trận, nhưng cha cô, Đồng Kiến Quốc, lại cười xoa đầu cô, ông ôm lấy cô nói

“Không sợ, chỉ cần lúc ba còn có thể bảo vệ được cho con, dù Nhan Nhan gây chuyện động trời cũng không sao”

Đồng Nhan mất mẹ từ nhỏ, nhưng Đồng Kiến Quốc rất nuông chiều cô nên cô chưa bao giờ buồn vì mình không có mẹ, vì tình yêu thương ầm ập của cha đã lấp đầy nỗi trống vắng khi không có mẹ ở bên. Khái niệm về mẹ đối với cô chẳng qua chỉ là mấy tấm ảnh chụp cùng với cha, cùng với sự cô đơn, tình mịch của cha mà thôi.

Khi cô còn bé, chuyện cô thích làm nhất chính là sau khi tan học, ngồi xỏm trước thư phòng của ba giả vờ tôi nghiệp, ba ở trong thư phòng, lấy cho cô một cái bàn nhỏ, ông phê công văn, còn cô làm bài tập ở cái bàn nhỏ ấy.

Thường thì, cô làm bài được một lúc thì Đồng Kiến Quốc sẽ lại gần, uốn nắn tư thế ngồi của cô, ông vỗ vỗ lưng cô, nói

“Con gái, ngồi thẳng lên”

Rồi cô sẽ bĩu môi khi ông nói thế. Mỗi lần cô bĩu môi, cha cô thường day day ngón tay lên miệng cô:

“Ồ, chảy hết nước miếng kia...”

Cô xấu hổ

“Có bản lĩnh thì ba treo con lên đi”

Ba chưa bao giờ buồn vì cô cãi lại, ông tươi cười, hớn hờ, bế cô đặt lên chân mình, ông cầm lấy sách giáo khoa của cô

“Nào, Nhan Nhan, kể cho ba nghe xem thầy cô ở trường dạy con những gì?”

Khi ba dạy cô học trong thư phòng, dù có ai tìm ông nói chuyện, ông cũng bảo họ chờ ở phòng khách tới khi nào ông dạy cô học xong mới thôi.

Dù cho lúc ấy cô được Đồng Kiến Quốc cưng chiều, nâng niu, dù cho cô kiêu ngạo đến đâu, tất cả như tan biến khi cô gặp Tần Nhiên, cô lập tức biến thành cô vợ nhỏ, giống như một miếng cao su, dính sau lưng anh.

Tần Nhiên giống như một khối nam châm có từ tính mạnh mẽ, còn cô giống như sắt vụn mặt ngoài mạ vàng, chẳng có chút nguyên tắc nào, dính chặt trên người anh.

Trác Chính Dương từng xem thường cô

“Phụ nữ càng kiêu ngạo, nội tâm càng khó hiểu”

Khi cô gặp Tần Nhiên, từ cô gái khó hiểu cô đã biến thành nhàn chán.

...

Sáng hôm sau thức dậy, Đồng Nhan phát hiện gối hơi ẩm ướt, cô tự cười giễu cợt mình, sau đó cô lập tức nhanh nhẹn rời giường. Ở tiểu khu này không có lò sưởi, mùa đông ở thành phố A cực kỳ lạnh, nên buổi sáng phải rời giường đúng là một cực hình.

Hồi bé, cô luôn nằm lỳ trên giường, bởi vì cô có thể làm nũng với cha. Về sau, cô nằm ý trên giường không chịu dậy, vì cô ý lại, cô có thể làm nũng với Tần Nhiên, bây giờ cô chẳng còn ai để làm nũng nữa.

Tính nhõng nhẽo của cô dần dần biến mất không dấu vết. Dù cho có đôi khi cô không chịu nổi, cô cũng phải cắn răng mà cười, bởi vì cô còn phải làm gương cho Cách Lập.

Đồng Nhan vừa bước ra khỏi cửa phòng thì cô đã thấy Trình Mai Mai mặc một bộ pyjama khẽ nói:

“Mình muốn có một ngôi nhà trông ra biển, mùa xuân có hoa nở, rộng 4m2, có thể mang bán hàng trực tiếp, không phải không phải, mình muốn có một người đàn ông...”

Đồng Nhan tới, vỗ cô nằng

“Sáng sớm luyện thuyết gì thế”

Trình Mai Mai xoay người lại, ai oán nhìn cô

“Hôm qua cậu và Cách Lập ra ngoài ăn uống vui vẻ, đương nhiên không biết xảy ra chuyện đau lòng cỡ nào rồi”

Đồng Nhan suy nghĩ rồi nói:

“Đội phá bỏ và di dân tới rồi sao?”

“Thì ra cậu cũng không quên chuyện này nhỉ”

Trình Mai Mai cố kìm nén

“Không tệ hơn là bao đâu, hôm qua ông cụ chủ nhà đã ra tối hậu thư với mình, tuần này lập tức muốn chúng ta dọn đi, nếu không ông ấy sẽ ném chúng ta ra ngoài”

Đồng Nhan khẽ im lặng:

“Gần đây mình có đang tìm phòng, nhưng mà...”

“Đúng là tìm phòng còn khó hơn cả tìm đàn ông...”

Trình Mai Mai vỗ vỗ bả vai cô

“Xã hội này quá tàn khốc với chúng ta, cậu là bà cô đã ly hôn, mình là ‘Đầu chiến thắng Phật’, đều là sản phẩm ế của xã hội, đáng hận nhất là, chúng ta mặc dù là sản phẩm ế, nhưng hết lần này tới lần khác đều rất kén chọn, đúng là để tồn tại cũng thật khó khăn mà”

Đồng Nhan cười

“Không còn cách nào, dù sao cũng phải sống”

Đôi mắt Trình Mai Mai đột nhiên phát sáng, ghé đầu gần cô

“Nhan Nhan, hôm qua cậu đi cùng Trác đại thiếu gia sao?”

Cô nàng không chờ Đồng Nhan trả lời liền tự mình nói

“Mình thấy anh ta không tệ đâu, tuy mình không ủng hộ các cậu ở bên nhau”

Sau đó, cô nàng nhướn mắt lên, ra hiệu túi quà đặt trên quầy

“Đàn ông tặng phụ nữ giấy biểu hiện hai người rất thân thiết, hơn nữa anh ta lại biết rõ cỡ chân của cậu”

“Mình với anh ấy không thể đâu, chỉ là bạn bè mà thôi”

Đồng Nhan thân nhiên, nói một cách cường điệu.

Trình Mai Mai cười, không tiếp tục chủ đề này nữa, cô nàng nhìn đồng hồ

“Cậu đi làm đi, tỳ nữa mình đi xem nhà rồi tiện thể đưa Cách Lạp đi học luôn”

Đồng Nhan gật đầu, chuẩn bị đồ đi làm. Lúc ra cửa, cô ngoảnh lại nói với Trình Mai Mai

“Cảm ơn cậu, Mai Mai”

Trình Mai Mai làm điệu bộ rung mình:

” Mau đi làm đi, sáng sớm đã làm mình thấy buồn nôn”

Đồng Nhan cúi đầu bật cười, cô đi đôi giày da 3 phần lộc cộc xuống lầu. Trong lòng cô cảm thấy ấm áp, tình bạn của cô và Trình Mai Mai 5 năm rồi vẫn không thay đổi, vì vậy khi cô về nước, người đầu tiên cô tìm là cô ấy, nhưng người đầu tiên cô gặp lại là Trác Chính Dương.

-

Dưới khu nhà có một hàng ăn sáng, giá cả gần đây tăng cao, lý do của ông chủ là: Mấy ngày nữa rời khỏi đây rồi, có thể kiếm thêm chút nào thì hay chút ấy.

Đồng Nhan mua một cái bánh trứng và một túi sữa đậu nành, đang định đi thì bị bác gái bán hoa quả gọi lại

“Tiểu Nhan”

Đồng Nhan cười, lên tiếng chào

“Thím Lý, buổi sáng tốt lành”

“Cháu đi làm sao?”

Thím Lý tươi cười hỏi thăm

Đồng Nhan gật đầu

“Đúng rồi Tiểu Nhan, các cháu đã tìm được nhà chưa?”

Thím Lý ân cần hỏi. Hiện giờ ở khu này đang thịnh hành câu hỏi kiểu này

“Anh đã tìm được nhà chưa?”

Câu trên bây giờ trở thành câu hỏi ‘hot’, thay thế cho hai câu:

“Anh ăn cơm chưa?”

Và

“Hôm nay cô phiếu rút hay vẫn tăng?”

“Cháu vẫn đang tìm ạ”

“Phải tìm nhanh lên cháu ạ...”

Thím Lý dừng lại, rồi nói với cô

“Nếu không tìm được, con thím có một ngôi nhà nhỏ ở trong Vườn Hồng, bây giờ nó chưa cần dùng đến, nghe nói từ chỗ đó đến chỗ cháu làm cũng gần, nếu không chê, chúng ta sẽ cho cháu thuê nhé”

Đồng Nhan hơi động lòng, nhưng trong nháy mắt cô nghĩ tới tiền thuê nhà ở khu ấy còn đắt gấp đôi chỗ này, cô cảm thấy đau đầu:

“Thím Lý, chỗ đó...”

“Chúng ta là chỗ quen biết nên về chuyện tiền thuê nhà, cứ tình theo giá thuê nhà hiện tại của cháu cho nhanh, đúng đúng, dù sao ngôi nhà ấy cũng để trống mà”

Đồng Nhan như từ trên trời rơi xuống khi nghe được những lời này

“Như thế không được đâu thím, chúng cháu ở đây, đã làm phiền thím quá rồi, lần trước thím còn giúp cháu tìm việc, lần này, không được, không được...”

Thím Lý cười nói

“Không có gì đâu, nhà để trống không làm gì, đứa con trai ngốc của thím quen ở ký túc xá của công ty rồi, không muốn chuyển đi đâu, thím thì sẽ về quê dưỡng lão, nên chúng ta cũng đang lo không có ai trông coi ngôi nhà ấy đây”

Đồng Nhan vẫn do dự, thật ra không phải cô thanh cao gì, ngược lại, vì tự trọng nên cô không thể dễ dàng nhận lòng tốt của người khác. Khi còn ở nước ngoài với Cách Lập, hai mẹ con đã quen nhận lòng tốt của người khác, ví dụ có lần cô bị tụt huyết áp, té xỉu, một đôi vợ chồng Hoa Kiều đã đưa cô vào bệnh viện, tạm ứng cho cô tiền thuốc men, và còn có rất nhiều rất nhiều chuyện khác.

Đôi khi trong cuộc sống, tự ái so với nhiều thứ khác, thì chẳng là cái thá gì.

Đồng Nhan không đồng ý với đề nghị của thím Lý, chỉ bởi vì bây giờ thím Lý đang có ý làm mối cô với con trai bà. Vì thế, Đồng Nhan tốt nhất không nên đón nhận ý tốt này của bà thì hơn, cô cũng không thể vừa thuê nhà, vừa nói với bà

“Cháu và con trai thím không thể đến với nhau”

Như vậy, thì cô cũng quá thất đức rồi. Thím Lý thấy Đồng Nhan im lặng, bà nghĩ cô xấu hổ, không nói nên lời nên bà lại bắt đầu thay cô quyết định

“Vậy quyết định như vậy nhé, tuần này thím gọi con thím tới giúp cháu dọn dẹp hành lý”

Đồng Nhan suy nghĩ

“Không cần ạ, thím cũng đừng tính tiền thuê nhà rẻ cho bọn cháu, vì bây giờ cháu không có đủ tiền, nên không không thể trả cho thím tiền thuê nhà một năm, cháu hy vọng có thể trả tiền thuê nhà theo tháng”

Thím Lý suy nghĩ rồi nói

“Đứa bé này đầu óc thật là cẩn thận, nếu cháu thật sự cảm thấy không tiện, vậy cứ làm theo lời cháu nói đi, chuyện tiền nong cũng không vội”

Đồng Nhan cười

“Vậy, cháu cảm ơn thím”

-

Vĩ Đạt là một công ty xây dựng nhỏ, năm ngoái mới tiến quân vào thành phố A, sản nghiệp công ty cũng bình thường thôi, cứ đều đều phát triển, ông chủ là người Hương Cảng, trước đó buôn bán vũ khí, xui vẻo bị bắt vào tù vài năm, sau khi ra ngoài, ông ta tới Trung Quốc mở công ty xây dựng cỡ nhỏ này. Ông chủ là người vùng khác, công ty này cũng khá nhỏ. Đây là hai nguyên nhân khiến Đồng Nhan lựa chọn đi làm tại công ty này. Cô làm việc thiết kế, cũng coi như một thành phần tri thức.

Cô là sinh viên tốt nghiệp đại học A ngành kiến trúc, tìm được công việc như vậy, thực sự không được tốt cho lắm.

Đồng Nhan vừa vào phòng làm việc, quản lý công ty Lương Tuấn Siêu đã ngồi ở vị trí của cô, vừa uống trà, vừa di chuyển ghế tựa, thấy cô vào, anh ta vội vã nói với cô

“Đồng Nhan, rốt cục cũng chờ được cô”

Đồng Nhan nở một nụ cười chuyên nghiệp

“Quản lý Lương, sao anh lại rảnh rồi đến bộ phận thiết kế thế?”

“Bảo cho cô một chuyện tốt”

Quản lý Lương nheo nheo đôi mắt nhỏ, tươi cười nói

“Nếu lần này cô biểu hiện tốt, tôi có thể nói với ông chút tăng lương cho cô”

Hôm nay đúng là gặp nhiều chuyện tốt thật! Đồng Nhan ngẩng đầu, cười nói với Lương Tuấn Siêu

“Chuyện tốt gì vậy?”

“Tần thị có một dự án phát triển, có ý định cho công ty chúng ta làm, nên buổi tối chúng ta cần phải thương lượng những việc liên quan cụ thể tới hợp đồng với họ, Tần thị cũng đặc biệt coi trọng lần hợp tác này với chúng ta, lãnh đạo của bọn họ cũng sẽ đích thân tới trao đổi.”

Nói đến đây, Lương Tuấn Siêu dừng lại nhìn Đồng Nhan

“Vì thế tối nay cô cùng tôi đi nhé?”

Trong lòng Đồng Nhan cười lạnh một tiếng, khuôn mặt vẫn vui vẻ

“Quản lý Lương tìm nhầm người rồi, tôi ở bộ phận thiết kế, không phải tham gia công tác đó”

Lương Tuấn Siêu cười

“Mọi người đều vì công ty thôi mà, còn phân phòng ban làm gì, với lại nếu lần này lấy được hợp đồng, tôi bảo đảm tiền thưởng cuối năm của cô sẽ là 5 chữ số”

Đồng Nhan cười

“Xin lỗi anh, lần này tôi thực sự không thể đi”

“Đồng Nhan, tôi hy vọng cô có thể nghỉ cho công ty một chút, về chuyện 5 năm trước, tôi cũng nghe qua, tôi cũng rất thông cảm với cô, nhưng tôi không thích cô vì việc riêng mà ảnh hưởng tới công việc”

Lương Tuấn Siêu là người thành phố, hơn nữa vợ anh ta là con gái của một giám đốc, vì vậy anh ta cũng hiểu vài chuyện năm ấy.

“Được, tôi đi với anh”

Đồng Nhan cố gắng mỉm cười, nhưng cô không thể cười nổi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Chiều tối, sau khi tan làm, quản lý Lương đến tìm cô, anh ta liếc nhìn quần áo và cách trang điểm của cô, khẽ nhíu mày

“Đồng Nhan, hôm nay cô mặc như thế không ổn lắm...”

Sau đó, anh ta gọi Lý Mạt Ly qua giúp cô make up và thay trang phục.

Lý Mạt Ly là bông hoa của phòng nghiệp vụ, cô nàng có thân hình lồi lõm đúng chỗ, gương mặt khá ổn, giải quyết công việc cũng khôn khéo, từ trước tới giờ vẫn là lá bài vàng trong việc đàm phán của phòng nghiệp vụ, trước đây, mỗi khi công ty nhận được dự án lớn, quản lý Lương đều dẫn cô ta đi cùng.

Lý Mạt Ly nhìn Đồng Nhan, đôi mắt cô ta thoáng không vui, nhưng rất nhanh được ẩn giấu:

“Thử bộ này đi, lần này, Tần thị không chỉ mời mỗi chúng ta, còn có công ty Thiên Hòa, thực lực của bọn họ mạnh hơn chúng ta, nên biểu hiện của cô hôm nay rất quan trọng đấy”

Đồng Nhan cúi đầu, nhìn bộ váy sát nách bằng lông cừu trong tay, nực cười liếc Lý Mạt Ly:

“Cô bảo tôi mặc thứ này đi tiếp rượu sao?”

Khóe miệng Lý Mạt Ly thoáng giễu cợt, nhưng giọng cô ta vẫn thản nhiên:

“Không phải tiếp rượu, là xã giao thôi mà”

Đồng Nhan cười, không nói gì.

Lý Mạt Ly nhìn cô

“Tiệc xã giao lần này rất quan trọng, hy vọng cô có thể biểu hiện tốt”

Đồng Nhan thản nhiên nói

“Có phải mặc càng ít thì biểu hiện càng tốt không?”

Khóe miệng Lý Mạt Ly nhếch lên, không trả lời, lúc cô đi lướt qua, cô ta mới nói khẽ một câu

“Già bộ thanh cao làm gì, chỉ là một con đàn bà không ai cần, không phải sao?”

Đồng Nhan đi từ phòng vệ sinh ra, cô mặc bộ váy lông dê lộ bờ vai ở bên trong, bên ngoài cô mặc một chiếc áo khoác màu tro. Lý Mạt Ly đưa cho cô một chiếc áo khoác da thô ráp:

“Mặc cái áo này đi, đến khách sạn thì cởi ra”

Những lời này của Lý Mạt Ly khiến Đồng Nhan cảm thấy buồn nôn, lúc này, cô thấy mình giống như sắp đi bán thân vậy. Sau đó, Lý Mạt Ly giúp cô thay đôi giày 3cm thành đôi giày 8cm, cô ta định giúp cô trang điểm, thì cô đã lạnh nhạt từ chối:

“Tôi tự làm được”

-

Đội Đồng Nhan chuẩn bị xong xuôi, đôi mắt quản lý Lương sáng lên, lão già hơn 40 nheo mắt lại, tươi cười nói với cô

“Đồng Nhan, cô xứng đáng là đại mỹ nhân của công ty đấy”

Đồng Nhan nở nụ cười

"Quản lý Lương quá khen"

Đi cùng bọn họ còn có Phó tổng Lý Ngôn, anh ta hơn ba mươi tuổi, là em họ của ông chủ, cái tên của anh ta nghe rất nho nhã, nhưng bộ dáng lại rất thô bỉ, không biết do mặt mũi anh ta vốn thế, hay bị ảnh hưởng từ tính cách, cách làm việc của anh ta cũng hèn hạ chả kém về bề ngoài, cậy vào cái danh Phó tổng nên anh ta rất chơi bời lêu lổng, chuyên môn làm những việc đầu cơ trục lợi cho bản thân.

Đồng Nhan lên ghế phía sau xe, cô nhấn nút, gọi điện cho Trình Mai Mai, bảo với cô nàng rằng cô phải làm thêm buổi tối và có lẽ sẽ về rất muộn. Khi Trình Mai Mai nghe máy, cô đoán có lẽ cô nàng đang dạo phố, vì trong loa rất ồn ào, loáng thoáng truyền tới âm thanh bán hàng giá rẻ đặc biệt. Trình Mai Mai nói cô nàng sẽ đưa Cách Lạp đi ăn cơm, rồi bảo cô lúc về phải cẩn thận.

Đồng Nhan cúp điện thoại, bỏ vào trong túi xách, Lý Ngôn ngồi bên cạnh chợt nói

“Cô Đồng là người bản địa ở thành phố A đúng không?”

Đồng Nhan cười chuyển nghiệp

“Đúng vậy”

“Tôi từng xem qua lý lịch của Cô Đồng, trên đó viết, cô đã có một đứa con trai ?”

Lý Ngôn hơi nhích lại gần cô, tiếp tục đặt câu hỏi.

“Vâng, nó 5 tuổi rồi”

Đồng Nhan vừa nói vừa khéo léo ngồi dịch ra xa, cô tự thôi miên bản thân mình, hẳn ta đường đường là phó tổng công ty nhưng lại không giữ khoảng cách với cô, đây đúng là một cơ hội lớn còn gì, vậy mà không những cô không nhân cơ hội này nịnh nọt mà còn cảm thấy ghê tởm, bộ dạng cô bây giờ có bị coi là bất kính với cấp trên không nhỉ?

Đi khoảng nửa giờ, bọn họ rốt cục tới nơi gọi là Thiên đường, chỗ này trước khi cô ra nước ngoài còn chưa có, nên cô cũng không hiểu rõ nơi này cho lắm, cô chỉ từng nghe Trình Mai Mai nhắc qua, ở đây đơn giản là nơi vui chơi của đàn ông, mỗi nhân viên phục vụ ở đó đều phải xinh đẹp, đáng đáp phải quyền rũ.

Khi đi vào, Đồng Nhan cố tình liếc nhìn nhân viên phục vụ, quả nhiên đáng đáp ai cũng rất yêu kiều. Đồng Nhan đi theo hai người họ vào phòng VIP, bên trong đã có người ngồi chờ, Đồng Nhan thản nhiên nhìn lướt nhìn qua, Tàn Nhiên chưa đến, những người ngồi đây đều là những doanh nghiệp cạnh tranh dự án kia.

Tụ tập những người cạnh tranh chung một chỗ, Tàn Nhiên định làm trò gì? Đồng Nhan đi theo phó tổng Lý và quản lý Lương, bọn họ chỉ là một công ty nhỏ không nổi tiếng, nên lúc đi vào cũng không có ai chào đón, nhiều nhất thì gật đầu xã giao mà thôi. Nhưng mặc cho người ta lạnh nhạt với mình, khuôn mặt phó tổng Lý vẫn rất nhiệt tình, tiến lại gần chào hỏi thân thiện với họ. Đây cũng chỉ là kỹ năng sinh tồn của công ty nhỏ thôi.

Đồng Nhan nhìn nội thất căn phòng, căn phòng được trang trí theo phong cách Châu Âu, đúng là đẳng cấp của kẻ có tiền, người tham gia hôm nay không phải là giám đốc công ty thì cũng là quản lý, vì vậy có lẽ cô là nhân vật tầm thường nhất của một công ty nhỏ, cô không biết mình nên ngồi hay đứng nữa, thân phận của cô vốn nhạy cảm, rơi vào hoàn cảnh này càng trở nên lúng túng.

Đồng Nhan nhớ lại hồi xưa cô cũng từng đi xã giao với ba, khi ấy cô tự nhiên phóng khoáng, không giống bây giờ, phải suy nghĩ xem mình có nên ngồi hay không. Vì vậy, cuộc sống đã dạy cho ta rằng: Bạn có thể sống một cách đàng hoàng, ngẩng cao đầu hay không, nhân tố bên ngoài chiếm một phần rất quan trọng!

Đồng Nhan nghĩ chuyện cô nên đứng hay ngồi vẫn nên để quản lý Lương quyết định, dù sao anh ta là người mang cô tới, một nhân viên thiết kế như cô sắm vai trò gì ở chỗ này, cũng nên do anh ta quyết định nhì.

Đồng Nhan đang định hỏi quản lý Lương vấn đề này thì anh ta đã chạy vội ra cửa, không ngừng nói

“Tần tổng, cuối cùng ngài cũng đến...”

Đồng Nhan nhìn ra cửa, Tần Nhiên đang chấp tay đi vào, môi anh hơi nhếch lên, lông mày mang theo ý cười, vừa đi anh ta vừa chào hỏi mọi người, anh ta vốn là một ông chủ trẻ, bây giờ trên thương trường, anh ta lại càng khôn khéo lời đời, thành thực và chừng mực.

Tần Nhan rút tay trong túi ra, đi lên phía trước. Trong lòng cô bây giờ rất khản trương, giống hệt như tâm trạng trước lúc vào phòng thi vậy, khản trương tới nỗi lòng bàn tay đổ mồ hôi, nhưng khi đã nhận được bài thi thì cô lại thả lỏng.

Tần Nhiên liếc nhìn Đồng Nhan, khoe miệng mỉm cười, sau đó nói với Lương Tuấn Siêu đứng bên cạnh

“Nghe nói quý công ty có cô Đồng thông minh giỏi giang, không ngờ hôm nay có cơ hội được gặp”

Nghe xong, Lương Tuấn Siêu rất vui vẻ, giống như có thể lập tức dâng lên vật quý, anh ta kéo Đồng Nhan tới trước mặt Tần Nhiên, Đồng Nhan ngẩng đầu cười với Tần Nhiên, giờ tay ra

“Xin chào, Tần Tổng”

Ánh mắt của Tần Nhiên thăm di chuyển từ bàn tay nức nẻ lên gương mặt của cô, anh khẽ nhủ thầm khi nhìn trang phục cô đang mặc, anh bắt tay với cô

“Xin chào, Cô Đồng”

Khi Tần Nhiên chạm vào tay cô, cảm giác lạnh lẽo khiến cho chân mày anh nhíu lại sâu hơn. Anh chợt nhớ lại ngày xưa khi mùa đông đến, tay của cô vô cùng lạnh, nên anh rất thích nắm tay cô đặt vào trong túi áo anh sưởi ấm, có đôi đôi khi cô sẽ đùa giỡn, đưa tay vào trong áo, cười nói với anh

“Em chỉ muốn thử thôi mà, đúng là túi áo khá ấm áp, nhưng cơ thể của anh còn ấm áp hơn”

Tần Nhiên nhanh chóng thu hồi ý nghĩ, anh thần nhiên nhìn cô gái trước mắt, rồi nói với mọi người trong phòng

“Nếu mọi người đã đến đông đủ vậy chúng ta nhập tiệc thôi”

Phòng ăn được thiết kế ở một gian phòng khác, Đồng Nhan liếc nhìn bốn góc nơi này, phát hiện lướt qua phòng ăn này bên trong còn có một KTV

Cô bị phó tổng gọi lại ngồi cạnh anh ta, bên cạnh cô là một chú trung niên nói giọng Đài Loan, nhìn rất phúc hậu. Tần Nhiên ngồi ở chủ vị, cách cô hai vị trí, Đồng Nhan khá hài lòng cách sắp xếp như thế, ít nhất cô không bị quản lý Lương bắt cạnh Tần Nhiên. Trên bàn ăn, ngoại trừ cô là nữ còn có một cô gái khác, ngồi đối diện cô, nhìn trang phục của cô ta rất giống tình nhân của ông chủ nào đó dẫn tới.

Đồng Nhan suy nghĩ một lát, trang phục của cô bây giờ cũng khác gì mấy à tình nhân đâu, vì vậy lần này không lấy được dự án của Tần thị, cô thật có lỗi với bộ váy của Lý Mạt Ly.

Dù mọi người tới đều vì dự án, nhưng chủ đề nói chuyện không hề đề cập đến nó, bởi vì Tần đại tổng tài vừa bắt đầu đã nói rằng:

“Hiếm khi mọi người tụ tập với nhau, không nên nói chuyện công việc nữa”

Vì thế, mọi người bắt đầu trò chuyện một cách giả tạo để giết thời gian, đàn ông không giống với phụ nữ, chỉ cần tụ tập là có thể tán gẫu bất cứ chuyện gì. Tần Nhiên không cho mấy người cạnh tranh với nhau này nói chuyện công việc, chỉ có thể tán gẫu linh tinh, đúng là làm khó bọn họ. Nhưng bữa tiệc như vậy sao có thể im lặng được, nên mọi người không ngừng tìm đề tài, anh một câu tôi một câu, vẫn giữ vững được tình trạng hòa thuận, vui vẻ.

Tần Nhiên vẫn mỉm cười vui vẻ, thỉnh thoảng nói vài câu. Đồng Nhan nhìn thức ăn phong phú trên bàn, chẳng hề có hứng thú, sau đó ánh mắt cô dừng lại ở đĩa thịt kho tàu, cô vừa thấy nhân viên phục vụ xinh đẹp bưng món ăn lên giới thiệu, đây là món do đầu bếp Hàng Châu chế biến, thịt thơm mát hương sen hồng. Đĩa thịt kho tàu so với các món khác trên bàn kém hơn nhiều, do đó hầu như chẳng ai đụng đến.

Đồng Nhan chợt nhớ Cách Lạp nhà cô rất thích ăn thịt kho tàu, tiếc là gần đây giá thịt lại tăng, nên lâu rồi nó chưa được ăn món này. Cô tính, nếu nhận được tiền thưởng cuối năm, cô sẽ cho con trai ăn thịt kho tàu cả tháng luôn.

Đồng Nhan gấp một miếng thịt kho tàu lên nếm, không hổ là đầu bếp Hàng Châu làm, ngon hơn hẳn so với một kẻ thường dân như cô làm

“Cô Đồng nóng sao, nếu vậy thì cởi áo khoác ngoài ra đi...”

Bỗng nhiên, có giọng nói Đài Loan vang lên bên tai cô, Đồng Nhan quay đầu nhìn, hóa ra là ông chủ Đài Loan ngồi bên cạnh nói với cô.

Đồng Nhan cười với ông ta

“Tôi không nóng”

Cô không biết thể hiện bản thân nóng lúc nào, chợt cô nhìn sang cô gái đối diện, cô ta đã cởi áo khoác từ lúc nào.

Bên trong áo khoác, mỹ nữ mặc một bộ váy lụa đỏ tươi. Từ bên này nhìn sang, Đồng Nhan có thể nhìn thấy khe ngực sâu quyến rũ, không biết từ chỗ Tản Nhiên nhìn sang, thì ‘phong cảnh’ thế nào nhỉ.

Vị mỹ nữ cười ngượng ngùng với đám đàn ông trong phòng

“Điều hòa mở rất vừa, nhưng nói chuyện với mọi người hăng say quá nên tôi hơi nóng...”

Giọng nói rất đặc biệt, rất mạnh mẽ.

Lúc này, quản lý Lương nhìn Đồng Nhan nói

“Đồng Nhan, không phải vừa rồi cô phàn nàn rằng rất nóng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Chợt quản lý Lương nhìn Đồng Nhan, nói

"Đồng Nhan, không phải cô vừa phàn nàn rằng rất nóng sao?"

Lương Tuấn Siêu nói xong, Đồng Nhan có ngu nữa cũng hiểu dụng ý của anh ta - cô phải bắt đầu thể hiện giá trị của cô.

"Đúng vậy, Cô Đồng không cần đề phòng bọn tôi như đề phòng đám đàn ông háo sắc đâu"

Một vị ngồi đối diện cô đưa gờn.

"Ha ha..."

Tản Nhiên chợt cười khẽ, đôi mắt anh như thể chăm biếm nhìn cô, dường như muốn xem kịch vui.

Đồng Nhan nắm chặt bàn tay, ngón tay cắm chặt vào da thịt vậy mà cô lại cảm thấy chẳng hề đau đớn. Cô ngẩng đầu cười, mái tóc đen mềm mại đỏ xuôi xuống

"Vừa nãy tôi thấy nhiệt độ vừa phải, thuận miệng nói một câu, nhưng thật ra tôi vẫn cảm thấy hơi nóng"

Khóe miệng cô khẽ nhếch lên, cô cố gắng không lúng túng, khiến cho bản thân trở thành một cái bia đỡ đạn, tạo điều kiện cho người ta chê cười.

Đồng Nhan cởi áo khoác, ông chủ Đài Loan ngồi cạnh nhận lấy áo khoác trong tay cô, sau đó giúp cô để một bên, thái độ quý ông của ông ta làm cho Đồng Nhan rất tự nhiên.

Cô cố gắng ngẩng đầu lên, cô đã bị nhìn xuyên thấu nhiều lần, dù sao cô cũng không phải là người vô hình, khó khăn mấy cô cũng phải đối mặt thôi, huống hồ không phải chỉ lộ cánh tay và bờ vai thôi sao, giả bộ làm gì, chỉ cần như thế có thể dễ dàng kiếm được số tiền thưởng 5 con số cuối năm rồi, cô chẳng tổn thất điều gì, lại còn lãi lớn mà!!!

Tay của ông chủ Đài Loan nhiều lần vô tình đụng phải tay Đồng Nhan, ánh mắt lưu luyến trên đôi vai nõn nà của cô, nói

"Da dẻ Cô Đồng thật tốt, giống như trong sách viết 'phụ như ngưng chi, tú sắc khả xan' "

*phụ như ngưng chi tú sắc khả xan: ý nói làn da nõn nà, thanh tú

Đồng Nhan khách sáo, cười

"Ông chủ Hoàng đúng là thông thái, không biết ông xem ở quyển sách nào?"

Bàn tay của ông chủ Đài Loan từ từ lướt qua ghế của Đồng Nhan, vòng quanh hông cô

"Người trên Đại lục không phải gọi là tiểu thuyết điển cổ Kim Bình Mai sao, quyển ấy rất nổi tiếng, tôi hay tìm tòi học hỏi thôi mà"

Đồng Nhan cảm nhận rõ ràng bàn tay mập mập vây quanh hông cô, cô cố nén sự ghê tởm đang dâng lên

"Ông đúng là thông thái"

Nếu là Đồng Nhan của ngày xưa, nhất định cô sẽ lập tức cho lão ta hai cái tát, sau đó hung hăng rời đi, cô của hiện tại lại phải ngồi trước mặt lão cười xòa. Trác Chính Dương nói đúng, cô đã không còn là Đồng Nhan khi xưa, cô trở nên hèn mọn hơn chỉ vì đề tồn tại.

Tần Nhiên không nhìn Đồng Nhan nữa, anh cầm chén rượu trên bàn lên, cười nói với ông chủ Đài Loan

"Hoàng tổng, chi nhánh công ty ở thành phố A làm ăn sao rồi?"

Thương nhân Đài Loan vì phải trả lời câu hỏi của Tần Nhiên nên dừng việc quẩy rối Đồng Nhan, vội vàng trả lời Tần Nhiên

"Việc này còn phải nhờ cậy Tần thị giúp đỡ một tay, những lần hợp tác của chúng đều rất vui vẻ, hy vọng lần này cũng có thể cùng Tần thị hợp tác"

Tần Nhiên cười nhưng không nói gì, giờ ly rượu lên tỏ ý cùng lão cụng ly. Hành động này của Tần Nhiên khiến cho mọi người trên bàn ăn hơi hoang mang, dù sao dự án hợp tác lần này sẽ không điều động nội bộ, chẳng lẽ họ chỉ là người góp vui hay sao?

"Tần tổng, tôi cũng mời ngài một ly"

Một giọng nói mềm mại vang lên, Đồng Nhan mỹ nữ ngồi đối diện, cô ta đang nâng ly, kính rượu Tần Nhiên

Tần Nhiên vẫn mỉm cười nhận lấy ly rượu của mỹ nữ. Đồng Nhan bỗng nhiên chỉ muốn chạy khỏi nơi này, cô nghĩ cô chẳng cần số tiền khen thưởng cuối năm nữa, nhưng nếu cô không suy nghĩ kỹ mà rời đi, cô không chỉ mất tiền khen thưởng cuối năm mà ngay cả công việc cũng mất nốt. Điều này thì cô không chấp nhận nổi.

Phó tổng Lý Ngôn ngồi bên cạnh, ra hiệu cho cô đi kính rượu Tần Nhiên. Đồng Nhan hít sâu một hơi, rồi quay người nhìn anh

"Tần tổng, tôi cũng mời anh"

Tần Nhiên nhìn cô, khuôn mặt yên lặng vẫn thản nhiên không hề thay đổi, rồi bung lên nửa ly rượu người phục vụ vừa rót, mỉm cười, cụng ly với cô. Đồng Nhan cũng cười, nâng ly uống. Nồng độ cồn của loại rượu này không hề thấp, cô vừa uống một ngụm thì lập tức cảm thấy chất cồn xông thẳng lên đại não, khiến tinh thần cô hơi chao đảo.

Tần Nhiên cũng uống một ngụm rượu, đôi mắt anh bình thản nhìn cô, nói vài câu khách sáo, Đồng Nhan cũng đáp lại mấy câu, trông bề ngoài, thế là tốt lắm rồi.

Mãi lâu sau, bữa ăn coi như hài hòa này cũng kết thúc. Đồng Nhan đoán, đêm nay nhất định dạ dày của cô không ổn, cô đang nghĩ chốc nữa về phải ghé qua tiệm thuốc mua thuốc tiêu hóa, thì...

"Tần Nhiên..."

Chợt một giọng nói ngọt ngào, vang lên từ phía cửa.

Đồng Nhan ngoảnh đầu, cô thấy Tổng Từ Khâm đang vui vẻ đứng ở cửa. Hôm nay, cô ta mặc một chiếc áo da màu nâu, mái tóc thẳng lần trước đã được uốn xoắn, quyến rũ thả sau lưng. Mấy năm nay, Tổng Từ Khâm thay đổi rất nhiều, cô ta đã biết cách làm dáng hơn, cũng biết cách phôi bày sở trường của mình ra.

Một vài người nhận ra Tổng Từ Khâm, chào hỏi cô ta, rồi trêu chọc

"Cô Tổng, hôm nay tới bám đuôi sao?"

Tổng Từ Khâm cười dịu dàng, ngồi bên cạnh Tần Nhiên

"Hôm nay, em đi ăn với mấy người bạn, không ngờ lại gặp anh ở đây, vì thế em qua đây tìm anh"

Tần Nhiên mỉm cười với cô ta

"Có lẽ anh về muộn, gần đây cơ thể em không khỏe, đừng chờ anh, em về trước với bạn đi"

Tổng Từ Khâm cúi đầu

"Nhưng em muốn chờ anh"

"Ha ha..."

Mọi người đều cười

"Tần tổng và Cô Tổng đúng là tình chàng ý thiếp"

"Tần tổng, anh thương vợ thật đấy, bây giờ chúng ta sang phòng KTV bên cạnh vui chơi một lát đi, cô Tổng đi cùng luôn đi, càng đông càng vui mà"

"Đúng đó, càng đông càng vui..."

"..."

"Được rồi"

Tần Nhiên cung chiêu nhìn bộ dáng kiên quyết của Tổng Từ Khâm, dặt tay cô ta, đứng lên, nói

"Bây giờ vẫn còn sớm, mọi người cứ vui về đi"

Vừa nghe anh nói xong, mọi người đều đi sang phòng bên cạnh. Đồng Nhan đi phía sau quản lý Lương, cô suy nghĩ rồi kéo anh ta lại, nói

"Cũng khá muộn rồi, tôi có thể về trước không"

Cô phải về thôi, đáng lẽ cô không nên tới đây, cô cũng không hiểu tại sao quản lý Lương nhất định phải kéo cô tới đây. Chẳng lẽ anh ta nghĩ cô còn có vị trí trong lòng Tần Nhiên hay sao, vì thế chỉ cần cô xuất hiện thì có thể giành được hợp đồng này ư?

Tiếc rằng, anh ta làm sao có thể ngờ được, 5 năm trước cô đã thua thảm hại thế nào, hôm nay cô tới đây, cũng chỉ khiến người ta chê cười thêm mà thôi.

Quản lý Lương nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng, rồi anh ta lại liếc nhìn Tần Nhiên và Tổng Từ Khâm trong phòng, vô cùng buồn bực vì chuyện cô Tổng xuất hiện. Anh ta suy nghĩ rồi nói với Đồng Nhan

"Các giám đốc khác vẫn chưa đi, cô mà về trước thì không phải phép cho lắm, tôi nghĩ cô nên ở lại"

Trời đất bao la, cấp trên là lớn nhất. Đồng Nhan đành nhắm mắt bước vào phòng KTV. Cô tìm một góc ngồi xuống, mọi người đã bắt đầu vui chơi, đúng là bữa tiệc của kẻ có tiền, không phải ai cũng tụ tập lại nói cười, chơi xúc xắc.

Ngồi đối diện với Đồng Nhan là người đẹp lúc này, cô ta ngồi giữa bọn họ, giúp họ tung xúc xắc, thỉnh thoảng tiếng cười nũng nịu của cô ta truyền tới, người nào người nấy đều rất vui vẻ.

Đồng Nhan vô cùng mệt mỏi, làm gì còn lòng dạ nào quan tâm tới đám người kia, vừa khéo Tổng Từ Khâm nhìn về phía cô, nhưng cô ta lại giả vờ lơ đãng quay đi.

"Cô Đồng đúng là người đẹp lạnh lùng nhỉ"

Giọng nói ghê tởm của gã Đài Loan lại vang lên bên tai cô.

Đồng Nhan cảm thấy hơi nhức đầu, cô xoay người, vô cùng kiên nhẫn nói với gã

"Người đẹp lạnh lùng gì chứ, từ bé tôi đã thế rồi, đến tận bây giờ vẫn bị chướng ngại về ngôn ngữ ấy mà"

Ông chủ Đài Loan sùng sốt vì câu nói của cô, lão ta đang định mở miệng thì Đồng Nhan đã nói trước

"Xin lỗi, tôi đi rửa tay"

Đồng Nhan bước ra khỏi phòng, trong chốc lát, cô không kịp thích ứng với ánh sáng bên ngoài, hơi nháu mắt. Cô đi tới một phòng vệ sinh được thiết kế lộng lẫy, ôm lấy tay, cô cảm thấy rất lạnh lẽo, cô hít sâu một hơi, cầm điện thoại gọi điện cho Trình Mai Mai.

Điện thoại vừa mới kết nối, giọng nói của Trình Mai Mai đã hùng hổ xông tới

"Đồng Nhan chết tiệt, cậu sao vẫn chưa về, mình gọi điện thoại cho công ty, người ta nói cậu không phải tăng ca mà"

"Mình ra ngoài xã giao"

"Được rồi, nhân viên thiết kế như cậu xã giao cái rắm, nói thật đi, cậu rớt cuộc ở đâu, với ai..."

Đồng Nhan đang định giải thích với Trình Mai Mai giọng Cách Lạp vang lên:

"Mẹ, mẹ ở đâu đấy, mẹ về nhà nhanh nhé"

Đồng Nhan dịu dàng nói

"Cách Lạp, mẹ gặp một người bạn cũ nên tối nay về trễ, con không cần chờ mẹ, ngủ sớm chút, ngày mai còn phải đi học"

Giọng Cách Lạp buồn bã, nó hỏi

"Bạn nào vậy?"

Đúng là đứa trẻ đa nghi mà.

"Là bạn tốt hồi trung học của mẹ"

Đồng Nhan nói dối

"Mẹ sẽ cố gắng về nhà sớm"

Cách Lạp im lặng, một tiếng thở dài truyền qua điện thoại

"Vậy mẹ phải sớm đây"

"Ừ"

Đồng Nhan cười

"Ngủ sớm đi con, ngủ ngon nhé"

Đồng Nhan cúp điện thoại, chuẩn bị ra ngoài thì thấy Tống Từ Khâm từ đâu xuất hiện, khẽ cười với cô

"Đồng Nhan"

Đầu Đồng Nhan như kêu lớn, vừa rồi cô uống vài chén rượu, hơi nhức đầu, sau khi thấy cô ta đầu lại càng đau, không cần nghĩ cũng biết, cô ta ở đây để đợi cô.

"Có chuyện gì?"

Đồng Nhan hỏi thẳng.

"Cô đã sinh con cho anh ấy phải không?"

Tống Từ Khâm cũng đi thẳng vào vấn đề.

"Đứa trẻ không có quan hệ gì với anh ta"

Đồng Nhan nhìn cô ta

"Yên tâm, sự tồn tại của nó không uy hiếp tới quan hệ của cô và anh ta, tôi cũng không rảnh tới nỗi dùng nó để làm phiền hai người. Hơn nữa không phải tình cảm của hai người không phải rất tốt sao? Tần Nhiên cũng đã biết sự tồn tại của Cách Lạp, không phải anh ta không có phản ứng gì, hôm nay cô tìm tôi xem như là lo bò trắng răng rồi"

"Lo bò trắng răng?"

Tống Từ Khâm khẽ lặp lại lời của cô, khuôn mặt có phần thương cảm

"Nếu như cô là tôi mới biết, người đàn ông sắp trở thành chồng mình đột nhiên có con trai, cô có thể chấp nhận không?"

Đồng Nhan nức cười nhìn Tống Từ Khâm

"Ngay cả người đàn ông bỏ đi của người khác, cô còn chấp nhận được, việc này có là cái quái gì đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bí Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Sắc mặt Tống từ khâm nhợt nhạt

"Đồng Nhan, cô rất ghét tôi phải không?"

Đồng Nhan bật cười

"Chẳng lẽ cô nghĩ tôi thích cô sao?"

Tống Từ Khâm im lặng hồi lâu, mới lên tiếng

"Trước kia chúng ta từng là bạn bè...."

Đây thân kinh của Đồng Nhan co rút vì những lời này của cô ta, cô dựa vào tường

"Tôi không hề nhớ có người bạn như cô, Tống gia là gia đình giàu có, không phải là chỗ mà người bình thường như tôi có thể trèo cao"

Tống Từ Khâm cười

"Xem ra cô thật sự rất hận tôi"

Đồng Nhan cũng khẽ cười, nhìn cô ta

"Cô đừng tự mình đa tình, phải có tình cảm, tâm tư mới có thể hận, đối với cô, tôi chẳng còn đủ sức để suy nghĩ điều này nữa"

Tổng Từ Khâm cúi đầu, khuôn mặt tối đi vài phần, sau đó cô ta lại ngẩng đầu lên, đôi mắt thoáng qua về Lương thiện, hiền lành

"Đồng Nhan, tôi biết bây giờ cô sống không dễ dàng gì, nếu cô cần gì có thể tới tìm tôi. Đúng rồi, con trai cô có muốn vào được trường tiểu học trọng điểm không, tôi có thể giúp nó"

Trong mắt Đồng Nhan thoáng qua tia khôi hài

"Cô nhiệt tình muốn giúp đỡ tôi như thế, có phải cô sợ nếu tôi gặp khó khăn sẽ tới tìm người đàn ông của cô không?"

Tổng Từ Khâm cười với cô

"Dĩ nhiên không phải, tôi biết cô không thích tôi, nhưng dù sao chúng ta cũng cùng lớn lên từ nhỏ, tôi vẫn luôn coi cô là chị"

"Không cần, con trai tôi rất thông minh lanh lợi, dù nó không vào trường trọng điểm, thi thành tích học tập của nó vẫn đứng đầu, nhân tình này của cô tôi không nhận nổi"

Nói tới đây, Đồng Nhan dừng lại, liếc nhìn người đứng phía sau Tổng Từ Khâm

"Thế diện có thể ném đi, nhưng người thân thì không thể nhận bừa, cô không sợ người đàn ông đằng sau kia không vui sao?"

Theo phản xạ, Tổng Từ Khâm quay lại, trông thấy Tần Nhiên đang nắm tay, lạnh lùng nhìn một màn kịch này

"Tần Nhiên..."

Tần Nhiên đi tới, khoát tay lên vai Tổng Từ Khâm, khoe miệng nhếch lên, nở nụ cười với cô

"Từ Khâm không hiểu chuyện khiến cho Cô Đồng mất hứng rồi, tôi thay mặt cô ấy xin lỗi cô"

"Tần Nhiên..."

Tổng Từ Khâm ngẩng đầu, cảm động nhìn anh, khẽ gọi.

Đồng Nhan cười, về mặt lười biếng

"Nào dám..."

-

Đồng Nhan quay lại phòng, cô phát hiện trong phòng đã có thêm một đám ‘oanh oanh yến yến’, ngay cả quản lý Lương tướng mạo đang hoàng như thế mà cũng kéo theo một cô nàng tươi ngon mọng nước vào trong lòng.

Đồng Nhan ngồi trong phòng một lúc, liếc nhìn chiếc đồng hồ to trên tường, sắp mười giờ rồi, tuy cô báo Cách Lạp ngủ sớm nhưng trong lòng cô hiểu rõ, đứa trẻ Cách Lạp kia nhất định sẽ chờ cô về nhà rồi mới chịu ngủ.

Đồng Nhan cảm thấy cô ở đây cũng chẳng còn giá trị gì, vì vậy liều chết đi tới chỗ Quản lý Lương, cúi người hỏi anh ta

"Quản lý Lương, tôi có việc gấp muốn về nhà sớm, anh xem bây giờ tôi cũng không có chuyện gì....."

Quản lý Lương sửa sang lại chiếc cà vạt bị cô nàng kia găm cắn xuống, háng giọng nói với cô

"Tự cô nói với Tần tổng một câu đi, anh ta mời chúng ta tới, cô đi cũng phải chào anh ta một câu chứ?"

Đồng Nhan hít một hơi thật sâu, đúng lúc thấy Tần Nhiên và Tổng Từ Khâm vào, cô tiến lên nói

"Tần tổng, tôi có việc phải về sớm, ngại quá..."

Tần Nhiên nhìn cô rồi ngẩng đầu nhìn đồng hồ

"Đúng là không còn sớm, tôi tiễn cô về..."

Sau đó lại nói thêm một câu

"Là chú ý của Từ Khâm"

Đồng Nhan bị lời nói của Tần Nhiên dọa sợ, theo bản năng nhìn Tổng Từ Khâm đứng bên cạnh anh ta, Tổng Từ Khâm cười khan

"Một mình cô về không an toàn, để Tần Nhiên đưa cô về đi"

Đồng Nhan lắc đầu,

"Không cần, không dám làm phiền"

Nói xong cô cầm lấy chiếc áo khoác trên ghế salon nói

"Hẹn gặp lại"

Đồng Nhan ra ngoài cửa, mặc áo khoác vào, cô đang định đi thì cổ tay bị ai đó bắt lấy. Đồng Nhan quay đầu, cau mày nhìn Tần Nhiên

"Anh làm gì đấy?"

Tần Nhiên giống như làm một chuyện đương nhiên, dường như anh ta cho rằng người anh ta đang cầm tay là Tổng Tư Khâm chứ không phải cô vậy

"Tôi chỉ muốn nói với cô một tiếng, ngày mai tôi tới thăm Cách Lạp"

Đồng Nhan

"Cách Lạp không muốn gặp anh"

"Tôi là ba nó, tôi có quyền đi thăm nó"

Đôi mắt Tần Nhiên rất lạnh đạm.

"Xin lỗi..."

Đồng Nhan cười tươi với Tần Nhiên

"Trên sổ hộ khẩu của Cách Lạp viết rõ ràng ba chữ ' Không có ba' "

Sắc mặt Tần Nhiên trong nháy mắt tái đi, tăng thêm lực trên cổ tay cô, Đồng Nhan khẽ kêu một tiếng, đau đớn gãy dựa.

Sau đó, Tần Nhiên đột nhiên cầm lấy tay cô, nhìn chăm chú vào vết sẹo nơi cổ tay cô, rồi anh ta nhìn gương mặt cô, ánh mắt rất dọa người

"Đây là cái gì?"

Đồng Nhan ngăn người, hóa ra cái vòng bình thường đeo ở cổ tay cô đã bị kéo xuống, trên cổ tay trắng ngọc ngà có một vết sẹo mờ, xấu xí hiện ra.

"Không có gì..."

Giọng nói Đồng Nhan nói rất nhẹ, sau đó nhìn Tần Nhiên

"Buông tay, anh không sợ bạn gái anh thấy cảnh anh dây dưa với vợ cũ sao?"

Tần Nhiên không thèm quan tâm tới lời nói của cô, bây giờ anh giống như một dã thú, bất cứ lúc nào cũng có thể bạo phát thú tính, anh chộp lên cổ tay cô , run rẩy

"Tại sao làm như vậy?"

Đồng Nhan im lặng.

"Tại sao?"

Tần Nhiên lặp lại câu hỏi, giọng nói của anh kìm nén, hơi khàn khàn. Đồng Nhan chưa từng trông thấy bộ dạng Tần Nhiên như vậy, lúc nào anh cũng bình thản, xa cách. Lúc nào, anh cũng có thể khống chế tâm trạng một cách hoàn hảo, bình tĩnh đối diện với mọi chuyện.

Giống như đêm ly hôn năm ấy, câu cuối cùng anh nói với cô

"Trước khi ly dị, phá thai đi"

Giọng điệu rất thản nhiên, không hề xen chút tình cảm nào.

"Chẳng vì sao cả..."

Đồng Nhan nở nụ cười

"Dù anh nhìn thấy thì sao, con người ta luôn có những lúc nghĩ quẩn, anh cho rằng ai cũng có thể giống như anh tiền đồ rộng mở ư? Ba tôi bị con rể của ông tổng vào tù, sau lần cuối gặp tôi, ông đã tự vẫn trong tù, có lẽ anh nghĩ rằng có chết, ông vẫn chưa thể đền hết tội, nhưng dù sao, ông cũng là người cha mà tôi yêu thương, xảy ra chuyện như thế, trong lòng ai chẳng có gút mắc. Do tôi quá ngu ngốc nên mới bị chồng mình lợi dụng, bị người mà tôi yêu nhiều năm đâm một dao vào sau lưng, lúc con dao đâm vào thì màu trắng.... lúc rút dao ra thì màu đỏ....Thời gian ấy, tôi đã nghĩ quẩn, tôi nghĩ rằng, tôi là nguyên nhân dẫn tới cái chết của ba, vì thế sau khi ông đi, tôi chỉ muốn được đi theo ông mà thôi...."

Đồng Nhan nói rất hồ hởi, giọng cô càng lúc càng nhẹ, sắc mặt Tần Nhiên cũng càng trắng bệch, anh nhìn cô, đôi môi ngo ngoáy nhưng không nói nên lời, bàn tay chộp trên cổ tay cô từ từ buông lỏng rồi rũ xuống.

"Được rồi, chuyện gì nên biết anh cũng đều biết cả rồi, anh có thể cho tôi đi chưa"

"Đồng Nhan..."

"Anh xong chưa..."

Đồng Nhan ngẩng đầu nhìn anh

"Xin cho tôi qua..."

Đồng Nhan đi ngang qua Tần Nhiên, cô đạp trên đôi giày 8cm mượn của Lý Mạt Ly, lộc cộc đi về phía thang máy.

"Đồng Nhan, chuyện của chúng ta có lẽ chưa thể kết thúc đâu"

Tần Nhiên khẽ nói, Đồng Nhan làm như không nghe thấy, tiếp tục bước đi. - Nhân viên phục vụ tiễn cô ra tận cửa, bên ngoài rất lạnh, bộ váy trên người cô căn bản không thể chống rét, theo phản xạ, cô túm chặt áo khoác, đi tới đầu đường. Giờ này, không còn xe bus nên cô đứng ở ven đường đợi khoảng 10 phút, rốt cục cũng gọi được một chiếc taxi.

Đồng Nhan ngồi trên xe taxi, đầu đau nhức, thoáng nhớ lại chuyện xưa, cô lấy tay xoa xoa trán, cuộn tròn cơ thể ở ghế sau xe. Cô đột nhiên nhớ lại rất nhiều chuyện, những kỷ ức được phôi bụi nay gọi nhớ lại khiến cô cảm thấy thời gian trôi nhanh quá.

Không biết người nào đó đã nói câu này : Năm tháng là thứ rất vô tình.

Có lẽ, yêu càng sâu thì hận càng đậm, nhưng có yêu mấy, có hận mấy rồi cũng nhạt nhòa theo thời gian. Nhưng dù bây giờ, chẳng có yêu, cũng chẳng có hận, vẫn rất khó từ bỏ hy vọng.

Hoàn cảnh hiện tại của cô : Chưa buông xuống được, không thể buông xuống được, cô không chấp nhận được việc Tần Nhiên tiền đồ rộng mở, cô càng không thể quên được cái chết của ba.

-

Khi Đồng Nhan rời Tần gia, cô bắt đầu chạy vạy khắp nơi vì chuyện của cha, ông từng nói ông đáng bị trừng phạt, nhưng dù cho ông có phạm phải bao nhiêu tội lỗi đi chăng nữa, cô cũng không thể bỏ mặc ông được.

Cô chẳng còn thứ gì, cô chỉ còn mỗi mình ba mà thôi.

Cô đã đi tìm những chú bác có giao tình tốt với ba ngày xưa, nhưng tình người bạc bẽo, dù họ có gặp nhưng họ cũng sẽ tìm lý do đuổi khéo cô đi. Trác Chính Dương, bạn thân của cô khi ấy lại đang đi du học, cô không còn ai để dựa dẫm nữa.

Lúc ấy, chỉ có mỗi ba của Trác Chính Dương đồng ý giúp cô.

Cô tìm ông Trác, cô đã cầu xin ông rất lâu, cuối cùng, ông nói với cô

"Nhan Nhan, không phải ba Trác không muốn giúp con, chuyện này đã kinh động đến chính quyền trung ương rồi, ta có muốn giúp cũng đành bất lực thôi"

"Con không hy vọng quá lớn lao rằng ba sẽ được phóng thích vô tội, nhưng liệu có thể xử nhẹ được không ạ?"

"Lão Đồng là chiến hữu cũ của ta, ta cũng không hy vọng ông ấy xảy ra chuyện gì, nào có ai ngờ năm ấy ba con lại phạm phải sai lầm chính trị như thế chứ, giờ Tổng gia đã gán cho ông ấy tội danh tham nhũng, thăng nhóc Tần gia kia cũng chuẩn bị hết cả rồi. Tội danh đã được xác lập, ta không thể nhúng tay vào vụ này được nữa, nhưng ta có thể biện luận giúp cha con, giúp được tí nào hay tí nấy thôi?"

Đồng Nhan khóc hết nước mắt trước mặt ông Trác, không ngừng cảm ơn ông, sau mấy ngày dài đằng đẵng, cuối cùng, cô cũng nắm được một tia hy vọng, một chút tình người ấm áp.

-

Hôm sau, nhờ quan hệ của ông Trác mà cô được gặp cha một lần. Nhưng ai mà ngờ được, đây lại là lần gặp cuối cùng của hai cha con.

Chỉ mới vài ngày, Đồng Kiến Quốc như già đi 10 tuổi, ông nắm lấy tay cô, không ngừng nói

"Nhan Nhan, là ba có lỗi với con..."

Đồng Nhan khóc không thành tiếng, rồi cô lau qua loa nước mắt, nói với Đồng Kiến Quốc:

"Ba, con chờ ba, Ba Trác nói sẽ giúp chúng ta, con tin ba sẽ được ra ngoài sớm thôi....Đến lúc ấy, hai cha con ta sẽ ở bên nhau....vui vẻ như xưa. Nhất định chúng ta có thể đợi được....Ngày mai con đi tìm việc, chờ ba ra tù, con có thể hiếu thuận với ba rồi....ba...ba ơi...."

Ông Đồng kéo tay Đồng Nhan

"Nhan Nhan, ba không sao, hối hận lớn nhất đời này của ba đó là đã làm liên lụy tới con, chỉ vì sai lầm của ba."

Đồng Nhan liếc mạng lác đầu

"Do con có lỗi với ba.....là con có lỗi với ba.....Nếu con không ở bên Tàn Nhiên thì sao ba có thể xảy ra chuyện được chứ...."

"Ngốc, ba có lỗi với nhà họ, ba đáng bị trừng phạt, nhưng thằng bé Tàn Nhiên đúng là tàn nhẫn, trước đây, ba cứ nghĩ rằng nó sẽ không đối xử như thế với con....."

Đồng Nhan lau nước mắt

"Ba, chúng ta đừng nhắc tới anh ta nữa được không...Bây giờ, con chỉ cần mỗi ba mà thôi, vì vậy, ba phải sống tốt để có thể ra ngoài, con sẽ chờ ba....."

"..."

"Ba đồng ý với con đi.....Đồng ý với con đi mà....."

"Được..."

Nhưng cuối cùng, ông vẫn gạt cô, ông để lại cho cô một bức thư, chỉ vồn vẹn hai câu

"Ba xin lỗi, hãy sống thật tốt con nhé "

Không ngờ, ba cô lại nghĩ quẩn, ông thà chết cũng không thể chấp nhận ánh mắt dò xét của người đời.

-

Đi thăm mộ cha về, cô tìm một tiệm cơm, gọi một tô cháo gà. Ăn xong, cô đi thẳng tới một bệnh viện nhỏ. Cô nằm trên bàn mổ, đập vào mắt là trần nhà trắng toát, bác sĩ mặc áo blouse trắng đang chuẩn bị, dao phẫu thuật được khử trùng lóe lên ánh sáng, phát ra tiếng vang lách cách, tiếng động vô cùng lạnh lẽo cộng với trần nhà trắng toát càng khiến lòng cô càng rét run.

"Tàn Nhiên, sau này chúng ta sinh con trai hay con gái..."

"Giống nhau cả...."

"Vậy anh thích trai hay gái?"

"Thế nào cũng được"

"Chắc hẳn anh phải thích gì hơn chứ?"

"Con gái, con gái dễ nuôi, gà đi còn có tiền mừng nữa"

"..."

Trong lúc đợi bác sĩ tiêm thuốc gây mê, Đồng Nhan đột nhiên ngồi dậy, sau đó cô nói

"Tôi không làm phẫu thuật nữa..."

Cô đi trên đường cái, đi từ trung tâm thành phố phồn hoa tới ngoại ô Tây khu. Lúc đến ngoại ô trời đã chạng vạng tối, nắng chiều đỏ như máu.

Cô ngồi trên sân cỏ vùng ngoại ô, suy nghĩ rất nhiều chuyện, bỗng nhiên cô cảm thấy cô chẳng còn thứ gì để lưu luyến nữa, ngoài đứa trẻ trong bụng, cô chẳng còn gì.

Cô yêu anh, nhưng chính anh đã hại cô hai bàn tay trắng. Trong đầu cô chợt có một ý niệm: Nếu cô đã không nỡ bỏ đứa bé này, vậy cô đi theo nó là được.

Cô nghĩ tới rất nhiều cách chết, bỗng nhiên cô thấy cắt mạch máu khá tiết kiệm, thực tế, bảo vệ môi trường. Nhảy lầu chết quá khó coi, nhảy sông thì làm ô nhiễm nguồn nước, uống thuốc ngủ thì phí tiền thuốc, lại còn rất khó để mua được thuốc.

Vì vậy cách tốt nhất là cắt mạch máu, sạch sẽ nhanh gọn, vừa tiết kiệm lại vừa bảo vệ môi trường -- một lưỡi dao lam chỉ tốn 1 tệ.

Cô không có thân thích, nên cô định đem chút ít tài sản còn lại để cho Trình Mai Mai, sau khi ba cô xảy ra chuyện, cô vẫn luôn ở nhà cô ấy, cũng nên trả lại cho cô ấy chứ nhỉ. Đã muốn chết như vậy, thì cô cũng chẳng muốn thiếu nợ ai, nếu không có chết cũng không an lòng.

Cô nhắm mắt lại, rồi cứa một đường lên cổ tay.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13

Lúc Đồng Nhan tỉnh lại, điều đầu tiên cô nghĩ tới đó là rốt cục cô đã chết hay chưa, sau đó Trình Mai Mai đã tát cô hai cái, đau tới nỗi khiến cô biết rằng, cô chưa chết.

Thực tế chứng minh rằng, cô và Cách Lạp đều rất ngoan cường, hay nói đúng hơn cô vẫn sợ chết, nếu lưỡi dao kia cắt sâu thêm chút nữa, vậy thì cô và Cách Lạp sẽ được làm mẹ con ở thế giới bên kia rồi.

Trình Mai Mai ngồi cạnh giường bệnh của cô, vừa tức giận vừa mắng cô rất nhiều lời khó nghe, dường như cô ấy còn đem cả tổ tông của cô ra hỏi thăm một lần. Cô ấy nói cô không có tiền đồ. Đồng Nhan cảm thấy, nhờ có những lời mắng mỏ của Trình Mai Mai mà cô đã được tái sinh, dù chưa đủ để cô hoàn toàn tỉnh ngộ, nhưng cũng đủ để giúp cô yêu lấy sinh mạng của mình hơn, bình tĩnh hơn, cô sẽ không học người ta làm cái việc tự sát có lỗi với Đảng và Nhà nước nữa.

Hôm ấy, Trình Mai Mai mắng cô rất nhiều, trừ một vài lời vô ích ra thì câu nói khiến cô nhớ nhất chính là:

"Cậu mở to mắt mà nhìn Tần Nhiên xem anh ta sống tốt thế nào, dù biết ba cậu xảy ra chuyện như thế, nhưng anh ta vẫn còn tâm trạng để gửi đơn ly hôn cho cậu, còn cậu thì ở đây nghĩ quần sao? Cậu càng nghĩ quần, anh ta càng đắc ý, giờ anh ta tiền đồ rộng mở, còn cậu thì suy sụp tới nỗi tự sát, chẳng lẽ trong lòng cậu không thấy gút mắc ư, cậu không thấy khó chịu ư?"

Tới tận nhiều năm về sau, mỗi khi Đồng Nhan nhớ lại câu này của Trình Mai Mai, cô vẫn có thể tưởng tượng bộ dạng của cô nàng khi đó, một tay chống thắt lưng, một tay chỉ thẳng vào mũi cô. Miệng cô ấy hé ra rồi khép lại, nhưng trong đáy mắt của cô ấy thấp thoáng giọt nước, nước bọt từ miệng cô ấy không ngừng bắn ra, không gì có thể ngăn cản nổi.

"Giờ đây tiền đồ của anh ta rộng mở, còn cậu thì suy sụp tới nỗi tự sát, chẳng lẽ cậu không cảm thấy rất khó chịu sao?"

Đương nhiên là cô có khó chịu, hơn nữa là cực kỳ khó chịu. Những lời nói vô ích ấy của cô nàng cũng đã giúp cô có thêm dũng khí để đối mặt. Dù cho cô vẫn còn chán nản, vẫn còn trốn tránh và đang đấu tranh với những mâu thuẫn trong lòng, nhưng không thể không thừa nhận rằng, nhờ có cô ấy mà cô và Cách Lạp đã vượt qua được thời kỳ đen tối nhất trong cuộc đời.

Mặc kệ có giống nội dung bộ phim Hương Cảng của TVB không, rằng N năm sau cô sẽ trở về báo thù, mối thù của cô sẽ được Cách Lạp, con trai của cô thay cô trả thù Tần Nhiên.

Câu nói ấy không đủ để thúc cô tiến về phía trước nhưng cũng đủ để cô đối mặt với thời điểm khó khăn trong cuộc đời, cô tự thôi miên bản thân, cố gắng chịu đựng vượt qua quãng thời gian đen tối.

-

Sau khi xuất viện, không ngờ cô lại nhận được điện thoại của người bác ở bên Mỹ, cô chẳng có tí ấn tượng nào về người bác này, cô chỉ nhớ mang máng rằng hỏi nhỏ bác có về thăm cô, bà ấy cho cô một hộp socola ngoại. Hơn nửa hộp socola ấy đều được Trác Chính Dương ăn hết, hại anh suốt nửa sâu nửa hàm răng.

Từ nhỏ, khiếu thẩm mỹ của Trác Chính Dương đã rất tốt, khi cô vẫn là một cô bé chỉ biết thế nào là được mặt đẹp thì anh đã hiểu được cách phối quần áo. Vì nửa hộp socola suốt hại anh đi toi nửa hàm răng nên anh đã giận cô suốt một tuần.

Qua điện thoại, bác cô thể hiện nỗi thương tiếc đối với bà cô, sau đó bà ấy đề nghị cô sang Mỹ sống cùng bà. Thực ra, Đồng Nhan gần như quên mất cô còn có một người thân này, cô cứ nghĩ rằng sau khi ba qua đời thì cô sẽ cô độc. Nên cú điện thoại của bà ta đã nhắc nhở cô rằng, hóa ra cô vẫn có người thân.

Huyết thống đúng là có thứ sức mạnh liên hệ thần kỳ, dù Đồng Nhan chẳng có chút ấn tượng nào về bác nhưng cô vẫn quyết định sang Mỹ tìm bà ấy. Khi ấy cô nghĩ, hóa ra trên đời này cô vẫn còn người thân, giờ cô chỉ muốn sống thật tốt bên cạnh người thân của mình mà thôi.

Bác ấy là chị của ba, quan hệ này gần gũi tới nhường nào.

Nhưng sống được vài ngày với bác thì bà ấy đã hỏi cô một câu khiến cô tỉnh ngộ, hóa ra bà ấy không như những gì cô tưởng tượng

"Nhan Nhan, dù ba cháu phạm tội nhưng chắc vẫn để lại tài sản cho cháu đúng không? Trong tay cháu có bao nhiêu tiền?"

-

Taxi về tới nhà, đúng như cô đoán, Đồng Cách Lạp vẫn ngồi ở ghế salon chờ cô, khuôn mặt nhỏ bé lạnh lùng nhìn cô.

"Cách Lạp, sao chưa ngủ..."

Đồng Nhan đi tới bên cạnh con, rồi cúi người chào hỏi nó. Cách Lạp vẫn lạnh lùng nhìn mẹ, nó ngửi thấy trên người cô có mùi rượu, hai hàng lông mày nhăn lại.

"Ha ha..."

Đồng Nhan cười khan, tỏ ý xin lỗi Cách Lạp

"Xin lỗi, mẹ về trễ"

Cách Lạp nhìn cô, rồi lại nhìn quần áo của cô, im lặng không nói gì, sau đó nó đứng lên đi về phòng, 'rầm' một tiếng, mạnh mẽ đóng cửa phòng lại.

Đồng Nhan ngồi trên ghế salon, nhìn cánh cửa đóng chặt, buồn bã nghĩ thầm

"Xong rồi, con trai giận rồi"

Sáng hôm sau, Đồng Nhan vào nhà vệ sinh đúng lúc Cách Lạp đang đánh răng

"Chào buổi sáng, Cách Lạp..."

Đồng Cách Lạp thấy cô vào, nó lạnh nhạt nhìn cô rồi quay mặt đi, tiếp tục đánh răng, không thèm để ý đến cô.

Trình Mai Mai thấy Đồng Nhan ỉu xiu đi ra, vắt chéo hai chân nói

"Đồng Nhan, không phải cậu làm sai, nhưng tôi qua dù cậu muốn tìm ba vợ cho Cách Lạp thì cũng phải quan tâm tới nó chứ, con trai cậu hôm qua lo cho cậu lắm đấy, xì mặt nửa ngày trời, mình mà không ngăn thì nó đã chạy đi tìm cậu rồi, phụ nữ độc thân 27 28 tuổi như cậu, muốn tìm người thì cũng phải có bài có bản chứ? Cách Lạp cũng có quyền biết ba vợ tương lai của nó thế nào mà, nói mình nghe xem nào, có phải Trác công tử không?"

Đồng Nhan dựa trên tường, cười gượng với Trình Mai Mai

"Thật sự là tiếc của công ty mà, không phải mình ở cùng Trác Chính Dương đâu, sẽ không có lần thứ hai như thế nữa"

"Mẹ còn muốn có lần sau?"

Một giọng lạnh lùng vang lên sau lưng cô.

"Đương nhiên là không rồi~~~~~"

Đồng Nhan vội vàng xoay người, nở một nụ cười tươi với Đồng Cách Lạp đang đứng sau lưng

"Mẹ cam đoan với con, sẽ không có lần sau "

Cách Lạp tuy vẫn không nói chuyện với cô nhưng qua nét mặt, có thể thấy nó tương đối hài lòng với câu trả lời của cô.

"Đi ăn sáng rồi mẹ đưa con đi học, nhanh nào"

Đồng Nhan ngồi xổm xuống véo véo mặt Cách Lạp, sau đó nhanh nhẹn giúp con chuẩn bị cặp sách.

Cách Lạp nhũn mảy, đi vào phòng bếp ngồi đối diện Trình Mai Mai bắt đầu ăn sáng. Ăn xong, Trình Mai Mai nói với Đồng Nhan

"Hay là mình đưa Cách Lạp đi học cho, cậu còn phải tới công ty đúng không?"

"Không sao, bây giờ còn sớm, trường của Cách Lạp cách công ty mình không xa mà"

Lúc ra cửa, Đồng Nhan quàng một chiếc khăn xanh nhạt quanh cổ Cách Lạp, quấn 3 vòng sau đó buộc lại. Tiếp theo, cô lấy một chiếc mũ len đỏ trên ghế salon định đội cho nó. Cách Lạp nhìn chiếc mũ đỏ, do dự nói

"Cái này... con không đội được không ..."

Cái mũ này là quà Noel Trình Mai Mai đặt mua online cho nó, chỉ 5 hay 6 tệ, nhưng chất cũng rất dày dặn, hiếm khi thấy được Trình Mai Mai mua được thứ tốt trên Taobao. Nhưng Cách Lạp không thích chiếc mũ này, nó thấy màu sắc quá rực rỡ, chẳng hợp với vẻ bề ngoài lạnh lùng của nó chút nào.

Đồng Nhan vừa đem mũ chụp lên đầu nó, vừa dụ dỗ

"Nếu con không đội mũ, sẽ bị cảm mạo, nếu cảm mạo sẽ phải đi bác sĩ, nếu đi bác sĩ sẽ mất tiền tiêm"

Đồng Cách Lạp không sợ tiêm, nhưng lại sợ phải mất tiền. Vì thế, nghe Đồng Nhan nói xong, nó bĩu môi, đành để cho cô đem cái mũ xấu xí đội lên đầu.

"Đi thôi..."

Đồng Nhan cầm túi xách của cô và cặp sách của Cách Lạp, dắt Cách Lạp được bao bọc như một chiếc bánh tét đi học.

Thật ra, Cách Lạp cũng không cần ai đưa đi học, về nước được vài ngày nó đã thuộc lòng đường phố khu này, không thể lạc được.

Nhưng Đồng Nhan vẫn kiên trì muốn đưa đón Cách Lạp đi học, dù không có thời gian, cô cũng đành làm phiền Trình Mai Mai thay cô đưa đón. Một người mẹ đối với con mình luôn có thứ cảm giác không an tâm. Hoặc có lẽ hiện nay trong bản tin truyền hình thường phát chuyện bọn buôn người lừa gạt bán trẻ em quá nhiều nên cô lo sợ.

Cô đưa Cách Lạp đến cổng trường, Cách Lạp phát tay với cô nói

"Mẹ đi làm đi, muộn bây giờ..."

Đồng Nhan cười, lúc này bên cạnh có mấy đứa trẻ đi qua chào hỏi với Đồng Cách Lạp

"Chào buổi sáng, Cách Lạp..."

Đồng Cách Lạp liếc mắt nhìn mấy đứa không nói gì.

Đồng Nhan gõ xuống đầu nó

"Không được như vậy, con phải hòa thuận với bạn học"

Cách Lạp bĩu môi không vui, tạm biệt với cô rồi đi vào trường.

Đồng Nhan nhìn thấy Cách Lạp đi vào trường xong thì lấy điện thoại ra xem giờ, cô vội vàng chạy tới bến xe bus. Cô định buổi tối phải nói chuyện với Cách Lạp, sáng sớm khi cô giúp nó sắp xếp cặp sách thì thấy 2 bức thư tình và một hộp socola.

-

Tần Nhiên ngồi trên xe, nhìn một màn vừa xong, gương mặt vô cảm nhưng vẫn thoáng buồn.

Chậm rãi đóng cửa sổ xe, anh theo thói quen day huyết thái dương, sau đó ngả người về phía sau. Đường như ngày trước anh cũng từng tưởng tượng rằng nếu anh và cô có con thì hai người sẽ cùng đưa đón con đi học. Anh bên trái, cô bên phải, con ở giữa, anh và cô không có lợi dụng, không có oán hận, không có khoảng cách 5 năm, không có.....

Cần đây anh luôn nghĩ về chuyện này, nếu như năm ấy anh không nhần tâm như thế, vậy thì không phải bây giờ anh và cô sẽ được cùng nhau dắt tay đứa trẻ kia nhỉ?

Anh đang hối hận sao???

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bi Kịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Lần nào đi làm Đồng Nhan cũng căn giờ rất chuẩn xác, không sớm không muộn. Cô không hề đến muộn hơn so với bất kỳ nhân viên nào. Cho dù chỉ làm việc ở một công ty nhỏ thì cô vẫn phải cố gắng giữ gìn đạo đức, tuân theo nội quy của công ty.

Sức mạnh bản tán của quần chúng rất đáng sợ, nếu đến sớm cô sẽ bị nói là thích thể hiện, đạo đức giả còn nếu cô tới muộn thì đừng hòng mong nhận được tiền thưởng tháng này nữa, đừng nghi ngờ tính chân thật của những chuyện này bởi vì luôn có những người lấy chuyện mách lẻo làm niềm vui.

Hôm nay, khi Đồng Nhan tới công ty cũng có cảm giác y như vậy, hoặc lúc cô bước vào, bầu không khí mới bắt đầu biến đổi.

Trong lòng, cô mơ hồ có thể đoán được nguyên nhân, cô đứng ở cửa, nở nụ cười tươi như bình thường, đi qua các đồng nghiệp và chào hỏi họ.

Cô đi tới bên bàn làm việc của mình, ngạc nhiên khi nhìn thấy một bó hoa hồng trắng đặt trên bàn. Không khái kinh ngạc, mà là kinh sợ.

"Có người mang đến từ rất sớm, đẹp thật đấy"

Thực tập sinh, Vương Ngữ nháy mắt với cô, dùng giọng Đông Bắc thì thầm

"Chị Nhan, mùa đông đến rồi, mùa xuân còn xa nữa sao, đến lúc đó khắp núi đều nở đầy hoa đào sắc hồng rực rỡ...."

Đồng Nhan liếc xéo cô nàng, sau đó lấy ra tấm bưu thiếp kẹp giữa bó hoa ra đọc:

"Nhan Nhan chết tiệt, chẳng nhẽ anh không tới tìm em thì em cũng sẽ không tới tìm anh sao?"

Ký tên : Trác ca ca đang tức giận"

Khóe miệng Đồng Nhan khẽ nhếch lên, cười ra tiếng: Trác ca ca?

Trác Chính Dương chỉ lớn hơn cô một tuổi nên cô vẫn luôn trực tiếp gọi đích danh Trác Chính Dương, nhưng hình như có một lần, cô đã gọi anh là Trác ca ca.

Lúc ấy, cô khoảng năm hay sáu tuổi, cô làm hồng một cái đèn bàn mà cha yêu thích nhất, tuy cha yêu thương cô nhưng trong lòng cô vẫn rất sợ, vì vậy cô đặc biệt tìm một người chịu tội thay.

"Trác Chính Dương, em làm hồng đèn bàn của cha rồi"

Trác Chính Dương tuy chỉ lớn hơn cô một tuổi nhưng lại cao hơn cô một cái đầu. Anh híp mắt nhìn cô

"Em cần gì phải nói với anh, em muốn anh nhận tội giúp em ư"

"Anh thật thông minh"

"Đừng, khen anh cũng vô ích"

"Nếu do anh làm hỏng, ba sẽ không mắng anh đâu, nhưng mà ba sẽ mắng em đấy, đó là cái đèn mà ba rất thích..."

"Đừng có lý do, anh không làm cái việc ngu ngốc này đâu"

Trác Chính Dương chớp mắt nói, hồi bé anh rất trắng, giọng mặc dù có chút bức bối nhưng lại lộ ra một dáng vẻ đường hoàng.

"Trác ca ca..."

Cô kéo kéo chéo áo của anh,

"Trác ca ca..."

Trác Chính Dương im lặng, sau đó liếc cô, ghé sát đầu lại, không vui nói

"Quên đi, giúp em một lần, em đúng là một tiểu quý phiên phức"

-

"Chị Nhan, là ai thế?"

Vương Ngữ cười híp mắt, ghé đầu lại nhìn

Đồng Nhan cười

"Chỉ là một người bạn cũ mà thôi"

Vương Ngữ còn định tiếp tục hỏi nữa nhưng cô nàng thấy Quản lý Lương đang đi về phía này thì lập tức quay về vị trí của mình, giả vờ như đang chăm chỉ làm việc.

"Tiểu Nhan~~"

Quản lý Lương đi về phía cô

"Sáng sớm nay, chúng ta nhận được thông báo, Tần thị giao hạng mục này cho chúng ta làm, vì vậy chủ nhật này công ty sẽ tổ chức ăn mừng, cô nhất định phải tới nhé, thành công lần này, công lao của cô không nhỏ đâu"

Đồng Nhan cười

"Thật ra tôi cũng có làm được gì đâu"

Không phải cô khiêm tốn mà cô thực sự không biết mình có công lao gì, cô chỉ đi theo họ ăn một bữa cơm, đóng vai trò chẳng khác gì người tiếp rượu, hơn nữa về mặt cô cũng chẳng vui vẻ gì khi phải tiếp rượu.

Thật ra, cô đã sớm đoán được chuyện Tần Nhiên sẽ giao hạng mục này cho Vi Đạt, bây giờ, Tần Thị chẳng cần phải quan tâm tới việc giao hạng mục cho ai thì đạt được lợi nhuận lớn nhất, khi đã có nhiều tiền, con người ta sẽ thấy nhàm chán, do đó sẽ truy cầu một số thứ khác.

Chẳng hạn như, chơi đùa với cảm giác tội lỗi, biến cuộc sống của mình càng trở nên cầu huyết, kích động, đùa bỡn với tình cảm của người khác, hay là làm thế nào để nghe được lời hối hận của người khác.

Đồng Nhan nghĩ có lẽ bây giờ Tần Nhiên chính là loại tâm tình này, thật là biến thái mà tâm tư khó dò, rõ ràng đem cuộc sống của cô cùng công việc đều xáo trộn một mớ.

Đúng là những kẻ có tiền thì chẳng sợ phiền phức, ví dụ như Tần Nhiên; nhưng một người bình thường như Đồng Nhan thì lại sợ nhất sự việc trở nên rắc rối.

Quản lý Lương cũng không nói ra, đôi mắt đắc ý híp lại chỉ còn một đường chỉ may

"Haha...không có gì cô không làm được, dù thế nào, tiệc ăn mừng chủ nhật cô là nhân vật chính, cô nhất định phải đi đấy"

Đồng Nhan đầu đầy vạch đen, đã lâu rồi cô không còn quen với việc mình là nhân vật chính của một bữa tiệc nữa, những năm gần đây cô luôn sắm vai phụ, vì vậy cô rất lo lắng, không biết chủ nhật này cô có thể sắm vai nhân vật chính của bữa tiệc được không, thật ra mọi người đều hiểu rõ, Tần thị giao dự án này giao cho Vi Đạt không phải do công lao của cô lớn, mà do sự mờ ám giữa cô và chồng cũ của cô - Tần Nhiên.

"Không được rồi, chủ nhật con trai tôi có một cuộc thi, tôi phải đi với nó"

Đồng Nhan cười, dù sao Cách Lạp được dùng làm bìa đỡ đạn của cô nhiều lần rồi.

Quản lý Lương suy nghĩ

"Vậy đi, cô lựa chọn một ngày, ngày nào cô rảnh, chúng ta cùng nhau tụ tập"

Đồng Nhan che trán, anh ta nói như vậy làm cô cảm thấy vô cùng áp lực

"Vậy chủ nhật cũng được..."

-

Buổi trưa, Đồng Nhan ăn một bát mì hải sản ở một nhà hàng bên dưới công ty xong thì nghỉ ngơi một chút, sau đó cô lên lầu làm việc. Công ty tuy nhỏ nhưng công việc rất nhiều, một nhân viên phải kiêm mấy loại chức trách, ví dụ như, công việc của cô là thiết kế, nhận tài liệu, đọc các loại bưu kiện linh tinh. Sắp tới cuối năm rồi nên công việc càng nhiều thêm.

Làm từ sáng đến chiều tối, rốt cuộc cũng chờ đến giờ tan tầm. Lúc ở cửa công ty, cô gặp Lý Mạt Ly.

"Đồng Nhan, hôm qua tôi cho cô mượn váy và giày, lúc nào cô trả tôi được"

Lý Mạt Ly dường như đang đợi ai đó, nói với vẻ không kiên nhẫn

Đồng Nhan cũng lười cười với cô ả

"Tôi đã mang đi giặt khô, mai tôi sẽ trả cho cô, cảm ơn cô cho tôi mượn quần áo"

Lý Mạt Ly mắt tự nhiên bĩu môi

"Không có gì..."

Sau đó nói thêm một câu

"Cẩn thận nhé, bộ váy đó đắt tiền lắm đấy, là hàng hiệu."

Đồng Nhan cười thầm trong lòng, cô chẳng buồn nói ra bộ váy kia chẳng qua chỉ là hàng loại A mà thôi

"Tôi sẽ cẩn thận"

-

Về tới nhà, cô đi ngang qua một rạp chiếu phim đang treo tấm áp phích "Transformers 2" to đùng. Đồng Nhan chợt nhớ, Cách Lạp vô cùng thích "Transformers", nhưng cô vẫn chưa mua được cho nó một món đồ chơi nào như thế. Vì vậy, cô quyết định buổi tối sẽ đưa nó đi xem bộ phim này, dụ dỗ ngon ngọt để nó vui vẻ. Như thế cũng có lợi cho việc tối nay cô định làm công tác tư tưởng cho nó - vì sao trong cặp sách của cu cậu lại có hai bức thư tình và một hộp socola.

Khi Đồng Nhan về tới nhà, cô bảo Cách Lạp tối nay sẽ dẫn nó đi xem 'Transformers 2', quả nhiên, Cách Lạp rất vui sướng, bữa tối nó còn ăn nhiều thêm nửa bát, lại còn ăn một miếng cà chua mà bình thường nó rất ghét.

Ban đầu, Trình Mai Mai định đi cùng họ, nhưng trước khi đi, cô lại có công việc trên Taobao, khách hàng rất khó tính, họ cho Trình Mai Mai ba lựa chọn: giảm giá 5 tệ, miễn tiền ship, hoặc sẽ không mua.

Trình Mai Mai vô cùng phiền não vì vị khách hàng này, cô nàng đang đau đầu vì yêu cầu của khách hàng, làm gì còn tâm trạng đi xem 'Transformers' nữa chứ. Giờ cô nàng chỉ thiếu mỗi bước, phát câu biến thành 'Transformers' thôi.

Để lấy lòng Đồng Nhan, lúc ra cửa, Cách Lạp chủ động đội chiếc mũ len đỏ lên, rồi nắm lấy tay cô

"Mẹ, chúng ta đi thôi..."

Sau khi về nước, cô luôn bận rộn làm việc nên cô hiếm khi có cơ hội đưa Cách Lạp đi chơi, vì vậy hôm nay Cách Lạp rất hưng phấn, đôi mắt phượng của cu cậu lanh lợi chuyển động, gương mặt trắng hơi đỏ lên vì hưng phấn. Cu cậu mặc một chiếc áo lông vũ màu xanh nhạt, đội một chiếc mũ đỏ, đi một đôi giày màu vàng. Một cậu bé đẹp trai như vậy đi trên đường, luôn có thể thu hút ánh mắt của mọi người.

Có một đứa con trai tỏa sáng như vậy, là một người mẹ, cô đương nhiên rất tự hào. Dọc đường, cô vui vẻ, trò chuyện với Cách Lạp về 'Transformers'.

-

Đến cửa rạp chiếu phim, Đồng Nhan dắt Cách Lạp đi mua vé, bỗng nhiên Cách Lạp kéo quần áo cô

"Mẹ, kia có phải chú Trác không?"

Đồng Nhan xoay người nhìn, Trác Chính Dương đang tựa vào một cây to, đứng trước mặt một cô gái.

Cách Lạp liếc nhìn Trác Chính Dương, rồi lại ngẩng đầu nhìn Đồng Nhan

"Hóa ra chú Trác đã có người mình thích"

Đối với chuyện tình yêu, Đồng Cách Lạp vẫn rất đơn thuần, nó cho rằng chỉ cần nam nữ ở bên nhau thì đó chính là tình yêu.

Đồng Nhan cười

"Đúng vậy, nên sau này, Cách Lạp không được làm mối cho mẹ và chú Trác nữa, có biết không?"

Cách Lạp bĩu môi

"Con biết rồi"

Hình như Trác Chính Dương cũng nhìn thấy cô và Cách Lạp, anh nói với cô gái trước mặt vài câu rồi đi về phía cô và Cách Lạp.

"Ba vé Transformers"

Trác Chính Dương ôm Cách Lạp lên, nói với người bán vé bên trong

Đồng Nhan nhúc nhích đầu

"Đừng quậy nữa, anh bỏ con gái người ta lại như thế không tốt đâu"

Trác Chính Dương cười với cô

"Đừng là ý trời mà, anh đang tìm lý do bỏ rơi cô ta"

"Như vậy càng không tốt, cô gái kia hận em chết mất"

Trác Chính Dương nhìn cô

"Từ lúc nào em lo sợ mấy cái chuyện như thế vậy"

Đồng Nhan

"Thật ra, em rất sợ mấy vụ này của anh"

Trác Chính Dương cười giấu cợt, không để ý tới cô nữa, cầm lấy ba vé xem phim, sau đó ôm Cách Lạp đi vào bên trong, anh còn không quên nhắc cô đi nhanh lên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bí Kịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Bộ phim khá hay, ba người ăn hết hai bịch bỏng to thùng, mỗi khi Cách Lạp mệt thì nó sẽ dựa vào lòng Trác Chính Dương, tìm tư thế thoải mái rồi tiếp tục xem phim, thỉnh thoảng, cu cậu há miệng ăn bỏng ngô Trác Chính Dương dứt cho. Một lớn một nhỏ vô cùng thân thiết.

Lúc hết phim đã hơn chín giờ. Cách Lạp vẫn còn trong trạng thái hưng phấn, khoa tay múa chân bàn tán với Trác Chính Dương về các tình tiết trong phim.

Trên đường về, đi ngang qua một cửa hàng bán đồ chơi Transformers, Trác Chính Dương đi vào trong mua đồ chơi cho Cách Lạp, món đồ chơi này có đầy đủ các điều khiển điện tử thông minh, là hàng nhập khẩu từ nước ngoài nên giá cả không rẻ.

Cách Lạp chưa từng được sở hữu một món đồ chơi nào quý như vậy nên trong lòng cố gắng đè nén, ôm con Transformers khách sáo nói với Trác Chính Dương

"Không phải do con đòi đâu đấy nhé, đồ chơi này quá đắt, cháu không thể nhận được"

Trác Chính Dương cười, ngồi xổm xuống, xoa đầu Cách Lạp

"Con không phải là con nuôi của chú sao, tính toán chuyện này làm gì?"

Cách Lạp suy nghĩ rồi cười vô cùng biết điều với Trác Chính Dương

"Cảm ơn ba nuôi..."

Nếu đây không phải là món đồ chơi mà nó mơ ước đã lâu thì chắc nó cũng không biết điều đến thế đâu. Trác Chính Dương hơi nhúm mày, u oán nhìn Cách Lạp

"Không cần thêm chữ khô khan đằng sau kia đâu, ba thấy hơi thừa đó"

Đồng Cách Lạp phồng mồm

"Chú đã chiếm tiện nghi của con rồi sao lại còn đòi hỏi nhiều thế, chưa đưa quà gặp mặt đã đòi hỏi rồi..."

Trác Chính Dương suýt sặc vì những lời này của Cách Lạp, sau đó, anh nhếch miệng cười, lấy một sợi dây chuyền từ trong túi ra, đeo vào cổ cho Cách Lạp:

"Sao ba có thể quên việc quan trọng như thế chứ, sợi dây chuyền này là của ông ngoại ba mang từ Triều Tiên về, ba vẫn luôn coi nó là bùa hộ mệnh, hôm nay, ba tặng nó cho con trai cưng của ba"

Đồng Nhan liếc nhìn khối ngọc trên cổ Cách Lạp, nhíu mày

"Trác Chính Dương, hay là đổi một món quà khác tặng Cách Lạp đi, thứ này không thích hợp"

Trác Chính Dương ngẩng đầu nhìn Đồng Nhan, nhoen miệng cười

"Đòi gì mà đổi, em cho rằng anh không nghiêm túc nhận con trai ư?"

Sau đó, anh nói với Cách Lạp

"Mẹ con đang ghen tỵ, biết không? Khi còn bé, mẹ con cứ quần lấy ba, đòi ba tặng sợi dây này cho mẹ con nhưng ba không cho, giờ ba lại tặng sợi dây này cho con, chắc mẹ con ghen tỵ lắm."

Hồi nhỏ, quả thực Đồng Nhan từng đòi anh tặng sợi dây này, bởi vì mặt dây chuyền là một khối ngọc rất đặc biệt, cô vô cùng thích, quan hệ của cô và anh lúc ấy đã thân thiết tới mức có thể dùng chung đồ của nhau, vì thế cô đã thử hỏi xin Trác Chính Dương. Nhưng Trác Chính Dương lại nhường mày, thề thốt rằng khối ngọc này anh để dành cho vợ tương lai của mình, trừ khi cô làm vợ anh, nếu không thì không có cửa đâu!

Cách Lạp cúi đầu nhìn khối ngọc, dựa theo hiểu biết của nó bây giờ thì nó vẫn chưa thể hiểu được hết giá trị của khối ngọc này, nhưng chẳng cần đầu óc cao siêu, vẫn có thể nhận ra khối ngọc này khác xa khối ngọc Trình Mai Mai mua cho nó ở miếu Thành Hoàng - Hoàng ngọc.

"Ba Trác..."

Cách Lạp nhìn Trác Chính Dương hỏi

"Ba thích cái cô vừa đứng cùng ba sao?"

Đôi mắt Trác Chính Dương thoáng kinh ngạc, sau đó cười nói

"Không thích"

Cách Lạp dừng lại:

"Vậy ba thích mẹ con sao...."

Đồng Nhan biết đứa con trai này của cô rất quý Trác Chính Dương, dường như nhận anh làm ba nuôi vẫn chưa làm nó hài lòng, chắc nó chỉ hận không thể lập tức nhập vào hộ khẩu nhà anh thôi.

Trác Chính Dương phì cười

"Được, miễn là mẹ con đồng ý, chú không có ý kiến gì"

Đồng Cách Lạp đang định hỏi Đồng Nhan, thì bị ánh mắt của Đồng Nhan khiến cho cu cậu phải nuốt lại những lời đã suýt tuôn ra. Đồng Cách Lạp thờ dãi

"Tùy hai người, con muốn về nhà ngủ"

Trác Chính Dương ôm Cách Lạp, rồi cười mờ ám với Đồng Nhan

"Nhan Nhan, hay là chúng ta mua một tặng một nhé...."

Đồng Nhan nở một nụ cười

"Quên đi, chúng ta là người một nhà, em cũng chẳng phải bán hạ giá bán thân cho anh nhé, anh đúng là chẳng tốt đẹp gì mà"

"Không sao, anh có thể ngâm bồ hòn làm ngọt chịu thua thiệt mà"

"..."

-

Tần Nhiên lái xe tới tiểu khu cô ở, cái chỗ này không có chút phần hoa nào của thành phố A, khung cảnh của nó cùng thành phố A dường như không ăn khớp. Tòa nhà cũ kỹ đã bị phá hủy bởi năm tháng, đèn đường hai bên cũng rất mờ mịt, hai bên đường có mấy gian hàng di động đang định dọn dẹp về nhà, gian hàng như núp dưới sương mù màu trắng mịt mù của bóng đèn, khu phố vắng lặng yên tĩnh, bóng đêm lạnh lạnh như nước.

Thật ra mấy ngày trước anh đã tới đây, lúc đó là thời điểm học sinh tan học, ven đường một đám trẻ con tuôn ra đi qua, bọn nó đều hướng nhà mình đi tới.

Anh đem xe dừng một bên, anh không xuống xe, ngồi trên xe nhìn người người qua lại, phát hiện mình ngay cả dừng khí xuống xe cũng không có. Những đứa trẻ lúc đi ngang qua anh đều mang theo ánh mắt tò mò đánh giá xe của anh thế nhưng đứa trẻ đội mũ đỏ ngay cả liếc mắt cũng không thèm, lưng đeo một chiếc cặp sách xanh da trời có móc một bình nước hoạt hình màu hồng, bình nước sau lưng lắc lư. Anh nhìn theo bóng lưng nhỏ nhỏ dần biến mất ở khúc quanh đầu đường.

-

Anh dừng xe ở ven đường, rồi xuống xe ngẩng đầu nhìn ánh đèn vàng đang tỏa ra từ căn phòng trong khu nhà. Anh tháo găng tay, bỏ vào trong túi áo, sau đó đi về phía hành lang.

Đèn hành lang tầng hai hình như đã bị hỏng, anh khẽ cau mày, người phụ nữ kia đi đứng lúc nào cũng hấp tấp, lúc cô đi qua đoạn này liệu có biết đường mà cẩn thận không, cả đứa trẻ ấy nữa, liệu nó có bị ngã hay không.....

Nghĩ vậy, chân mày anh lại càng nhăn lại, lòng càng buồn bực, đau đớn đến nỗi khiến anh cảm được sự tồn tại của bản thân.

Anh đi tới cửa nhà cô, đứng trước cánh cửa gỗ nhạt, tay anh dừng ở trên cửa, đang định gõ nhưng không biết tại sao anh lại khựng lại.

Tần Nhiên anh từ bao giờ lại trở thành một người nom nớp lo sợ, ngó trước nhìn sau, rón ra rón rén thế này? Anh cười giễu cợt, rồi gõ cửa.

"Ai đó?"

Giọng một người phụ nữ rất khí thế vang lên, anh đang cố nhớ xem giọng nói này của ai thì cửa phòng đã mở ra, người bên trong lộ ra vẻ kinh sợ, rồi lại từ kinh sợ biến thành tức giận.

Anh nhớ ra rồi, người phụ nữ này là Trình Mai Mai, bạn tốt nhất của cô thời đại học.

"Rầm~~~~" một tiếng, Trình Mai Mai nhìn anh, sau đó hung dữ đóng cửa phòng lại.

5 giây sau, Trình Mai Mai mở cửa ra, tươi cười:

"Hóa ra là Tần tổng, mấy năm không gặp tôi còn tưởng nhân viên bán hàng đa cấp nào cơ, vừa rồi thật có lỗi, mời anh vào..."

Mặt Tần Nhiên chẳng hề biểu lộ cảm xúc, lúc bước vào, đôi mắt anh tiện thể quan sát xung quanh căn phòng

Trình Mai Mai cười híp mắt, nhìn Tần Nhiên, sau đó bảo anh ngồi xuống, còn nhiệt tình rót cho anh một chén nước nóng

"Nhân không giàu có gì nên không có nước trà, anh uống tạm vậy"

Giọng Tần Nhiên lạnh nhạt

"Không sao"

"Ha ha.."

Trình Mai Mai khẽ cười, thăm hện không thể ném người đàn ông này ra ngoài cửa sổ.

"Đồng Nhan đâu..."

"Có hẹn..."

Trình Mai Mai không nấn không nhặt nói

"Đang đi tìm cha vợ cho Cách Lạp"

Tần Nhiên cười thản nhiên

"Vậy...Cách Lạp đâu..."

Trình Mai Mai cười sung sướng

"Đương nhiên cùng đi, người đàn ông kia đối xử khá tốt với Cách Lạp, anh ta coi Cách Lạp như con ruột mình vậy, Cách Lạp cũng rất thân thiết với anh ta, có khi còn thân hơn cha ruột ý chứ..."

Khuôn mặt Tần Nhiên vẫn mang theo nét cười như cũ, đôi mắt phượng sắc bén, lạnh lùng. Tuy anh biết rõ người phụ nữ này đang nói dối, nhưng cô ta vẫn thành công chọc giận anh.

Anh chợt nhớ lại buổi tối hôm trước, cậu bé ấy nằm trên vai Trác Chính Dương, còn anh ta thì nắm lấy bàn tay cô, lúc ấy không biết anh đã tức giận tới cỡ nào, rõ ràng cô ấy là người phụ nữ chẳng có quan hệ gì với anh nữa nhưng lại luôn có thể dễ dàng làm rối loạn tâm trạng của anh.

Trình Mai Mai liếc nhìn Tần Nhiên, giọng điệu nhón nhơ

"Không biết Tần tổng tới nhà có việc gì..."

Tần Nhiên im lặng, rồi đứng dậy

"Nếu cô ấy không ở nhà, vậy lần sau tôi tới"

Trình Mai Mai nói luôn

"Lần sau không phải tới nữa, nhờ phúc của anh mà khu vực này của bọn tôi tuần sau phải chuyển đi rồi, ba mới của Cách Lạp muốn đón hai mẹ con nó về căn nhà lớn hơn, nếu anh đến gặp Nhan Nhan thì như vậy không được tốt cho lắm, tuy người đàn ông kia rất rộng lượng...."

Cô nghe nói tên nhóc kia muốn thuê nhà hộ bọn cô, với lại, anh ta cũng có thể coi như là ba mới của Cách Lạp còn gì.

Tần Nhiên không trả lời Trình Mai Mai, mặt anh lạnh lẽo hơn, bỗng nhiên, anh nhìn thấy mấy tờ giấy trên bàn trà, trên đó viết rất nhiều, tuy chữ viết không được đẹp cho lắm, nhưng anh có thể thấy được người viết đã chăm chỉ luyện chữ thế nào.

"Là Cách Lạp viết đấy, gần đây nó đang luyện chữ..."

Trình Mai Mai giải thích, giọng điệu đắc ý.

Tần Nhiên hơi ngẩn người, khẽ rung động, anh nói với Trình Mai Mai

"Làm phiền cô rồi"

-

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền tới tiếng cười nói, giọng nói trẻ con trong trẻo của Cách Lạp vang lên:

"Di Mai, mở cửa nhanh lên, con về rồi đây"

Trình Mai Mai thầm than trong lòng, thật ra, cô định nhân lúc Đồng Nhan và Cách Lạp không có nhà thì kích động Tần Nhiên một chút rồi đuổi anh ta ra khỏi nhà. Bây giờ, Đồng Nhan và Cách Lạp đã về, cảnh tượng chốc nữa bọn họ đụng nhau sẽ câu huyết cỡ nào, cô ấy chắc chắn sẽ kinh ngạc, chưa kịp đánh đã bại trận rồi.

Trình Mai Mai đang rầu rĩ, thì bên ngoài cửa vang lên tiếng rút chìa khóa, Đồng Nhan nói với Cách Lạp

"Không phải mẹ nói với con rồi sao, nếu đi Mai mà đang ngủ thì không phải con đã lỡ đánh thức đi ấy rồi còn gì"

Hôm nay, Cách Lạp chơi rất vui vẻ, giọng thẳng bẻ vẫn còn rất hưng phấn

"Con chỉ muốn đi ấy mở cửa nhanh để con còn khoe Transformers với đi ấy thôi mà ..."

Nó dừng lại, rồi nói tiếp

"Đúng không, ba Trác...."

Nghe được câu này, Trình Mai Mai hưng phấn, liếc nhìn gương mặt cứng đờ của Tần Nhiên, sau đó bật cười chạy ra mở cửa. Khi cô nàng đang định mở cửa thì cánh cửa đã mở ra trước.

Đồng Nhan nhìn nét mặt Trình Mai Mai giống như vừa mới làm xiếc đi trên dây rồi không cẩn thận bị ngã, sau đó lại phát hiện phía dưới dây thép là tấm đệm rất xốp và dày.

Cô đang định hỏi Trình Mai Mai rốt cuộc xảy ra chuyện gì, thì chợt phát hiện Tần Nhiên đang đứng bên cạnh ghế salon.

Không cần hỏi, cô hiểu.

Trác Chính Dương ôm Cách Lạp đi vào, đứng đối diện Đồng Nhan đang bất động, nói

"Nhan Nhan, anh chợt phát hiện Cách Lạp nặng hơn lần trước một chút, em xem, con chúng ta lớn nhanh nhỉ"

Tối nay, Cách Lạp đã nhận anh làm cha nuôi, thằng bé lập tức ủa theo anh đùa giỡn, nó dường như rất vừa ý người cha này thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Trác Chính Dương ôm Cách Lạp, quay người lại, anh hơi ngẩn người, nhưng lập tức nở nụ cười

"Hóa ra là Tần tổng hạ cố đến chơi "

Dừng lại, quay sang nói với Đồng Nhan

"Nhan Nhan, lấy cho Tần tổng chén trà đi"

Đôi mắt Trình Mai Mai híp lại không còn khe hở nào

"À, tôi đã mời Tần tổng uống trà rồi, Nhan Nhan không cần phải bận rộn đâu, mọi người vừa đi chơi về chắc mệt muốn chết rồi, mau ngồi xuống nghỉ ngơi đi..."

Nói xong, cô nàng nhìn Cách Lạp đang im lặng

"Cách Lạp, sao vẫn dựa vào lòng Ba Trác thế, đến nhà rồi thì xuống đây đi, đừng làm Ba Trác của con mệt ..."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cách Lạp vô cùng miễn cưỡng, sau đó , nó chậm rãi từ trong lòng Trác Chính Dương trượt xuống đứng bên cạnh anh, chẳng hề nói một câu.

Tần Nhiên cũng không nói lời nào, nhìn anh giống như cây cột nhà sừng sững đứng ở đây vậy, đôi môi anh mím chặt, nét mặt lạnh lùng, ánh mắt anh lạnh nhạt quét từ người Cách Lạp sang Đồng Nhan, mãi sau, anh mới mở miệng nói

"Tôi có một số việc muốn tìm cô nói chuyện..."

Đồng Nhan nhìn Tần Nhiên, bình tĩnh nói

"Chuyện gì để sau hãy nói"

Sau đó, cô đi về phía Cách Lạp, lấy Transformers trong tay nó để ở một bên, cúi người nói

"Giờ không còn sớm, ngày mai con còn phải đi học, đi ngủ thôi con..."

Cách Lạp cúi đầu, sau đó chậm rãi đi vào phòng vệ sinh.

Đồng Nhan đi qua, dặt tay Cách Lạp

"Nào, mẹ giúp con bật nước nóng..."

-

Đồng Nhan dặt tay Cách Lạp tới phòng tắm, phòng tắm rất nhỏ, phía trên bồn rửa mặt để vật dụng hằng ngày được để rất ngay ngắn, gạch trắng men trên tường đã có chút ố vàng, ống dẫn nước lộ ra phía góc phòng, tất cả mọi thứ đều chứng tỏ căn nhà này đã cũ lắm rồi.

Đồng Nhan giúp Cách Lạp bật nước, rồi dùng tay thử nước. Một tay Cách Lạp cầm bàn chải đánh răng, một tay cầm tuýp kem đánh răng, nó gạt nắp tuýp kem. Thời tiết lạnh nên kem đánh răng có phần ứ đọng nên rất khó bóp ra, Cách Lạp cố sức bóp kem đánh răng ra.

Đồng Nhan cầm lấy tuýp kem đánh răng trong tay Cách Lạp, ngâm trong nước nóng một chút sau đó giúp nó bóp ra, đưa cho nó , cô cười nói

"Rửa mặt xong thì ngủ sớm đi"

Cách Lạp đang im lặng, nghe thế, nó ngẩng đầu nói với Đồng Nhan

"Con không ngủ được..."

Đồng Nhan cười, sờ đầu Cách Lạp

"Con sẽ ngủ được thôi, trước khi ngủ thì đọc sách một lúc, như vậy sẽ dễ ngủ hơn"

Mặt Cách Lạp ỉu xiu, sau đó bắt đầu đánh răng.

-

Đồng Nhan đi từ phòng tắm ra, bầu không khí bên ngoài có vẻ không được tự nhiên, nó giống như một miếng băng mỏng, chỉ cần cô đi ra thì miếng băng ấy sẽ tan vỡ, dường như cô vẫn còn có thể nghe thấy âm thanh của nước chảy.

Trình Mai Mai lấy một ít trái cây từ trong tủ ra, nói với Tần Nhiên

"Ngại quá, trong nhà không có thứ gì ngon, nếu Tần tổng không chê thì ăn một chút hoa quả đi..."

Trác Chính Dương đứng bên cạnh, than vãn nói

"Mai Mai, cô thật thiên vị, mỗi lần tôi tới, ngay cả chén nước cô cũng chẳng thèm mời ..."

Trình Mai Mai cười rạng rỡ với Trác Chính Dương

"Chúng ta không phải người một nhà sao, khách sáo làm gì, Tàn tổng là khách, khách đến thì không được bất lịch sự "

Trác Chính Dương cũng cười, liên tục gật đầu, nói với Tàn Nhiên

"Tàn Nhiên anh cũng đừng khách sáo với chúng tôi nhé, ăn nhiều một chút..."

Đồng Nhan đứng một bên, nhìn Trình Mai Mai và Trác Chính Dương kẻ tung người hứng, một nhọc diễn trò, cô thì ngược lại, vẫn im lặng, đứng một bên không lên tiếng.

Sắc mặt Tàn Nhiên càng lúc càng lạnh, nhưng khóe miệng anh vẫn cong lên

"Không phiền"

Trác Chính Dương bỗng nhiên nắm tay Đồng Nhan, nói

"Không biết Tàn tổng tìm Nhan Nhan nhà chúng tôi có việc gì?"

Nét mặt Đồng Nhan bây giờ vô cùng thờ ơ, không phải cô không có cảm giác gì, mà chẳng qua cô không thể hiện ra nổi.

Tàn Nhiên lạnh lẽo nhìn hai người, chột bật cười

"Tôi tới bàn về quyền nuôi dưỡng con cái thôi mà"

Nói xong, ánh mắt anh lướt qua cô và Trác Chính Dương, rồi lại chuyển qua Cách Lạp mới từ phòng tắm đi ra

"Có một số việc không thể kéo dài được nữa, dù sao cũng nhất định giải quyết, đúng không?"

Sắc mặt Đồng Nhan thay đổi

"Chuyện này chẳng có gì hay ho cả, Cách Lạp là con của tôi, lần trước tôi đã nói rõ với anh, anh và nó không hề có quan hệ gì cả"

Trác Chính Dương nhéo nhéo tay Đồng Nhan :

"Sao vẫn không đổi được cách nói chuyện, Cách Lạp là con của chúng ta, là của chúng ta"

Anh nhấn mạnh hai chữ "chúng ta"

Giọng Đồng Nhan hơi lạc đi, nhưng cô vẫn cố đè nén, cô cười với Trác Chính Dương

"Haha..."

Tàn Nhiên lạnh lùng, tiếp tục nói

"Mặc kệ ra sao, trên người nó dòng máu của Tàn gia, đứa bé này là của Tàn gia, hơn nữa tôi có quyền được nuôi nấng nó"

Trác Chính Dương nhìn Tàn Nhiên, sau đó khẽ cười

"Tàn tổng, có phải anh quên một việc không, trước đây, anh không muốn Nhan Nhan và cả đứa bé trong bụng cô ấy, bây giờ anh nói như vậy khiến người ta thật khó hiểu? Hơn nữa, anh có từng nghĩ qua rằng, Cách Lạp có muốn nhận một người cha như anh hay không?"

Nét mặt Tàn Nhiên trắng bệch, anh không biểu hiện gì, chỉ nói một cách đều đều

"Cách Lạp có nhận tôi không là một chuyện, nó có phải con tôi hay không lại là chuyện khác"

"Chết tiệt! Tôi \$\$\$^&@!"

Trình Mai Mai đứng một bên, rốt cục bộc phát

"Tàn Nhiên, con mẹ anh, anh đúng là không phải con người mà, nếu đầu óc anh bã đậu tới nỗi không phân biệt được rõ quan hệ của anh và Nhan Nhan thế nào, tôi có thể chứng minh cho anh xem, đừng quên, đơn ly hôn anh gửi cho Nhan Nhan tôi vẫn cầm, giấy trắng mực đen, tên anh đã được ký trên đó có thể chứng minh bây giờ anh và Nhan không có bất cứ quan hệ nào, vì thế anh không thể đưa Cách Lạp đi, anh dựa vào cái gì..."

Trình Mai Mai càng nói càng xúc động, còn Đồng Nhan càng lúc càng trầm mặc, bàn tay cô trong tay Trác Chính Dương cũng hơi run, cô tuyệt đối không sợ hãi mà là tức giận!!!

Trác Chính Dương bình tĩnh, càng nắm chặt tay Đồng Nhan

"Tàn Nhiên, dù Cách Lạp có phải là con của anh hay không, nhưng tôi muốn anh hiểu rõ một điều, anh chưa từng làm tròn trách nhiệm của một người cha, anh không thể tùy tiện đưa nó đi được"

"Nếu như tôi muốn thử thì sao...."

Tần Nhiên lạnh nhạt bật ra những lời này

"Chết tiệt"

Trình Mai Mai tiến lên, nắm lấy cổ áo Tần Nhiên, không hề giống thái độ lễ phép mà cô đối đãi với Tần Nhiên lúc này

"Bà đây nói cho anh biết, mặc kệ anh muốn truy tố ra tòa hay là sử dụng thủ đoạn hèn hạ nào đấy của anh, anh cũng không thể đoạt được Cách Lạp, anh đúng là không có lương tâm, anh dựa vào cái gì mà muốn đưa nó đi, chẳng nhẽ anh muốn nó phải rời xa mẹ ruột nó...Sau đó sống cùng mẹ ghê Tống Từ Khâm ư? Haha....Tần Nhiên, anh không mình rất bi ối sao, 5 năm trước anh ức hiếp Nhan Nhan nhà chúng tôi tới nỗi chỉ còn lại nửa cái mạng, chẳng lẽ anh cảm thấy thế vẫn chưa đủ,nên anh muốn lấy nốt nửa cái mạng còn lại hay sao....."

"Mai Mai, đừng nói...."

Đồng Nhan đứng bên cạnh, thân nhiên ngắt lời cô nàng

"Không có gì đáng nói, đối với anh ta, cũng chẳng có chuyện gì tốt đẹp để nói cả..."

Trình Mai Mai không thêm đề ý tới lời nói của Đồng Nhan, tay vẫn siết chặt cổ áo sơ mi của Tần Nhiên, tiếp tục nói

"Tôi thật không hiểu, Tần Nhiên anh rốt cuộc có trái tim hay không, Nhan Nhan tự sát, suýt chút nữa là chết rồi, lúc ấy anh đang ở đâu? Khi Nhan Nhan và Cách Lạp ở bên Mỹ gặp khó khăn, anh đang ở đâu hả?.....Bây giờ anh lại vác cái mặt tới rồi nói muốn nhận con trai, anh....Anh *** có phải người hay không hả.....anh đúng là đồ mặt dày.."

Tần Nhiên coi như không nghe thấy những lời của Trình Mai Mai, anh nhìn Đồng Nhan, nét mặt có chút khó coi

"Có lẽ hôm nay bàn bạc vấn đề này không hợp, khi nào rảnh rồi, chúng ta sẽ cùng nhau thương lượng lại chuyện nuôi dưỡng Cách Lạp sau"

"Khỏi cần thương lượng"

Giọng Trác Chính Dương cũng lạnh xuống

"Dù có thương lượng cũng vô ích, anh không đoạt nổi Cách Lạp đâu, Cách Lạp cũng sẽ không đi theo anh"

Nói xong, anh quay ra gọi Đồng Cách Lạp đang đứng ở cửa

"Cách Lạp, qua đây..."

Cách Lạp liếc nhìn Đồng Nhan, sau đó đi tới.

Trác Chính Dương ôm lấy Cách Lạp, cười với nó

"Chú này còn chưa hiểu rõ, chú ấy họ Tần, con có thể gọi là chú Tần..."

Con người của Tần Nhiên co rút, nhưng đôi mắt anh vẫn bình tĩnh nhìn Cách Lạp.

Mặt Cách Lạp lạnh lùng, quay đầu đi

"Con không muốn biết chú này....."

Không biết là do bây giờ giọng của Cách Lạp vẫn còn mang theo âm điệu Mỹ hay là do nó cố ý, khi nó nói đến chữ chú, rõ ràng dừng lại một lúc.

"Hahaa..."

Trình Mai Mai chợt cười ra tiếng

"Cách Lạp, quá tuyệt vời! Hồ dữ không ăn thịt con...Không, phải là hồ dữ không nhận ra con "

Nói xong, cô nàng xoay người nói với Tần Nhiên

"Tần tổng, đây có được gọi là báo ứng không?? Ngay cả con trai ruột của anh cũng không muốn nhận anh, dù chỉ là một tiếng chú cũng không muốn gọi, chẳng nhẽ anh còn muốn cướp nó từ tay Nhan Nhan sao?"

Đồng Nhan giờ tay đón lấy Cách Lạp từ trong lòng Trác Chính Dương

"Được rồi, Cách Lạp cần phải đi ngủ"

Sau đó, cô ôm nó đi vào trong phòng.

"Mẹ....."

Vào trong phòng, Cách Lạp cẩn thận ngẩng đầu nhìn cô, rồi nó lập tức tỏ rõ là mình đứng ở trận doanh phe nào

"Mẹ, không ai có thể chia cắt chúng ta, người đàn ông kia cũng không thể..."

Đồng Nhan cười với Cách Lạp

"Được rồi, ngủ đi nào, mẹ không sao đâu, Cách Lạp cũng sẽ không bao giờ rời xa mẹ, bây giờ, mẹ phải ra ngoài giải quyết một số chuyện, con ngủ đi nhé, được không nào?"

Cách Lạp do dự rồi gật đầu, nói

"Mẹ có thể mang Transformers Ba Trắc mua vào đây cho con không?"

"Ừ"

Đồng Nhan bế Cách Lạp lên trên giường, sau đó ra khỏi phòng lấy Transformers mang vào cho Cách Lạp, trước khi đi, cô còn giúp nó kéo chăn

"Ngủ ngon, Cách Lạp..."

"Mẹ giải quyết nhanh rồi đi ngủ nhé..."

"Ừ..."

"Haizz..."

Cách Lạp đột nhiên thờ dài

"Nhưng cái đầu của mẹ chẳng thể đầu lại nổi ông ta đâu, con nghĩ vẫn nên nhà ba Trắc bảo vệ mẹ thôi"

Đồng Nhan khẽ cười

"Đúng là chỉ có con mới hiểu"

Cách Lạp bĩu môi

"Con cũng buồn lắm, vì sao mẹ lại ngốc thế, con thông minh thế này cơ mà, đột biến gen đúng là lợi hại thật....."

Đồng Nhan bật cười

"Đó là do gen của con khác người quá thôi..."

Đồng Cách Lạp tỏ vẻ không ủng hộ Đồng Nhan, không muốn khoa môi múa mép với mẹ nữa, nó liền xua đuổi cô ra ngoài

"Mẹ mau ra ngoài đi, mẹ xấu lắm..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Đồng Nhan đi ra, nhẹ nhàng đóng cửa phòng Cách Lạp lại, cô nhìn lướt qua Tần Nhiên, sắc mặt anh cực kỳ xấu, anh đứng trong căn phòng chật hẹp, nhìn vô cùng gò bó, còn Trác Chính Dương cũng cực kỳ lãnh đạm, thấy Đồng Nhan đi ra, anh chàng còn chớp chớp mắt với cô.

"Sao Tần tổng vẫn chưa về, anh không sợ cô Tổng đợi lâu hay sao?"

Trình Mai Mai đột nhiên mở miệng, thong thả nói, ánh mắt dường như liếc Tần Nhiên vài lần.

Đồng Nhan ngẩng đầu, nhìn Tần Nhiên, giọng thờ ơ

"Anh về đi, đừng làm loạn ở đây nữa, hôm nay đã nhắc tới chuyện này thì tôi cũng muốn nói rõ với anh, anh không thể đem Cách Lạp đi, trên đời này rất nhiều chuyện không phải anh muốn là có thể có được....Anh cũng đừng trách Cách Lạp vì nó không nhận anh là ba, tuy nó vẫn là trẻ con nhưng có một số chuyện, nó cũng hiểu. Thái độ bây giờ của anh sẽ chỉ càng làm cho nó bài xích mà thôi....Huồng hồ, năm ấy không phải chính anh không cần nó ư? Những việc đã qua thì anh hãy cứ để nó trôi qua đi, anh cũng đừng gây chuyện nữa, là một người cha, ngoài sinh nó ra, thì anh đã làm được gì chưa? Về phần con, trước kia nó không cần anh, bây giờ cũng không....Nó cũng sẽ không bao giờ đòi hỏi điều gì từ anh.."

Đồng Nhan nói xong thì mặt Tần Nhiên đã tái nhợt, môi anh căng thẳng, ánh mắt lạnh lùng. Mãi lâu sau, anh mới mở miệng nói

"Đứa trẻ ấy đúng là ngoài ý muốn của tôi, nhưng tôi chưa bao giờ vì ngoài ý muốn mà không cần nó, tôi tới thăm con không hề liên quan tới bất kỳ chuyện gì khác, vì nó mang dòng máu của tôi, đây là sự thực không thể thay đổi, không thể chỉ vì ai đó dùng mấy thứ đồ chơi trẻ con mua chuộc là có thể xóa bỏ"

Giọng Tần Nhiên thân nhiên, lạnh lùng nhưng cũng không hề tỏ ra coi nhẹ vấn đề.

Tần Nhiên nói xong thì rời đi, Đồng Nhan nhìn theo cánh cửa phòng vẫn chưa đóng, hơi ngần ra, rồi cô xoay lại, cười với Trác Chính Dương

"Kịch cũng đã diễn xong, kết thúc thôi..."

Sắc mặt Trác Chính Dương hơi thay đổi, nhưng anh khôi phục rất nhanh bộ dạng ung dung của mình, anh cột nhà với Đồng Nhan

"Nhan Nhan, em xem, anh làm việc lâu thế, em tiễn anh đi..."

Trình Mai Mai nhìn hai người họ, lưu lại một câu

"Dở hơi"

Sau đó, cô nàng trở về phòng mình, Trình Mai Mai cô cũng không muốn làm cái bóng đèn, phí điện lại không được ưa thích.

Đồng Nhan suy nghĩ rồi cầm lấy đèn pin để trên ghế salon, nói với Trác Chính Dương

"Đi thôi, Trác đại thiếu gia"

Nét mặt Trác Chính Dương hiện lên một nụ cười thỏa mãn, sau đó xoay người đi trước.

-

Đồng Nhan đi sau lưng Trác Chính Dương, bật đèn pin chiếu sáng cầu thang, hai người đều không nói gì, cầu thang lại chật hẹp, một người đi trước một người đi sau, ánh sáng của đèn pin phản chiếu xuống mặt đất phát ra những vòng sáng, đã yên tĩnh lại càng yên tĩnh hơn. Tiếng bước chân của hai người, cũng một trước một sau, vang lên trong không gian chật hẹp.

"Nhan Nhan, đừng lo lắng"

Trác Chính Dương chợt nói, anh đã nghĩ rất kỹ trước khi nói những lời này, đã lâu rồi anh không cảm thấy mệt mỏi như vậy, anh phải nghĩ xem mình nên nói gì, rất nhiều lời muốn nói lại như xương cá chặn ngang cổ họng anh. Trình Mai Mai mắng Tần Nhiên rất đúng, nhưng câu nói kia cũng như cây kim, đâm thẳng vào trong đầu anh vậy, khiến cả người anh đều ê ẩm!!

Cảm giác như gân cốt bị tổn thương, đau đớn đến nỗi hít thở cũng khó.

Đồng Nhan biết Trác Chính Dương đang nghĩ gì

"Thật ra, không phải em lo lắng... Yên tâm đi, em không sao, đừng nuông chiều em thế"

Trác Chính Dương khẽ cười, bỗng nhiên, anh bước nhanh hơn, sau đó nói với Đồng Nhan

"Không cần tiễn anh nữa, em về ngủ sớm đi, chú ý nghỉ ngơi"

"Vậy anh lái xe cẩn thận nhé"

Đồng Nhan dừng bước, nhìn Trác Chính Dương biến mất ở cầu thang sau đó xoay người đi lên lầu.

Náo loạn cả buổi tối nên Đồng Nhan cho rằng đêm nay sẽ ngủ dễ dàng, có lẽ do thân thể mệt mỏi nên tâm trạng cũng mệt mỏi theo, cô chẳng còn hơi sức nghĩ chuyện gì nữa, cô nằm lên giường, trực tiếp đi vào giấc ngủ.

Hôm sau thức dậy, bầu trời vẫn cứ trong xanh, mùa đông năm nay thời tiết không tệ, chắc do đợt tuyết rơi vừa qua, bây giờ mỗi ngày đều có ánh nắng ấm áp.

Đồng Nhan đưa Cách Lạp đến trường tiểu học Hạnh Phúc rồi lập tức chạy tới công ty, trong tay cô cầm túi quần áo mang đi trả cho Lý Mạt Ly.

-

Có rất nhiều trụ sở văn phòng của các công ty nhỏ như Vi Đạt trong tòa nhà này, vì vậy buổi sáng đi làm, thang máy vô cùng chật chội. Đồng Nhan bị chen vào trong góc, cô âm thầm nín thở, không biết người nào dạp dầy tới tệ, sáng sớm đã làm ô nhiễm môi trường.

Thang máy dừng ở tầng 18, Đồng Nhan lập tức xông ra ngoài. Cô tạt qua phòng nghiệp vụ, vừa vận động thấy Lý Mạt Ly đang ngồi ở bàn làm việc trang điểm, cô gõ cửa đi vào, để túi quần áo và đôi giày lên trước cô mượn đặt một bên, nói

"Cảm ơn cô lần trước cho tôi mượn quần áo và giày"

Lý Mạt Ly ngẩng đầu nhìn cô, đặt cái gương cầm trong tay sang một bên

"Có làm hỏng thứ gì không?"

Đồng Nhan hơi sững sốt rồi nở nụ cười

"Cô có thể mở ra kiểm tra "

Khóe miệng Lý Mạt Ly khẽ nhếch lên

"Không cần để ý, tôi đùa với cô thôi mà"

Đồng Nhan cười

"Cô thật hài hước"

Cô hơi dừng lại:

"Nếu không có chuyện gì, tôi đi trước đây, gặp lại sau"

"Tạm biệt..."

Lý Mạt Ly cười với cô, đột nhiên nói

"Nếu như quần áo bị hư, tôi có thể tìm cô bồi thường không?"

Đồng Nhan khẽ cắn môi, xoay người cười nói

"Đương nhiên rồi..."

Nói đến đây, cô đưa mắt nhìn túi quần áo

"Dù sao những thứ này cũng là hàng loại A, tôi biết rõ một cửa hàng chuyên kinh doanh đồ này, giá cả cũng rất ưu đãi..."

Nghe những lời này của Đồng Nhan, sắc mặt Lý Mạt Ly có chút khó coi, cô ả đang định nói gì đó thì có giọng nói cắt ngang.

"Tiểu Nhan, hóa ra cô ở đây"

Là giọng nói của quản lý Lương. Đồng Nhan quay đầu nhìn, quản lý Lương bỗng nhiên mở cửa phòng làm việc ra, quản lý Lương đang lúng túng cười với Tần Nhiên ở bên trong, sắc mặt anh ta không được tốt cho lắm

Buổi sáng, khi đang ăn vụng thức ăn, Trình Mai Mai nhân tiện giúp cô xem bói chòm sao, cô nàng nói rằng hôm nay cô có vận đào hoa nhưng sự thật chứng minh, hôm nay cô không phải có số đào hoa mà là đụng phải kẻ tiểu nhân, đụng phải thái tuế.

(Thái tuế: chỉ bọn cường hào ác bá)

Sáng ra, dù là kẻ tiểu nhân hay là ‘thái tuế’ cô đều được gặp cả.

"Đồng Nhan mang trả quần áo lần trước tôi cho cô ấy mượn thôi mà"

Lý Mạt Ly giải thích với Quản lý Lương, nói xong, cô ả cười với Tần Nhiên, nụ cười mềm mại đáng yêu làm xương cốt người ta phải mềm nhũn.

"Nếu không có chuyện gì, tôi đi trước đây"

Đồng Nhan nói với Quản lý Lương.

"Tiểu Nhan, cô tiễn Tần tổng đi"

Quản lý Lương suy nghĩ rồi tươi cười nói với Đồng Nhan.

Đồng Nhan ngẩng đầu, khóe miệng giật nhẹ

"Được...."

Sau đó nói với Tần Nhiên

"Tần tổng, xin mời"

Tần Nhiên nhìn cô

"Làm phiền Cô Đồng"

Khi xuống, thang máy cũng không đông lắm, trong thang máy chỉ có cô và Tần Nhiên và một người dọn vệ sinh, tổng cộng có 3 người.

Thang máy này thiết kế rất bí bách, bốn phía xung quanh đều là gương lớn, Đồng Nhan đứng trong góc thang máy, cô cảm thấy dường như hình ảnh của Tần Nhiên đang xông tới cô từ mọi phía, sắc mặt cô cũng có chút khó coi, mọi cử động rất nhỏ của cô đều có thể đập vào mắt Tần Nhiên.

Bầu không khí im lặng khiến cho cô cảm thấy khó có thể hít thở.

"Ting toong" một tiếng, thang máy cuối cùng đã xuống tầng thấp nhất, bên ngoài chật ních người đang đợi thang máy, Đồng Nhan chen lấn ra ngoài, sau đó đứng bên cạnh Tần Nhiên, nói

"Thời gian là vàng bạc, tôi tiễn anh tới đây thôi, tạm biệt Tần tổng..."

Tần Nhiên nhìn cô, anh phát hiện tầm mắt của cô đang dính về phía thang máy, trong lòng anh thấy thật khó chịu:

"Nếu không phải giờ làm việc thì đừng làm bộ dáng này với tôi"

Đồng Nhan cười

"Tiễn Tần tổng cũng là công việc của tôi"

Tần Nhiên hừ lạnh một tiếng, không nói gì. Đúng lúc này thì thang máy cũng đóng cửa đi lên, Đồng Nhan thầm ai oán trong lòng, có lẽ cô lại phải chờ rất lâu.

"Chúng ta nói chuyện đi..."

Tần Nhiên mở miệng

"Chuyên liên quan đến Cách Lạp"

"Tôi đã nói rồi, vấn đề này không có gì phải nói"

"Không thể"

Giọng Tần Nhiên lạnh xuống, bỗng nhiên anh nắm cổ tay cô rồi lôi kéo cô đi ra ngoài.

Trong đại sảnh người qua lại tới lui nên Đồng Nhan dù đang thở gấp cũng không tiện thể hiện ra bên ngoài, chỉ có thể nhắm mắt theo sát bước chân của Tần Nhiên.

Cô bị Tần Nhiên kéo đến bên cạnh xe của anh, Đồng Nhan dùng hết sức, hất tay anh ra

"Anh làm loạn đủ chưa?"

Sắc mặt của Tần Nhiên vẫn như cũ

"Nếu cô muốn tranh cãi ở đây thì cô có thể không lên xe"

Đồng Nhan cười khẩy

"Anh có thể ấu trĩ hơn nữa không"

Tần Nhiên cười nhạt

"Tôi chỉ hy vọng có thể nhanh chóng giải quyết vấn đề giữa hai chúng ta mà thôi"

Sau đó, anh mở cửa xe ra.

Đồng Nhan đành ngồi lên xe. Bên trong xe mở điều hòa, Đồng Nhan cảm thấy hơi lạnh. Sau khi về nước, đây là lần đầu tiên cô ngồi lên xe Tần Nhiên, trang bị của xe rất tốt, lớp ghế da bên trong sang trọng, dễ chịu nhưng Đồng Nhan không rảnh rỗi để ý, tầm mắt cô dừng trên cái gối ở phía sau.

Tần Nhiên nhìn cô, anh hơi mất tự nhiên, nhưng rất nhanh đã biến mất, anh thân nhiên giải thích

"Là Trình Mai Mai đưa cho tôi"

Đồng Nhan nhớ rằng cái gối thù hình chữ thập này, cô và Trình Mai Mai mua trên phố sau một tháng kết hôn của cô và Tần Nhiên, tuy khi đó cô đã là phụ nữ có chồng nhưng cô vẫn được xếp vào hàng ngũ thiếu nữ, cô muốn thêu cho Tần Nhiên một cái gối chữ thập, cô còn rất muốn làm anh kinh ngạc nữa.....

Chiếc gối chữ thập này, trong lúc rảnh rỗi, cô đã trốn ở nhà Trình Mai Mai lén lút thêu, Trình Mai Mai chỉ tiếc rên sất không thành thép, giảng đạo

"Đàn ông bị coi là loài động vật máu lạnh, tuyệt đối không thể nuông chiều, cậu đối với anh ta càng tốt, anh ta càng không biết quý trọng cậu, vì thế, đàn ông không phải dùng để yêu thương mà là dùng để sai bảo"

Vậy mà sau này, mọi chuyện đúng như Trình Mai Mai miệng quạ nói, chiếc gối chữ thập này thêu còn chưa xong, cô đã bị Tần Nhiên đâm một dao sau lưng, vô cùng sạch sẽ và nhanh gọn.

Nhưng cô không ngờ Trình Mai Mai lại đưa chiếc gối này cho Tần Nhiên. Đồng Nhan khôi phục tinh thần, thân nhiên nói

"Anh giữ lại sẽ không sợ Cô Tổng thấy sao?"

Khuôn mặt Tàn Nhiên cứng đờ, sau đó anh chợt cười nhạt

"Không sao, Từ Khâm sẽ không để bụng"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Đồng Nhan không nói gì, quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ xe, nhìn những chiếc xe hòa mình vào trong dòng người đông đúc lại khiến cô yên tâm hơn. Xe đã lên đường cao tốc, chạy về phía ngoại ô. Trước khi lên xe, cô nghĩ có lẽ Tàn Nhiên sẽ đưa cô tới nơi nào đó na ná như quán cafe hoặc là tiệm trà, dù sao những chỗ này rất thích hợp để nói chuyện.

Nhưng chỉ số thông minh của cô có hạn, chỗ cô nghĩ tới và chỗ Tàn Nhiên muốn đưa cô tới đương nhiên không giống nhau.

Đồng Nhan thấy xe đã cách xa trung tâm thành phố A, tốc độ xe bây giờ cũng không hề chậm, sau khi lên xe, Tàn Nhiên cũng không nói với cô, rốt cuộc anh định đưa cô đi đâu, cô thầm hỏi hận trong lòng rằng tại sao mình lại lên xe. Cô thà đấu tranh giãy chết cùng với anh ta ở trước cổng công ty còn hơn bây giờ phải ngồi oán hận Tàn Nhiên, vì cô không biết anh sẽ làm gì.

Một mặt, cô làm gì có dũng khí mà nhảy khỏi xe, mặt khác cho dù cô thật sự nhảy ra khỏi xe, tiền thuốc men thì biết tìm ai chi trả cho đây, vì vậy, cô không thể làm gì khác hơn là đành nhắm mắt giả giả vờ ngủ say, giả vờ rằng cô rất bình tĩnh

Mãi lâu sau, xe mới dừng lại ở một nhà trọ trên núi

"Xuống xe"

Đồng Nhan nhìn nhà trọ qua cửa sổ xe, trong lòng bắt đầu nhớ lại những chuyện đã qua, cô nhíu mày nói với Tàn Nhiên

"Rốt cuộc anh muốn làm gì, chẳng nhẽ anh muốn tới đây để ôn lại chuyện xưa với anh ư?"

Tàn Nhiên cười nhạt

"Chẳng qua đột nhiên tôi nhớ tới chỗ này nên đến thôi, vào đi...."

Đồng Nhan cố nén kích động tới nỗi muốn dùng bạo lực, cô đi theo Tàn Nhiên xuống xe, vào nhà trọ.

Nhà trọ này gọi là "Ngày tốt đẹp" cái khi gì đó, có lẽ bởi sau khi Tống Tổ Anh hát bài "Ngày tốt đẹp" nên mới đặt tên như thế, 5 năm trước cô và Tàn Nhiên đã từng ở nơi này một đêm, cô còn tiện tay cầm đi một cái ga trải giường trắng của nhà trọ.

Tàn Nhiên đi tới bàn lễ tân đặt một phòng, sau đó xoay người nói với Đồng Nhan

"Lên lầu đi"

Đầu Đồng Nhan đau nhức, bà chủ tốt bụng còn đi tới, vừa cười vừa lặng lẽ thả một cái hộp nhỏ trong túi cô. Cô theo bản năng lấy ra nhìn, hóa ra là một hộp áo mưa, trên hộp vẽ hai người trai gái đang rất kích tình.

Đồng Nhan hít sâu một hơi, đạp trên đôi giày cao gót "thình thịch" đi lên cầu thang bằng gỗ, cô bước nhanh tới cạnh Tàn Nhiên, kéo tay anh

"Rốt cuộc anh định làm gì?"

Trên mặt Tàn Nhiên thoát xẹt qua một tia vui vẻ khó giải thích

"Cô cho rằng tôi muốn làm gì?"

Dừng một chút, anh lại khẽ nói thêm một câu

"Yên tâm, tuyệt đối không phải chuyện cô đang nghĩ đâu"

Đồng Nhan vốn sùng sốt, khẽ cười

"Cũng đúng, trước mặt giới truyền thông, Tàn tổng luôn giữ hình tượng một người đàn ông tốt, sao anh ta có thể ở nhà trọ trên núi cường gian vợ cũ của mình chứ!"

Nghe Đồng Nhan nói, Tàn Nhiên cau mày, bộ dáng lúc này của anh cực kỳ giống với bộ dạng lúc xưa khi anh và cô còn học đại học, nếu cô nói những lời thiếu suy nghĩ, anh sẽ hỏi cau mày sau đó trách cứ nói

"Nhan Nhan, có cô gái nào ăn nói như em không?"

Thấy Tần Nhiên không nói gì, Đồng Nhan nghiêng người liếc anh, khóe miệng mang theo nụ cười giễu cợt

"Xin lỗi, tự dưng tôi quên mất trước mặt người trong giới thượng lưu như Tần tổng thì không nên nói những lời quá thô tục, xin lỗi nhé, không chú ý làm bẩn đôi tai quý giá của anh rồi"

Tần Nhiên nhún mày càng sâu, mặt cũng càng trắng bệch

"Đồng Nhan, cô không cần thiết phải như thế"

Đồng Nhan cười

"Tần tổng nói gì vậy, đương nhiên là cần, con người cũng phân biệt giàu nghèo, người ta dù dè dặt nhưng cũng phải có hiểu biết, nên ở trước mặt Tần tổng sao tôi lại có thể ăn nói tùy tiện chứ, tôi mới về nước không lâu nên vẫn chưa thích ứng được với khí hậu nơi đây, vì thế nói chuyện không có chừng mực, bây giờ tôi xin lỗi anh, mong anh đại nhân lượng không cần so đo với kẻ tầm thường như tôi....."

Nói đến đây, Đồng Nhan nhìn Tần Nhiên

"Vì thế, anh buông tha cho tôi và con trai đi..."

Tần Nhiên trầm mặt, ngo ngoáy đôi môi, không nói nên lời.

Đồng Nhan hít một hơi thật sâu, tiếp tục cười nói

"Tôi không biết tại sao anh vẫn muốn dây dưa với tôi, tâm tư của anh luôn vui buồn khó đoán, thay đổi liên tục, tôi chỉ là một người bình thường, càng không thể giải thích được, tôi cũng chẳng muốn hiểu, nhưng có một chuyện duy nhất, tôi cầu xin anh đừng đoạt Cách Lạp với của tôi, được không?"

"Tôi biết Tần gia các người tiền tài không thiếu, chỉ cần anh động tay thì anh muốn đưa Cách Lạp đi dễ như trở bàn tay, nhưng bây giờ, coi như tôi cầu xin anh, Cách Lạp thực sự không thể đi với anh, có lẽ Cách Lạp đúng là con trai anh thế nhưng mẹ anh, Tổng Từ Khâm cũng không thể làm bà và mẹ kế của Cách Lạp được... Có thể tôi là kẻ tiểu nhân nhưng anh không hiểu được - Cách Lạp dù còn bé nhưng nó rất nhạy cảm, anh thấy nó có thể khỏe mạnh mà trưởng thành trong một gia đình như vậy không? Hơn nữa, sau này có lẽ anh và Cô Tổng sẽ có rất nhiều con, Cách Lạp có thể nhận được từ nơi anh bao nhiêu phần tình thương của một người cha chứ?"

Đôi mắt Tần Nhiên vô cùng lạnh giá, tay anh chầm rãi nắm thành quyền, trên tay nổi gân xanh, thân thể anh khẽ run, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, bộ dáng anh từ trước tới nay đều rất lãnh đạm, bây giờ anh không thể lãnh đạm nổi nữa, cả người anh cứng lại, khuôn mặt thì nhợt nhạt.

"Nó cũng cần có cha"

Mãi sau anh mới nói.

Đồng Nhan nghĩ rồi nói

"Yên tâm, tôi sẽ tìm cho nó một người cha"

Cô vừa dứt lời, Tần Nhiên chợt bắt lấy tay cô, dùng sức không hề nhẹ, anh bình tĩnh nhìn cô

"Có phải là Trác Chính Dương không?"

"Chuyện này không liên quan tới anh"

"Sao lại không liên quan tới tôi?"

Tần Nhiên một tay mở cửa, một tay đem cô kéo vào phòng, sau đó "rầm" một tiếng, anh đóng cửa phòng lại.

"Cách Lạp là con của tôi, cô muốn nó gọingười khác là cha....vậy tôi thì sao, tôi là cái quái gì?"

"Anh là cái quái gì, tôi làm sao mà biết được, năm ấy khi tôi rời khỏi Tần gia, tôi biết chúng ta coi như đã chấm hết rồi, khi anh gửi cho tôi đơn ly hôn, tôi biết chúng ta chẳng còn gì dính líu tới nhau nữa, tôi là phụ nữ, tôi không hiểu được tâm tư của đàn ông các anh, nhưng tôi nghĩ, chuyện đã như vậy, anh và Cách Lạp không thể ở bên nhau, ngay cả nó thích ăn gì nhất anh cũng không biết, anh làm sao có thể trở thành một người cha tốt đối với nó cơ chứ? Anh tranh giành Cách Lạp với tôi không phải chỉ vì thể diện của anh hay sao, đàn ông các anh đều sĩ diện như vậy, chỉ vì Cách Lạp gọi Trác Chính Dương là ba nên trong lòng anh bức bối khó chịu mà thôi, anh khó chịu không phải vì Cách Lạp không có tình cảm với anh mà chỉ vì Cách Lạp gọi người khác là ba, nói cho cùng, cũng chỉ vì thể diện của anh mà thôi"

"Cô cho là tôi là người như vậy sao?"

Giọng Tần Nhiên run rẩy nhưng vẫn rõ ràng, đàn ông có một điểm thú vị, dù giọng nói có run rẩy thế nào thì người khác nghe vẫn thấy rất gọi cảm.

"Là anh khiến cho tôi cảm thấy như vậy"

Đồng Nhan sắc mặt bình tĩnh, sau đó chậm rãi đem bàn tay của Tần Nhiên đang chộp vào cổ tay cô bỏ ra.

Tần Nhiên nhìn cô, hồi lâu không mở miệng nói chuyện, đôi mắt đen lạnh lùng như trời đêm thoáng chớp, dừng trên mặt cô

"Ở lại với tôi một chút đi"

Lâu sau, anh đột nhiên mở miệng nói.

Đồng Nhan theo bản năng cho rằng câu nói này của Tần Nhiên là một giao dịch: Cô ở lại với anh ta, anh ta liền buông tha cho cô.

Cô suy nghĩ, cho rằng giao dịch này thực sự rất có lợi, cho dù là Trình Mai Mai tung hoành Taobao nhiều năm cũng sẽ cho rằng giao dịch hết sức lợi nhuận.

"Được"

Đồng Nhan đáp, sau đó đi vào bên trong, ngồi trên ghế salon trong phòng. Cô không biết Tần Nhiên muốn cô phải tiếp anh bao lâu, cho nên cô vẫn là ngồi ở đây đi, cô bị thiếu canxi lại thiếu máu, đứng quá lâu có thể xảy ra chuyện.

Căn phòng rất yên tĩnh, Tần Nhiên không nói gì, cô cũng liền duy trì im lặng, 5 năm trước cô là một người ồn ào, 5 năm sau, cô đã học được cách im lặng là vàng.

Mà khi xung quanh trầm mặc rất dễ dẫn tới một chuyện, đó là hồi tưởng lại kỷ ức. Kỷ niệm nhiều năm trước ở nhà trọ này hiện lên trong đầu cô, cô khi đó bị chính mình dọa, cô khi đó thật sự rất ngu ngốc rất ngây thơ.

-

Lúc năm thứ 2 đại học, cô tham gia câu lạc bộ leo núi, câu lạc bộ leo núi này trên danh nghĩa thực ra thu mỗi người 15 đồng làm phí ra nhập. Vào câu lạc bộ nửa năm, căn bản cũng không có hoạt động gì. Về sau trường nhóm Hồ mập mập không gánh được phần nộ của quần chúng, tổ chức một lần leo núi quy mô.

Trình Mai Mai túm theo bạn trai cô nâng khi đó là Thiệu Vũ Hành, còn cô dẫn theo Tần Nhiên, hơn 20 người đi xe bus, hào hứng đi về phía có "ngọn núi cao nhất thành phố A" gọi là "Uyên ương sơn" mà đi.

Xe dừng ở chân núi, sau đó một đám người bắt đầu leo núi, trên mặt mỗi người đều mang theo hưng phấn. Lần hoạt động leo núi này trên cơ bản đều là nam nữ hợp tác, mọi người đều mang theo người yêu tới, cho dù không có người yêu thì mọi người mấy ngày trước đã phát lời kêu gọi ở trường học cho nên lần leo núi này chủ yếu có thể nói là tuần trăng mật.

Đa phần là người yêu dẫn đến một vấn đề lớn là mọi người rất dễ phân tán, thực tế ngoại trừ Tần Nhiên các cậu con trai khác đều là vô cùng chịu khó đi theo hầu hạ bạn gái. Mà thằng nhãi Tần Nhiên này còn đem chai nước duy nhất anh mang tới cùng chiếc điện thoại di động đều đặt trong túi cô.

Khoảng chừng leo núi hơn nửa tiếng, mọi người cũng đều trong trạng thái tan rã, đều tự nhiên đi tìm sự lãng mạn, ngay cả Trình Mai Mai cùng bạn trai cô cũng đi một hướng khác, nói là đi uống một loại nước suối tiên truyền thuyết: nếu uống, có thể vĩnh viễn cùng người yêu ở cùng một chỗ.

Cô ban đầu cũng nóng lòng muốn thử, Tần Nhiên là cô thật vất vả theo đuổi, nên như Tần Nhiên đối với việc tất cả các nữ sinh đều mơ mộng mà không đi thì thật đáng tiếc, nhưng Tần Nhiên đối với hành động này của cô rất khinh thường, lạnh lùng nói

"Không đi, rất không vệ sinh"

Cô nghĩ: Chuyện tình cảm quả thực nhất định không thể dựa vào mê tín, phải dựa vào tranh thủ, cô theo đuổi nửa tháng, cuối cùng đem chuyện Trác Chính Dương cho rằng không thể - đem Tần Nhiên thành người yêu thành công. Cho nên tranh thủ mới là con đường đúng đắn, tình cảm bền vững cần phải kiên trì, cùng ông trời không quan hệ gì.

Cho dù sau này khi cô và Tần Nhiên kết thúc, cô cũng không oán hận ông trời, trêu đùa cô không phải ông trời, mà là Tần Nhiên.

Tốc độ Tần Nhiên leo núi rất nhanh, anh có thể lực tốt, leo núi đối với anh là chuyện mặt không đỏ không thờ ra hơi, đối với cô mà nói lại là chuyện tựa như leo cây, không leo được bao lâu thì mệt mỏi thở hồng hộc. Đợi cô theo kịp Tần nhiên, cả hai đều mệt gục xuống.

Tần Nhiên dựa vào trên cột trong đình trên núi, khoe miệng vui vẻ, tâm tình cũng không tệ

"Đồng Nhan, thật ra em coi như không tệ, dọc đường đi đều có thể theo kịp anh"

Cô vươn tay ra, khiến cho Tần Nhiên kéo cô đứng lên, đợi Tần Nhiên kéo cô lên, cô cười híp mắt nói với anh

"Đó là đương nhiên, mọi người đều có tiềm năng, anh xem thời gian em theo đuổi anh có bao nhiêu tính kiên trì nha, cho nên chỉ cần em quyết tâm làm chuyện gì, em đều có thể làm được"

Tần Nhiên cười nhạt

"Em quả thật rất kiên trì"

Câu này của Tần Nhiên không biết mang nghĩa xấu hay khen ngợi nữa, cô nghe xong lại rất vui vẻ, cười đến mặt mũi phơn phớt

"Cảm ơn ~"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19

Cô ngồi trong son đình vừa xoa bóp chân, vừa cùng Tần Nhiên riu rít. mà Tần Nhiên thì lại bày ra một bộ mặt lạnh nhạt, nhìn cô

"Đồng Nhan, trước khi ra cửa em có xem dự báo thời tiết không?"

Anh hôm nay mặc một bộ quần áo thể thao màu trắng, hơn nữa vóc dáng anh rất cao lớn, tuấn tú, mặt mũi kiểu ngạo, hôm nay đi leo núi nhìn giống như một hiệp khách độc hành vậy.

Cô nhìn Tần Nhiên đang hậm hực cười cười

"Hình như quên mất...."

"Có lẽ trời sắp mưa"

Giọng Tần Nhiên đều đều.

Cô ngẩng đầu nhìn trời

"Không đâu, bầu trời quang đãng lắm, hơn nữa nhóm trưởng của chúng ta hình như rất thích thiên văn học, hôm nay anh ta dẫn chúng ta đi dù sao cũng sẽ không chọn một ngày mưa gió mà đi đâu"

Khóe miệng Tần Nhiên khẽ động đậy, trên mặt làm ra bộ dạng rất biểu cảm

"Em chờ xem"

Quả nhiên không lâu sau, trên bầu trời xẹt ngang một tiếng sấm, cô bị dọa cho sợ hãi nhảy dựng lên khỏi băng ghế đá

"Anh đoán trúng rồi, làm sao bây giờ"

Tần Nhiên nhìn bầu trời, thờ ơ nói

"Chờ thôi"

Tiếng sấm vang qua đi, cả bầu trời lập tức tối sầm xuống, mấy giây trước vẫn còn trong xanh, bây giờ đã giăng đầy mây đen, cô vươn tay hứng vài giọt mưa, giọt mưa lớn bằng hạt đậu rơi vào trong lòng bàn tay cô, cảm giác hơi nặng nề

"Không biết bọn họ sao rồi?"

Tần Nhiên khẽ cười

"Em đúng là lo chuyện bao đồng, lo cho em đi. có lẽ chờ chúng ta đi xuống dưới núi thì xe bus đã đi mất rồi"

Mà sự thực lại đúng như lời Tần Nhiên nói, mưa tạnh cô và Tần Nhiên xuống núi thì xe bus đã không còn ở đây. Nơi này cách trung tâm thành phố một quãng đường, giờ trời cũng đã tối, căn bản không thể bắt được xe quay về. Cô ngồi xồm dưới đất, ngẩng đầu nhìn Tần Nhiên

"Chúng ta làm sao bây giờ, nơi này sóng kém hơn nữa điện thoại di động cũng bị dính mưa không dùng được nữa..."

Nói xong cô cầm điện thoại trong tay đưa cho Tần Nhiên xem

Tần Nhiên nhận lấy điện thoại, nhìn sơ qua mấy lần sau đó nói với cô

"Đứng lên đi, lúc đến nơi anh đã để ý phía trước có một nhà trọ, chúng ta trước tiên đi tới đó rồi tính"

Đồng Nhan ngồi xồm dưới đất, cúi đầu cười trộm ở trong lòng, sau đó cô vươn tay về phía Tần Nhiên

"Kéo em dậy"

Tần Nhiên không ngờ lại không thèm quan tâm cô.

"Nếu không kéo em đứng lên thì em không đi"

"Thật là ầu ơ"

Cô nháy mắt với anh

"Em chỉ ầu ơ trước mặt anh thôi mà..."

Tần Nhiên trên mặt thoáng qua một tia vui vẻ không dễ phát hiện, sau đó đưa tay kéo cô lên

"Đi thôi, Đồng đại tiểu thư"

Cô phui mông sau đó nhoén miệng cười với Tần Nhiên

"Vậy anh dẫn đường đi, tiểu Tần tử~~"

-

Lúc xuống núi lại mưa thêm một trận nữa cho nên anh và cô đều ướt như chuột lột, bởi vì đang mùa hè nên cũng không tới mức quá lạnh, nhưng quần áo dính dính vào cơ thể cảm giác vẫn rất khó chịu.

Tần Nhiên đi phía trước, quần áo anh cũng đều dính và ướt, tóc cũng ướt, vài giọt nước trên tóc lẫn lẫn rơi xuống. Cô đi phía sau anh, nhìn bóng lưng Tần Nhiên cảm thấy hình dáng ấy đã tràn đầy trong tâm tư của cô, đúng là phụ nữ khi yêu đầu óc đều có chút thần kinh, mà cô thì lại càng nghiêm trọng, trực tiếp thần kinh thác loạn. Cho dù chỉ là một động tác rất nhỏ của Tần Nhiên, cô liền nảy sinh vừa lòng không thể cứu vãn được, giống như bây giờ cho dù Tần Nhiên cả người bị ướt sũng, cô cũng cảm thấy anh thật là món ăn tràn đầy sức cảm dỗ lớn.

"Nhanh lên một chút"

Tần nhiên đi phía trước giục.

"Chờ em một chút"

Cô chạy lên sau đó túm cánh tay Tần Nhiên

"Chúng ta cùng đi đi..."

Tần Nhiên khẽ thở dài, sau đó nắm cổ tay cô. Nhưng cô lại lật bàn tay của Tần Nhiên lại sau đó kéo tay của anh, khiến cho mười ngón tay của cô và của anh đan chặt vào nhau, làm xong cô cười với anh

"Như thế này thật lãng mạn"

Tần Nhiên nhìn cô

"Em thật là nhàm chán"

Cô mặt dày

"Em chỉ nhàm chán với anh thôi ~~"

Có lẽ đi khoảng một dặm đường, hai người cuối cùng cũng tới nhà trọ, tuy quần áo đều ướt, lúc đi đường rất khó chịu nhưng cảm thấy đoạn đường này đi rất vui vẻ, dọc đường đi cô theo sát Tần Nhiên lủi lo nói chuyện phiếm. Từ chuyện khi còn bé lần đầu tiên cô học cách cầm đũa thế nào rồi tới chuyện Trương Quốc Vinh tại sao vì vấn đề bát quái mà tự sát.

*Leslie Trương Quốc Vinh (12/ 9/1956 - 1 / 4/2003) là một diễn viên ca sĩ, nhạc sĩ nổi tiếng của Hồng Kông. Không chỉ sở hữu một sự nghiệp âm nhạc và điện ảnh thành công rực rỡ, Trương Quốc Vinh còn được biết đến như một trong những ngôi sao được yêu thích và có ảnh hưởng nhất tại châu Á. Năm 2005, anh được khán giả Hồng Kông bình chọn là Diễn viên được yêu thích nhất trong 100 năm lịch sử điện ảnh Trung Quốc. Năm 2010, Trương Quốc Vinh là ngôi sao châu Á duy nhất có mặt trong top 5 "Global Music Icon" do CNN tổ chức bình chọn, anh đứng ở vị trí thứ ba, sau Michael Jackson và The Beatles. Trương Quốc Vinh đã tự sát vào ngày 1 tháng 4, 2003. Anh nhảy xuống từ tầng 24 của khách sạn Mandarin, thuộc quận trung tâm của Hồng Kông. Di thư để lại nói rằng nguyên nhân cái chết là do suy sụp tinh thần. Trương Quốc Vinh mất khi vừa 46 tuổi.

Tần Nhiên dọc đường đi nói chuyện rất ít, chẳng qua anh chưa bao giờ là một người nói nhiều, nói chuyện đều nói đúng trọng tâm thì ngừng, dường như nói mấy câu cũng khó như truyền đạt bí kíp võ công vậy.

Khi đó cô chưa bao giờ so đo tính tình này của Tần Nhiên, cô cho rằng đây là sức hấp dẫn riêng của Tần Nhiên, Tần Nhiên nói ít, nên cô liền cho rằng đàn ông nên im lặng là vàng, ngược lại giống như Trác Chính Dương nói tương đối nhiều, cô liền cho rằng ồn ào.

-

Lúc cô cùng Tần Nhiên đi tới quây lễ tân, trước khi đi vào trong lòng cô thầm nghĩ sẽ không xuất hiện tình huống cầu huyết rằng ông chủ nói với cô và Tần Nhiên "Chỉ có một phòng", mà sự thật thì phòng ở đây rất nhiều vì thế cô và Tần Nhiên lấy hai phòng liền kề nhau.

Lần này đi ra ngoài leo núi cũng không phải là du lịch, cho nên cô và Tần Nhiên cũng không mang theo quần áo để thay, mà bây giờ hai người đều ẩm ướt, không thể không tắm.

Đồng Nhan suy nghĩ một chút rồi nói với Tần Nhiên

"Em đi hỏi ông chủ một chút xem có thể cho chúng ta mượn quần áo để thay không"

Nói xong cô liền chạy xuống lầu.

Lúc trở lại, cô thật sự mang theo cái áo sơ mi trắng cùng một bộ đồ lót, cô đỏ mặt kín đáo đưa cho Tần Nhiên

"Cho anh..."

Sắc mặt của Tần Nhiên cũng hơi mất tự nhiên, vội vã nhận lấy quần áo trở về phòng mình.

Mất cô nhìn theo bóng dáng Tần Nhiên, cười ra tiếng.

Tắm nước nóng cảm thấy thật dễ chịu hơn nhiều, cô nằm trên giường buồn chán lười biếng nhìn lên TV, TV ở miền núi rất ít kênh, đếm đi đếm lại cũng chỉ có vài kênh, cô bật lại một vòng cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Trong phòng không có điều hòa, mùa hè ở thành phố A rất oi bức, cô đứng dậy mở cửa sổ ra, lập tức gió mát hiu hiu thổi tới, cô thoải mái mà thở dài một tiếng.

Bỗng nhiên cô phát hiện Tần Nhiên cũng đang mở cửa sổ ra, cô thò người ra nói chuyện với Tần Nhiên

"Tần Nhiên...em ở đây...."

Tần Nhiên xoay đầu lại, ánh mắt nhàn nhạt nhìn cô, khẽ nhíu mày

"Cẩn thận một chút...."

"Em qua tìm anh được không, em buồn chán gần chết..."

Tần Nhiên nhìn cô, không đáp cũng không lắc đầu. Mà cô coi như Tần Nhiên thừa chấp nhận, thỉnh thoảng chạy ra ngoài sau đó gõ cửa phòng Tần Nhiên. Khi đó không phải là cô không có ý thức đề phòng, mà là cô căn bản không cảm thấy phải đề phòng Tần Nhiên, huống chi khi cô và Tần Nhiên ở chung một chỗ, người cần phải đề phòng là Tần Nhiên.

Hơn nửa khi đó cô và Tần Nhiên qua lại đã gần nửa năm, ngoại trừ làm việc thân mật nhất thì nên hôn cũng đã hôn, nên sờ cũng đã sờ, cho nên cô ở trước mặt Tần Nhiên cũng không quá câu nệ, huống chi cô vốn là ở trước mặt Tần Nhiên thì căng thẳng đến đáng thương.

Cô nằm trong lòng Tần Nhiên, cùng anh xem một bộ phim tình cảm " Bến Thượng Hải", trong TV đang chiếu đến đoạn Hứa Văn Cường cùng Phùng Trình Trình đang hôn môi, sau khi xem xong, cô ôm cổ Tần Nhiên chủ động hôn anh .

Qua một hồi lâu, Tần Nhiên nâng đầu cô lên

"Hôn nữa thì anh không biết sẽ làm gì đâu"

Đồng Nhan nghe xong khanh khách cười không ngớt, sau đó ghé trên ngực Tần Nhiên câu có câu không trò chuyện về nội dung bộ phim

"Phùng Trình Trình thật đáng thương, nếu như cô ấy biết Hứa Văn Cường qua lại với cô ấy là có mục đích riêng, chắc chắn rất khó chịu,,,"

Cô cảm thấy thân thể Tần Nhiên rõ ràng cứng đờ, nhưng cô cũng không để tâm mà tiếp tục hỏi

"Anh nói gì đi?"

Tần Nhiên không nói gì, cô cho là anh không có hứng thú với bộ phim nên không trả lời câu hỏi của cô, rốt cuộc bộ phim thực sự chỉ để giải trí, anh không thích cũng là chuyện bình thường.

Hồi lâu, Tần Nhiên kéo cô lên, giọng nhàn nhạt

"Đi ngủ đi, cũng không còn sớm nữa"

"Được"

Đồng Nhan gạt đầu, sau đó ăn vạ nói

"Trước khi ngủ hôn em đi..."

Tần Nhiên đành cúi người xuống nhẹ nhàng chạm lên trán cô

"Ngủ ngon"

Đồng Nhan hài lòng trở về phòng mình, sau đó bò lên giường đi ngủ, trong đầu đều là bóng hình của Tần Nhiên, cô bây giờ đúng là giống hệt những gì Trình Mai Mai nói, đã bị nhiễm độc của Tần Nhiên.

-

Ban đêm, cô bị đánh thức bởi tiếng đồ vỡ tinh tế từ trên lầu truyền tới, cô vừa cẩn thận nghe, liền mặt đỏ ửng tai, cô lấy chân trùm lên đầu, bởi vì quá nóng cô không trùm được bao lâu lại phải thò đầu ra.

Chờ cô thò đầu ra, liền nghe được trên lầu tiếng thở hổn hển rên rỉ càng rõ ràng, thỉnh thoảng còn truyền tới âm thanh của giường bởi vì đung đưa mà phát ra tiếng kêu kéo kẹt.

Cô lấy tay gõ tường một cái, Tần Nhiên bên kia cũng không phát ra âm thanh gì, trong lòng chợt lóe lên, liền ôm gối đi qua gõ cửa phòng Tần Nhiên.

Rất nhanh, Tần Nhiên liền ra mở cửa, cả người anh dựa trên cửa, ánh mắt thờ ơ nhìn cô, muốn nghe cô giải thích nguyên nhân vì sao nửa đêm gõ cửa phòng anh.

Cô cười cười với anh sau đó trực tiếp đi lướt ngang qua vào trong phòng anh, nhảy lên giường anh

"Chúng ta ngủ cùng nhau đi"

Tần Nhiên nhìn cô

"Em không nói đùa đấy chứ?"

Cô lắc lắc tay, sau đó đem gối của cô ngay ngắn đặt cạnh gối anh

"Dĩ nhiên là không, khuya lắm rồi, ngủ đi..."

Tần Nhiên đi tới

"Không được, em về phòng ngủ đi"

Cô thờ dãi, sau đó nhỏ giọng nói với anh bên kia thật quá ồn. Tần Nhiên suy nghĩ một chút, cũng liền nghĩ ra nguyên nhân, do dự một chút nói

"Vậy thì ngủ đi ~ còn nữa tưởng ngủ không được quá xấu"

Đồng Nhan cười híp mắt gật đầu đồng ý.

Chẳng qua khi cô cùng Tần Nhiên đều nằm trên giường, sau khi tắt đèn, trong đầu cô liền hiện lên vài từ ngữ, chẳng hạn như ***, hay là "cô nam quả nữ", còn có "châm ngòi thuốc súng".

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

"Tần Nhiên"

Cô khe khẽ gọi anh

"Ừ"

Giọng anh có chút khó chịu.

Thật ra, cô cũng chẳng ngại việc nằm chung giường với Tần Nhiên, ngược lại, cô và Tần Nhiên cũng giống như những đôi tình nhân khác, những thứ nên sờ cũng sờ rồi, chỉ chưa làm việc kia mà thôi.

Giờ phút này, tuy hai người nằm chung một giường, nhưng vẫn duy trì khoảng cách nhất định, đáng lẽ cô phải bình tĩnh hơn, vậy mà bản thân cô giờ lại cảm thấy chột dạ.

Trong lòng không yên nên cô bắt đầu trần trọc trở mình, giường đơn trong nhà trọ này không lớn không nhỏ, nếu hai người nằm im sẽ không đụng phải đối phương, nhưng nếu người kia loay hoay cử động thì sẽ không cẩn thận đụng phải người bên cạnh,

"Đồng Nhan"

Giọng Tần Nhiên trầm xuống

Cô quay lại nhìn Tần Nhiên, trong bóng tối, cô chỉ thấy được đường nét khuôn mặt anh, nhờ có ánh sáng mờ mờ từ cửa sổ hắt vào, nên có thể thấy rõ nét dịu dàng trên gương mặt anh lúc này. Tuy không nhìn rõ nhưng cô biết, đôi mắt anh đang lóe lên những tia sáng.

"Sao vậy"

Cô nâng đầu, cười hỏi anh.

"Đừng lặn qua lộn lại nữa"

Giọng Tần Nhiên không được tốt, anh dừng rồi nói thêm một câu

"Còn nữa, nằm xa anh ra, nóng lắm..."

Bình thường, giọng nói của anh rất lạnh nhạt, nhưng đêm nay, lại pha thêm chút khàn khàn, nghe càng gọi cảm.

Những lời này của Tần Nhiên đã kích thích tính nết trẻ con của Đồng Nhan, anh càng bảo cô cách xa thì cô lại càng muốn dựa sát vào anh hơn, cô cố tình đưa tay ra, ngón tay chọc chọc vào người anh.

"Đồng Nhan..."

Tiếng Tần Nhiên thốt lên, muốn ngăn cô lại

"Vâng"

Cô mỉm cười, trả lời anh

"Dùng tay..."

"Haha..."

Cô cười, chống cơ thể lên

"Nói cho em biết, anh có chốt dạ không?"

Lời nói vừa buột ra khỏi miệng, thì cô đã lập tức hối hận vì cái miệng nhanh nhẩu của mình, câu nói thiếu suy nghĩ này của cô dường như đang muốn dụ dỗ Tần Nhiên vậy, dù rõ ràng, người chốt dạ là cô, vậy mà cô còn cố tình hỏi anh như thế.

Tuy chốt dạ, khuôn mặt ửng đỏ nhưng cô vẫn im lặng đợi anh trả lời, bỗng nhiên anh nắm lấy bàn tay cô đang đặt trên ngực anh

"Anh đã bảo em đừng lộn xộn..."

Cô kinh ngạc, không phải bởi vì Tần Nhiên nắm tay cô mà bởi vì bàn tay anh đang rịn mồ hôi. Trong trí nhớ của cô, Tần Nhiên rất ít khi đổ mồ hôi, dù đánh bóng rõ xong, các cậu con trai khác đều mồ hôi nhễ nhại, chỉ có anh một giọt cũng không đổ, làm hại cô ngay cả cơ hội lau mồ hôi cho anh cũng không có. Vậy mà bây giờ, bàn tay đang nắm lấy tay cô lại đang chảy mồ hôi.

Cô vốn định lăm nhăm một câu vô nghĩa "Anh nóng thế sao", nhưng cô thấy nói mấy câu như vậy vào lúc này thật phá phong cảnh.

Cô không ngốc, cô và Trình Mai Mai cũng từng lên bạn trai xem mấy bộ AV rồi, cô cũng trải qua khóa học sinh lý, hơn nữa, trên danh nghĩa cô còn là Phó hội trưởng hội sinh lý nữ sinh, đối với những chuyện như vậy, trên lý thuyết cô cũng hiểu được không ít, bản thân cô chỉ kém mỗi khoản thực hành.

"Tần Nhiên..."

Tần Nhiên vẫn nắm chặt tay cô, bầu không khí vô cùng mờ ám, đêm mùa hè ở đây thật nóng bức, cô và anh đều có thể nghe được tiếng hít thở của nhau. Tim cô đập "thình thịch", bởi vì bầu không khí đầy khiêu khích, mờ ám này, lòng bàn tay cô cũng bắt đầu đổ mồ hôi, đôi tay cô run rẩy, giống hệt trái tim bé nhỏ của cô lúc này vậy, khẩn trương pha lẫn mong đợi. Cô yêu anh, cô quá yêu anh. Cô nghĩ: Cùng người mình yêu làm chuyện này cũng là một loại hạnh phúc!

"Đồng Nhan..."

Tần Nhiên nắm tay cô từ từ đưa lên ngực anh, chạm vào lồng ngực rắn chắc, cô có thể cảm nhận được nhịp đập con tim anh và độ ấm cơ thể anh, rồi anh kéo tay cô dúi xuống.....

Cô ngẩn ngơ, nuốt nước miếng, nói

"Có đau không...."

Không đợi cô nói hết, cả cơ thể Tần Nhiên đã đè lên cô, thở hỗn hển

"Anh sẽ rất cẩn thận....."

Tuy Tần Nhiên nói anh sẽ cẩn thận, nhưng đêm ấy, anh vẫn làm cô đau, khi anh tiến vào trong cơ thể cô, cô mới phát hiện, loại chuyện này nhìn người khác làm dường như rất sung sướng, nhưng lúc cô tự mình thử thì mới phát hiện, rất đau!

Cô nằm bên dưới anh, nức nở, cầu xin anh mau dừng lại, cảm giác đau đớn xé rách này chẳng hề mang theo chút khoái cảm nào, cô chỉ muốn mau chóng kết thúc, bàn tay cô ôm lấy lưng anh, móng tay cào xuống, giống như cô muốn truyền phần nào đau đớn nơi cô, chia sẻ cho anh cùng cảm nhận.

Tần Nhiên cũng chẳng thoải mái hơn cô là bao, mồ hôi không ngừng chảy xuống từ lồng ngực anh, đúng là trong chuyện này, nếu hai người đều là tay mơ thì có phần khó khăn.

"Xin lỗi, anh không dừng được...."

Giọng anh khàn khàn, động tác càng cấp bách, mồ hôi đổ ra càng nhiều.

Cô chưa từng thấy anh đổ nhiều mồ hôi như vậy, mồ hôi từ người anh rơi xuống khoe miệng cô, cô cảm thấy mẩn mẫn, chợt cô nhận ra mình không còn đau đớn, cô cảm giác như mình được lấp đầy, cả tâm hồn lẫn thể xác đều cảm thấy thỏa mãn và hạnh phúc, khoái cảm dường như không ngừng tăng lên, dù có đau mấy

cũng biến thành loại đau khắc cốt ghi tâm, ngọt ngào tận đáy lòng.

-

Hôm sau tỉnh lại, cô nằm trong lòng Tần Nhiên, cô cảm thấy Tần Nhiên đang nhìn mình chăm chăm với ánh mắt phức tạp, cô không giải thích được ánh mắt ấy, nên cô chỉ có thể tươi cười đáp lại anh

"Úm...Buổi sáng tốt lành...."

Mới sáng ra mà cô đã bắt đầu lúng túng, bên dưới vẫn còn đau buốt như nhắc nhở cô về chuyện cô và Tần Nhiên đã làm đêm qua

Tần Nhiên thu lại tầm mắt, thản nhiên nói

"Chào buổi sáng"

Cô cười khan, rồi kéo chăn, che ngực cùng bờ vai đang lộ ra, hành động này của cô khiến Tần Nhiên bật cười, anh xoay đầu, ung dung nhìn cô

"Không phải che, nên nhìn thì anh cũng nhìn rồi"

Cô suy nghĩ rồi phản bác

"Em thèm vào mà che, em sợ cảm lạnh thôi mà..."

-

Sau đó, cô dùng điện thoại của nhà trọ gọi cho Trình Mai Mai, Trình Mai Mai hỏi cô

"Mình còn tưởng cậu và Tần Nhiên đi trước rồi, không ngờ vẫn còn ở đây, nhanh, nói cho mình đi, tối qua đêm đen gió lớn, hai người đã làm gì?"

Cô đáp

"Nên làm đều làm cả rồi"

Trình Mai Mai đầu tiên trầm mặc, sau đó bỗng nói

"A, Tần Nhiên cố gắng ra về đạo mạo không"

Cô nói

"Không, người ra về là mình"

Sau đó, là Trình Mai Mai và bạn trai Thiệu Vũ Hành mượn một chiếc xe tới đón hai người bọn họ.

Trước khi về, cô hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn quyết định mang theo chiếc ga trải giường theo, trên mặt ga trắng như tuyết có vết máu đỏ tươi, dấu ấn lần đầu tiên của cô với Tần Nhiên, nó có ý nghĩa vô cùng đặc biệt.

Haha, lúc ấy cô ngây thơ biết bao, khờ dại biết bao.

Hôm sau, Tần Nhiên tới ký túc xá tìm cô, cô và anh đi tới hòn non bộ phía sau trường học, Tần Nhiên đưa cho cô một cái hộp, cô xem nhãn ~~ là "Ma Phú Long" thuốc tránh thai.

-

Đồng Nhan ngồi trên ghế salon, nhìn đồng hồ đeo tay, cô rất lo lắng khi về sẽ bị quản lý mắng, thật ra mắng cũng không phải chuyện đáng sợ, đáng sợ là trù tiền thưởng.

Trưởng phòng thiết kế của Vĩ Đạt là một phụ nữ 40 tuổi, phụ nữ trong thời kỳ mãn kinh là loại động vật nguy hiểm, bởi vì họ rất thích mượn chuyện để trút giận.

"Tôi sẽ nói với lãnh đạo của cô, nên cô không cần lo lắng về trẻ"

Tần Nhiên nhìn cô, anh có thể dễ dàng hiểu được việc cô đang lo lắng lúc này.

Đồng Nhan "Hả" một tiếng, sau đó nghiêm chỉnh đứng lên, nói với Tần Nhiên

"Vừa rồi hơi ngắn người không để ý"

"Mấy năm nay cô thế nào?"

Tần Nhiên đột nhiên mở miệng, cô ngẩng đầu nhìn anh, anh hơi ngừng lại, rồi đi ánh mắt trên người cô.

"Haha..."

Cô cười cười, không đáp. Cô thực sự không biết trả lời vấn đề này thế nào, cô cũng không muốn nói với anh chuyện này, trước kia mỗi khi cô tủi thân, người đầu tiên cô tìm đến là Tần Nhiên, nhưng bây giờ người cô không muốn biết nhất, cũng là Tần Nhiên.

Cảnh còn người mất, nhiều chuyện đều đã thay đổi, huống chi giữa cô và Tần Nhiên có quá nhiều thứ ngăn trở.

Tần Nhiên cười nhạt, không tiếp tục truy hỏi cô tới cùng, sau đó anh rút một chùm chìa khóa từ trong túi áo ra

"Căn hộ này cách nơi cô làm không xa và tới trường Cách Lạp cũng tương đối gần..."

Đồng Nhan nhìn anh

"Nhà tôi đã tìm xong rồi, không làm phiền anh"

Khóe miệng Tần Nhiên khẽ giật nhẹ, trong mắt anh thoáng qua một tia chế giễu

"Là Trác Chính Dương tìm giúp sao?"

Đồng Nhan hơi ngạc nhiên, nhìn Tần Nhiên, đang định mở miệng nói chuyện thì chuông điện thoại di động vang lên, chuông điện thoại này là Cách Lạp tải trên mạng cho cô, nghe nói đó là một bài hát nó thích, rất đặc biệt, rất thú vị, cảm giác giống như một con cừu nhỏ ăn cỏ non. Về sau, Trình Mai Mai nói cho cô biết, bài hát Cách Lạp cài cho cô tên là "Chòm sao sư tử", do Tăng Ca thể hiện, lúc Trình Mai Mai nói, cô không thể hiểu nổi tại sao rõ ràng là một cô gái lại lấy tên Tăng Ca? Chẳng lẽ đây là trào lưu?

"Khi một người không phải là anh, khi rất nhớ anh...."

Giọng hát mềm mại vang lên trong căn phòng.

Đồng Nhan thấy tiếng chuông, luống cuống, vội nhấn nút trả lời

"Xin chào, chị là mẹ của Đồng Cách Lạp đúng không ạ?"

"Đúng, là tôi"

"Đồng Cách Lạp đánh nhau với bạn ở trường, nếu chị có thời gian thì có thể tới đây một chuyến không?"

"Vâng, được, tôi lập tức tới ngay..."

Đồng Nhan ngắt điện thoại, nhìn Tần Nhiên.

Âm thanh điện thoại của cô không hề bé, nhà trọ ở vùng núi rất an tĩnh nên cuộc nói chuyện của cô và giáo viên chủ nhiệm của Cách Lạp anh đều có thể nghe rõ ràng.

"Đi thôi, tôi đi với cô"

Tần Nhiên nói với cô

Đồng Nhan cúp điện thoại, bắt đầu hoảng hốt, Cách Lạp của cô tuy không phải là một đứa trẻ hòa đồng nhưng nó sẽ không đánh lộn với người khác, nó là đứa rất hiểu chuyện, làm bất cứ chuyện gì cũng biết rõ kết quả sẽ ra sao, ví dụ nó biết bị cảm sẽ phải tốn tiền khám bệnh, cho nên dù nó không thích mặc nhiều quần áo nhưng vẫn nhớ kỹ lời dặn dò của cô.

Vì vậy dù nó không hòa đồng cũng không tới nổi đi trêu chọc người khác, trừ phi có người thực sự trêu chọc nó tới nỗi nó không thể nhịn nổi.

"Chúng ta nhanh xuống núi thôi....."

Cô chợt nhớ tới một vấn đề : Cách Lạp đi học trước tuổi, tuy IQ của nó phát triển nhưng cơ thể nó lại không phát triển thần tốc như cái đầu. Nên có lẽ nó là học sinh bé nhất trong lớp.

Nghĩ vậy, trong lòng Đồng Nhan càng cuống. Vóc dáng nó nhỏ bé như vậy làm sao có thể ẩu đả cùng người to con hơn, nếu nó cùng bạn học đánh nhau, người bị thương nhất định là nó!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Xe lượn dọc theo đường núi đi xuống, biển báo giao thông màu đỏ liên tiếp lui về phía sau. Đồng Nhan ngồi trên xe Tần Nhiên, cúi đầu nắm chặt bàn tay giấu trong túi áo, trước kia cô có một thói quen xấu, đó là mỗi khi cô căng thẳng sẽ bẻ ngón tay. Về sau, thói quen này bị Tần Nhiên bắt cô bỏ đi, mỗi khi cô bắt đầu căng thẳng đã có anh nắm lấy tay cô.

Đã nhiều năm trôi qua, thói quen này của cô đã trở về, nhưng cô đã học được cách giấu tay vào trong túi áo, như vậy dù cho cô có khăn trương tới đâu thì người khác cũng sẽ không biết được.

"Cách Lạp sẽ không sao đâu..."

Tần Nhiên vừa lái xe vừa xoay đầu nói

"Yên tâm đi, trẻ con cãi nhau ầm ĩ là chuyện bình thường"

Đồng Nhan cười, không nói gì.

Đột nhiên điện thoại đặt trong túi vang lên, cô vội vàng lấy ra, chuông vang lên liên tiếp, trên màn hình báo "Trác Chính Dương gọi tới". Đồng Nhan nhấn nút trả lời.

"Nhan Nhan"

"Chính Dương, có chuyện gì?"

Tần Nhiên ánh mắt vô cùng gắt gao nhìn Đồng Nhan, sau đó mặt không thay đổi, quay đầu đi, tay nắm chặt trên vô-lăng, chân đạp ga tăng tốc.

Cơ thể Đồng Nhan hơi nghiêng về phía sau, điện thoại di động không cẩn thận từ trong tay tuột xuống, cô đưa mắt nhìn Tần Nhiên nhưng anh lại làm ra vẻ chẳng có chuyện gì xảy ra. Đồng Nhan cúi xuống nhặt điện thoại lên

"Ngại quá, em không cẩn thận làm rơi điện thoại"

"Sao em vẫn hậu đậu giống ngày xưa thế"

Giọng Tần Nhiên không to, không nhỏ, vang lên

Đồng Nhan ngẩn người, khó hiểu nhìn Tần Nhiên. Ở đầu dây bên kia, Trác Chính Dương im lặng, rồi anh lại đùa giỡn cô như bình thường

"Có phải em bị mèo hay chó dọa không, Nhan Nhan, chờ chút anh tới giúp em chơi đùa bọn mèo chó ấy nhé"

Đồng Nhan bật cười

"Có việc gì không anh? Nếu như không có chuyện gì, em cúp máy trước nhé, em đang có việc gấp, không thể nói nhiều"

Trác Chính Dương

"Đừng cúp, có một chuyện"

"Anh vừa mới nhận được điện thoại của cô giáo Vương, bây giờ anh qua đây, anh gọi điện cho em biết để em không cần lo lắng, Cách Lạp cũng không sao, vừa rồi anh còn nói chuyện với Cách Lạp qua điện thoại, nó không có việc gì đâu"

Đồng Nhan kinh ngạc

"Cô Vương sao lại gọi cho anh"

Giọng của Trác Chính Dương có chút đặc ý

"Có lẽ Cách Lạp nói cho cô ấy, Cách Lạp không muốn để em biết nên cho cô giáo Vương số của anh, không ngờ cô Vương cũng gọi cho em"

"A"

Đồng Nhan hơi yên tâm

"Cách Lạp thật sự không có chuyện gì sao?"

Trác Chính Dương

"Ừ không có chuyện gì, khi nó nói chuyện điện thoại với anh, anh thấy chuyện không có gì to tát lắm đâu"

"Vâng, được...."

Đồng Nhan nói

"Em cũng sẽ đến ngay thôi, nếu anh bận có thể về trước đi..."

"Không sao, anh không bận"

Đồng Nhan định nói mấy lời khách sáo như "Tạm biệt" hoặc "Cảm ơn" với anh, nhưng anh đã cúp điện thoại.

-

"Ha ha...ba Trác..."

Ánh mắt Tần Nhiên nhìn thẳng phía trước, nhưng khóe miệng lại nhếch lên, cười khẩy

"Tại sao không bỏ bớt chữ Trác đi?"

Đồng Nhan nhìn anh, hơi suy rồi cười

"Cách Lạp không quen gọi 'ba', có lẽ ở trong lòng nó 'ba' cùng với 'ba Trác' ý nghĩa không khác nhau là bao"

Tần Nhiên nhìn cô, ánh mắt sắc bén, không hề có độ ẩm

"Vậy còn cô, có phải cô cũng nghĩ Trác Chính Dương là cha của Cách Lạp không?"

Đồng Nhan cười

"Tần tổng hỏi vấn đề này làm gì, có thể Cách có quan hệ với anh nên anh hỏi vài câu cũng dễ hiểu, nhưng tôi với anh chẳng có quan hệ gì, tôi và Trác Chính Dương thế nào sao phải báo cáo với anh?"

Tần Nhiên hừ một tiếng, không nói gì.

-

Khi Đồng Nhan và Tần Nhiên tới trường tiểu học Hạnh phúc thì đúng lúc tiếng chuông tan trường reo lên, học sinh lục tục ủa ra từ cửa phòng học, Đồng Nhan vội vã chạy tới phòng làm việc của cô giáo Vương

"Tôi.....đi cùng với cô"

Tần Nhiên kéo cánh tay cô.

Đồng Nhan dừng bước, liếc nhìn Tần Nhiên sau đó dùng tay kia gạt tay Tần Nhiên ra, bây giờ cô không còn lòng dạ nào ở đây dây dưa với Tần Nhiên nữa.

Sắc mặt Tần Nhiên không được tự nhiên, ngược lại vô cùng khó coi, anh đi cùng cô vào trong trường học. Đồng Nhan chạy một mạch tới phòng giáo viên, thở hồng hộc nhìn vào bên trong.

"Nhan Nhan, em đến rồi à"

Trác Chính Dương ngẩng đầu, cười toét miệng với cô, sau khi nhìn thấy Tần Nhiên, nụ cười anh hơi cứng đờ lại, sau đó trở nên càng thêm sáng lạn

"Nhan Nhan, anh đã hiểu rõ tình hình từ cô giáo Vương rồi, lại đây anh nói cho em nghe"

Đồng Nhan đi tới, liếc nhìn Cách Lạp đang co rúc trong lòng Trác Chính Dương, nó lạnh lùng nhìn cô rồi nhìn Tần Nhiên, cau mày

"Sao ông ấy cũng tới"

Đồng Nhan không trả lời câu hỏi của Cách Lạp mà kéo nó qua, kiểm tra từ đầu tới chân, xác định nó không sao mới yên lòng buông tay

"Cô giáo Vương đâu?"

Đồng Nhan hỏi Trác Chính Dương

"Cách Lạp đánh một bạn nhỏ bị thương, đã đưa vào phòng y tế, người nhà của bạn nhỏ đó vừa tới, cô giáo Vương bây giờ qua bên kia sắp xếp"

Đồng Nhan nhìn Cách Lạp, hít một hơi lạnh

"Con đúng là đã đánh bạn ư?"

Cô vẫn cho rằng đứa bị thương sẽ là con trai mình, không ngờ con trai cô lại là người đánh bạn

Hóa ra con trai cô không những học tập giỏi mà đánh nhau cũng chẳng kém. Cách Lạp không để ý đến cô, bĩu môi, lại lùi lại vào trong lòng Trác Chính Dương

"Rốt cuộc là chuyện gì?"

Đồng Nhan giận tái mặt hỏi nó.

"Vì...nhìn nó không thuận mắt..."

Giọng Cách Lạp buồn bã, nhưng ngữ điệu cũng rất khí thế.

"Nói thật đi"

Nét mặt Đồng Nhan lạnh xuống vài phần, cô hiểu rõ con trai mình chắc chắn đánh nhau chỉ vì nhìn không vừa mắt ai đấy

"Con nói thật, mẹ thích tin hay không thì tùy"

"Nhan Nhan, không phải như vậy..."

Trác Chính Dương nói

"Về chuyện này, Cách Lạp không hề làm gì sai, em đừng trách cứ nó"

"Vậy vấn đề là gì?"

Cô hỏi Trác Chính Dương.

Trác Chính Dương đang định nói với cô thì anh chợt ngừng đầu, nhìn thấy Tần Nhiên đứng một bên, anh nở một nụ cười không có thiện ý, sau đó nói với Đồng Nhan

"Về nhà anh sẽ cho em biết"

Đồng Nhan thấy Trác Chính Dương thừa nước đục thả câu nên nhún mày không vui, sau đó cô kéo Cách Lạp từ trong lòng Trác Chính Dương ra, nhẹ nhàng nói

"Con rút cuộc đánh bạn đó thế nào, sao lại có thể đánh đến nỗi phải vào phòng y tế?"

"Cách Lạp của chúng ta rất lợi hại, đánh người cũng biết sử dụng vũ khí, cầm ghế đập xuống cho nên bé trai kia làm gì có sức đánh lại, nó bị đưa tới phòng cứu thương rồi"

Trác Chính Dương thay Cách Lạp trả lời.

Đồng Nhan trừng mắt nhìn Trác Chính Dương, tiếp tục hỏi Cách Lạp

"Vậy tại sao con đánh bạn ấy?"

Khuôn mặt nhỏ bé của Cách Lạp lạnh nhạt

"Con nói, con nhìn nó không vừa mắt, nó trông rất xấu, mỗi ngày phải nhìn nó khiến con rất khó chịu..."

Đồng Nhan nghe xong lý do của Cách Lạp, cô chỉ hận không thể lấy quyền sách trên bàn đánh cho nó một cái

"Con nói lại một lần nữa cho mẹ nghe xem nào"

Cách Lạp bĩu môi

"Con đã nói hai lần rồi không muốn nói thêm"

"Nhan Nhan, quên đi, Cách Lạp còn nhỏ"

Đồng Nhan lặng lẽ:

"Đi thôi, theo mẹ đi đến phòng y tế, mẹ với con đi xin lỗi nhà người ta"

Đồng Cách Lạp co rúc ở trong lòng Trác Chính Dương, không muốn đi, chợt ngừng đầu nói với Đồng Nhan

"Ông ta đâu?"

Đồng Nhan nhất thời không phản ứng kịp Cách Lạp nói ông ấy là chỉ ai, lúc sau nghĩ đến dường như Tần Nhiên cùng cô tới đây liền xoay người lại, Tần Nhiên đã không còn ở đây.

Khóe miệng Trác Chính Dương thoáng nét cười, sau đó ôm lấy Cách Lạp

"Đi thôi, con trai, bây giờ chúng ta đi tìm tên tiểu tử kia đòi chất, có ba Trác đây không cần sợ"

Đồng Nhan do dự một chút, kéo Trác Chính Dương

"Dù sao cũng do Cách Lạp đánh bạn, chúng ta rất đuối lý"

Trác Chính Dương đi phía trước nói

"Đồng Nhan, sao em biết trong chuyện này người làm sai nhất định là Cách Lạp, thái độ này của em không hề công bằng với Cách Lạp "

Đồng Nhan không thể phản bác lại lời nói của Trác Chính Dương.

Trác Chính Dương nhìn cô

"Đi thôi, mẹ thắng bé"

Đồng Nhan

"..."

-

Ở cửa phòng y tế, Cách Lạp dùng dằng tụt xuống từ trên người Trác Chính Dương, nó dùng bước sau đó dắt tay Đồng Nhan

"Con đi với mẹ vào xin lỗi bạn ấy, vì đánh người là không đúng"

Đồng Nhan cười

"Được, chờ sau khi chúng ta giải quyết việc này, mẹ sẽ nấu thịt kho tàu cho con ăn"

Đồng Cách Lạp gật đầu

"Đừng cho nhiều xì dầu mẹ nhé"

"Được"

Đồng Nhan dắt tay Cách Lạp đi vào, bên trong có một cậu bé mập mạp đang nằm trong lòng một người phụ nữ. Đồng Nhan đi tới cạnh họ

"Cậu bé thế nào rồi, bị thương ở đâu?"

Người phụ nữ nhìn cô, rồi lại hung hăng trừng mắt nhìn Cách Lạp, đang định xông qua mắng chửi thì bị người đàn ông phía sau chị ta cản lại, người đàn ông cũng khá mập, vừa nhìn là biết người này chính là cha của cậu bé Chu Nhất Hải.

"Tiểu Hải không xảy ra chuyện gì lớn, trẻ con cãi nhau là bình thường, không cần cuống lên..."

Người đàn ông vừa nói, vừa hướng người phụ nữ nháy mắt.

Người phụ nữ tức giận quay đầu đi, không tiến tới nữa. Đồng Nhan cảm thấy rất kỳ quái, suy nghĩ rồi nói tiếp

"Hết bao nhiêu tiền thuốc, tiền này nhất định tôi sẽ gửi lại"

Người đàn ông khoát tay

"Đã có người trả rồi mà, haha...thật ra cũng không tốn bao nhiêu tiền, các người không cần khách khí "

Đồng Nhan giật mình, nhìn Trác Chính Dương ở phía sau. Trác Chính Dương lắc đầu, ra hiệu không phải anh trả tiền. Đồng Nhan suy nghĩ, cô có thể khẳng định chính Tần Nhiên là người trả, hơn nữa cô đoán rằng anh ta đã trả không ít, nếu không người đàn ông này sẽ không dễ dàng nói chuyện như thế.

"Chu Nhất Hải, xin lỗi"

Giọng Đồng Cách Lạp lạnh lẽo vang lên.

"Hừ 〰"

Chu Nhất Hải dù đang khóc nhưng cũng không quên hừ lạnh một tiếng, trút ra oán giận của nó.

"Xin lỗi, hy vọng cậu có thể tha lỗi cho mình"

Giọng Cách Lạp vẫn trước sau như một.

"Tiểu Hải, bạn đã xin lỗi rồi, con nên tha thứ cho bạn, nhanh nói một tiếng không sao với bạn ấy đi"

Đồng Nhan bị thái độ của người đàn ông này làm cho dở khóc dở cười, lúc này giáo viên chủ nhiệm của Cách Lạp và Chu Nhất Hải, cô giáo Vương, cũng nói tiến tới nói xen vào, giảng hòa

"Chu Nhất Hải, nếu Đồng Cách Lạp đã xin lỗi em, em nên tha thứ cho bạn đi"

Lời của cô giáo với học sinh tiểu học có sức ảnh hưởng rất lớn, Chu Nhất Hải nghe xong lời cô giáo Vương vô cùng không tình nguyện xoay đầu lại, nói

"Được"

Sự việc xem như được giải quyết xong nhưng Trác Chính Dương vẫn chưa hài lòng với kết quả này

"Được rồi, nếu Cách Lạp nhà chúng ta đã xin lỗi cháu, có phải cháu cũng nên xin lỗi Cách Lạp không?"

Người phụ nữ kia kinh ngạc nhìn Trác Chính Dương

"Tiểu Hải nhà tôi bị con trai anh đánh, chẳng lẽ còn muốn Tiểu Hải nhà tôi nói xin lỗi các người?"

Trác Chính Dương không quan tâm đến câu hỏi của mẹ Chu mà trực tiếp hỏi Chu Nhất Hải một câu

"Cháu nói Cách Lạp là đứa con hoang do mẹ nó và một người đàn ông hoang dã sinh ra, chuyện này, cháu nên xin lỗi bạn, có đúng không?"

Trong lòng Đồng Nhan trầm xuống, nhìn Cách Lạp

"Chu Nhất Hải nói con như vậy sao?"

Nét mặt Cách Lạp bơ đi, không nói gì.

Đồng Nhan nhìn người phụ nữ kia

"Cách Lạp là một đứa trẻ thông minh, nghe nói hôm nay nó đánh bạn, tôi cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng nếu thật sự giống như Chính Dương nói thì chị cần dạy bảo con trai chị cho tốt đi, một đứa bé có thể đem từ "đàn ông hoang dã" nói ra khỏi miệng, không thể giải thích đó chỉ là lời nói của trẻ con mà là sự thiếu giáo dục"

Nghe Đồng Nhan nói xong, khuôn mặt người phụ nữ hết hồng rồi lại xanh, chị ta định đứng lên động tay đánh người thì bị Trác Chính Dương cản lại

"Nếu muốn làm to chuyện, chị cứ thử xem"

Giọng Trác Chính Dương không vang nhưng lại trấn áp được người phụ nữ, chị ta phần nộ thu tay về, đột nhiên gào lên khóc

"Số con tôi thật khổ"

"Đi thôi"

Trác Chính Dương dắt tay, kéo cô đi, khi đi tới cửa chốt xoay đầu nhìn Chu Nhất Hải đang núp trong lòng mẹ nói

"Tiểu mập mập, sau này nếu dám nói Cách Lạp không có cha chú liền đưa cháu đi lao động cải tạo để dạy dỗ thật tốt cháu, khiến cho cháu hiểu rõ, cha của Cách Lạp chính là chú"

Đồng Nhan một tay dắt Cách Lạp, một tay bị Trác Chính Dương nắm chặt, cô thu tay về, hơi lúng túng, cười

"Hôm nay, em phải cảm ơn anh"

Trác Chính Dương nhướn mày

"Anh giúp con trai anh xử lý chuyện, liên quan gì tới em?"

Đồng Nhan

"...."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Đồng Nhan ngồi trên xe cảm thấy cực kỳ phiền muộn, chỉ vì người đàn ông kia vừa lên xe đã lạnh lùng. Sắc mặt Trác Chính Dương rất ít khi như vậy, nhất là đối với Đồng Nhan thì càng ít.

Đồng Nhan hít thở sâu, định mở miệng nói chuyện thì bị Trác Chính Dương cắt lời

"Xuống xe đi...."

Đồng Nhan

"Này, anh không cần phải đuổi em xuống xe đâu"

Khuôn mặt lạnh nhạt của Trác Chính Dương cuối cùng cũng có biến hóa, anh xoay đầu lại, trong mắt thoáng qua tia vui vẻ

"Không phải em muốn nấu thịt kho tàu cho Cách Lạp ăn sao, xuống mua thịt lợn đi"

Đồng Nhan nhìn ra ngoài cửa sổ, Trác Chính Dương dừng xe cạnh chợ Tây Khu, giờ đang giữa trưa, chợ cũng chẳng có nhiều người, trên đường vài mẩu rau cải bị giẫm đạp, ngoài cổng chợ có vài sạp hàng nhỏ bán bánh rán, tỏa ra hương vị mê hoặc.

"Me, con muốn ăn bánh rán"

Cách Lạp xoay đầu nói

"Lúc về nhớ mua cho con nhé"

"Được, mẹ sẽ về nhanh"

Nói xong, cô mở cửa xe định bước xuống,

"Anh đi với em"

Trác Chính Dương nhanh chóng mở cửa đuôi đôi chân dài ra ngoài, cơ thể hơi nghiêng bước xuống xe. Trước kia, ở ký túc xá của cô có một nữ sinh vô cùng hâm mộ Trác Chính Dương, có lần, không biết cô nàng nhìn thấy Trác Chính Dương bước xuống xe ở đâu mà về ồn ào mãi

"Đẹp trai chết mất, động tác Trác Chính Dương bước xuống còn đẹp hơn lúc đàn ông rút ví, chỉ có anh ấy mới xứng với chiếc xe kia"

Khi ấy, Đồng Nhan không thể giải thích được động tác bước xuống xe của Trác Chính Dương rất cực đẹp ở chỗ nào, nên lúc về cố tình đi ngang qua nhà anh, lúi kéo cổ áo anh

"Nào, bước xuống xe cho em nhìn một chút đi"

Nghĩ tới đây, Đồng Nhan chột khẽ cười

Trác Chính Dương nhìn cô

"Sao vậy, tự dưng co giật"

Cô cười cười

"Bỗng nhiên em thấy anh rất ‘ngọc thụ lâm phong’ nhé"

Trác Chính Dương cười khi khi, nghiêng người liếc nhìn cô

"Giờ em mới phát hiện ra sao?"

Đồng Nhan cười ha ha, suy nghĩ một chút nói

"Trước kia mắt em, hơi mờ "

Trác Chính Dương chột hừ lạnh một tiếng

"Đúng là ngày xưa em bị hồng mắt mà"

Đồng Nhan cúi đầu cười.

Trác Chính Dương dường như nhận ra điều gì đó, ôm chầm bả vai cô nói đùa

"Không sao, em không cần tự ti, đi theo Trác ca ca, chỉ cần vài ngày anh sẽ giúp em luyện ra một đôi mắt hòa nhãn kim tinh"

Đồng Nhan cười, sau đó nhìn Trác Chính Dương nói sang chuyện khác

"Anh đi cùng em làm gì?"

Trác Chính Dương

"Ừ thì.....Anh rất biết cách chọn thịt lợn "

"..."

Đồng Nhan hơi hối hận khi đồng ý cho Trác Chính Dương đi chợ với cô, nhìn anh không hề hợp với bầu không khí ở chợ gì cả, đôi mắt anh còn sáng lên, thoáng ý cười, anh đi dạo ở chợ mà giống như được đi dạo trong kỹ viện vậy.

"Bà à, rau cải của bà thật tươi...."

Trác Chính Dương cầm một bó rau cải lên, sau đó chỉ huy Đồng Nhan sau lưng

"Anh muốn mua rau cải, Nhan Nhan, trả tiền"

Đồng Nhan thở dài, mua một mớ rau cải xanh.

Lúc bà cụ giả lại tiền lẻ cho Đồng Nhan còn cười híp mắt với cô nói

"Bạn trai thật quan tâm cháu, còn cùng cháu đi chợ nữa"

Đồng Nhan khẽ cười

"Không phải bạn trai cháu, là một người anh họ xa"

"Đồng Nhan, nhanh qua đây"

Trác Chính Dương đã nhanh chóng tới một gian hàng khác rồi gọi cô qua. Cô đi tới, anh cởi áo khoác ra đưa cho cô, sau đó xắn tay áo định bắt cá trong chậu

"Em thấy con nào ngon hơn"

Đồng Nhan nhìn xuống bể cá

"Con kia, bơi qua bơi lại nhìn rất hoạt bát, có lẽ không tệ"

Trác Chính Dương nhìn cô

"Cá cũng cần hoạt bát sao? Giết rồi thì không phải đều là cá chết ư?"

Đồng Nhan khinh bỉ nhìn anh chàng

"Anh đúng là người ngoại đạo, nghe anh nói mới biết anh chẳng hiểu gì cả"

Trác Chính Dương bật cười

"Được, thì lấy con kia, trông nó gầy tong teo, không ngờ lại lọt vào mắt xanh của em"

Sau đó, anh đưa tay bắt con cá đó lên.

Đồng Nhan nhìn Trác Chính Dương, một người đàn ông cao to 1m8, đang ngồi xỏm bắt cá, cô cười sau đó xoay người hỏi ông chủ giá cả. Giả xong tiền, ông chủ hỏi cô và Trác Chính Dương

"Có muốn tôi làm cá luôn cho không?"

Đồng Nhan

"Được ạ"

Trác Chính Dương

"Không cần"

Đồng Nhan nhìn anh

"Thế anh sẽ làm cho em sao?"

Trác Chính Dương ung dung nói

"Một con cá thôi mà, chuyện nhỏ"

Đồng Nhan không tin nhìn anh

"Đừng khoe mẽ quá nhé..."

Trác Chính Dương không thèm để ý cô, nhận lấy con cá chép từ tay ông chủ, sau đó vỗ đầu cô

"Đi, chúng ta đi mua thịt lợn"

Đồng Nhan giả tiền xong xuôi, rồi bước theo Trác Chính Dương

"Em vốn tưởng anh đến chợ để đi dạo, không ngờ cũng biết mua bán đấy chứ"

"Đương nhiên, anh khi học ở nước ngoài, anh đều tự mình đi chợ, nấu ăn đấy"

Trác Chính Dương xách hộ túi rau trong tay cô, nói

"Cách Lạp còn thích ăn gì?"

"Cách Lạp cũng không kén chọn"

Trác Chính Dương mỉm cười nói

"Đúng là giống anh, anh từ bé cũng không kén ăn, nên mới có thể cao như vậy"

Đồng Nhan không chú ý tới anh, cô đi thẳng về phía hàng thịt lợn. Trác Chính Dương không kén ăn? Thật đúng là chuyện cười, anh chàng này từ bé xoi mói thức ăn có tiếng, được mấy món có thể lọt vào mắt xanh của anh chứ, ông ngoại vô cùng yêu thương anh, sợ cháu ngoại bảo bối bị đói bụng nên đưa tới nhà anh một đầu bếp nổi tiếng, chuyên nấu ăn cho Trác đại thiếu gia, nghe nói đầu bếp này từng một thời làm món ăn cho các lãnh đạo ở Mỹ.

Trác Chính Dương cũng đi tới hàng thịt lợn trước, chỉ vào một miếng thịt nói với cô

"Miếng này đi, màu sắc rất tươi, hàng tốt"

Đồng Nhan đưa ngón tay chọc chọc vào miếng thịt

"Ừ, cũng không tệ lắm, chắc không ngâm qua nước"

Trác Chính Dương chợt cười nói

"Em xem, ngón tay vừa chọc xuống miếng thịt, trông rất giống cái móng heo kia nhé"

Đồng Nhan tròn mắt nhìn Trác Chính Dương, cô nhìn ngón tay của mình, quả thực có phần rất giống 'móng heo'..

"Được, tay anh là đẹp nhất"

Trác Chính Dương đắc ý cười cười.

Đồng Nhan lại nói thêm một câu

"Tay cả nhà anh đều đẹp !!!"

Trác Chính Dương cười hì hì, không tính toán với cô

"Đi thôi, chúng ta về nhà làm cơm tối"

Đồng Nhan chợt mở miệng nói, nét mặt nghiêm túc

"Một tháng nay, anh đã tới ăn 10 bữa cơm rồi đấy"

Trác Chính Dương suy nghĩ một chút

"Nhiều vậy sao?"

"Anh ăn của người khác, đương nhiên không nhớ được rồi"

Trác Chính Dương "ơ kia" một tiếng, bắt đầu nghĩ

"Như vậy đi, hôm nào anh tính phí ăn cho em"

Đồng Nhan cười

"Không cần hôm nào, tý nữa, em sẽ cho anh được thanh toán phí ăn"

"Nếu không, anh bán thân cho em, không đất đâu, về cơ bản, em không cần cho anh tiền tiêu vặt, chỉ cần cho anh ăn cơm là tốt rồi"

Đồng Nhan lắc lắc đầu

"Trác thiếu, em nuôi không nổi anh đâu"

"Quên đi, vậy anh nuôi em"

Anh cười híp mắt thương lượng với cô

Khóe miệng Đồng Nhan khẽ cười

"Đừng giỡn nữa, đi nhanh lên, chắc Cách Lạp chờ ở xe rất sốt ruột....."

Nói xong, cô đi phía trước Trác Chính Dương.

Trác Chính Dương liếc nhìn Đồng Nhan, khẽ nhếch miệng, Nhan Nhan, có lẽ lần này anh thực sự không thể buông tay em ra.

-

Không ngoài dự đoán của Đồng Nhan, Đồng Cách Lạp ngồi trên xe đang rất sốt ruột, nó chớp mắt

"Tốc độ của hai người.....thật là.....tốc độ....."

Sau đó nói với Đồng Nhan

"Bánh rán của con đâu?"

"Ha ha, quên mất"

Đồng Cách Lạp khoanh tay trước ngực, vô cùng phần nộ nói

"Trẻ con lúc nào cũng bị người lớn bỏ quên sao"

"Mẹ con vì muốn tốt cho con, đồ ăn vặt trên đường phố không hợp vệ sinh mà"

Trác Chính Dương đe dọa Cách Lạp

"Cần thận không sống lâu được đâu"

Cách Lạp bĩu môi, coi như thỏa hiệp.

-

Trình Mai Mai trông thấy Đồng Nhan dắt tay Cách Lạp đứng ở cửa, hơi giật mình

"Trưa nay sao lại về ăn.....chuyện này.....Không có cơm đâu....."

Rồi cô nàng nhìn sang Trác Chính Dương đi sau Đồng Nhan

"Có lẽ ngay cả nước miếng cũng không đủ ăn....."

Cách Lạp liếc nhìn Trình Mai Mai, đi lướt qua cô nàng, tới ghế salon rồi nằm xuống

"Mẹ, nấu cơm nhanh nhé, con đói quá....."

Trác Chính Dương để đồ ăn trong tay vào bếp, sau đó cũng ra ghế salon ngồi xuống

"Nhan Nhan, nhanh lên, anh cũng đói bụng"

Đồng Nhan xách cá đến trước mặt Trác Chính Dương

"Giết cá đi....."

Trình Mai Mai nói

"A, tại sao chờ mình ăn xong rồi các cậu mới về thế?"

Trác Chính Dương cười với cô nàng

"Chúng tôi cố ý đấy"

Trình Mai Mai tức giận cãi nhau ầm ĩ với Trác Chính Dương, sau đó ngồi trước máy tính của cô kiểm tra đơn đặt hàng mới.

Đồng Nhan cuối cùng cũng nấu xong, cô đặt thịt kho tàu và cá chép trên bàn, còn Trác Chính Dương và Cách Lạp đang chăm chú xem một show giới thiệu bản mới của bộ phim truyền hình "Tây Du Ký" rất nổi tiếng, trailer nói rằng bộ phim này năm sau sẽ được chiếu.

Cách Lạp suy nghĩ rồi nói

"Hóa ra đây chính là Tây du ký, con thấy hơi kỳ quái"

Cách Lạp lớn lên ở nước ngoài, chưa có cơ hội xem Tây du ký, trước kia Đồng Nhan từng kể cho nó nghe cốt truyện, nó vẫn rất muốn xem thử một lần

Đồng Nhan cũng đi qua nhìn màn hình

"Trư Bát Giới sao lại xấu xí hơn vậy"

Trác Chính Dương nâng cằm nói

"Có điều Bạch Cốt Tinh xinh đẹp hơn nhi, nhìn khá giống Nhan Nhanh "

Trình Mai Mai nói xen vào

"Cát, Tất cả đều là son trại"

Đồng Nhan "A" rồi nói với Trác Chính Dương và Cách Lạp

"Ăn cơm thôi, tiểu nhân đã làm xong cơm cho nhị vị lão gia rồi, các người có thể dùng bữa "

Cách Lạp nhanh chóng trèo lên ghế, nói với Trác Chính Dương

"Ăn thôi, ba đừng khách khí "

Trác Chính Dương cười, đưa bát cho Đồng Nhan

"Nhan Nhan, cho anh một bát cơm"

Đồng Nhan

"Tự mình lấy đi, anh nghĩ mình là khách thật sao"

"Đương nhiên không, anh biết em coi anh là người một nhà mà"

Trác Chính Dương cười rạng rỡ với Đồng Nhan, sau đó hi hi đi xới cơm, dớ chừng, anh quay lại, cầm luôn cả bát Đồng Nhan và Cách Lạp đi xới cơm.

-

Cơm nước xong, Trác Chính Dương thông thả lấy giấy ăn lau miệng

"Nhan Nhan, tài nghệ nấu nướng của em tiến bộ ghê gớm đấy, anh nhớ trước kia em đổ thẳng gạo vào nồi, rồi hỏi rang cơm thế nào"

Nói đến đây anh cười ha ha.

Đồng Nhan lăm bằm, không đếm xỉa tới Trác Chính Dương kể hết chuyện hồi bé của cô với Cách Lạp

"Chuẩn bị đi, ba đưa con đi học"

Cách Lạp gữ đầu nói

"Đi học chán lắm, những điều thầy cô giảng con biết hết rồi, đi học thấy rất vô vị, nhưng nếu không đi thì con lại thấy tiếc tiền học phí"

Trác Chính Dương xoa đầu Cách Lạp, nói

"Tiểu tử này, tư tưởng giống anh hồi bé thế"

Sau đó dừng lại

"Chủ nhật có rảnh không? Bạn đại học của anh mới mở một nhà hàng, chúng ta đến đó ăn đi"

Đồng Nhan suy nghĩ

"Em thật sự không có thời gian"

Giọng Trác Chính Dương không vui

"Lại đi làm thêm?"

-

"Không phải, công ty có tiệc ăn mừng, em phải tham gia"

Trác Chính Dương cười nhạo

"Tiệc mừng sao? Chúc mừng việc lớn gì vậy?"

Dừng lại một chút

"Được rồi, anh đi cùng em"

Đồng Nhan nhìn Trác Chính Dương

"Anh đi theo em làm gì? Ăn uống miễn phí sao?"

Trác Chính Dương

"Coi như vậy đi, tiện thể để anh xem tiệc chúc mừng của cái công ty con con ấy có gì hay"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Sau giờ tan tầm ngày thứ Sáu, Đồng Nhan mệt mỏi cúi đầu thất vọng trong phòng làm việc, phúc lợi công ty cô không cao nhưng lại có cơ chế nghỉ cuối tuần hiếm thấy ở thành phố A, cô lấy điện thoại ra nhìn giờ sau đó cầm túi lên chuẩn bị tan làm.

Khi cô đi tới cửa chính công ty thì gặp Lương quản lý, sau khi anh ta nhìn thấy cô liền lập tức cười híp mắt, nhắc nhở cô không nên quên buổi tối ăn mừng hôm chủ nhật.

Đồng Nhan cười

"Không dám quên đâu..."

-

Lúc cô về đến nhà, Cách Lạp và Trình Mai Mai bận về chuyện dọn nhà, bóng dáng một lớn một nhỏ bận rộn nhưng vô cùng hân hoan. Cách Lạp thấy cô về liền sai khiến cô

"Đồ của con đã sắp xếp lại rồi, con và dì Mai cũng đã giúp mẹ thu dọn lại, phần còn lại mẹ tự mình giải quyết nốt đi nha"

Đồng Nhan đi tới trước mặt Cách Lạp, ngồi xổm, cười mỉm

"Cách Lạp thật ngoan, trước tiên đi tới ghế salon nghỉ ngơi đi, việc còn lại giao cho mẹ nhé"

Nói xong, muốn cúi người xuống hôn nhẹ khuôn mặt nó, nhưng Cách Lạp lại như rồng mảy quay mặt qua chỗ khác

"Khó chịu chết đi được, mẹ mau đi làm việc đi..."

Bởi vì đồ đạc cũng ít nên Đồng Nhan rất nhanh đem đồ những thứ phân tán gói vào một chỗ, cô vỗ tay, khi đang định đi đồ đạc gì đó thì Cách Lạp đã đưa cho cô, dừng một chút nói

"Mẹ, có thời gian chúng ta đi thăm ông ngoại bà ngoại đi"

Đồng Nhan nhận lấy bức ảnh trong tay Cách Lạp

"Được, chờ sau khi dọn nhà xong xuôi, chúng ta phải đi báo tin tốt này cho ông bà ngoại"

Cách Lạp bĩu môi

"Tin tức này tốt chỗ nào chứ, nhà ở đều bị phá bỏ dời đi nơi khác"

Đồng Nhan cúi người, sửa lại lời nói

"Phòng mới rất lớn, mẹ đã cùng chú Lý Nam tới xem qua nơi đó, chỗ đó gần trường học của con, sau này con không cần mỗi ngày thức dậy sớm đuổi theo xe bus nữa, hơn nữa bên ngoài phòng con có một ban công, nếu như con thích, chúng ta sẽ trồng rất nhiều cây cảnh, cho nên chúng ta dời tới nhà mới, đối với ông bà ngoại là một tin tốt còn gì"

Cách Lạp cúi đầu, suy nghĩ một chút, sau đó ngẩng đầu hỏi cô

"Tiền thuê nhất định rất đắt phải không mẹ?"

"Không đâu, chú Lý Nam lấy tiền thuê nhà của chúng ta rất rẻ"

"Chú ấy vì sao đối tốt với mẹ như vậy"

Cách Lạp nhìn cô

"Chú ấy muốn theo đuổi mẹ, đúng không?"

Đồng Nhan vỗ vỗ gáy nó

"Đó là bởi vì chú Lý Nam là người tốt"

Cách Lạp khẽ nhếch miệng cười, không nói, sau đó đi ra ngoài, bỗng nửa đi được nửa đường xoay đầu lại

"Đồng Nhan, con cho mẹ một ý kiến, có chấp nhận hay không là quyền của mẹ"

Đồng Nhan nhìn nó

"Ý kiến gì?"

Cách Lạp do dự một chút, nói

"Nếu như mẹ muốn tìm một đàn ông làm chồng, bản thân con cho rằng ba ba Trác Chính Dương tương đối tốt"

Đồng Nhan vo tròn một tờ giấy ném về phía Cách Lạp

"Không biết lớn nhỏ, đi làm bài tập về nhà đi"

Cách Lạp nhún vai

"Bài tập của học sinh tiểu học không thú vị, một chút nội dung chuyên môn cũng không có"

Cách Lạp lớn lên ở Mỹ, cho nên dường thành thói quen nhún vai. Trình Mai Mai vừa bắt đầu nhìn thấy Cách Lạp nhún vai liền cảm thấy rất muốn đập chết thằng nhóc tàn bạo này, ngày nào cũng nhìn thấy Cách Lạp nhún vai, mà bây giờ trông thấy, cô chuẩn bị chớp mi mắt, nói

"Nhan Nhan, con trai cậu lại đang giả bộ "

Đồng Nhan

"Vây đi luyện chữ đi, tí nữa mẹ tới kiểm tra"

Cách Lạp không tình nguyện đi ra phía phòng khách.

Sau khi Trình Mai Mai đem bao lớn bao nhỏ đồ đạc xách từ trong phòng ra ngoài, nói với Đồng Nhan

"Buổi tối chúng ta cũng đừng nấu ăn, mình mời hai người ra ngoài ăn"

Cách Lạp nhìn Trình Mai Mai

"Nếu không phải ăn mì, thì con đi theo đi"

Trình Mai nhìn Cách Lạp hài lòng cười cười, sau đó đưa cho nó một thẻ hội viên quán nướng nơi nào đó

"Quán nướng Hàn Quốc, , có đi hay không?"

Cách Lạp nhìn Trình Mai Mai

"Mẹ, nhanh lên, con đói rồi"

-

Trình Mai Mai đúng là mời hai mẹ con họ tới một quán tự mình nướng kiểu Hàn Quốc, bình thường 100 đồng một người, nhưng gần đây đang có hoạt động khuyến mãi, giảm giá 20% chỉ còn 80 đồng một người, ngoài ra nếu như một nhà đi ba người thì suất của trẻ con sẽ được miễn phí.

Cô hỏi Trình Mai Mai

"Chúng ta làm như vậy không sao chứ, ông chủ cũng không phải người ngu ngốc"

Trình Mai Mai sửa sang lại mũ lưỡi trai trên đầu, thấp giọng nói

"Không sao, nếu bọn họ không chịu ưu đãi cho chúng ta, mình liền tố cáo bọn họ kỳ thị đồng tính luyến ái, ít nhất cũng phải đóng cửa quán 24 tiếng."

Đồng Nhan cười, coi thường

"Cậu học luật pháp cũng được đấy, kiến thức rất phong phú"

Trình Mai Mai cười

"Đó là đương nhiên, lúc mình lên đại học, chuyên ngành luật pháp ở đó so với trường chúng ta bài bản hơn nhiều..."

Cô nàng không nói hết, sau đó một tay ôm hông Đồng Nhan, một tay dắt tay Cách Lạp đi tới cửa, khi tới cửa, bỗng nhiên nói với Cách Lạp

"Biết sau khi vào cửa phải gọi gì là ba ba chưa?"

Nó không nên tham ăn, ăn một bữa cơm tối miễn phí phải trả một cái giá thật lớn.

Trình Mai Mai rất hài lòng với câu trả lời của Cách Lạp, cười ra tiếng

"Đến lúc đó phải thoải mái một chút, chỉ cần hơi giả bộ một chút là có thể tiết kiệm 80 đồng, đừng là lời to"

Đồng Nhan vốn đang cứng ngắc nhưng nghe thấy Trình Mai Mai nói thế, thân thể cũng hơi buông lỏng, làm ra vẻ một chút mà thôi, huống chi Cách Lạp cũng bằng lòng phối hợp, cô chỉ có thể nhắm mắt làm liều.

Cô gái đứng ở cửa thấy bọn họ đi vào, khom người chào, nhân viên phục vụ mặc hanbok, chào một câu tiếng Hàn Quốc.

Mặt Trình Mai Mai tươi tỉnh, cực kỳ giống một người đàn ông thành công mang theo vợ cùng con trai đi ăn ở nơi cao cấp. Cô nói với nhân viên dẫn đường

"Khi tính tiền cho chúng tôi coi là suất 2 người nhé"

Nhân viên dẫn đường là một chàng trai, trông đáng vẻ rất ngây ngô, anh chàng nhìn hai cô một cái

"Việc đó, chương trình khuyến mãi của chúng tôi chỉ dành cho một nhà ba người"

Trình Mai Mai không vui nhử mảy một cái

"Chúng tôi chính là một gia đình ba người"

"Ba ba..."

Lúc này Cách Lạp cúi đầu, gọi Trình Mai Mai.

Trình Mai Mai nhìn về phía anh chàng

"Ngay cả như vậy cũng không hiểu, tôi cũng không so đo với cậu, nhanh giúp chúng tôi tìm chỗ ngồi đi"

Chàng trai do dự một chút, nói

"Vâng"

"Cậu xem, thế có phải nhanh không"

Trình Mai Mai cười một tiếng, bỗng nhiên nụ cười của cô chợt ngừng lại, tay đặt trên hông Đồng Nhan buông xuống

"Này, cậu xem người kia là ai?"

Đồng Nhan nhìn theo, hơi ngẩn ra

"Thiệu Vũ Hành.....anh ta không phải ở Thành phố B sao?"

Anh ta chắc là vừa mới ăn xong, đang muốn rời đi, bên cạnh anh ta là một cô nàng tóc dài coi như là một mỹ nữ, người đẹp tuổi tác dường như không nhỏ, nhưng tuyệt đối xinh đẹp. Mà Thiệu Vũ Hành có vẻ đã nhìn thấy bọn họ, biểu tình cứng đờ.

Trình Mai Mai nói

"Đi tới chào hỏi đi"

Đứng một chút nói với Cách Lạp

"Thời thế thay đổi, tỳ nữa con gọi đi là mẹ nhé"

Đồng Nhan mở to hai mắt

"Cậu đùa à?"

Trình Mai Mai

"Thua người nhưng không thể thua trận...."

Nói xong, lại nắm tay Cách Lạp kéo tới phía trước

"Hóa ra là luật sư Thiệu, đã lâu không gặp"

Trình Mai Mai cười híp mắt chào hỏi với Thiệu Vũ Hành, sau đó liếc nhìn người phụ nữ bên cạnh anh ta

"Chẳng nhẽ đây là Thiệu phu nhân"

"Vũ Hành, là bạn của anh sao?"

Đại mỹ nữ hỏi Thiệu Vũ Hành

Thiệu Vũ Hành liếc nhìn Trình Mai Mai, ánh mắt dừng ở trên người Cách Lạp đang tay trong tay với cô, sau đó thu hồi tầm mắt, gật đầu một cái

"Hóa ra là bạn của Vũ Hành, cũng là bạn của Phụng nhi tôi, hôm nay tôi chiêu đãi"

Đại mỹ nữ rất phóng khoáng, gọi một nhân viên phục vụ lại nói

"Chốc nữa hóa đơn của hai vị tiểu thư này không cần tính"

Đại mỹ nữ thì ra là bà chủ quán này.

Trình Mai Mai cười

"Quần ăn của Thiệu phu nhân thật lớn, à....tôi quên tự giới thiệu mình, tôi là bạn gái cũ của Thiệu Vũ Hành, thiếu chút nữa sẽ kết hôn"

"Cô đừng hiểu lầm, tôi chỉ là bạn của Vũ Hành"

Đại mỹ nữ tự nhiên phóng khoáng, dừng một chút nói

"Không quấy rầy các cô nữa, tôi có việc đi trước"

Thiệu Vũ Hành gật đầu một cái, sau đó xoay đầu về phía Trình Mai Mai

"Mai Mai..."

Trình Mai Mai được thể cười tươi

"Đúng rồi, quên giới thiệu với anh con trai tôi, nó tên là Trần Cách Lạp"

Sau đó nói với Cách Lạp

"Cách Lạp, chào chú đi..."

Đồng Nhan cảm thấy hôm nay rất oan ức cho con trai mình.

"Cô ấy là Nhan Nhan, anh chắc cũng biết rồi"

Trình Mai Mai lại bắt đầu giới thiệu

Đồng Nhan cười với Thiệu Vũ Hành

"Thiệu luật sư"

"Nhan Nhan, cô khách khí rồi"

Thiệu Vũ Hành cười cười

"Cô về nước lúc nào, lúc nào đó mọi người cùng tụ tập đi, đều là bạn cũ, rất khó...."

Không biết là do nụ cười của Thiệu Vũ Hành khiến cho Trình Mai Mai không thoải mái hay là từ "bạn cũ" trong câu nói kia làm cô đau nhói

"Khỏi cần tụ tập, chúng tôi đều bận rộn, mà Thiệu luật sư chắc chắn cũng rất bận rộn, hơn nữa nếu đi tụ tập với anh, chồng tôi sẽ không vui"

Sắc mặt Thiệu Vũ Hành có phần mất tự nhiên, khóe miệng nhếch lên

"Chúc mừng em kết hôn"

Trình Mai Mai khịt mũi

"Con tôi cũng lớn như vậy, anh bây giờ mới chúc mừng, anh rút lại thì hơn"

Thiệu Vũ Hành cười cười, sau đó ngồi xổm xuống chào hỏi với Cách Lạp, từ trên nhìn xuống Cách Lạp

"Cậu bé rất đáng yêu...."

Trình Mai Mai đoán được Thiệu Vũ Hành đang nghĩ gì, cô cười nói

"Đứa bé này đúng là giống hệt ba nó, cho nên rất tuần tú"

Thiệu Vũ Hành cười.

Trình Mai Mai tiếp tục nói

"Đứa trẻ này không chỉ tuần tú mà còn rất thông minh, bây giờ mới 5 tuổi nhưng đã học lớp 1, ngày mai tôi định cho nó học luôn tới lớp 3, việc học hành lớp 1 so với nó mà nói thì quá đơn giản, thật lãng phí sự thông minh của nó..."

Khóe miệng Thiệu Vũ Hành giật giật một cái, nói

"Chúc mừng em..."

"Anh ngại trừ nói chúc mừng ra thì còn có thể nói gì khác không?"

Khóe miệng Trình Mai Mai nhếch lên giễu cợt

"...Thiệu luật sư cũng kết hôn rồi chứ?"

"Anh vẫn độc thân..."

Thiệu Vũ Hành vẫn cười, vẫn giữ bộ dạng quân tử trước sau như một, bỗng nhiên chuông điện thoại của anh ta vang lên, Thiệu Vũ Hành lấy điện thoại ra, liếc nhìn, xong nhấn nút tắt.

"Nếu Thiệu luật sư đang vội, chúng tôi không quấy rầy nữa"

Trình Mai Mai cười cười sau đó nói với Cách Lạp

"Cách Lạp, tạm biệt chú Thiệu đi"

Lúc này Cách Lạp không thêm đề ý Trình Mai Mai, đi tới bàn ăn ngồi xuống.

Năng lực ứng phó của Trình Mai Mai vô cùng mạnh mẽ, cô nói với Thiệu Vũ Hành

"Đứa bé này bị ba nó chiều đến hư rồi"

Đồng Nhan cũng có chút bị Trình Mai Mai làm tới lại, cười một tiếng với Thiệu Vũ Hành, cũng đi về phía bàn ăn. Cách Lạp thấy Đồng Nhan đi tới, nhô đầu ra khẽ nói với Đồng Nhan

"Mẹ, sau này dì Mai có mời đi ăn con cũng không đi, con thà về nhà ăn gà hầm nấm còn hơn"

Gà hầm nấm này là một vị của mì ăn liền Khang sư phụ.

Lúc này Trình Mai Mai cũng đi tới, cô nàng ngồi xuống

"Chúng ta bắt đầu ăn đi..."

Nói xong, thả vào trong nồi mấy lát cá, sau đó nói với Cách Lạp

"Hôm nay công lao của Cách Lạp là lớn nhất. Dì Mai nướng cho con một cái cánh gà to đùng"

Cách Lạp nhìn cô một cái

"Dì hình như tâm trạng không tốt"

"Hừ, dĩ rất vui vẻ, trẻ con biết cái gì"

Cách Lạp ngậm miệng, sau đó tự mình thả miếng thịt vào trong nồi.

"Cậu lừa anh ta làm gì?"

Đồng Nhan nhìn cô

"Anh ta quay về thành phố A có thể muốn tìm cậu"

"Thôi đi, nếu như muốn tìm mình thì đã sớm tìm rồi... Còn tại sao mình muốn lừa anh ta ư..."

Trình Mai Mai cười với Đồng Nhan

"Cậu biết sau khi mình chia tay với anh ta hi vọng lớn nhất là gì không?"

Đồng Nhan không nói lời nào

"Mình bây giờ hy vọng lớn nhất chính là, mình sống tốt, còn anh ta thì không"

Đồng Nhan suy nghĩ một chút, giống như cô ngày xưa cũng từng có suy nghĩ này, cô nhất định phải sống thật tốt, nhưng là...

"Đáng tiếc, mong muốn quá xa vời mà thực tế bao giờ cũng rất khó khăn..."

Trình Mai Mai cười khổ nói.

Không biết bởi vì bộ dạng mượn rượu giải sầu này của Trình Mai Mai hay bởi vì hôm nay được uống rượu miễn phí, cô nàng cứ uống rồi lại uống, Đồng Nhan ở bên khuyên cô ấy vài lần nhưng Trình Mai Mai vẫn cứ uống rượu hùng hục, hơn uống rất có khí phách, uống rượu trắng mà giống như đang uống bia, cùng với tư lượng của cô quả nhiên không bao lâu liền say.

Sau khi ăn xong cơm tối, Đồng Nhan cưỡng chế, đem chén rượu trong tay cô giật lấy sau đó đem cô túm ra cửa.

Gió bên ngoài thật lớn, thật lạnh, Trình Mai Mai có chút tỉnh táo lại, chạy tới ven đường, muốn gọi taxi về nhà. Đồng Nhan thận trọng đỡ lấy thân thể lảo đảo lác lư của cô, Tiểu Cách Lạp thờ dãi đi phía sau giúp Trình Mai Mai xách túi.

Thứ sáu nên taxi rất khó gọi, tay cô và Trình Mai Mai đều vẫy đến mỏi, chờ mãi cũng không thấy một chiếc nào trống. Đột nhiên, một chiếc BMW trắng dừng bên cạnh bọn họ, cửa sổ xe chậm rãi kéo xuống, sau đó lộ ra giọng nói

"Nhan Nhan..."

Đồng Nhan giữ vững Trình Mai Mai, cười với người trên xe một tiếng

"Cô Tổng, chào..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bí Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Tổng Tử Khâm liếc mắt nhìn hai cô, ánh mắt nhú lại, Đồng Nhan cũng không giải thích được cô ta rốt cuộc là thân thiện hay là có ý đồ gì. Tổng Tử Khâm nói

"Lên xe đi, bây giờ rất khó gọi xe, tôi đưa các cô về"

Đồng Nhan cười cười

"Không cần, không dám quấy rầy Cô Tổng"

"Ai da, ai không có gan làm phiền Tiểu Tổng tử, tôi có gan..."

Trình Mai Mai chọt chỉ vào mũi mình, cười với Đồng Nhan, sau đó nghiêng cơ thể qua, nắm lấy chốt cửa, mở xe chui vào.

Cô nàng vui sướng, lần mò chui vào ghế sau xe ô tô, cười hì hì, vẫy tay với Đồng Nhan

"Nhan Nhan... mau vào đây...Chúng ta cùng ngồi BMW của tiểu tổng tử đi..."

Đồng Nhan trong lòng khẽ động, cô kéo Cách Lạp cùng chen vào ghế sau, ngồi yên vị, cô vừa giữ vững Trình Mai Mai vừa nói với Tổng Tử Khâm

"Đường Bách Diệp, Tây khu, tiểu khu Hạnh phúc"

Trong xe thoang thoảng hương nước hoa của nhãn hiệu nổi tiếng nào đó, trước kia cô có thể phân biệt được đó là nhãn hiệu gì, nhưng bây giờ, nhiều nhất cô cũng chỉ nhận ra được đó là mùi nước hoa. Ngày trước, mỗi khi Trác Chính Dương tặng quà cho bạn gái đều cho cô một lọ, nên khi đó cô cũng sưu tầm được rất nhiều nhãn hiệu nước hoa nổi tiếng, nhưng cô không hề dùng.

Có lẽ, cách nói chuyện của Đồng Nhan với Tổng Tử Khâm giống như đối với tài xế taxi, nên Tổng Tử Khâm mãi mới phản ứng lại được. Rầu rĩ trả lời cô

"Ừ, tôi biết rồi"

Sau đó, Đồng Nhan lại nói thêm một câu

"Đừng đi nhanh nhé, Mai Mai say quá rồi"

"Ừ, biết rồi"

"Dì ơi, dì có thể tắt hệ thống sưởi ấm đi không?"

Đồng Cách Lạp ngồi ở góc xe, cũng không quên mở miệng chứng minh sự hiện diện của mình

"Hệ thống sưởi mở lớn quá, cháu khó chịu, có lẽ dì Mai cũng không chịu nổi, dì phải mở cửa sổ ra để cho dì ấy hít chút không khí thoáng mát chứ"

Đồng Nhan nhìn Tổng Tử Khâm, cô ta chỉ mặc một chiếc áo len mỏng, cô cảm thấy con trai mình thật sự lợi hại.

"Việc ấy..."

Tổng Tử Khâm hồi lâu không nói gì, sau đó tắt hệ thống sưởi, nhưng cô ta cũng không mở cửa sổ, ngược lại hơi tăng tốc xe.

Vì đột nhiên tăng tốc, Trình Mai Mai hơi ngã về phía sau, đầu đập vào cửa xe

"Này, cô có biết lái xe không?"

Giọng cô nàng không lớn không nhỏ, mọi người đều có thể nghe rõ.

Tổng Tử Khâm im lặng, lâu sau mới chậm rãi thốt lên một câu

"Xin lỗi..."

Nghe Tổng Tử Khâm nói, Đồng Nhan thiếu chút nữa bật cười, có điều cũng khó trách, loại tiểu thư chuẩn mực giống Tổng Tử Khâm rất ít khi nổi cáu, lúc nào cô ta cũng tao nhã, không nhiễm khói lửa của nhân gian.

Hồi còn học đại học, có một nữ minh tinh Đài Loan mới nổi, đáng đáp rất động lòng người, Tổng Tử Khâm có vài phần giống cô ta, tướng mạo cũng thông minh, thoải mái, hơn nữa cô nàng nói chuyện luôn nhỏ nhẹ, đối đãi với người khác hết sức dịu dàng nên khi ấy, cô ta cũng được xem như người trong mộng của các chàng trai. Chẳng qua, cô ta không hề để những chàng trai kia vào trong mắt, cô ta thích Tần Nhiên, dù khi đó Tần Nhiên đã trở thành bạn trai của cô, cô ta cũng rất cố gắng bảo vệ tình yêu của mình, tranh thủ mọi nơi mọi chỗ.

Cảm giác của cô đối với Tổng Tử Khâm cũng không tệ, dù sao cô và cô ta tuổi tác cũng xấp xỉ nhau, khi đó có rất ít cô gái cùng giai cấp mà tương đương tuổi các cô, hơn nữa cha của Tử Khâm làm việc cho cha cô, các cô xem như cùng nhau lớn lên. Dù không thân thiết lắm, nhưng quan hệ cũng khá tốt. Sau này, Tổng Tử Khâm trăm phương nghìn kế tìm cách tiếp cận Tần Nhiên, dùng chiêu bài "Tình yêu là vô tội", vô cùng cố chấp và nỗ lực, vì vậy, cô có cảm giác không an tâm đối với Tổng Tử Khâm. Có một lần, cô lên mạng, thấy nữ minh tinh Đài Loan kia bị đăng một hình ảnh xấu, cô ta bị tố cáo ăn cắp âm nhạc trong một thời gian dài, trông cô ta giống Tổng Tử Khâm nên cô có chút hả hê, cười trên nỗi đau của người khác. Tần Nhiên còn tưởng cô bị dờ hơi, nhưng anh đã lầm.

-

Đồng Nhan liếc nhìn Tổng Tử Khâm đang lái xe, tuy chỉ thấy nửa khuôn mặt, nhưng cũng có thể nhận cô ta trang điểm rất kỹ, 5 năm, Tổng Tử Khâm đã trở thành một người phụ nữ quyền rũ, ha ha, người đàn ông kia cũng thật khéo chọn.

Tổng Tử Khâm không quen đường nên vòng vèo một lúc mới đến được đường Bách Diệp.

"Đồng Nhan, đến rồi"

Lúc này, cô ta không hề thân mật gọi cô là Nhan Nhan, như thế Đồng Nhan càng thoải mái, cô nói với Tổng Tử Khâm

"Làm phiền cô rồi"

"Không có gì"

Tổng Tử Khâm xoay người, cười, nét mặt và giọng nói đều rất dịu dàng.

"Nhan Nhan...mình sắp nôn..."

Trình Mai Mai chợt mở miệng nói.

Tổng Tử Khâm kinh hoàng, sau đó xoay người lại, vội vàng đi tìm túi nylon. nhưng không kịp. "Oe", Trình Mai Mai ghé vào ghế xe BMW nôn ra.

"Oe~~"

Lại một lần nữa.

Đồng Nhan và Tổng Tử Khâm không nói một lời, cô vỗ vỗ sau lưng Trình Mai Mai.

Trình Mai Mai nôn cực kỳ dữ dội, xong xuôi, cô nàng nhận lấy khăn tay Đồng Nhan đưa cho, lau miệng

"Chúng ta đi thôi"

Cách Lạp không chịu nổi mùi trên xe, cu cậu vội mở cửa xe đi xuống, sau đó nó ngồi xỏm ở bên đường, cơ thể run lên, có lẽ đang cười.

Cô đỡ Trình Mai Mai xuống xe, sau đó quay lại, nhìn sắc mặt đang cứng đờ của Tống Tử Khâm

"Ngại quá..."

Tống Tử Khâm không còn duy trì bộ dạng tao nhã nữa, cũng không nói với cô một tiếng "Không sao" hoặc là "Đừng ngại", khuôn mặt đẹp khê tối sầm, cô ả đạp chân ga tăng tốc rời đi.

"Ha ha..."

Trình Mai Mai cười như điên, nói với cô

"Lợi hại không...ha ha, vừa rồi là mình...Cố ý"

Nói xong, cả người cô nàng ngã về phía sau.

Cô vội vàng đưa tay đỡ lấy Trình Mai Mai, bỗng có một đôi tay đỡ lấy cô nàng, Đồng Nhan nhìn sang, là Thiệu Vũ Hành.

"Sao anh lại ở đây?"

"Tôi đi theo mọi người tới"

Anh ta thẳng thắn thừa nhận, sau đó một tay ôm lấy Trình Mai Mai

"Nhan Nhan, sang đường thôi"

Đồng Nhan cảm thấy hôm nay thật sự quá điên cuồng, cô kéo tay Cách Lạp đi trước.

Trình Mai Mai tuy đã ngủ mê man nhưng trong miệng vẫn vang lên âm thanh léo nhéo, sau đó nhắm chửi người nào đó

"Thiệu Vũ Hành, cháu trai nhà anh, đồ to xác, đúng là không có tiền đồ...bà đây không bao giờ yêu anh..."

Đồng Nhan mở cửa, để Thiệu Vũ Hành dìu Trình Mai Mai về phòng

"Đặt cô ấy xuống đi"

Thiệu Vũ Hành đặt Trình Mai Mai xuống giường, khi đứng lên còn giúp cô ấy kéo lại chăn.

Đồng Nhan bê một chậu nước nóng tới, định lau mặt cho cô nàng thì Thiệu Vũ Hành đã nhận lấy khăn lông nóng trong tay cô

"Đề tôi..."

Đồng Nhan không nói gì, đành đưa khăn mặt cho anh ta, dùng một chút nói

"Anh quay về thành phố A để tìm cô ấy?"

Thiệu Vũ Hành vừa cẩn thận lau mặt giúp Trình Mai Mai vừa nói

"Tôi muốn quay về xem cô ấy sống tốt không"

Đồng Nhan hít sâu một hơi

"Nếu chỉ tới thăm, vậy đi sớm một chút, cứ nhắm mắt làm ngơ đi, đôi cả hai đều là chuyện tốt"

Thiệu Vũ Hành thờ dãi

"Khi trở lại, tôi tự nói với bản thân mình, nếu cô ấy sống tốt, tôi lập tức đi ngay, nhưng cô ấy lại không tốt, cho nên tôi muốn ở lại, hoặc là đưa cô ấy cùng đi"

"Lý do?"

"Lúc cô ấy lừa tôi trong quán ăn, tôi biết ngay cô ấy sống không tốt"

Thiệu Vũ Hành trầm thì, giống như nói cho bản thân mình nghe, nhưng từng câu từng chữ đều rơi vào lòng Đồng Nhan.

"Vậy anh nên cố gắng hơn nữa..."

Đồng Nhan cười với anh ta

"Vậy mẹ anh thì sao?"

"Tôi sẽ thu xếp tốt"

"Ha ha... tôi mặc kệ anh giải quyết thế nào, nhưng nếu lần này anh quay lại vẫn làm Mai Mai đau lòng, tôi sẽ liều mạng với anh..."

Đồng Nhan dù đang nói đùa nhưng cô vẫn cố gắng duy trì bộ dạng nghiêm túc.

"Mấy năm nay cô thế nào?"

Thiếu Vũ Hành hỏi cô, dừng một chút

"Xin lỗi, lúc nhà cô gặp chuyện thì tôi đang trong bệnh viện, cho nên không giúp được gì cho cô..."

Đồng Nhan cười

"Không sao... chuyện đã qua rồi"

Thiếu Vũ Hành nhìn cô, do dự nói

"Tần Nhiên cũng đi tìm cô..."

Đồng Nhan đứng lên

"Không còn sớm, anh về trước đi, tôi sẽ chăm sóc Mai Mai"

"Cũng được"

Thiếu Vũ Hành đứng lên

"Mai Mai nhờ cô"

Đồng Nhan cười

"Ha ha, xin anh, hai chúng tôi vẫn luôn giúp lẫn nhau mà"

Thiếu Vũ Hành mỉm cười, nụ cười của anh dường như vẫn giống ngày xưa, ấm áp như gió xuân. Đồng Nhan nghĩ, Thiếu Vũ Hành là một người khiêm tốn, tương mạo và gia thế của anh ta vô cùng tốt, hơn nữa anh ta còn có dòng dõi Nho học.

Bỗng ánh mắt Thiếu Vũ Hành dừng ở thứ Trình Mai Mai để trên bàn, sau đó gương mặt tuấn tú của anh vừa hồng lại vừa xanh.

Đồng Nhan khẽ ho vài tiếng

"Ha ha....Cô ấy buôn bán thứ này trên Taobao, rất đắt hàng..."

-

Sáng sớm, Đồng Nhan nhận được điện thoại của Lý Nam, anh ta nói trong điện thoại: Anh ta đang lái xe đến, có lẽ khoảng nửa tiếng nữa sẽ tới giúp các cô chuyển đồ.

Đồng Nhan không dám làm phiền anh ta, cô nói mình đã gọi công ty chuyển nhà, nhưng cô không ngờ Lý Nam lại nói

"Không sao, tôi đến xem có giúp được gì không thôi?"

Trình Mai Mai dựa trước cửa, hồ hững nhìn cô, sau đó lẩm nhẩm bài hát của Lưu Tu Vi

"Tìm người tốt rồi gả cho anh..."

Cách Lạp đi tới, bắt mắt liếc mắt nhìn Trình Mai Mai

"Con sâu rọu, sáng sớm đã hát rống vớ vẩn gì vậy"

Trình Mai Mai nghe xong, giả vờ định đánh Cách Lạp, nhưng Cách Lạp đã chạy xa rồi.

Khoảng hơn 10 giờ, Đồng Nhan đã đóng gói tất cả chăn mền xong xuôi, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, cô đang nghĩ Lý Nam đi nhanh thật đấy, giống như anh ta bay tới vậy.

Đồng Nhan ra mở cửa, nhưng người đứng trước cửa lại là Trác Chính Dương. Trác Chính Dương đi vào, cười với cô

"Anh tới giúp một tay"

Đồng Nhan

"Cũng xong xuôi cả rồi, anh tìm một chỗ ngồi ngồi chơi đi"

Trác Chính Dương nhìn cô, cười

"Chủ nhà tới chưa?"

"Chắc đang tới..."

Trác Chính Dương ngồi trên ghế salon, lười biếng, khỏe miệng tươi cười, tâm trạng vô cùng tốt, nhìn Đồng Nhan thu dọn mấy thứ đồ linh tinh.

"Nhan Nhan, chủ thuê nhà của em là nam à?"

"Vâng"

"Tên Lý Nam?"

Đồng Nhan xoay người nhìn anh

"Làm sao anh biết?"

Trác Chính Dương chỉ cười không nói, sau đó lấy một quyển sách giáo khoa trong cặp sách của Cách Lạp ra, say sưa đọc. Một lúc sau, tiếng gõ cửa lại vang lên, Đồng Nhan chạy ra mở cửa. Lý Nam đứng trước cửa, vui vẻ, lên tiếng chào

"Đồng Nhan..."

"Mời vào, trong nhà hơi lộn xộn..."

Đồng Nhan cười

"Còn bắt anh tự mình tới đây, Ngại quá"

"Không sao..."

Lý Nam cười, rồi anh ta nhìn Trác Chính Dương với vẻ khó tin nói:

"Trác tổng..."

Trác Chính Dương vui vẻ, thờ dãi

"Tiểu Lý, cậu biết Nhan Nhan sao?"

Lý Nam ngượng ngừng cười

"Mẹ của tôi ở gần đây, nên tôi mới quen Đồng Nhan"

Đồng Nhan đứng một bên, nhớ ra, sau khi Trác Chính Dương về nước có thành lập một công ty công nghệ, nhị công tử giàu có đột nhiên lặn mình trở thành một nhà công nghệ mới nổi, vẫn còn tình trạng theo khuôn mẫu. Lý Nam cũng từng nói anh ta là quản lý tiêu thụ của công ty điện thoại di động, vì vậy Lý Nam chắc là nhân viên của vị Trác đại công tử này.

Trác Chính Dương mỉm cười, gật đầu, ra về ông chủ

"Hôm nay cậu tới làm gì thế?"

Lý Nam đáp

"Tôi xem như là chủ nhà của Đồng Nhan, hôm nay đúng lúc rảnh rồi nên tôi xem có giúp được gì không"

Trác Chính Dương "A" một tiếng, tiếp tục hỏi

"Không tệ, rất có sở trường giúp người"

Đồng Nhan nhìn Trác Chính Dương, trong lòng chợt nảy sinh một ý nghĩ: Anh chàng này đúng là tới góp vui mà.

Lý Nam "Ha ha..." cười hai tiếng

"Ha ha..."

Trác Chính Dương cũng cười, sau đó ngoắc tay gọi Cách Lạp

"Con trai, tới đây..."

Lý Nam không còn cười nổi, nhìn Đồng Nhan, anh ta cảm thấy thật bị ai, mấy hôm trước, Trác tổng đến tìm anh ta đi ăn, anh ta vừa mừng lại vừa lo, ông chủ hỏi anh ta rất nhiều câu hỏi linh tinh, trong đó có hỏi lịch trình hai ngày nghỉ của anh chàng, anh ta đương nhiên kể hết cho ông chủ nghe rồi.

Bây giờ, rõ ràng Trác tổng gọi "cậu bé" kia là "con trai", trong đầu anh nảy ra một suy nghĩ đáng sợ...

Tại sao lại thế này???

"Đúng rồi, tiêu hóa ra là chủ nhà mà Đồng Nhan từng nhắc tới sao?"

Lý Nam gật đầu một cái.

Trác Chính Dương để sách giáo khoa của Cách Lạp sang một bên

"Nhan Nhan gần đây liên tục cáu gắt với tôi, cậu cũng biết mà, phụ nữ khi cãi nhau, luôn cứng đầu, cô ấy không chịu đồng ý ở cùng tôi, cho nên mới..."

Nói đến đây, Trác Chính Dương nở nụ cười, liếc nhìn Đồng Nhan, ánh mắt cung chiêu, dường như thật sự có chuyện như vậy.

Lý Nam có ngu nữa cũng hiểu ý tứ trong lời nói của Trác Chính Dương, phiên dịch lại chính là: Lẽ nào người phụ nữ của tôi mà phải về nhà cậu sao??

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bí Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Đồng Nhan vừa tiễn Lý Nam ra ngoài cửa vừa nói với anh ta lời xin lỗi, Lý Nam xoay người lại liên tục khoát tay với cô

"Không sao không sao, nếu Trác tổng ở đây thì tôi đi trước nhé"

Đồng Nhan

"Thật xin lỗi, để cho anh mất công tới đây"

"Không sao, không sao..."

Nói xong, anh chàng vội rời đi.

Lý Nam đi rồi, Đồng Nhan tới trước mặt Trác Chính Dương, vô cùng bình tĩnh nói

"Nói đi, rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Trác Chính Dương cười cười với cô, sau đó châm ngòi, nói

"Anh biết em không có hứng thú với Lý Nam, nên anh lo lắng cho nhân viên tốt của anh sẽ làm chậm trễ công việc khi ở chỗ em, như vậy đáng tiếc lắm"

Khóe miệng Đồng Nhan khẽ động đậy

"Anh đúng là một ông chủ biết làm tròn bổn phận"

Trác Chính Dương cười, không hề phản đối, coi như đó là chuyện đương nhiên:

"Không có cách nào khác, chuyện tình cảm của nhân viên có thể ảnh hưởng tới thành tích của công ty mà"

"Này, anh đuổi chủ nhà của chúng tôi đi thì chúng tôi ở đâu, chẳng lẽ tôi và Nhan Nhan chuyển tới nhà anh sao?"

Trình Mai Mai bên cạnh tức giận nói.

"Việc này, tuy không hoàn toàn là trách nhiệm của tôi, nhưng tôi đành chịu oan ức một chút vậy"

Trác Chính Dương cười với Đồng Nhan, khuôn mặt cô lúc này đang tối sầm lại

"Lần trước, anh giúp một người làm ở phòng bất động sản, anh ta tặng lại anh căn hộ, anh không thể từ chối được nên căn nhà vẫn để trống, các em dọn vào đó ở đi, anh thấy chỗ đó cách nơi này không xa đâu"

Cách Lạp ôm ngực

"Vô lý"

Trình Mai Mai cười một tiếng

"Tính toán thì chúng tôi cũng cũng chịu uất ức một chút, nhớ là tiện nghi của phòng cho chúng tôi thuê phải tốt nhé"

Trác Chính Dương tươi cười

"Nào dám bắt các cô trả tiền thuê nhà, tôi ăn của các cô nhiều như vậy, đây coi như là tiền com"

Nói đến đây, anh nhìn Đồng Nhan

"Nhan Nhan, vì thế nên tiền com cũng không cần đòi anh nữa, hai chúng ta có qua có lại"

-

Đồ đạc không nhiều lắm, hơn nữa chẳng những Trác Chính Dương đã lắp đặt hết thiết bị trong phòng rồi, mà ngay cả đồ dùng trong nhà, các loại dụng cụ trong bếp cũng đều chuẩn bị đầy đủ, vì vậy đồ đạc phải chuyển rất ít. Nhưng đồ của Trình Mai Mai lại rất nhiều, mấy thứ đồ chơi tình dục của cô nàng bày la liệt khắp nơi, phải tới mấy thùng. Sau khi cô nàng chuyển hết mọi thứ đến nhà mới, lúc kiểm kê đồ đạc, sắc mặt Trác Chính Dương tái đi, rồi anh đỏ mặt, ngồi xuống ghế salon.

Trình Mai Mai hí hóp mắt nhìn Trác Chính Dương nói

"Có muốn tôi tặng mấy thứ miễn phí không?"

Trác Chính Dương cười giễu cợt, nói

"Đời sống tình dục của cô không được như ý sao?"

Nói xong anh đi thẳng vào phòng ngủ

Đồng Nhan đang thu xếp chăn ga, có lẽ vì bận bịu chuyển nhà nên toát mồ hôi, cô cởi áo khoác, bên trong, cô chỉ mặc một chiếc áo len cổ tròn màu đen, tay áo màu xanh nhạt, cổ rất gầy, cơ bản không nhìn ra đâu là thịt, hông của cô rất nhỏ, dường như chỉ cần nhẹ nhàng là có thể ôm chặt.

Ánh mắt Trác Chính Dương dừng lại ở cổ cô, làn da trắng nõn lộ ra bên ngoài, phía trên làn da còn một lớp mồ hôi mỏng rịn ra, tóc mai tinh tế dính trên trán, rồi một giọt mồ hôi rơi xuống...Anh đột nhiên nghĩ đến một câu "Đôi tay tựa cổ mềm, làn da tựa nhựa cây ngưng tụ lại"

Anh cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, trong đầu anh chợt hiện lên hình vẽ nam nữ vừa thấy ở chỗ Trình Mai Mai kia. Chết tiệt! Trong lòng anh nguyên rửa, tự chửi mình một tiếng, sau đó mất tự nhiên, khề ho khan. Đồng Nhan xoay đầu lại, Trác Chính Dương đang dựa ở cửa, sắc mặt hơi ửng đỏ, thấy cô quay lại anh cười cười

"Anh đến xem...có gì cần giúp một tay không?"

Đồng Nhan suy nghĩ một chút

"Đến giúp em lồng vỏ chăn bông đi..."

Trác Chính Dương hơi ngần người ra, sau đó đi tới, học theo bộ dạng của cô, đem ruột chăn bông nhét vào vỏ, tay chân anh có phần lúng túng, anh lớn như vậy, đây là lần đầu tiên lồng chăn bông, chăn mềm mại cảm trên tay, vỏ chăn tỏa ra hương thơm dễ chịu, mùi vị bột giặt kết hợp với vị của nắng tạo ra mùi thơm thanh khiết ấy.

Đồng Nhan liếc nhìn anh

"Thật ngốc, ngay cả việc này cũng không biết"

Sau đó cầm lấy góc chăn bông trên tay anh, thành thạo nhét vào vỏ chăn, sau đó đem góc chăn vừa nhét vào đưa cho anh

"Cầm giúp em"

Trác Chính Dương cười cầm lấy góc chăn, anh cười tới mức cơ bắp ê ẩm, khóe mắt nhắm lại

"Nhan Nhan. mấy năm này em thật sự sống không tốt sao?"

Anh chưa từng hỏi cô vấn đề này, từ khi tình cờ gặp cô ở sân bay, trong lòng anh đã hiểu rõ, sau đó anh tìm người điều tra qua cuộc sống của cô ở Mỹ, sự thật ngoài dự đoán của anh, anh không thể nào tưởng tượng nổi, trước đây, cô giống như một nàng công chúa. Vậy mà bây giờ, phải vất vả nuôi nấng một đứa con trai, tự mình trang trải cuộc sống ở Mỹ.

Anh hận mình, hận mình tại sao không gặp được cô sớm hơn, cũng hận ông trời sớm nắng chiều mưa trêu đùa. Nhưng anh không có can đảm hỏi cô sống thế nào, thậm chí anh cũng không dám giúp cô nhiều, anh cẩn thận từng li từng tí ở bên cạnh cô, từ từ tìm lại không khí thoải mái, thanh thản khi hai người ở cùng nhau lúc xưa, anh sợ vượt qua giới hạn, anh sợ sẽ dọa cô sợ hãi, anh sợ một ngày nào đó cô sẽ gạt anh ra khỏi thế giới của mình.

Đồng Nhan ngừng đầu nhìn anh, mặt hơi ngẩn ra, sau đó nở nụ cười

"Cũng không tồi, dù sao mọi chuyện cũng qua rồi, giờ em nghĩ lại thì thấy thật ra cũng chẳng có gì to tát"

Thật ra không có gì to tát, có đôi khi ở thời điểm đối mặt với với gian khổ, cô có thể cảm giác mình chắc chắn không chịu đựng nổi, nhưng khi đã vượt qua được, suy nghĩ cẩn thận lại thì hóa ra cũng chẳng có gì, bởi vì những người yêu thương vẫn ở bên cạnh cô. Khi ở Mỹ, lúc cô tỉnh lại ở bệnh viện, Cách Lạp của cô vẫn ở bên cạnh cô, nó kéo tay cô

"Mẹ, chỉ cần là Cách Lạp ở bên cạnh mẹ, mẹ con mình sẽ không sợ gì cả, bởi vì Cách Lạp có mẹ ở bên, Cách Lạp thực sự không sợ điều gì nữa"

Trác Chính Dương đưa tay xoa xoa tóc cô, không tiếp tục đề tài này nữa

"Tối mai anh tới đón em, anh cùng em tham gia tiệc mừng của công ty"

Anh dùng một chút

"Không cần chuẩn bị quần áo, anh sẽ giúp em chọn"

"Trác Chính Dương..."

Đồng Nhan cau mày

"Đàn ông bị ối ở công ty em quá nhiều, giống như trước đây anh đã giúp em đuổi đi mấy con ruồi, đương nhiên em không cần cảm ơn anh, làm cơm tối ngon cho anh là được"

Khóe miệng Đồng Nhan khẽ nhếch

"Em cho rằng anh là bị ối nhất đấy"

Trác Chính Dương tủm tỉm cười

"Có muốn anh thực sự bị ối một lần cho em xem không?"

Đồng Nhan

"Nghĩ xa quá đấy, anh cút đi cho em"

-

Hôm sau, Trác Chính Dương quả nhiên gọi người đưa quần áo tới, một bộ âu phục màu kem, sạch sẽ và sang trọng sang trọng phối hợp với nét kín đáo làm tôn lên nét phong tình của người phụ nữ.

Cách Lạp nằm trên giường chống đầu nhìn cô

"Trông mẹ bây giờ cũng giống một mỹ nhân đấy, cho dù đã sinh con rồi nhưng vóc người mẹ cũng không bị ảnh hưởng mấy"

"Con biết cách thưởng thức mỹ nữ sao?"

Đồng Nhan hỏi Cách Lạp

Cách Lạp suy nghĩ một lúc rồi đáp

"Đương nhiên có thể, thực ra con vẫn đương đôi thích mỹ nữ phương Đông hơn mấy cô nàng tóc vàng mắt xanh ngoại quốc, nhưng con cũng không quá chú ý tới mấy cô gái đẹp đâu"

Đồng Nhan

"Về phòng luyện chữ cho mẹ"

Cách Lạp bị thương nói

"Mẹ và ba Trác Chính Dương đi ra ngoài hẹn hò, con lại phải ở nhà luyện chữ, thật không công bằng mà "

"Hẹn hò, ai nói với con thế?"

"Ba Trác Chính Dương"

"..."

-

Dưới sự hướng dẫn của người phục vụ, xe dừng ở chỗ nơi chuyên đỗ xe, Trác Chính Dương ở trên xe xoay đầu nói với Đồng Nhan

"Thật đã xem thường công ty của em, ăn mừng thôi mà có thể làm tại Cảnh Tâm Viên này, xem ra là mời đại nhân vật nào tới đúng không"

Giọng anh tùy ý, khóe miệng hơi nhếch lên, tâm tình có vẻ không tệ.

Đồng Nhan cười cười,

" Trác thiếu có thể tới tham dự liên hoan công ty chúng tôi đương nhiên phải long trọng một chút"

Trác Chính Dương khẽ cười một tiếng

"Thôi đi, Đồng Nhan em hận không thể đem anh giấu đi, làm sao có thể để cho một đám người kia biết được anh là ai"

Đồng Nhan

"Anh cũng không phải là cô gái đáng yêu, em giấu anh làm cái gì?"

Trác Chính Dương cả người bỗng nghiêng về phía cô, một nửa khuôn mặt cô bị bóng dáng của anh che khuất, không khí mập mờ khi anh ghé sát lại bên cô ở trong bóng đêm khiến Đồng Nhan hơi nheo mắt lại, nhìn anh.

Mặt Trác Chính Dương cách cô rất gần, hơi thở của anh phả vào mặt cô, hơi nóng làm mặt cô cũng có một chút nóng, một chút ngứa.

Đồng Nhan mắt tự nhiên, hơi quay mặt qua chỗ khác. Sau đó anh xoay đầu,, cười xì một tiếng

"Không cần khăn trương thế, chẳng qua nhìn xem em có trang điểm hay không thôi"

Đồng Nhan khẽ động khóe miệng

"Anh thật nhàm chán"

Trác Chính Dương cười cười

"Ha ha, đi thôi, thật tò mò rốt cuộc là mời những đại nhân vật nào..."

Cảnh Tâm Viên được coi là nơi mời com tốt nhất thành phố A, nghe nói nó từng là một cái dinh thự được sửa sang lại, tất cả đầu bếp đều đạt tiêu chuẩn quốc tế, những món lớn như Mãn Hán Toàn Tích, đến món nhỏ như com rang Dương Châu đều có thể đạt tới mùi vị rất đặc biệt, luôn đứng đầu, mà ông chủ nhỏ phía sau Cảnh Tâm Viên chính là Trác đại thiếu bên cạnh cô đây.

Trác Chính Dương sau khi xuống xe liền dắt tay cô

"Vì phải giúp em đuổi ruồi nên phải giở bộ giống một chút."

Đồng Nhan nhìn anh

"Anh nghĩ...thật chu đáo"

Trác Chính Dương cười cười, loi kéo tay của cô kéo tới một gian ghé lô.

*Ghé lô: ghé ngồi thiết kế đặc biệt trong kịch trường, một gian có vài chỗ ngồi.

-

"Nhắc Tảo Tháo thì Tảo Tháo đến. Tần tổng, ngài xem Đồng tiểu thư không phải đã tới sao..."

Lương Tuấn Siêu thấy có người đẩy cửa bước vào liền cười nói với Tần Nhiên, nhưng không chờ anh ta nói hết, sắc mặt của Tần Nhiên đã thay đổi, Lương Tuấn Siêu nhìn về phía cửa, xoắn xuýt nở nụ cười

"Trác thiếu..."

Trác Chính Dương dắt tay Đồng Nhan, nhoen miệng cười sáng lạn

"Tuy đã nghe Nhan Nhan nói, đây là liên hoan nội bộ của công ty nhưng liên hoan như vậy có thể dắt theo người nhà chứ, cho nên tôi liền đi theo Nhan Nhan tới, mọi người sẽ không để ý chứ?"

Trác Chính Dương nhấn mạnh hai chữ "người nhà", biểu cảm trên mặt tràn đầy ánh sáng, giống như chuyện này là sự thật vậy.

Lương quản lý cười

"Trác thiếu hạ cố đến là vinh hạnh của chúng tôi, là vinh hạnh của chúng tôi"

Đồng Nhan nhìn người phía trong gian ghé lô, không nhiều người lắm, cơ bản chỉ mời nhân viên quan trọng trong công ty, Lý Mạt Ly cũng ngồi ở một góc, mà phó tổng Lý Ngôn ngồi cạnh cô ảm có lẽ cô à theo chân Lý Ngôn mà tới. Ông chủ công ty cô thể nhưng lại không tới, ông chủ không hề để tâm tới công chuyện của công ty này, đem mọi việc ủy thác cho Lý Ngôn xử lý.

Trác Chính Dương lôi kéo Đồng Nhan đi tới, cẩn thận kéo ghế cho cô, sau đó chính mình cũng ngồi xuống, chợt anh ngẩng đầu nhìn Tần Nhiên ngồi đối diện nở nụ cười

"Hóa ra là Tần tổng cũng ở đây, thật là vừa khéo.."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bí Kịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26

Trác Chính Dương lôi kéo Đồng Nhan đi vào, cẩn thận kéo ghế cho cô, sau đó chính mình cũng ngồi xuống, bỗng nhiên anh ngẩng đầu nhìn Tần Nhiên ngồi đối diện, cười

"Hóa ra là Tần tổng cũng ở đây, thật khéo..."

Tần Nhiên nhìn lại, đôi mắt lạnh nhạt liếc qua bọn họ, môi hơi mấp máy

"Trác thiếu có thể tới, tôi cũng cảm thấy thật khéo"

Trác Chính Dương cười ha ha

"Không có cách nào khác, tôi phải trông chừng cô nàng này"

Cô nàng này, khỏi cần nghĩ cũng biết là chỉ người nào, Đồng Nhan cố duy trì nụ cười khô khan, cô nhìn Trác Chính Dương cười.

Tần Nhiên cười ra tiếng

"Thứ lỗi cho tôi luôn sợ sốt, không biết Trác thiếu và cô Đồng..."

Tần Nhiên không nói hết mà nhìn về phía Đồng Nhan

"Cô Đồng, không biết Tần mỗi lúc nào có thể uống một chén rượu mừng của hai người"

Đồng Nhan mỉm cười, liếc nhìn Tần Nhiên

"Làm phiền Tần tổng rồi, nếu ngày nào đó gần đây tôi cùng Chính Dương có chuyện vui, nhất định sẽ mời Tần tổng và Cô Tổng tới uống chén rượu mừng, nhưng có điều..."

Đồng Nhan cười khẽ

"Miễn là Tần tổng không sợ người khác nói ra nói vào là được rồi. Tôi nghĩ, với quan hệ của tôi và anh, chồng cũ đi tham dự hôn lễ của vợ cũ, dường như khiến người khác rất khó hiểu, cho nên Tần tổng không nên lo là, không cần thận một chút, bị người ta bàn tán thì thật không dễ nghe"

Cô vừa dứt lời, cả khu ghế lộ lập tức yên tĩnh lại, mọi người đưa mắt nhìn nhau, không khí bỗng trở nên ngột ngạt. Sau đó không biết người nào lại khẽ cười, Đồng Nhan nhìn về phía Trác Chính Dương, anh vui vẻ than thở nói với cô

"Muốn ăn món gì, anh gấp cho em"

Đồng Nhan nhìn cao lương mỹ vị trên bàn ăn, không có một chút hứng thú nào, cô nhìn Trác Chính Dương cười

"Tự em gấp được, cũng không phải trẻ con mà"

"Em có đôi khi không khác gì trẻ con"

Trác Chính Dương vừa nói vừa gấp một miếng bánh vây cá mập vào trong chén vàng của cô

"Em trước đây rất thích ăn món này, nếm thử xem mùi vị có giống lúc trước không..."

Đồng Nhan nghe lời Trác Chính Dương, nếm thử, lập tức miệng tràn đầy hương vị, cảm giác rất tốt, hơn nữa không hề bị dính răng. Mùi vị quen thuộc khiến cô chợt nhớ tới hồi nhỏ ăn vây cá mập, bởi vì cô thích nên đi Lý nhà cô sau khi cô tan học đều làm món bánh điểm tâm này. Khi cha ở phòng khách đọc báo, thấy cô vào, liền thân nhiên cười với cô

"Nhan nhan đã về rồi hả, đói bụng chưa, nếu đói thì đến nhà bếp ăn bánh điểm tâm đi"

Khóe miệng Tần Nhiên mang theo ý cười, tâm tình không hề bị ảnh hưởng bởi lời nói vừa rồi của Đồng Nhan, anh luôn có loại bản lãnh này, có thể đem những cảm xúc trong lòng che giấu rất tốt, cho dù hiện tại anh có độ kỵ đến điên cuồng nhưng anh vẫn như cũ có thể nói cười vui vẻ với người bên cạnh. Tầm mắt anh lơ đãng rơi vào món bánh điểm tâm trong bát cô, anh biết loại bánh này, có điều chưa từng ăn qua, anh không thích loại đồ ăn dinh dính này. Nhưng sau khi cô đi, anh từng gọi đầu bếp làm loại bánh này. Chợt có ý nghĩ không tốt, phải chăng anh đang uống rượu độc giải khát trong tiềm thức của mình - anh cho phép bản thân làm chuyện điên rồ giống như để thỏa nỗi nhớ mong một người.

*Uống rượu độc giải khát: giải quyết khó khăn trước mắt mà không tính đến hậu quả sau này.

"Lần này chúng ta có thể cùng Tần thị hợp tác, không thể thiếu công lao của Đồng tiểu thư, cho nên tôi đại diện Vĩ Đạt mời cô một ly"

Lương quản lý cười híp mắt nói với Đồng Nhan

Đồng Nhan giờ ly rượu lên, cụng ly cùng anh ta

"Lương quản lý khách khí rồi"

"Ly này tôi thay Nhan Nhan uống"

Trác Chính Dương tiếp lấy ly rượu trong tay cô, cười với mọi người sau đó uống một hơi cạn ly.

Đồng Nhan cau mày nhìn anh

"Dạ dày anh không tốt, khoe khoang cái gì"

Cô nhớ có một lần hỏi Trác Chính Dương còn học đại học, anh uống rượu xong liền bị xuất huyết dạ dày, dù sao giờ anh cũng không chăm sóc tốt dạ dày của mình nên dạ dày của anh vô cùng không tốt.

Trác Chính Dương cười với cô

"Nhan Nhan, em yên tâm đi"

Giọng anh vui đùa, trong mắt lóe lên ánh sáng.

Đồng Nhan thản nhiên nói

"Em chỉ sợ anh say rượu mà lái xe thôi"

Trác Chính Dương cười vô cùng mờ ám

"Không sao, có em ở đây, anh không say được đâu"

"Ha ha, Trác thiếu và Đồng tiểu thư tình cảm thật tốt"

Một vị cán bộ cao cấp của công ty nói với bọn họ.

"Quan hệ của chúng tôi vẫn luôn tốt"

Trác Chính Dương cười đáp, sau đó hết sức tự nhiên gấp giúp cô một miếng bánh phù dung vào bát.

"Hiếm khi Trác thiếu có thể tới tụ họp ở công ty chúng tôi, tôi mời ngài"

Lý Mạt Ly chợt giờ ly rượu lên, cười với Trác Chính Dương

"Không biết Trác thiếu có thể cho tôi ít mặt mũi hay không"

Trác Chính Dương lạnh nhạt nhìn qua Lý Mạt Ly, khóe miệng nhếch lên

"Ha ha, tôi không muốn cho cô mặt mũi..."

Sắc mặt Lý Mạt Ly biến đổi, nụ cười như hoa vừa hé ra lập tức ngưng ngừng mở miệng nói

"Trác thiếu...ngài thật biết nói đùa"

Trác Chính Dương cười, phớt lờ cô ta. Đồng Nhan cúi đầu ăn, trong lòng rất thỏa mãn vì Lý Mạt Ly bị Trác Chính Dương làm cho bẽ mặt. Cô chợt phát hiện mình cũng thật hẹp hòi, giống như có một số việc đối với một số người, cô có thể giả bộ với bọn họ vì trong công việc cô kiêng nể rất nhiều, nhưng trong lòng cô khó mà độ lượng được giống như vẻ bề ngoài. Có thể nói là một người mang thù nhưng không dám báo, cô hèn nhát đến bản thân mình cũng tự coi thường.

-

Bầu không khí bữa cơm tối lần này bề ngoài cũng không tốt như lần trước. Lần trước, mọi người có thể giả bộ ngu ngốc một chút, thực hiện tốt bề ngoài giả tạo này, ai cũng tự biết lấy. Nhưng lần này, có một số việc đã được công khai tại bàn tiệc, hơn nữa hai người trong cuộc đều ngồi đây, mặc kệ nói gì thì trong đầu đều phải cân nhắc kỹ lưỡng, hướng hồ Trác Chính Dương và Tần Nhiên đều không phải người mà bọn họ có khả năng đắc tội, bọn họ dù chỉ là công ty nhỏ nhưng đối với đại nhân vật của thành phố A cũng phân biệt được, toàn là người bọn họ không đắc tội nổi.

Mà bây giờ lại là cái tình huống gì đây chứ. ngay cả vai chính biểu hiện đều thật dửng dưng, còn bọn họ trong lòng đều xoắn xuýt lại.

"Nghe nói Trác gia có ý định kết thông gia cùng Lam gia?"

Tần Nhiên chợt mở miệng nói, lời của anh lạnh nhạt, chuyện chẳng liên quan mấy nhưng anh cố tình đem chuyện này vạch trần ra.

Trác Chính Dương sững sờ một chút sau đó cười ra tiếng

"Tần tổng nghe được tạp chí bát quái nào nói vậy?"

Tần Nhiên cười nhạt

"Không sao, Trác thiếu không cần để ý, tôi chẳng qua là nghe đồn thể thôi"

Trác Chính Dương nhìn Tần Nhiên, nét mặt lười biếng, khoe miệng giễu cợt

"Trước đây tôi nghe Hà phu nhân nói Cô Tổng có vẻ có tin vui, không có gì thay đổi, Tần tổng năm nay có thể cùng Tổng gia tiểu thư kết hôn chứ?"

Đồng Nhan ngẩng đầu, liếc nhìn Tần Nhiên, mặt của anh bỗng nhiên lạnh xuống

"Anh...không nên nói lung tung!"

Trác Chính Dương cười ha ha

"Xin lỗi, nhanh mồm nhanh miệng quá, không cần thận ảnh hưởng tới danh dự của Cô Tổng, khiến Tần tổng tức giận rồi"

Nói đến đây, anh dừng lại

"Có điều hai người đã đính hôn rồi, dù chưa nhập sổ đỏ nhưng cũng là người lớn cả rồi, còn để ý chuyện này làm gì, mọi người nói đúng không?"

"Đúng vậy..."

Có mấy người phụ họa, nhưng lúc để ý tới sắc mặt của Tần Nhiên thì liền ngừng lại, biến thành ho khan.

Đồng Nhan thực sự không chịu nổi nữa, hôm nay đến kỳ kinh nguyệt của cô, tâm tình vốn chịu ảnh hưởng, hơn nữa bây giờ bị hai người đàn ông này nói qua nói lại, đầu óc và bụng đều vô cùng khó chịu.

"Sắc mặt cô Đồng có vẻ không được tốt"

Lý Mạt Ly không chịu đứng ngoài xem trò vui, mở miệng nói, mang theo ý cười.

Trác Chính Dương nhìn cô, nắm tay cô, suy nghĩ một chút

"Xin lỗi, Nhan Nhan hơi khó chịu, chúng tôi đi trước, lần sau có cơ hội chúng tôi mời khách"

"Trác thiếu khách khí rồi"

Lý Mạt Ly cười nói

"Nếu Tiểu Nhan khó chịu thì nên về nghỉ ngơi sớm một chút"

"Ừ"

Trác Chính Dương đứng lên

"Nhan Nhan đi thôi"

-

Trác Chính Dương kéo Đồng Nhan đi một mạch ra khỏi gian ghé lô, bên ngoài gió mát làm tóc cô hơi rối, cô cảm thấy hơi lạnh. Trác Chính Dương đi rất nhanh, cô theo không kịp bước chân của anh, bước chân của cô hơi lộn xộn. Đột nhiên, Trác Chính Dương dừng bước, cô loạng choạng tiến lên, đụng phải lưng của anh, đau điếng.

Trác Chính Dương xoay người lại

"Đồng Nhan, nhìn thấy anh ta, em vẫn không thoải mái sao?"

Cô hơi thất thần

"Không phải bởi vì anh ta"

"Vậy tại sao, em nói đi"

"Em...cái đó tới, rất khó chịu..."

Anh cười lạnh một tiếng, mãi sau mới nói

"Hôm nay em khiến anh rất thất vọng..."

Đồng Nhan ngẩng đầu nhìn anh, nở nụ cười

"Thất vọng gì, không phải anh vẫn hy vọng gì nơi em chứ?"

Giọng cô tràn đầy châm biếm

"Hôm nay anh giúp em diễn kịch cho bọn họ xem, có thể đứng ở góc độ của anh, em cần phải cảm ơn anh, anh giúp em nói ra những lời buồn nôn ấy, nhưng nếu như anh đứng ở góc độ của em mà nghĩ, sau này em phải làm sao để có thể tiếp tục làm việc tại công ty, em cần công việc, em phải nuôi sống bản thân, em phải nuôi Cách Lập...Em phải cho Cách Lập một cuộc sống đầy đủ, em..."

Cô nói xong, có phần kích động, giọng hơi gấp gáp, giống như một người cố gắng tranh cãi, mỗi một câu của cô đều làm anh khó chịu tận xương tủy.

"Anh nuôi em..."

"Gi cơ..."

Giọng của cô nhàn nhạt, bởi vì tiếng gió thổi nên cô không nghe hết, nhưng cũng nghe rõ ràng ý tứ trong đó, anh bất chợt nói ra câu này khiến cô trở nên lúng túng.

"Anh nói, anh nuôi em"

Anh nhún mạnh, ánh mắt nhìn cô tha thiết

"Nhan Nhan, em không nên giả ngốc với anh nữa, vì em thích giả vờ, được, anh sẽ phối hợp với em, nhưng anh đã giả vờ ngây ngốc nhiều năm rồi, nếu anh tiếp tục anh nhất định sẽ phát điên. Cái gì gọi là thanh mai trúc mã, anh trai, em gái? Trác Chính Dương anh không cần, anh chỉ muốn em là người phụ nữ của anh"

Anh nói xong, nhìn cô, đồng tử mắt anh rất sáng, rất đen, giống như Tần Nhiên vậy, bọn họ đều có một đôi mắt rất đẹp, một người có đôi mắt lạnh nhạt, một người có đôi mắt không hề câu nệ điều gì.

Đôi mắt đẹp của anh giờ phút này cứ như vậy ngơ ngẩn nhìn cô, đôi mắt ấy vô cùng nghiêm túc khiến người ta không thể xem nhẹ. Đồng Nhan chợt bị sự nghiêm túc của anh làm cho sợ hãi, cô nói

"Nếu anh đang nói đùa thì ngừng lại đi, trò đùa này không vui, nếu là nghiêm túc cũng ngừng lại đi..."

Cô cười nhạt

"Hai chúng ta không hợp"

Tay của anh đặt trên bả vai cô, gắt gao nắm chặt

"Không thích hợp? Em mơ tưởng có thể dùng những lời này đuổi anh đi?"

"Trác Chính Dương..."

Cô nhíu mày.

"Huống hồ, hai chúng ta không có gì là không thích hợp cả, nếu không, em đưa hộ khẩu của em cho anh, ngày mai anh lập tức đi làm giấy đăng ký kết hôn"

Trong mắt anh lóe lên, con ngươi sáng lạng, cứ nhìn cô như vậy, không buông tha từng biểu cảm nào trên mặt cô

"Ngay cả luật pháp cũng cho phép chúng ta kết hôn, từ không thích hợp này của em ở đâu ra?"

"Anh đừng náo loạn..."

Sắc mặt cô lạnh xuống, dừng một chút cô nói

"Em với anh không giống nhau, em không làm được..."

Anh cười

"Vậy thế nào mới tốt, Đồng Nhan, anh đã không thể dừng lại được nữa rồi"

Nét mặt Trác Chính Dương vô cùng lãnh đạm, chợt anh nắm bả vai cô kéo cô về phía trước, đối diện mặt anh, sau đó hung hăng hôn lên môi cô. Anh dùng tay kia nắm cằm của cô, cố gắng dùng sức khiến cô đau mà phải mở miệng, chỉ cần thế lưỡi anh liền xông thẳng vào khoang miệng của cô.

Cô cố gắng đẩy anh ra, đáng tiếc sức của cô đánh không lại, cô dùng chân ra sức đạp bấp chân anh, có điều anh không dừng lại, lưỡi anh tùy ý xâm lược, càn quét miệng cô.

Trong miệng anh vương vấn mùi rượu, tuy không nồng nhưng vẫn quấn lấy hơi thở của cô, cô không hề thích mùi vị này, thậm chí hơi cảm thấy chán ghét.

Mãi lâu sau, anh rút cục hơi buông cô ra, gạt đi giọt lệ trên khóe mắt cô

"Đồng Nhan, đừng tưởng anh sẽ nhường em mãi, lúc này anh sẽ không nhường em nữa, anh sẽ theo đuổi em, em đồng ý cũng tốt, không đồng ý cũng không sao,

anh đã xác định mình là ba của Cách Lạp rồi"

-

Tần Nhiên dựa vào cây cột chạm khắc hoa văn, hơi nhắm mắt lại, trong lòng buồn bực vô cùng, anh móc từ trong túi ra một điều thuốc, sau đó thành thạo châm lửa, anh hít một hơi thật sâu, khói từ mũi, miệng của anh xông ra, vì anh hút một hơi mạnh nên anh bị sặc, khê ho khan. Không tiếp tục hút nữa, anh nghiêng người dập tàn thuốc.

Anh so đo gì chứ, năm ấy anh không phải đã lựa chọn sao? Bây giờ anh làm gì còn tư cách mà so đo? Anh chưa bao giờ là người thích chịu thua, cho nên anh không hề hối hận bất cứ chuyện gì đã làm, anh luôn lựa chọn phương án có lợi với mình nhất, giống như 5 năm trước, anh công phu sắp xếp mọi chuyện để bảo thủ, vì thế anh chỉ có thể buông tay cô.

Buông tay cô không phải rất tốt sao? Cô gái kia rất phiền phức, vừa ngốc lại vừa không khéo léo, buông tay cũng tốt, nếu không khi ở cùng cô, anh không còn là chính mình nữa.

Tần Nhiên cười khổ một tiếng, đi ra ngoài cửa, đứng bên ngoài xe.

"Về thôi..."

Anh nói với tài xế, giọng mệt mỏi

"...Nhà nào ạ"

Tài xế là một chàng trai trẻ tuổi, anh chàng vô cùng thích Tần tổng của bọn họ, anh ta sùng bái những người đàn ông thành công, mà Tần Nhiên không thể nghi ngờ là người đàn ông vô cùng xuất sắc, vô cùng thành công.

Tần Nhiên trầm mặc

"Nhà cũ..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bí Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Tửu lượng của anh rất tốt, nhưng hôm nay uống được vài ly anh đã cảm thấy đầu óc có phần quay cuồng, anh dùng khớp xương ngón trở day day ở huyệt Thái dương một lúc.

"Tần tổng, Cô Tổng vừa gọi điện cho ngài, nhắc ngài không được quên uống thuốc, đau đầu dù chỉ là bệnh nhỏ nhưng cũng phải nghiêm túc điều trị"

Anh chàng tài xế trẻ hơi do dự, nói.

Anh chàng biết rõ Tần tổng không thích bọn họ nhắc tới Cô Tổng trước mặt ngài, nhất là mấy hôm nay. Lúc Tần tổng xuất phát tối nay, tâm trạng không đến nỗi tệ, nhưng bây giờ chắc chắn tâm trạng vô cùng không tốt. Cho nên lúc cậu tài xế đề cập tới Cô Tổng, trong lòng cứ thấp thỏm không yên.

"Ừ"

Tần Nhiên khẽ đáp, hồi lâu, anh mới nói thêm một câu

"Bên phía Tổng Hà Kiến có tin tức gì không?"

"Ông ấy hi vọng ngài và Cô Tổng nhanh chóng kết hôn một chút"

"Kết hôn?"

Tần Nhiên hừ lạnh một tiếng, âm sắc của anh vang lên trong không gian yên tĩnh trong xe lộ ra vẻ rất lạnh lùng

"Ông ta không chờ nổi sao..."

Anh chàng tài xế cười một tiếng, cố gắng khiến bầu không khí thoải mái lên

"Năm nay hoa mai trên núi Uyên Ương nở rất đẹp, nếu Tần tổng có hứng thú có thể đi xem"

"Uyên ương sơn, thật không?"

"Đúng vậy, hoa nở rất đẹp, rất nhiều đôi tình nhân đều đến đó du ngoạn. Tần tổng cũng có thể đưa Cô Tổng đi cùng, Cô Tổng chắc chắn sẽ rất vui"

Tần Nhiên trầm mặc, không trả lời cậu tài xế, ngả người dựa vào ghế xe, nhẹ nhàng nhắm mắt.

"Tần Nhiên, anh xem, cả một mảng lớn đều là cây hoa mai, khi mùa đông tới nhất định sẽ nở rộ, đến lúc đó chúng ta tới xem nhé"

"Em thích hoa mai?"

"Ha ha, em chỉ thích người cùng đi ngắm hoa mai với em"

"..."

-

Xe dừng trước khu nhà cũ, anh chàng tài xế trẻ tuổi xuống xe mở cửa xe cho Tần Nhiên

"Tôi đã gọi điện cho phu nhân rồi, bà ấy đã biết hôm nay ngài về"

Khu nhà Tần gia xây dựng theo phong cách châu Âu những năm 60, trước đây thành phố quy hoạch, tân trang lại nhưng có điều mấy năm nay không biết vì sao nơi này vẫn không trùng tu.

"Ừ"

Tần Nhiên đi thẳng về phía phòng khách.

"Cậu đã trở về"

Bà giúp việc đứng ở cửa nhận lấy áo khoác ngoài của Tần Nhiên, cung kính nói.

Tần Nhiên gật đầu, sau đó hỏi

"Mẫu thân tôi đâu?"

Bà ngoại anh là con nhà quan cho nên mẹ anh từ bé đã là một tiểu thư khuê các tiêu chuẩn, từ nhỏ bà đã giáo dục anh theo cách truyền thống, từ bé anh đã kính trọng gọi bà là Mẫu Thân chứ không phải là Mẹ. Có điều người phụ nữ kia lúc còn là con dâu nhà anh thích gọi bà là "Mẹ"

Mẹ anh không thích cô ấy bởi vì cô là con gái Đồng Cường Quốc, nhưng cô lúc nào cũng hao hết tâm tư đi lấy lòng mẹ, không bao giờ cô vì chuyện bà lạnh nhạt với mình mà cảm thấy ừ rừ.

"Mẹ hình như không thích em, nhưng không sao, em nhất định khiến mẹ thích em"

-

Tần Nhiên đi vào trong phòng khách, sau đó ngồi xuống trước mặt một vị phu nhân

“Mẹ”

Phu nhân nhìn rất đẹp, bà mặc một bộ sườn xám màu trắng dài, khoác một cái áo lông chồn, trên cổ đeo một chuỗi dây chuyền ngọc trai trắng muốt. Bà chăm sóc nhan sắc khá tốt, dáng vẻ vẫn còn rất thướt tha. Nhưng nơi khóe mắt mờ hồ lộ ra nếp nhăn của năm tháng, đôi mắt phượng của bà rất đẹp, rất nổi bật, đôi mắt đẹp của Tần Nhiên chắc chắn được di truyền từ bà.

"Lâu rồi con không về nhà nhỉ?"

Bà Tần cười hỏi, giọng mềm mỏng.

Khóe miệng Tần Nhiên khẽ mấp máy, coi như ngầm xác nhận.

"Thanh niên trẻ các anh đều làm việc bán mạng, không chú ý nghỉ ngơi gì cả"

Tần Nhiên cười khẽ vài tiếng. Bà Tần cười có vẻ không được tự nhiên, bà dừng lại rồi nói

"Đúng rồi, đứa bé Tử Khâm kia tới tìm con, nó đang đợi con trên lầu đấy"

Khóe miệng Tần Nhiên nhếch lên, im lặng

"Mẹ và ông Tổng đã bàn bạc qua, có lẽ nên tổ chức hôn sự của các con sớm hơn đi, Tử Khâm đã có cốt nhục của Tần gia chúng ta, việc này không thể kéo dài nữa"

Bà Tần thản nhiên nói

"Mang thai?"

Tần Nhiên khẽ cười

"Mẹ tin sao?"

Bà Tần ngăn ra, dừng một chút, mặt không dỗi sắc

"Cho dù chưa mang thai, quan hệ của con với Tử Khâm cũng không thể kéo dài nữa"

Tần Nhiên đứng lên

"Mẹ nghỉ ngơi đi, con lên tầng đã"

"Nhiên nhi..."

Bà Tần gọi anh lại

"Chẳng lẽ bây giờ con vẫn còn nhớ người phụ nữ kia?"

Tần Nhiên dừng bước, cười nhẹ

"Chuyện này không phiền mẹ phải bận tâm"

"Nghe nói cô ta về rồi?"

Bà Tần suy nghĩ một chút hỏi

"Còn dẫn theo một đứa trẻ?"

Tần Nhiên xoay người lại, nhìn bà

"Mẹ điều tra cô ấy?"

Sắc mặt bà Tần tái đi, bà không trả lời câu hỏi của Tần Nhiên

"Đứa bé kia nếu là của Tần gia, nhất định phải đưa về, nếu không phải, chỉ có thể nói lựa chọn năm xưa của con vô cùng chính xác"

Tần Nhiên hơi dựa vào tường, trên đầu anh là chiếc đèn đồng xanh, ánh sáng vừa lúc hắt lên một bên mặt, so với nửa mặt không bị chiếu, trông tối sầm hẳn đi vài phần.

Giọng anh lạnh lẽo

"Đứa bé kia có một nửa dòng máu của kẻ thù, mẹ không căm ghét sao?"

Bà Tần

"Không có gì khiến mẹ phải căm ghét cả, mẹ tuy không thích trẻ con, nhưng trên người nó cũng chảy dòng máu của Tần gia, chỉ với điều này thì không thể để nó ở bên ngoài được"

"Đừng đi làm phiền cô ấy"

Ánh mắt Tần Nhiên nhìn thẳng vào mặt bà, khẽ nói

"Nếu không mẹ vĩnh viễn không có được điều mẹ muốn"

Nói xong, anh đi lên tầng.

-

Anh đẩy cửa phòng, giật mình khi thấy người phụ nữ ngồi bên mép giường

"Nếu tôi ở lại đây thì đi tìm thím Lý, bà ấy sẽ chuẩn bị phòng cho em, nếu về thì tìm chú Hà, chú ấy sẽ đưa em về"

Tổng Tử Khâm dường như không nghe thấy lời nói của Tần Nhiên, cô cười

"Em chờ anh lâu rồi, đứng rồi, em hâm một nồi nước nóng, giờ em đi lấy cho anh"

"Tần Nhiên, tôi anh về muộn, em phần cơm cho anh, anh đi ăn nhanh đi, ăn xong nhớ bỏ bát vào trong bồn rửa nhé"

Tần Nhiên khẽ lắc đầu, gạt bóng hình người con gái ấy qua một bên.

Anh nhàu mày nhìn Tổng Tử Khâm

"Em ra ngoài đi"

Tổng Tử Khâm đi về phía anh

"Sao vậy, lại đau đầu sao? Em đi lấy thuốc cho anh"

"Không cần"

Tần Nhiên lạnh lùng từ chối

Tổng Tử Khâm cười, sau đó vòng tay ôm hông anh, vùi đầu trước ngực anh

"Tần Nhiên, năm nay chúng ta kết hôn đi, bác gái đã giục em nhiều lần rồi, hy vọng em mau chóng sinh cho bà một đứa cháu trai mập mạp..."

Mãi lâu, trên đầu cô mới truyền tới một giọng nói lạnh nhạt, mỉa mai

"Không phải em nói với họ, em đã mang thai rồi sao?"

Cơ thể Tổng Tử Khâm cứng đờ, ngẩng đầu nhìn Tần Nhiên

"Em..."

"Anh không nghĩ là em ngu xuẩn đến thế, có điều việc em làm lần này đúng là quá ngu xuẩn"

"Tần Nhiên, em chỉ là muốn..."

"Anh ghét nhất là bị người khác ép buộc, em cho rằng Tổng Hà Kiến ép anh gặt gạo như vậy thì anh sẽ cưới em sao? Tổng Tử Khâm, đừng quá ngây thơ"

Nét mặt Tổng Tử Khâm tái nhợt, trên người cô mặc bộ đồ ngủ hình con gấu, tóc uốn quăn nay đã duỗi thẳng, thả trên vai, ánh mắt của cô vốn to, bây giờ lại không hề có chút thần thái, cô cắn chặt môi

"Tần Nhiên, anh đối với em không phải quá nhẫn tâm hay sao?"

Tần Nhiên cười

"Đó không phải lựa chọn năm ấy của em sao?"

Tổng Tử Khâm tự cười giễu cợt

"Cô ấy đã về rồi cho nên anh đá em qua một bên sao?"

"Đừng nhiều sự, không có ích gì đâu"

Tần Nhiên nhàn nhạt nói, sau đó đi vào bên trong, bỗng nhiên quay người lại

"Còn nữa, đem quần áo ngủ trên người em thay ra đi"

Tổng Tử Khâm nhìn anh rất lâu mới nói

"Anh cùng cô ấy không thể nào quay lại được, anh không hiểu sao? Anh và cô ấy không thể nào"

"Ra ngoài"

"Trong nhóm bạn chúng ta, quan hệ của Đồng Nhan với cha từ bé đã khiến cho chúng ta hâm mộ. Bác Đồng rất yêu thương cô ấy, cô ấy cũng rất yêu cha của mình, không nói tới những việc ấy, thì cái chết của cha cô ấy là vì anh, chỉ cần một lý do này thôi, anh và cô ấy không thể có khả năng quay lại, cho nên anh đừng nên ôm ảo tưởng nữa"

Tổng Tử Khâm chậm rãi nói, cô nói không nhanh, từng chữ nói ra đều cực kỳ rõ ràng.

"Anh và cô ấy không thể"

Cô lại nhấn mạnh

Tần Nhiên nhìn cô, nét mặt không tốt

"Anh nói em đi đi, em không nghe thấy sao?"

"Đi?"

Tổng Tử Khâm cười khê

"Anh gọi em tới, em tới, anh đuổi em đi, em phải đi sao?"

Cô nhìn về phía anh

"Tổng Tử Khâm em không phải là Đồng Nhan để cho anh đùa bỡn, giờ trò trong lòng bàn tay"

Tần Nhiên liếc nhìn Tổng Tử Khâm, lộ ra tia cười

"Đừng so sánh với cô ấy, cô không xứng"

Trên mặt Tổng Tử Khâm trắng bệch

"Em không thua kém gì cô ta, ít nhất em không ngu như cô ta, yêu một người đàn ông phá hủy cuộc đời của mình"

"Ha ha...nếu cô đủ thông minh thì đừng thách thức giới hạn nhẫn nhịn của tôi"

Giọng Tần Nhiên rất lạnh, lộ rõ sự ân hận. Ánh trăng ngoài cửa sổ hắt vào, chiếu lên sàn gỗ, lạnh như băng.

Tổng Tử Khâm bi thương nói

"Tần Nhiên, vì sao anh không nhìn thấy em, em thật sự rất yêu anh, không hề thua kém cô ta một chút nào..... Tại sao anh lại không nhìn thấy chứ..."

Cô nhìn anh, tiếp tục nói

"Sau khi cô ta trở về, em vô cùng sợ hãi, nhất là khi biết cô ấy sinh con cho anh, em càng sợ hơn, tuy em luôn hiểu rõ trong lòng anh chỉ có cô ta, nhưng em tự nói với mình rằng, người đứng bên cạnh anh là em, một ngày nào đó anh sẽ thích em, miễn là em đủ cố gắng thì sẽ có được vị trí trong lòng anh. Khi em còn nhỏ đã rất thích câu chuyện 'Mài sắt thành kim', em vẫn cho rằng chỉ cần cố gắng, kiên trì cuối cùng mây tan sẽ thấy rõ trăng sáng. Vì thế em liền mài mãi mãi mãi, hy vọng có một ngày mình có thể mài thành một cây kim, rồi có thể dễ dàng chạm vào tim anh. Nhưng bây giờ em mới phát hiện, em mài dũa nhiều năm như vậy chỉ khiến mình nhỏ mọn, thấp hèn, vẫn chẳng thể nào tiến vào bên trong bức tường vững chắc của anh..."

"Xin lỗi..."

Giọng anh rất mệt mỏi, câu "xin lỗi" này thay vì nói là lời xin lỗi thật lòng thì thà nói rằng anh muốn nhanh chóng xua đuổi cô đi chỗ khác thì đúng hơn.

"Em không muốn anh xin lỗi, bởi em sẽ không để cho anh được toại nguyện..."

Tổng Tử Khâm nói khẽ, giống như đang lẩm bẩm, chợt cô ngẩng đầu

"Từ lúc đính hôn, anh liền vạch kế hoạch chờ đợi cô ta quay về và đá em qua một bên sao? Cho nên anh chưa bao giờ đụng vào em, anh thả đi tìm người phụ nữ khác cũng không tình nguyện chạm vào em, anh đính hôn với em chỉ vì muốn kích thích Đồng Nhan trở về mà thôi, đúng không?"

Tần Nhiên quay mặt đi.

"Tuy em hiểu, nhưng em vẫn luôn ôm hy vọng trong lòng, bởi vì anh và Đồng Nhan căn bản không thể quay lại, thật không thể hiểu nổi, chẳng qua anh chỉ dựa vào việc cô ta yêu anh, vì vậy sẽ không tính toán ân oán lúc trước, rồi quay lại bên cạnh anh sao? Huống hồ, 5 năm trôi qua, anh còn có thể đảm bảo được cô ấy còn yêu anh hay không? Đừng quên, bên cạnh cô ta còn có một Trác Chính Dương"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Trác Chính Dương dừng xe lại, im lặng, móc điều thuốc trong túi ra, đang định châm lửa thì liếc nhìn Đồng Nhan ngồi bên cạnh rồi ném điều thuốc trong tay qua một bên.

"Nhan Nhan..."

Anh lạnh nhạt nói.

Hệ thống sườn trong xe mở vừa đủ, cô bỗng thấy buồn bực

"Em xuống trước, bây giờ khuya lắm rồi, anh không cần tiễn em..."

Nói xong, cô định mở cửa xe.

Trác Chính Dương đột nhiên nghiêng người qua, bàn tay đang đặt trên tay lái nắm lấy tay cô

"Chờ chút..."

Khoảng cách giữa mặt của anh và cô rất gần, Đồng Nhan hơi ngẩng đầu là có thể nhìn thấy lông mi dài và cong của anh, bên dưới hàng mi là con ngươi đen chan

chứa tình cảm.

"Anh nghĩ nếu hôm nay không nói rõ ràng với em, ngày mai em lại xem anh như một kẻ ngốc, bản lĩnh này của Đồng Nhan em thì anh đúng là không bằng được, đó là chuyện gì cũng có thể giả bộ như chưa từng xảy ra"

Anh nói.

Đồng Nhan rút tay lại, chân chừ, thực ra cô không biết phải nói gì, bây giờ cô lòng dạ rối bời, giống như cầm một quả cầu len, chỗ nào cũng thấy bế tắc, cô không biết tháo từng nút thắt từ đâu, chỉ sợ không cẩn thận thì cả quả cầu len này sẽ bị cô càng làm càng rối, trở thành một cái nút thắt không thể gỡ.

"Chính Dương, chúng ta đừng dây dưa nữa..."

Đồng Nhan yên lặng, nói.

"Không thể"

Trác Chính Dương xúc động chen ngang lời của cô, bất chợt to tiếng, ở trong xe nghe có vẻ cao vút

"Về chuyện này, em đừng mơ"

"Vi sao anh nhất định phải như thế, chẳng lẽ anh không hiểu sao, hai chúng ta không thể"

Cô nhìn Trác Chính Dương

"Em là một người phụ nữ đã có con"

"Vậy thì sao?"

Anh hỏi

"Miễn là anh bằng lòng, tất cả mọi chuyện anh đều sẽ giải quyết tốt"

Đồng Nhan cười nhạt, sau đó ngẩng đầu chăm chú nhìn Trác Chính Dương, con người xinh đẹp của cô chợt sáng lên, lấp lánh như sao, có người nói cuộc sống khó khăn sẽ làm cho đôi mắt của người phụ nữ mất đi thần thái ban đầu, nhưng ánh mắt của cô cho dù trải qua 5 năm vẫn tràn đầy ánh sáng, vậy mà bây giờ trong đôi mắt ấy chỉ lóe ra sự giễu cợt lạnh nhạt.

Cô nói

"Đúng, không sao, chẳng qua là em không xứng với anh thôi, bây giờ xã hội hài hòa, mọi thứ đều coi trọng sự cân bằng, nhưng em và anh, chính là điều phá vỡ sự hài hòa đó...."

Trác Chính Dương nghe xong chỉ hận không thể bóp cổ cô, anh thật muốn bóp chết người phụ nữ này, anh thở gấp

"Anh không cho phép em khinh thường bản thân mình"

Đồng Nhan hơi sùng sốt, sau đó nói

"Có lẽ chẳng qua đây chỉ là em viện một lý do dễ nghe, quan trọng là, em không yêu anh"

Khóe miệng cô khẽ cười

"Có thể nếu nỗ lực thì một số chuyện sẽ trở nên dễ dàng, ví dụ sự chênh lệch về giai cấp, hay là việc em là một bà mẹ đơn thân, có lẽ em thực sự có thể bước vào cánh cửa Trác gia nhưng, có một số chuyện dù nỗ lực mấy cũng vô ích, giống như chuyện em không yêu anh"

Giọng của cô rất hồ hững, hơn nữa càng hồ hững bao nhiêu càng nhỏ nhẹ bấy nhiêu, nhỏ tới mức cô phải lặp lại lần nữa

"Trác Chính Dương, em chưa từng thích anh, cho nên làm sao có thể cùng anh ở một chỗ chứ..."

Tay Trác Chính Dương đặt trên bả vai cô chậm rãi buông xuống, đầu anh quay qua nhìn cửa sổ xe, ánh trăng bên ngoài sáng tỏ, trong trẻo nhưng lạnh lẽo, một nửa khuôn mặt anh lúc sáng lúc tối.

Mãi lâu sau, anh mới nói

"Không sao..."

Câu "không sao" này của anh khiến cho đầu óc cô cứng đờ, trong tiềm thức của cô không nhận ra nổi câu "Không sao" này có phải là do anh chưa định nghĩa được những lời cô nói. Cô nói cô không thích, anh thấy không sao? Hay là nói, cô với anh dù có lý do trên vẫn không sao?

"Không sao, anh không quan tâm rốt cuộc em có thích anh hay không, miễn là em ở bên cạnh anh, như vậy là đủ..."

Anh nhìn cô

"Bởi vì anh can tâm tình nguyện, cho nên em đừng thấy nó là gánh nặng"

"Trác Chính Dương..."

Đồng Nhan nhìn anh nhưng không nói nên lời, trong ngực cô thấy chua xót, ở bên trong nơi ấy từ từ thắt chặt, sau đó chậm rãi tạo thành những cơn đau, cơn đau trong cơ thể lại quay ngược lại.

Vì luôn được người khác giúp đỡ nên cô sẽ biết ơn, sẽ cảm động, nhưng rất ít khi giống như lúc này, cảm động tới hỗn loạn, cảm động đến mức bản thân cô thấy bất lực.

Cô im lặng rất lâu, Trác Chính Dương cũng không mở miệng nói chuyện, bầu không khí giữa cô và anh tĩnh lặng đến đáng sợ, cô dường như có thể nghe thấy tiếng đồng hồ trên tay anh chạy, cô không thể để cuộc đời của anh bị lãng phí, cô đã tự phí phạm cuộc đời của chính mình, không thể níu kéo một người nữa giống cô được.

"Ha ha...thật ra em không ngại"

Cô quay đầu, gằn từng chữ

"Anh sẵn lòng chấp nhận, nhưng em không muốn đồng ý, anh không biết được em là một người sống có lẽ giáo thế nào, em thà lấy một người em thấy có cảm giác còn hơn lấy một người có tiền có quyền, nhưng tiếc rằng đối với anh, em một chút cảm giác cũng không có. cho nên....xin lỗi..."

Nói xong, cô mở cửa xe.

Gió lạnh bên ngoài thổi tới khiến cô tỉnh táo hơn, chợt cô nói một câu nói hết sức bình thường

"Trác Chính Dương, anh xứng đáng với một người tốt hơn, cảm ơn anh thời gian qua đã chăm sóc cho em và Cách Lạp, em thực sự rất biết ơn anh..."

Trác Chính Dương ngồi trong xe mặt không chút thay đổi, bỗng nhiên anh ngừng đầu nhìn người đứng bên ngoài, nói một cách rõ ràng

"Đồng Nhan, em không đuổi được anh đâu"

Nói xong, anh khởi động xe, quay đầu, sau đó khoa trương rời đi.

-

Đồng Nhan lên lầu, thấy Trình Mai Mai đang nâng cằm, nét mặt buồn bã, thấy cô về, mở miệng hỏi

"Nhan Nhan, nếu một người đàn ông sau nhiều năm, quay lại muốn làm lại từ đầu với cậu, với loại ngựa giống ăn lại cỏ này, người phụ nữ đó phải tỏ thái độ gì?"

Đồng Nhan suy nghĩ một chút

"Thiệu Vũ Hành tới tìm cậu?"

Trình Mai Mai gật, rồi lại lắc đầu

"Hừ, nếu con ngựa kia mà tới tìm mình, mình trực tiếp đun anh ta thành thuốc, cho Cách Lạp bồi bổ cơ thể"

Đồng Nhan cười, sau đó đi tới phòng Cách Lạp xem nó đã ngủ chưa.

-

Hôm sau, ở phòng uống nước của công ty, Đồng Nhan nghe được một đoạn trò chuyện.

"Vừa rồi rốt cục là thế nào, thực sự nhiều xe xảy ra tai nạn, nghe em họ tôi nói bệnh viện nó có một bệnh nhân chuyển tới khiến cả bệnh viện đều chấn động"

"Bệnh nhân nào mà ngạo mạn vậy?"

"Nghe em họ tôi nói, hình như là cháu trai của Trác Thông Du, giám đốc điều hành trẻ tuổi của Khoa học điện tử và công nghệ W đấy..."

"Trác thiếu?Không thể nào..."

"Cô biết anh ta?"

"Anh ta là nhân vật trên trang bìa của tờ báo Kinh tế và tài chính, nhìn anh ta cực kỳ khôi ngô tuấn tú..."

".."

Đồng Nhan nắm chặt cốc thủy tinh trong tay, cô đi tới bên bàn làm việc, đặt cốc xuống, sau đó lại xác định một lần nữa là đã để cốc cân đối trên bàn chưa.

Đầu ngón tay của cô đặt trên cốc thủy tinh trở nên trắng bệch, cô hít sâu vào, sau đó mở khóa túi xách, lục tìm tên liên lạc trên điện thoại, cô tìm rất lâu mà không tìm được số của Trác Chính Dương. Thật ra số điện thoại cô lưu trong máy cũng không nhiều, nhưng cô đã tìm đi tìm lại mấy lần, vẫn không thể tìm được dãy số kia.

Bỗng nhiên, cô nhớ ra có khả năng tìm anh ở phần người mới liên lạc gần đây, cô vội bấm vào phần đó, thấy ba chữ Trác Chính Dương, trái tim như bị một lớp màng mỏng bao quanh khiến máu không lưu thông được.

Cô nhấn phím gọi, đợi rất lâu nhưng không có ai nghe máy.

Cô không kịp xin nghỉ, đi thẳng xuống lầu gọi một chiếc taxi, tới bệnh viện.

-

Cô đi theo một y tá đi tới phòng VIP, bên trong truyền tới giọng của Trác Chính Dương, không có chút kiềm chế :

" Cô nói với viện trưởng của các người rằng tôi phải xuất viện, còn nữa, trong tay cô cầm cái gì đấy, thức ăn bệnh viện mà như thế sao?"

Nghe thấy giọng nói đầy cáu gắt của Trác Chính Dương, dây đàn bị kéo căng trong lòng Đồng Nhan mới buông lỏng, lúc cô chuẩn bị xoay người bước đi thì bị gọi lại.

"Đồng Nhan, em vào đây cho anh"

Đồng Nhan dừng bước, hơi do dự rồi đi vào phòng bệnh.

Cô nhìn Trác Chính Dương, một chân anh bị bó bột, treo lên, mặt bị xây xét nhẹ, còn lại thì vẫn tốt.

Trác Chính Dương nghiêng nghiêng, liếc cô

"Sao em tới đây?"

Sau đó đuổi hai y tá bên cạnh ra ngoài.

"Nghe nói anh bị tai nạn, em tới thăm..."

Trác Chính Dương quăng đầu sang một bên, sau đó nói

"Nếu anh không sao, em có thể về"

Đồng Nhan suy nghĩ rồi nói

"Được, em đi trước, anh nghỉ ngơi cho tốt"

Cô đi tới cửa, lúc chuẩn bị mở cửa, giọng nói tức giận của Trác Chính Dương vang lên phía sau

"Nhan Nhan chết tiệt, em đúng là không có lương tâm..."

Đồng Nhan xoay người lại

"Không phải anh bảo em đi sao..."

Trác Chính Dương hừ lạnh một tiếng, tựa đầu vào thành giường bệnh

"Vậy bây giờ anh đổi tên thành 'quay về' "

Đồng Nhan

".."

Đồng Nhan liếc nhìn chiếc cặp lồng đặt trên bàn trà cạnh ghế sofa, đúng là thức ăn của Cảnh Tâm Viên đưa đến, vẫn chưa mở ra, cô hỏi anh

"Ăn chưa?"

"Chưa..."

"Tay vẫn còn cử động được, em lấy cháo cho anh, anh chịu khó chút"

Cô mở cặp lồng đóng kín trên bàn ra, đổ vào trong bát sứ trắng men xanh, đưa cho anh.

Trác Chính Dương nhìn cái bát trong tay cô

"Tay hình như bị gãy xương, bác sĩ nói không nên cử động"

Đồng Nhan đành phải dứt cho anh

"Há mồm ra..."

Trong mắt Trác Chính Dương toát ra sự vui vẻ

"Này, nóng, cẩn thận đi..."

"Đúng là có tài năng sai khiến người khác, có ăn hay không, không ăn thì đồ đi"

Trác Chính Dương vui vẻ, thở dài

"Khó có dịp được sai bảo em, cho nên phải tận dụng cơ hội thật tốt"

"Không có lương tâm"

Trác Chính Dương chợt cắn cái thìa trong miệng, Đồng Nhan kéo thìa lại, nhú mào

"Trác Chính Dương, anh có thể trẻ con hơn nữa không?"

Anh nhả thìa ra, trong mắt chứa đựng niềm vui, mở miệng nói

"Nhan Nhan, em tới anh rất vui"

Đồng Nhan ngạc nhiên, sau đó tức giận nói

"Em chỉ tới xem anh chết chưa thôi, nhưng tai nạn như thế mà anh còn sống, anh đúng là sống lâu đấy..."

Trác Chính Dương khẽ mỉm cười

"Hôm qua anh rất lo lắng, lo rằng liệu em còn quan tâm tới anh nữa không..."

Nói đến đây, anh dừng lại

"Nhưng anh không hối hận khi nói cho em biết, bởi vì nếu như càng giấu, anh sẽ càng không có cơ hội"

Đồng Nhan khuấy cháo trong bát, chợt tiếng điện thoại vang lên, Trác Chính Dương do dự rồi đưa điện thoại lên.

"Mẹ..."

"Mẹ già, yên tâm đi, con không sao..."

"Không phải tới, con không giống như mẹ nói đâu, con không sao..."

"Gọi cô ta tới làm gì, danh thiếp của con bé ấy lúc ẩn lúc hiện trước mặt con, thật khó chịu..."

"Được rồi, không nói nhiều nữa, con cần nghỉ ngơi, con cúp máy đây...."

...

Đồng Nhan đặt cháo một bên

"Em phải đi đây, em còn chưa xin phép nghỉ, bây giờ phải quay lại, anh nghỉ ngơi đi..."

Trác Chính Dương ngẩng đầu nhìn cô

"...Được, vậy buổi tối khi nào tới thì mang thức ăn cho anh đi, cháo tằm bỏ này rất khó ăn"

"Chắc tối em bận"

"Có việc cũng phải tới"

"Trác Chính Dương, anh..."

"Đi đi, anh phải nghỉ ngơi"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Đồng Nhan vừa trở lại công ty thì bị quản lý mắng cho một trận, cô gật đầu lia lịa, chị quản lý thấy mắng không có ích gì cũng đành bỏ qua cho cô

"Về làm việc cho tốt đi"

Cô "Làm việc cho tốt" tới khi tan ca, lúc chuẩn bị về thì nhận được một tin nhắn của Trác Chính Dương: Buổi tối anh muốn ăn lươn hấp, nhớ đừng cho gừng.

Đồng Nhan nhủ mày, soạn tin: "Em có việc, không thể tới". Nhưng suy nghĩ lại vẫn là nhắn cho anh một tin "Ừ". Trên đường đi tới trường tiểu học Hạnh Phúc đón Cách Lạp, cô tạt qua một siêu thị mua lươn. Khung hoàng kinh tế ở thành phố A ảnh hưởng tới nhiều thứ, ví dụ một cân lươn đắt hơn hẳn 2 đồng.

Khi cô lên xe bus, TV trên xe đang chuyển qua một quảng cáo tìm vợ, cô gái ngồi phía trước cô hỏi bạn trai cô ta

"Nếu như có một ngày em mất tích, anh có đi tìm em không?"

Chàng trai kia nói

"Không tìm, vừa khéo có thể tìm bạn gái mới"

Cô gái cười đánh lên người bạn trai, mắng yêu.

Đồng Nhan cười, cúi đầu nhìn túi lươn, cảm thấy thật khó chịu, cô một mặt muốn vạch rõ ranh giới với Trác Chính Dương, mặt khác, dù cô có vạch rõ giới hạn thì nhiều lần vẫn cứ thế lấn qua cái vạch ấy.

Cô tự nói với mình, tình cảm của cô với Trác Chính Dương chỉ là cảm kích, sự cảm kích này có thể giúp cô phân biệt rõ tâm tình phức tạp. Nhưng có một số việc, chính cô cũng không tin tưởng được bản thân mình. Như bây giờ, cô rõ ràng là một người tràn đầy mâu thuẫn.

-

Cô xách theo lươn, đi tới trường Cách Lạp, đã tan học một lúc, dù học sinh đã về nhiều nhưng chắc chắn Cách Lạp nhất định vẫn ở trường đợi cô. Vì buổi sáng lúc đưa Cách Lạp đi học, cô đã bảo nó chiều tối sẽ tới đón. Trước kia, nếu như cô đến muộn, nó sẽ ở lớp học làm ra vẻ tội nghiệp chờ cô.

Đồng Nhan đi tới phòng học lớp 1A, nhưng Cách Lạp không ở đó, cô nhìn quanh bàn học trong lớp, tất cả đồ vật phía trên đều đã thu dọn ngăn nắp. Trong lòng cô hơi hốt hoảng, lấy điện thoại gọi cho Trình Mai Mai.

Nếu Trình Mai Mai tới đón Cách Lạp thì cô ấy nhất định sẽ gọi điện cho cô, vì thế trường hợp Trình Mai Mai đi đón Cách Lạp rất thấp, cô mơ hồ có một suy đoán, hơn nữa lại có xác suất rất lớn.

Điện thoại Trình Mai Mai được kết nối, cô ấy nói chưa đón Cách Lạp, khi cúp điện thoại, cô bỗng nhắc nhở

"Có thể là Tàn Nhiên không?"

Sau đó nói

"Nhan Nhan, chờ mình, mình với cậu cùng nhau đánh giết đến nhà bọn họ, đưa Tiểu Cách Lạp quay về"

Đồng Nhan suy nghĩ

"Cậu ở nhà chi viện đi, có chuyện gì mình sẽ gọi cho cậu"

Trình Mai Mai yên lặng, sau đó áp ứng nói qua điện thoại

"Được..."

Đồng Nhan tìm cô Lý, chủ nhiệm lớp Cách Lạp, cô Lý đang ngồi trong phòng làm việc trang điểm, thấy cô tới, nhiệt tình hỏi thăm cô có chuyện gì, cô hỏi có phải Cách Lạp đã được người khác đón không. Cô Lý suy nghĩ rồi nói

"Hình như được một người phụ nữ đón đi, cô ta nói mình là dì của Cách Lạp"

Trong lòng Đồng Nhan nóng như bị lửa đốt, cô đứng lên

"Cô Lý, cô là một cô giáo, tôi hy vọng cô có thể có trách nhiệm hơn, nếu con tôi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cô cứ chờ bị nghi việc đi"

Cô Lý bị dọa bởi khí thế của Đồng Nhan, không biết làm thế nào cho phải

"Tôi cứ tưởng..."

Đồng Nhan không thèm quan tâm tới cô ta nữa, đi thẳng ra khỏi phòng giáo viên, chạy tới tòa nhà Tàn thị.

Cách Lạp có lẽ bị Tống Tử Khâm đón đi, cô bây giờ không có lòng dạ nào để suy nghĩ vì sao Tống Tử Khâm muốn đón Cách Lạp nữa, cô chỉ muốn nhanh chóng tìm được con trai mình. Cô không có số điện thoại của Tống Tử Khâm cho nên chỉ có thể tìm Tàn Nhiên.

Trong tiềm thức của cô hiểu rõ, nếu như Tống Tử Khâm đón Cách Lạp đi thì chắc chắn do bà Tàn ra lệnh, những chuyện như thế này Tàn Nhiên đứng ra giải quyết thì dễ dàng hơn, suy cho cùng thời gian này Tàn Nhiên cũng không hề xuất hiện trong cuộc sống của cô, nên đối với việc đột nhiên xuất hiện một đứa con trai

này anh ta sẽ không làm quá đáng, bà Tần thì không như vậy.

-

Tới tòa nhà Tần thị, vào đại sảnh cô phải xuất trình giấy tờ tùy thân mới có thể đi vào trong, hai cô gái xinh như hoa đứng trước mặt cô, nhã nhặn nhắc nhở

"Cô à, xin lỗi, nếu không phải nhân viên, cần xuất trình giấy tờ, nếu không chúng tôi không thể để cô vào được, nếu cô nhất quyết đi vào, chúng tôi sẽ gọi bảo vệ"

Cô gái đứng ở đại sảnh nhẹ nhàng nói từng chữ, vô cùng dễ hiểu, sau đó tươi cười đứng mực ngăn cô lại.

"Tôi tìm Tần tổng có việc, cô nói với anh ta, tôi là Đồng Nhan, gọi anh ta xuống gặp tôi"

Đồng Nhan nói.

5 năm trước, cô là phu nhân Tần thị, ở Tần thị không ai là không biết cô, 5 năm sau, cô bị lẽ tân giữ lại, cho rằng cô là người phụ nữ cố tình gây chuyện.

"Đồng Nhan..."

Tiếng gọi sau lưng hơi ngập ngừng, giống như đang thử thăm dò xem có đúng là cô hay không.

"Giám đốc Ký, xin chào.."

Lẽ tân chào hỏi lễ phép với người kia.

Đồng Nhan quay người lại

"Dẫn tôi đi gặp Tần Nhiên"

Ký Dự Văn hơi do dự, sau đó cười với cô

"Đi theo tôi"

Ký Dự Văn đưa cô vào thang máy chuyên dùng cho quản lý cao cấp của Tần thị vì thế có rất ít người, người đi qua đều mặc âu phục đi giày da, ăn mặc rất chỉnh tề, điều này công ty nhỏ của cô không thể so sánh được, đẳng cấp chênh lệch vài phần. Hiện nay Tần thị còn cùng công ty Vĩ Đạt bọn cô hợp tác, cô nghĩ tới thì cảm thấy thật nực cười.

Ký Dự Văn cười, nói với cô

"Tôi rất bất ngờ khi thấy cô ở Tần thị"

Đối với Ký Dự Văn, cô không quen biết mấy, anh ta và Tần Nhiên đều là du học sinh trao đổi, Tần Nhiên không có bạn bè nhưng quan hệ với Ký Dự Văn xem như không tệ, Khi cô và Tần Nhiên qua lại với nhau, tự nhiên là biết người đàn ông này. Trước đây, cô với anh ta cũng quen biết xã giao, cô lúc đó mặt dày mày dạn, rất thích tặng đồ cho Tần Nhiên, tặng liên tục. Đôi khi người trung gian lại chính là Ký Dự Văn.

Đồng Nhan nhếch miệng cười, xem như là trả lời.

Ký Dự Văn nhìn cô

"Biết cô trở về lâu rồi, vì bị tên kia đây tới Nam Phi mấy tuần lễ nên không kịp tới thăm cô"

Đồng Nhan cười châm biếm

"Anh khách sáo rồi"

Ký Dự Văn hơi sững sờ, sau đó im lặng, mãi tới khi thang máy tới tầng 65. Anh ta nói với cô

"Phòng làm việc của Tần Nhiên vẫn không đổi, cô vào đi"

"Cảm ơn"

Đồng Nhan khách khí nói, đi vào bên trong

Ký Dự Văn nhìn theo bóng lưng của cô, khẽ thở dài, cô gái trước đây luôn trêu chọc mình là tiểu Văn tử đã không còn nữa, trong lòng cảm thấy hơi nuối tiếc.

Tầng 65 của Tần thị bố trí vô cùng đơn giản, hai bên kính cường lực đều đặt cây cỏ xanh biếc. Giày cao gót ba phần của cô đi trên sàn gỗ, khẽ phát ra tiếng vang.

Sau khi ly hôn, cô chưa từng nghĩ tới có ngày bản thân mình lại bước tới tầng 65 này, hôm nay có thể đến, thật là "may mắn"!

Phía trước văn phòng Tần Nhiên có mấy cô thư ký đang làm việc, cô thư ký lớn nhất thấy Đồng Nhan đi tới, đôi mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, cô là thư ký cũ nên có thể nhận ra Đồng Nhan. Cô ta đi tới, nói

"Cô Đồng, chờ một chút, tôi vào thông báo"

Đồng Nhan dừng lại, ra hiệu cô ta vào thông báo.

Một cô thư ký khác đi tới, hỏi cô

"Xin hỏi, cô có muốn uống gì không?"

Đồng Nhan lắc đầu

"Tôi không tới uống trà"

Cô thư ký đó cười cười với cô, sau đó quay về bàn làm việc của mình. Sau khi cô ta về, bên cạnh có người khẽ xúc động nói

"Nhìn kia, là Đồng Nhan đấy, không ngờ cô ấy lại xuất hiện ở đây"

"Ừ, thấy rồi, thật là một mỹ nhân"

"Xuyt, nói khẽ thôi"

Lúc này, cô thư ký trưởng đi ra

"Cô Đồng, Tần tổng mời cô vào"

Đồng Nhan cười với cô ta, rồi đi vào văn phòng của người điều hành Tần thị. Cô đẩy cửa, đầu Tần Nhiên đang vui trong đồng văn kiện ngẩng lên, anh im lặng, sau đó nói

"Vào đi."

Đồng Nhan đi đến trước bàn làm việc của Tần Nhiên, vào thẳng vấn đề

"Không thấy Cách Lạp, tôi nghi ngờ cô Tổng đón nó đi, hy vọng ngài có thể bảo cô Tổng đưa con tôi về"

Tần Nhiên sững sốt, ánh mắt rơi vào túi lưon cô cầm bên tay trái, giống như không hề nghe thấy những gì cô vừa nói:

"Chưa từng ăn món này, chút nữa cùng đi ăn nhé..."

Đồng Nhan giểu cợt

"Xin lỗi, tôi không có tâm trạng tiếp Tần tiên sinh đi ăn, tôi còn phải tìm con sau đó về nấu cơm cho nó"

Tần Nhiên thần nhiên nói

"Nếu Từ Khâm dẫn nó đi, Cách Lạp sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, cô không cần lo lắng, sau khi ăn cơm xong, tôi sẽ đưa cô đi tìm nó"

Thái độ này của Tần Nhiên khiến cho Đồng Nhan thấy lạnh người, châm biếm nói

"Không làm phiền Tần tiên sinh, như vậy đi, anh cho tôi số của Tổng Từ Khâm, tôi tự đi tìm"

Sắc mặt Tần Nhiên tối sầm, anh suy nghĩ rồi nói

"Tôi đưa cô đi"

Khóe miệng Đồng Nhan khẽ nhếch lên

"Phiền Tần tiên sinh"

Tần Nhiên mặc một cái áo vest đen vào, nhìn cô

"Đi thôi, tôi biết Cách Lạp đang ở đâu"

-

Đúng như cô đoán, Tần Nhiên lái xe đi về nhà họ Tần. Tần Nhiên ở phía trước lái xe, mấy lần muốn mở miệng nhưng rồi lại im. Đồng Nhan cúi đầu, liếc nhìn túi lưon, ngửi thấy mùi hơi tanh, cô đột nhiên nghĩ hôm nay làm lưon hấp có lẽ Trác Chính Dương không được ăn. Đúng lúc ấy, cô thấy trong túi xách rung rung. Cô lấy điện thoại ra, quả nhiên là Trác Chính Dương gọi. Cô hơi lưỡng lự, nhấn nút tắt. Nhưng một lúc sau, điện thoại lại rung lên, Trác Chính Dương lại gọi tới. Cô nhấn nút trả lời.

"Nhan Nhan, sao không nhận điện thoại?"

Trác đại công tử ở đầu bên kia chất vấn

"Có phải chưa làm xong lưon hấp nên xấu hổ không?"

Đồng Nhan cười khẽ, thản nhiên nói

"Hôm nay thực sự không làm lươn hấp được..."

Trác Chính Dương thờ dãi

"Nhan Nhan, anh dối"

".."

Trác Chính Dương dường như nhận ra có gì không đúng, anh hỏi

"Đồng Nhan, em đang ở đâu?"

Đồng Nhan

"Em ở nhà"

Trác Chính Dương rõ ràng không tin lời nói dối của cô, hỏi tiếp

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Đồng Nhan liếc nhìn Tần Nhiên, anh không lộ ra biểu cảm gì, chỉ tập trung lái xe.

"Em đi đón Cách Lạp về nhà"

Nói xong, không đợi Trác Chính Dương phản ứng lại cô đã cúp máy.

"Không ngờ cô lại cùng với Trác Chính Dương..."

Tần Nhiên chợt mở miệng, giọng nói bình thản, giống như kể chuyện.

Đồng Nhan hơi ngần ra, lời ít nhưng ý tứ nhiều

"Anh ấy rất tốt, không có gì kỳ lạ cả"

"Anh ấy rất tốt", câu trả lời rất mơ hồ, anh ta đối với cô tốt hay anh ta đối với Cách Lạp tốt, hay là điều kiện của anh ta tốt.

Tay Tần Nhiên đặt trên vô lăng từ từ nắm chặt, trong ngực bỗng đau nhói, mãi sau anh mới nói

"Nếu lý do vì Trác Chính Dương rất tốt thì cô hẳn nên suy nghĩ thêm"

"Anh ấy rất tốt, tôi sợ không tìm đâu được người đối với tôi tốt như anh ấy, tôi thấy nên nắm lấy cơ hội, hơn nữa khi ở cùng anh ấy, tôi rất vui vẻ"

Tần Nhiên yên lặng

"Cô gả vào Trác gia sẽ rất khổ"

Tần Nhiên im lặng hồi lâu rồi phun ra mấy lời này.

Đồng Nhan cười lạnh

"Có vẻ Tần tiên sinh không hy vọng tôi lấy Trác Chính Dương thì phải?"

Giọng Tần Nhiên càng hờ hững

"Lấy ai là quyền của cô, tôi chỉ đưa ra vài lời khuyên cho cô mà thôi..."

"Cảm ơn"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bi Kịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Xe tiến vào cổng chính Tần gia, đi qua cánh cổng bằng đồng sơn màu đỏ sặc sỡ và đèn đường cổ kính tinh tế thì thấy đài phun nước đang tung những giọt nước

trong suốt, long lanh lên.

Cô thần nhiên thu hồi ánh mắt đang nhìn bên ngoài cửa sổ xe. Chợt nghĩ tới một vấn đề, cô xách theo túi lưon này vào trong giống như một dân thường tặng lễ vật cho nhà quyền thế, thật nực cười, thật thảm hại.

Tần Nhiên dừng xe, lạnh nhạt nói với cô

"Đến rồi"

"Không cần nhắc tôi cũng biết là đến rồi, dù gì thì tôi cũng sống ở đây mấy tháng, không phải sao?"

Cô mở cửa xe, bước xuống, đúng lúc thấy ông quản gia đang mở cửa xe cho Tần Nhiên, ông quản gia thấy cô, trong mắt tràn đầy ngạc nhiên

"Thiếu phu...Cô Đồng..."

Cô khẽ gật đầu với ông quản gia, ấn tượng của cô với ông không tệ, hồi xưa khi cô bị cảm cúm được ông cho uống trà gừng ông mang từ quê lên, nghe ông nói dùng phương pháp đặc biệt để nấu, trị bệnh cảm cúm rất hiệu quả. Lúc ở Mỹ, mỗi lần Cách Lạp cảm mạo cô đều nấu một chén trà gừng cho nó, hiệu quả so với thuốc tây quả nhiên nhanh hơn.

Tần Nhiên nhìn cô

"Đi thôi"

Sau đó, anh bước đi trước.

Đồng Nhan xoay người lại, có vẻ muốn nói gì đó với ông quản gia. Cô trực tiếp hỏi

"Con tôi bây giờ thế nào rồi?"

Ông quản gia nói

"Đang ở phòng khách, cô Tổng dẫn cậu ấy tới"

Dừng một chút, ông nói thêm một câu

"Bà chủ cũng ở phòng khách"

Đồng Nhan cười với ông, sau đó đi theo Tần Nhiên vào phòng khách.

"Cậu đã về"

Thím Lý cung kính nói với Tần Nhiên, khi bà thấy Đồng Nhan đi vào cùng anh, cũng thoáng giật mình, bà gượng gạo lên tiếng chào hỏi

"Cô Đồng"

Đồng Nhan nào còn lòng dạ gì khách sáo với những người quen cũ, cất bước đi thẳng vào phòng khách, Tần Nhiên bắt lấy cổ tay cô, nhìn bộ dạng sứt ruột của cô, anh nhú mày

"Cách Lạp...sẽ không có chuyện gì đâu, cô đừng nóng "

Khi anh gọi tên Cách Lạp vẫn khá cứng nhắc, giống như kêu một cái tên không thuận, nên cần suy nghĩ một chút mới có thể bật được cái tên ấy ra khỏi miệng.

Đồng Nhan hất tay anh ra, cười

"Nó là con tôi cho nên tôi lo lắng, còn anh, sao có thể hiểu được"

Sắc mặt Tần Nhiên hơi tái đi, giọng anh có phần đè nén

"Đồng Nhan, đừng như vậy..."

Nếu không nghe nhầm, trong giọng anh mang theo sự cần xin, anh nói với cô đừng như vậy.

Ha ha, nét mặt hiện tại của Tần Nhiên khiến cô thấy vui vẻ, cô cười với anh

"Anh nhất định đừng làm người khác khó chịu, đối với bộ dạng này của anh, tôi thấy rất bình thường, chẳng lẽ anh còn muốn tôi tươi cười chào đón anh sao? Bây giờ, người có phản ứng không bình thường, là anh"

Tần Nhiên xoay người lại, bàn tay đặt trong túi quần của anh nắm chặt. Trong lòng anh cười khổ một tiếng.

Phản ứng không bình thường? Nhưng chỉ có bản thân anh biết, 5 năm này, những suy nghĩ nhớ nhung làm cho lòng anh đau nhói, trên cơ thể anh chỉ có phản ứng là bình thường nhất, đau đớn thế nào, chỉ có mình anh biết mà thôi.

Thím Lý đi đến, cầm lấy túi lươn trong tay cô nói

"Cô Đồng, đưa túi này cho tôi đi, tôi cần giúp cô"

Đồng Nhan đưa cho bà

"Khi nào tôi về thì đưa tôi giúp tôi, đây không phải đồ tôi mang cho Tàn gia"

Lý Thắm cười khô khan, sau đó mang túi lươn đi ra ngoài. Đồng Nhan đi nhanh tới phòng khách, cô bước trên chiếc thảm dày mềm mại nên không hề nghe rõ tiếng động, khi cô đứng trước cửa phòng khách, Cách Lạp đang ngồi trên ghế salon mới phát hiện ra cô. Cách Lạp quay đầu, nhìn cô

"Mẹ....."

"Cô đến rồi sao"

Bà Tàn ngồi đối diện Cách Lạp hồ hững cười với cô, khi thấy Tàn Nhiên ở phía sau, trong mắt thoáng hiện lên vẻ không hài lòng

"Tôi rồi thì ngồi đi..."

Tổng Từ Khâm đứng sau lưng bà Tàn, cười

"Đồng Nhan, tôi đưa Cách Lạp qua đây chơi một chút, dù sao mọi người đều quen nhau, đúng không?"

Tổng Từ Khâm hôm nay mặc một bộ sườn xám đỏ tươi, cộng thêm áo choàng da báo màu đen, tóc búi lỏng, vài sợi tóc con rủ xuống trên trán.

Đồng Nhan mặc một bộ đồ công sở màu kem, đứng cùng hai người phụ nữ trang phục cổ điển nhìn vô cùng không phù hợp. Cô liếc mắt nhìn hai người bọn họ, sau đó nhếch miệng cười với Tổng Từ Khâm

"Cô Tổng, tôi hy vọng cô hiểu rõ, trên mặt pháp luật, Cách Lạp không có bất cứ quan hệ gì với Tàn gia, hành vi cưỡng ép Cách Lạp của cô hôm nay mang tính chất giam giữ trẻ em trái pháp luật, chỉ cần như vậy tôi có thể khởi tố cô"

Mặt Tổng Từ Khâm hơi biến sắc, thái độ của cô ta vẫn rất đúng mực, dù cho trong lòng cô ta vô cùng khó chịu nhưng khuôn mặt vẫn dịu dàng, khéo léo

"Đồng Nhan, tôi chỉ đưa Cách Lạp tới nhận bà nội mà thôi, không hề có ác ý"

"Tôi không có bà nội"

Cách Lạp không vui nói xem vào, như muốn nhắc nhở Tổng Từ Khâm xưng hô cho đúng, nó lạnh lùng nhìn cô ta, miệng nhỏ nhắn không vui bĩu lên

"Tôi chưa từng có ba, bà nội càng không, tôi cũng không muốn quen biết với các người, không cần thiết"

Sắc mặt bà Tàn tối sầm lại nhưng Cách Lạp cũng không thêm quan tâm, quay đầu đi chỗ khác, nhìn Tàn Nhiên, không nói lời nào. Đồng Nhan kéo Cách Lạp tới cạnh mình, tay kia đặt trên bả vai nó. Con trai của cô so với cô thì đúng cảm hơn nhiều, nhưng có đôi lúc cô thà rằng Cách Lạp can đảm ít đi một chút, giống như những đứa trẻ bình thường, ánh mắt không vương âu lo.

"Đừng trách Từ Khâm, đây là ý của tôi, tôi bảo nó đưa cậu bé này tới cho tôi nhìn một chút"

Bà Tàn thán nhiên nói, bà nhìn Tàn Nhiên sau đó đảo mắt qua Đồng Nhan

"Cô không cảm thấy chúng ta cần nói chuyện sao?"

Đồng Nhan im lặng, cô cúi đầu liếc nhìn đủ loại bánh trên bàn trà, trong lòng nực cười, Cách Lạp ghét nhất ăn bánh điểm tâm. Cô cúi người xuống nói với Cách Lạp

"Mẹ cần nói rõ một số chuyện với họ, con đi ra ngoài chơi một lúc được không?"

Cách Lạp cau mày nhìn cô, ánh mắt hơi nghi ngờ

"Một mình mẹ không sao chứ? Mẹ có thể bảo đảm không bị họ ức hiếp không?"

Dừng lại, nó thấp giọng, oán trách

"Sao mẹ không biết tìm viện binh thế?"

"Mẹ con sẽ không có chuyện gì đâu"

Giọng Tàn Nhiên thờ ơ truyền tới từ phía sau.

Cách Lạp khe khẽ hừ nhỏ, gò má non nớt lộ ra biểu cảm xem thường, sau đó nó đi lướt qua Tàn Nhiên, ra ngoài, một cô giúp việc đi theo Cách Lạp, trong tay vẫn còn cầm một chiếc kẹo bảy màu, có lẽ vừa rồi dùng cái này để dụ dỗ Cách Lạp.

Cách Lạp vừa rời đi, trong phòng khách im lặng hẳn, bà Tàn nói

"Cô Đồng, nên ngồi xuống nói đi"

Đồng Nhan không hề ngại ngùng, thoải mái ngồi xuống, đột nhiên cảm thấy tình hình nơi này giống như đang trả hình tra hỏi, hơn nữa đối với cô mà nói, đây vẫn là một cuộc ác chiến.

Mẹ con Tần gia cộng thêm con dâu Tống gia, không ai là người không, người vợ cũ như cô một mình chiến đấu, xác suất chiến thắng rất thấp. Cách Lạp nói, sao cô không tìm viện binh. Con trai của cô thật biết phân tích tình huống!

-

"Năm ấy, tôi không tài nào hiểu nổi tại sao cô muốn sinh đứa trẻ kia, nhưng nếu đã sinh ra, tôi cũng đành thừa nhận sự tồn tại của nó"

Bà Tần nhìn thoáng qua Đồng Nhan, nói những lời như thể rất hiểu lý lẽ.

Đồng Nhan cười khẽ

"Cách Lạp không cần được Tần gia các người công nhận, nó sẽ không bước qua cánh cửa Tần gia cho nên bà căn bản không cần miêng cường thừa nhận sự hiện hữu của nó"

"Chẳng lẽ cô muốn tôi để cốt nhục của Tần gia theo cô sống cuộc sống khổ cực bên ngoài sao, sau này khi cô lập gia đình, chẳng lẽ lại để đứa trẻ Tần gia mang họ nhà chồng cô?"

Giọng bà Tần lạnh lẽo hơn.

Đồng Nhan cười giễu cợt, chậm rãi nói

"Thật ra tôi không hiểu nổi, Tần gia các người rốt cuộc đang suy nghĩ gì..."

Cô nhìn về phía Tần Nhiên

"Năm ấy anh muốn tôi phá thai, vậy anh có phải là đã bỏ rơi Cách Lạp hay không, bây giờ âm ỉ gì chứ, về sau anh và cô Tống sẽ còn có con cái"

Sắc mặt Tần Nhiên càng lúc càng trắng bệch, cơ thể anh vô lực dựa vào tường, không nói gì.

Đồng Nhan không nhìn anh nữa, nói với bà Tần

"Trước kia khi tôi còn là con dâu của bà, từ nhỏ tôi đã không có mẹ nên khi đó tôi thật lòng đối xử với bà như mẹ tôi, nhưng bà không thích tôi, lúc ấy tôi nghĩ, có phải tôi quá ngu ngốc không, vì sao tôi phải nỗ lực điên cuồng như vậy để khiến bà thích tôi hơn, đáng tiếc không đạt được điều gì. Sau này tôi hiểu rõ, có một số việc đã được định trước, ví dụ như tôi là con gái của Đồng Kiến Quốc, vì vậy bà không thích tôi, nhưng tại sao bà không nghĩ Cách Lạp là cháu trai Đồng Kiến Quốc, chẳng nhẽ bà thật lòng yêu mến nó sao? Hoặc, tôi hỏi bà một vấn đề, nếu Cách Lạp là một đứa trẻ ngốc nghếch, hay khiếm khuyết về trí tuệ, bà còn muốn tranh đứa bé này cùng tôi hay không?"

Nét mặt bà Tần tối đen, so với hồi nãy khó coi hơn vài phần

"Tôi muốn đứa bé này, tôi có thích nó hay không chẳng quan hệ gì"

Đồng Nhan chậm rãi

"Xem ra chuyện này khó có thể giải quyết êm đẹp, nếu không thể giải quyết vấn đề, chúng ta nhất định dùng đến pháp luật đi, bà có thể ở trên tòa án nói những lời giống như vậy sao?"

Bà Tần mặt lạnh nhìn cô, Đồng Nhan nói tiếp

"Bà muốn Cách Lạp, chỉ vì dòng máu của nó có một nửa là của Tần gia, không hề xuất phát từ tình yêu thương, hơn nữa cha tôi và chồng bà có khúc mắc, nếu Cách Lạp thực sự bước vào Tần gia, không chừng sẽ bị bà ngược đãi..."

Cô nói rất thờ ơ, trong mắt đầy sự chê cười, nhưng bàn tay cô đã rịn đầy mồ hôi từ lúc nào.

Bà Tần nghiêm nghị nói

"Cô không nên nói bậy"

Đồng Nhan nhẹ nhàng

"Tôi chỉ đang suy nghĩ như vậy, Tần gia các người sự nghiệp to lớn, nếu các người nào loạn trên tòa, tôi đoán sẽ chịu tổn thất rất nhiều, nhưng nói việc này không phải tôi muốn vứt bỏ Cách Lạp, các người thế lực lớn, tòa án không phải do các người mở. Nếu chúng ta thực sự ra tòa, mặc kệ chuyện gì cũng phải dựa trên lẽ phải, đạo đức mà nói, còn trên mặt luật pháp, Cách Lạp vĩnh viễn sẽ chỉ là Đồng Cách Lạp, không phải Tần Cách Lạp"

Bà Tần cười khẩy

"Đồng Nhan, cô đừng ngây thơ, đừng nghĩ luật pháp sẽ thiên vị cho người mẹ độc thân như cô, thẩm phán sẽ suy xét bên nào thích hợp cho đứa trẻ trưởng thành"

và phát triển hơn, hơn nữa, với tư cách một người mẹ, tôi nghĩ cô cũng hy vọng Cách Lạp được dạy dỗ với điều kiện phát triển nhiều hơn, nhưng cô lại không thể cho nó những thứ đó"

Đồng Nhan yên lặng

"Cách Lạp lớn lên trong hoàn cảnh không được tốt, một mặt cũng do tôi, mặt khác do nó từ bé không có cha, nhưng..."

Đồng Nhan khẽ cười

"Nếu nó có một người cha dưỡng yêu thương nó đồng thời có điều kiện kinh tế tốt, dù sao so với chuyện mất đi mẹ nhưng có một người cha chỉ có thể cho nó vật chất... nó cũng không thể yêu thương người cha như vậy được..."

Cô nói thông thả, từ tốn, bởi cô muốn che giấu, cô đã cố hết sức để có thể nói ra những lời này .

Tần Nhiên thân nhiên nhìn cô, nói

"Chuyện này bàn sau, bây giờ không còn sớm, tôi đưa cô về"

"Không cần"

Đồng Nhan nói

"Nếu đã đến thì nói rõ mọi chuyện đi, không cần bàn lại làm gì? Tôi không có thời gian cùng các người bàn lại, hơn nữa nếu lần sau Cách Lạp lại bị đưa đi mất, thì tôi phải làm sao?"

"Tôi cam đoan với cô, chuyện hôm nay sẽ không xảy ra nữa"

Đồng Nhan cười nhạt

"Không cần, tôi không tin anh"

Tôi không tin anh....Anh khẽ nhắm mắt lại, còn nhớ khi cô và anh ở trên lễ đường kết hôn, anh nói anh bằng lòng, cô ở phía sau nói theo một câu" Em tin anh"

Em tin anh, là anh tự mình hủy hoại niềm tin của cô, là anh tự mình cho rằng có thể chấp nhận được kết quả này, nhưng sự thật chứng minh, anh đánh giá quá cao bản thân mình, hoặc đánh giá quá thấp tình cảm của cô.

Kết quả hiện tại, anh muốn gánh vác, cũng gánh vác không nổi.

Cô không tin anh, hay là, cô không yêu anh. Trong lòng anh lãnh lẽo đến đáng sợ.

-

Bà Tần nhìn cô, sau đó tự đánh giá, bà lấy ra một tờ chi phiếu

"Cô điền một con số vào đi..."

Đồng Nhan thật muốn cười to

"Không thể cướp đoạt cho nên muốn mua bán sao?"

"Có điều nên văn minh một chút đi..."

Cô ngẩng đầu, nói với Tần Nhiên

"Anh nói, tôi phải điền bao nhiêu đây?"

Sắc mặt Tần Nhiên cực kỳ khó coi, kéo cô đứng lên

"Không cần, tôi đưa cô về"

Đồng Nhan giãy ra khỏi bàn tay anh kéo trên cổ tay cô, khuôn mặt kìm nén nói với Tổng Từ Khâm

"Cô Tổng, cô nói xem tuổi xuân của một người phụ nữ, trị giá bao nhiêu tiền?"

Tổng Từ Khâm không nói gì.

Cô nói tiếp

"Quên đi, coi như tôi tự làm tự chịu, dù sao do tôi gặp sai người, cũng không trách được Tần gia các người, vậy chúng ta không tính toán những thứ khác nữa, ví dụ như tính mạng của cha tôi, ví dụ như tài sản nhiều năm qua của Đồng gia chúng tôi, ví dụ như chi phí tôi nuôi dưỡng Cách Lạp mấy năm nay..."

Cô cười châm biếm nhìn nét mặt trắng bệch của Tần Nhiên

"Ví dụ như tình cảm của một người mẹ dành cho con trai của mình, Tần tiên sinh nói đáng giá bao nhiêu, anh là người làm kinh doanh, đối với ước lượng giá trị hẳn tương đối chính xác nhỉ..."

"Vậy mời cô Đồng cho một con số đi, chỉ cần cô nói, Tần gia chúng tôi lập tức chuyển cho cô"

Bà Tần lớn tiếng,

"Bà hiểu lầm rồi, tôi nói nhiều như vậy không phải muốn tiền của Tần gia các người, tôi chỉ muốn nói cho các người biết, con tôi, các người đừng đụng vào, mặc cho các người dùng thủ đoạn gì, cũng không thể cướp nó khỏi tôi"

"Mẹ, chúng ta về nhà đi, bụng con đói..."

Cách Lạp đứng ở cửa, cười với cô, hai tay đút trong áo khoác, cô giúp việc đi sau nó về mặt cuống lên.

"Được"

Đồng Nhan cũng cười với nó, sau đó quay mặt nói

"Nếu mọi chuyện đã nói rõ ràng, tôi cũng không ngăn người ở đây nữa, tạm biệt, bà Tần"

Bà Tần khoát khoát tay

"Cô đã muốn dùng luật pháp, tôi sẽ cho cô một kết quả, cô thật quá ngây thơ"

Đồng Nhan mặt không đổi

"Cảm ơn lời khuyên chân thành của bà Tần, nhưng tôi cũng nhắc nhở bà một câu, làm lớn chuyện đối với danh dự của Tần gia cũng không hay ho gì, tôi chỉ một thân một mình, không có gì không chịu đựng nổi"

Nói xong, cô đứng lên đi tới trước mặt Cách Lạp, kéo tay nó, đang định ra ngoài thì dừng bước, quay đầu, cười một tiếng với Tống Từ Khâm

"Cô Tống muốn làm mẹ kế sao? Hay là cô đã mất đi quyền làm mẹ rồi..."

Thấy sắc mặt Tống Từ Khâm biến đổi, cô đem mũi nhọn hướng về phía Tần Nhiên

"Xin lỗi, chẳng qua suy đoán thế thôi, cô Tống bỏ qua cho, có lẽ không phải do cô, mà do người khác không có năng lực, xã hội bây giờ người nào chả có bệnh gì đó..."

Tần Nhiên làm như không nghe được lời nói xóc của cô, về mặt lạnh nhạt

"Tôi đưa cô về"

Nói xong, anh cũng bước ra, đi trước cô và Cách Lạp

Trong lòng Đồng Nhan thầm cười, dắt Cách Lạp ra khỏi ngôi nhà cao cấp. Lúc ra ngoài, bóng đêm đã bao trùm. Thím Lý đưa túi lươn cho cô

"Cô Đồng, tạm biệt"

Tần Nhiên lái xe tới, sau đó xuống xe

"Ở đây không bắt được xe đâu, lên xe đi..."

Nói xong, anh hơi chần chừ, đưa tay ra, muốn bế Cách Lạp lên xe.

Có điều vừa mới giờ tay chạm vào cơ thể Cách Lạp, Cách Lạp liền nhú mày, rụt người lại, giống như chê Tần Nhiên không được sạch sẽ

"Đừng chạm vào tôi"

Trong giọng nói của nó chứa đầy sự chán ghét, ai cũng có thể nhận ra.

Tần Nhiên thu hai tay về, hệt hăng giữa không trung.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31

Đồng Nhan nhìn trời có dấu hiệu sắp mưa, mây đen ùn ùn kéo đến phía chân trời. Xem ra, cô và Cách Lạp bây giờ phải ngồi xe Tàn Nhiên về thôi.

Tàn Nhiên hơi do dự, nhưng vẫn ngồi xỏm xuống, gượng gạo ôm Cách Lạp lên xe, trong lòng Cách Lạp không muốn nhưng cũng không la hét, khuôn mặt nhỏ lạnh lùng giống y chang Tàn Nhiên. Tàn Nhiên im lặng thắt dây an toàn cho nó, chỉ là một động tác đơn giản nhưng anh làm hai lần đều chưa được, phải đến lần thứ ba mới cài xong nút thắt. Cách Lạp không vui quay mặt đi, hừ lạnh.

Cơ thể Tàn Nhiên đơ ra, con trai không thích người cha này, cũng khó trách, không phải do anh chưa từng làm tròn bổn phận của một người cha với nó sao? Người cha này đối với nó quá mức xa lạ, trước kia anh đã từng nghĩ nếu anh và cô có con thì nó sẽ trông như thế nào, nhưng anh đã không còn nghĩ điều này nữa từ sau khi cô rời đi. Những thứ quá tốt đẹp chỉ khiến lòng anh càng vắng vẻ hơn mà thôi.

Hôm nay đối diện với đứa trẻ này, anh vô cùng luống cuống.

Đồng Nhan chui vào xe, đóng cửa, Tàn Nhiên khởi động động cơ, rời khỏi cổng chính Tàn gia.

Cách Lạp chắc vẫn không vui vì việc Tàn Nhiên ôm nó lên xe, nó khoanh tay trước ngực, không nói lời nào. Tàn Nhiên lái xe rất chậm, tốc độ ổn định, hai hàng cây bên đường cứ nhỏ dần rồi lui dần về phía sau, cứ cách khoảng mười gốc cây nhỏ thì lại có một biển quảng cáo to đùng, trên biển quảng cáo đăng hạng mục lớn gần đây nhất của Tàn thị, chính là việc cải tạo mảnh đất Bách Diệp ở Tây khu thành khu thương mại Vệ Tinh Thành, đây là một trong những hạng mục phá bỏ và xây dựng lại ở khu nhà ngày trước cô ở.

Cô mở miệng nói cho Tàn Nhiên biết địa chỉ bây giờ của cô và Cách Lạp

"Dừng xe ở đường Thu Uyển là được.."

Tàn Nhiên im lặng, mãi sau anh mới nói một câu

"Tôi biết địa chỉ, cô không cần nói cho tôi biết"

Đồng Nhan "Hả" một tiếng, cô không hiểu sao Tàn Nhiên lại có địa chỉ của cô, cô suy nghĩ một lúc, nhưng cảm thấy không hứng thú lắm liền bỏ qua, không thèm đề ý vấn đề này nữa.

Bầu không khí trầm lại, sau đó Cách Lạp chợt mở miệng hỏi Đồng Nhan

"Lươn này mẹ làm cho ba Trác sao, mẹ biết con không thích ăn lươn mà..."

Cơ thể Tàn Nhiên cứng lại, sau đó mặt không đổi tiếp tục lái xe.

Đồng Nhan cười với Cách Lạp

"Tiểu quý"

Cách Lạp quay đầu nói với Đồng Nhan

"Con không phải là tiểu quý, ba Trác Chính Dương mới là người xấu xa"

Đồng Nhan cười, không nói gì,

-

Thời điểm này, lúc lái xe đến khu trung tâm đang là giờ tắc đường, xe vừa đứng lúc dừng ở cổng một rạp chiếu phim, Cách Lạp nhìn ra cửa sổ xe, liếc nhìn biển quảng cáo một bộ phim mới ra mắt, nói với Đồng Nhan

"Mẹ, hôm nào chúng ta đi xem bộ phim này nhé"

Đồng Nhan liếc nhìn biển quảng cáo bằng tranh sơn dầu trắng lẹ, nói với Cách Lạp

"Hình như là phim kinh dị, chúng ta có xem nổi không?"

Cách Lạp khịt khịt mũi vì lời nói của cô, sửa lại

"Là phim khoa học viễn tưởng mà mẹ"

Đồng Nhan

"Được, chủ nhật sẽ đưa con đi xem"

"Ba Trác cũng đi chứ ạ"

Không biết do cách nhả chữ của Cách Lạp vẫn bị ảnh hưởng bởi cách phát âm giọng Mỹ hay do nó cố ý, khi nói hai tiếng "ba Trác", rõ ràng nhấn mạnh.

Đồng Nhan trả lời nó

"Ba con xảy ra việc ngoài ý muốn, bây giờ đang ở bệnh viện dưỡng thương, có lẽ không đi xem phim "A Phàm Đề" với chúng ta được"

Cách Lạp xoay người nhìn cô

"Ba không sao chứ?..."

Đồng Nhan nói

"Không sao, nếu con lo lắng, mai mẹ dẫn con đi thăm ba"

Cách Lạp "vâng", sau đó nói

"Phim kia không phải là 'A Phàm Đề' mà là 'A Phàm Đạt'"

Đồng Nhan

"Ừ, nhớ rồi"

"Chậm thật..."

Khi cuộc đối thoại của cô và Cách Lạp dừng lại thì vẫn tắc đường. Cách Lạp nhỏ giọng nói.

Tần Nhiên chợt xoay đầu, nói với Cách Lạp

"Chưa ăn cơm tối đúng không, có đói không?"

Anh nói rất chậm, giống như phải quyết tâm lắm mới nói được lên lời.

Cách Lạp không trả lời.

Anh im lặng trong giây lát

"Muốn ăn gì không..."

"Tôi muốn ăn cơm chiên trứng ba Trác Chính Dương làm..."

Cách Lạp bỗng cười với Tần Nhiên, hơi nheo đôi mắt phượng giống y hệt anh lại

"Món này, ông có thể mua cho tôi sao?"

Sắc mặt Tần Nhiên tối sầm, không thể thốt lên bất cứ điều gì, anh quay đầu đi, vừa đúng lúc con đường đã thông suốt, anh bẻ bánh lái.

Đồng Nhan ngồi bên cạnh suy nghĩ, con trai của cô thật là thâm hiểm, trong lòng cô khẽ chua xót, Trách Lạp còn nhỏ đã tràn đầy oán hận, một phần trách nhiệm thuộc về cô.

-

Cuối cùng xe đã tới đường Thu Uyển, khu này giá tiền rất thấp, kiến trúc cũng thuộc kiểu bình dân cho nên rất được tầng lớp trí thức tinh anh của thành phố ưa thích.

Đồng Nhan giúp Cách Lạp tháo dây an toàn ra

"Cách Lạp, tới rồi"

"Sao Tống Từ Khâm có thể đưa con đi?"

Tần Nhiên chợt mở miệng hỏi Cách Lạp.

Cách Lạp chần chừ nói

"Di ấy nói mẹ tôi ở nhà các người, tôi không tin, không thèm quan tâm đi ấy, sau đó có một người đàn ông to con trên xe đi xuống, hắn cưỡng ép túm tôi lên xe"

Nói xong, nó nhìn Tần Nhiên

"Ông rất có mắt chọn phụ nữ"

Đồng Nhan mở cửa xe, liếc nhìn Tần Nhiên, mặt anh bây giờ như giăng đầy mây đen, so với mây đen trên trời còn nhiều hơn. Cách Lạp nói xong như thể muốn cách xa Tần Nhiên, nhanh chóng nhảy tốt xuống xe, nó đứng ngoài xe than phiền cô chậm chạp

"Đồng Nhan, mẹ nhanh một chút"

Đồng Nhan bước xuống xe, Tần nhiên cũng bước xuống theo, anh đi tới trước mặt cô, định bắt lấy tay cô nhưng cô theo bản năng rút tay lại, anh đành thôi, vẻ mặt chán nản, môi mím chặt run run, muốn nói gì nhưng rồi lại thôi.

Đồng Nhan cau mày hỏi

"Tần tiên sinh có chuyện gì sao?"

Tần Nhiên lặng lẽ, liếc nhìn đôi tay sưng đỏ của cô, sau đó lấy một hộp kem dưỡng da, nói

"Trị nứt nẻ rất hiệu quả"

"Không cần"

"Không cần"

Đột nhiên một giọng nói trùng hợp vang lên cùng lúc với cô.

Cô quay đầu, là Trác Chính Dương, chân trái anh quần băng trắng, hai tay chống gậy đi về phía cô. Anh chống gậy chưa thành thạo nên lúc tới bên cạnh cô, trán đã rịn đầy mồ hôi.

"Cảm ơn Tần tổng đưa Nhan Nhan về"

Trác Chính Dương khẽ nhếch miệng cười, nói với Tần Nhiên, sau đó kéo tay của Đồng Nhan.

Biểu tình của Tần Nhiên lãnh đạm

"Không cần khách khí..."

Trác Chính Dương cười

"Vậy không tiễn Tần tổng nữa, kem dưỡng tay của Tần tổng nên giữ lại Tổng Từ Khâm dùng đi."

-

Đồng Nhan dìu Trác Chính Dương đang khì thế hùng hực tới cửa, cô hỏi anh

"Sao lại chạy ra ngoài, cô y tá mặc kệ để anh đi sao?"

Trác Chính Dương vẫn còn tức giận, trán loáng thoáng nổi gân xanh

"Em còn hỏi anh vì sao lại chạy đến đây, lúc em cúp điện thoại có nghĩ rằng anh lo lắng cho em thế nào không?"

Đồng Nhan biết mình đuối lý, hơn nữa khi Trác Chính Dương chống gậy đi về phía mình, trong lòng cô thấy hơi xúc động, cô dịu dàng nói với anh

"Xin lỗi, em không muốn anh lo lắng mà thôi"

Trác Chính Dương nghe cô nói vậy thì nguôi giận một chút, chống gậy đi vào, ngồi trên ghế salon.

Cách Lạp thấy Trác Chính Dương tới thì rất vui vẻ, ngồi xổm nghiên cứu thạch cao trên chân anh

"Anh hùng chân gãy cứu mỹ nhân, ba thế mà vẫn còn đi được sao?"

Trác Chính Dương sờ đầu Cách Lạp

"Cứu mỹ nhân? Ba tới cướp vợ chứ?"

Sau đó nói với Đồng Nhan

"Mở TV đi, anh đi đứng bất tiện"

Đồng Nhan nhận lệnh mở TV lên, sau đó nói với anh

"Anh...ăn cơm tối rồi à?"

"Còn chờ người nào đó hấp lươn cho ăn đây"

Anh liếc nhìn túi lươn trên tay cô, tâm tình tốt lên

"Nhanh đi nấu cơm đi, đừng để hai người bọn anh đói bụng nữa"

Đồng Nhan đi vào phòng bếp, phát hiện trên bàn ăn chặn một tờ giấy của Trình Mai Mai để lại.

"Mình ra ngoài có việc, đêm nay không về, đừng lo lắng, còn nữa, sau khi tìm được Cách Lạp thì gọi cho mình"

Đồng Nhan lập tức gọi cho Trình Mai Mai, đợi một lúc thì điện thoại kết nối, nhưng người nghe lại là Thiệu Vũ Hành.

Cô giật mình

"Mai Mai ở cùng anh?"

Giọng Thiệu Vũ Hành vẫn lịch sự

"Ừ, Mai Mai ở cùng tôi, giờ cô ấy đang trong nhà tắm nên không nghe được điện thoại"

Hai từ "nhà tắm" khiến cho Đồng Nhan tượng tượng xa xôi, cô xem lại tờ giấy Trình Mai Mai viết kết hợp với việc tâm tình bất thường của cô nàng mấy hôm nay, cô nóng cả người, cho rằng trong chuyện này có sự mờ ám rất lớn.

"Nếu anh dám làm bậy với cô ấy, tôi...."

Cô vẫn chưa uy hiếp xong thì Thiệu Vũ Hành đã bảo đảm với cô

"Yên tâm đi Nhan Nhan"

"..."

Đồng Nhan đập máy, giọng của Trác Chính Dương từ phòng khách vang lên

"Trình Mai Mai đã là một người phụ nữ trưởng thành rồi, em lo gì?"

Đồng Nhan suy ngẫm, cho rằng Trác Chính Dương nói cũng phải. Cô mất hơn một tiếng cuối cùng cũng làm xong món lươn hấp, cô lột tay, lấy lươn trong nồi điện ra, lập tức, cả phòng bếp tràn đầy mùi vị của lươn hấp.

Trác Chính Dương gấp một miếng lươn hấp bỏ vào trong miệng nhem

"Cũng không tệ..."

Dù anh vừa mới oán trách với cô để anh đói bụng nhưng anh vẫn vô cùng chậm rãi ăn com, Cô chỉ xào nấu vài món, có điều cũng đủ cho ba người ăn.

Sau khi com nước xong, Trác Chính Dương ngồi xuống đất cùng Cách Lạp chơi điện tử. Máy game này là Trác Chính Dương cho Cách Lạp, mỗi khi anh tới đều có thể chơi mấy ván với nó. Đồng Nhan rửa bát xong, từ bếp đi ra, bắt đầu cời tạp dề. Có lẽ nút thắt tạp dề sau lưng bị cô siết chặt nên cô không tháo ra được.

Trác Chính Dương nhìn cô

"Qua đây, anh cời giúp em"

Cô đi đến, vì Trác Chính Dương đang ngồi dưới đất, hơn nửa một chân bất tiện nên cô đưa lưng về phía anh, hơi khom người để anh tháo giúp cô, tư thế này làm cô hơi mệt.

Trác Chính Dương gỡ nút thắt rất chậm, cô giục anh

"Nhanh lên, khom lưng mệt chết mất"

"Được rồi, gỡ được rồi"

Trác Chính Dương sau lưng nói với cô, không biết vì sao giọng anh chợt trở nên thân mật.

Đồng Nhan đứng thẳng người, vòng tạp dề qua cổ, cời ra. Cô kéo chiếc rèm trắng trên cửa sổ, nhìn bên ngoài đang mưa rất to. Cô xoay người lại, Trác Chính Dương thờ dãi, cười với cô

"Trời mưa to như vậy, có lẽ đêm nay anh không về được"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Trác Chính Dương chống gậy tựa vào cửa sổ, khúc miệng tùm tùm nhìn Đồng Nhan đang thu xếp ga giường ở bên trong, nói

"Nhan Nhan, anh không thích ga giường màu đỏ, anh thích màu sắc nhạt hơn"

Đồng Nhan hận không thể ném thẳng cái gối trong tay vào anh, cô tức giận vuốt nhăn ga giường, xoay người nói với anh

"Vậy giờ anh ngủ hay không ngủ, thực là nhiều chuyện, bây giờ em gọi viện trưởng tới đón anh về nhé, ga giường ở bệnh viện đều là màu nhạt"

Nét mặt Trác Chính Dương lười biếng, khóe miệng nhếch lên

"Vậy màu đỏ cũng được, anh vẫn tạm chấp nhận được, ở nhà của em thì phải nhường em thôi...."

Đồng Nhan cúi đầu cười. Thu xếp giường xong, đứng thẳng người dậy

"Được rồi, em ...ra ngoài đây, anh nghỉ ngơi đi"

"Nhan Nhan..."

Trác Chính Dương chợt kéo tay cô lại.

Đồng Nhan vội rút tay, nhưng anh nắm rất mạnh nên cô không tránh được, ngẩng đầu nhìn anh

"Kéo cái gì mà kéo, cũng không phải trẻ con"

Trác Chính Dương mỉm cười

"Nhan Nhan, chuyện lần trước anh nói, em suy nghĩ đi nhé"

"Ừ"

"Kết hôn với anh đi"

Trác Chính Dương nhắc nhở cô, giọng thân thiện

"Dù cho em có yêu anh hay không, chúng ta vẫn cứ kết hôn"

Ánh mắt anh rất sáng, rạng rỡ như ánh nắng mặt trời làm cô không dám nhìn trực tiếp.

Trác Chính Dương thấy cô lặng lẽ, anh cũng mặc kệ, sau đó nói

"Đừng nói chuyện gia thế với anh, đó không phải là em, một Đồng Nhan không biết sợ hãi, anh chỉ cần một câu nói của em, em bằng lòng hay không bằng lòng cho phép anh ở bên cạnh em, cùng em chăm sóc Cách Lạp"

Anh nói rất chậm, từng lời từng lời đều rất rõ ràng.

Đồng Nhan nhìn anh

"Cho dù mục đích em kết hôn với anh không hề trong sáng, anh còn muốn không?"

Trác Chính Dương nhếch miệng

"Anh nói rồi, mặc kệ em có yêu anh hay không, chỉ cần em vẫn muốn ở bên anh, hãy để cho anh yêu em, thế là đủ"

Nói xong, anh liếc nhìn Đồng Nhan đang cúi đầu, dừng một chút

"Lẽ nào em không suy nghĩ cho Cách Lạp sao? Bà già Tần gia kia sẽ không bỏ qua đâu, nếu em trở thành con dâu Trác gia, bà ta dù ít hay nhiều cũng sẽ kiêng kỵ"

"Em sẽ trở thành gánh nặng của anh..."

"Anh không quan tâm"

Trác Chính Dương nói

"Em không ở bên cạnh anh, cả thể xác và tinh thần anh đều có cảm giác mệt mỏi, có lẽ muốn được gánh vác trách nhiệm lớn hơn đây"

Nói đến đây, trong mắt anh thoáng qua tia gian mãnh

"Hôm ấy, sau khi em từ chối, anh xảy ra tai nạn, nếu lần này em cự tuyệt anh nữa, không biết anh lại xảy ra chuyện gì..."

Đồng Nhan cau mày nhìn anh.

Trác Chính Dương tiếp tục nói

"Đồng Nhan, em biết mà, chỉ có lời cự tuyệt của em mới là thứ anh không gánh vác nổi..."

Cô hít thở sâu, khóe mắt ươn ướt.

Trác Chính Dương dùng hết những lời mật ngọt và uy hiếp, nói cô không rung động là giả, nhiều năm như vậy, cô đã rèn luyện được sự cứng đầu, vậy mà bây giờ lòng cô mềm nhũn, trái tim vừa chua xót vừa ngọt ngào, cô không thể nói rõ được tình cảm của mình với Trác Chính Dương bây giờ thế nào, nhưng cô hiểu rõ bản thân mình muốn điều gì nhất.

"Đề em suy nghĩ một chút..."

Cô nói

"Ừ.."

Trác Chính Dương gật đầu, sau đó cúi người hôn lên khóe mắt cô, cảm giác mềm mại ẩm ướt như chuồn chuồn lướt nước.

"Ngủ ngon"

Anh nói

"Ngủ ngon..."

Đồng Nhan bước ra ngoài tầm nhìn của Trác Chính Dương, về phòng mình.

Đêm nay anh đánh cuộc rất lớn. Nhan Nhan, đừng để cho anh thất vọng, nhất định đừng để cho anh thất vọng.

...

Đêm nay là một đêm khó ngủ, Đồng Nhan nằm trên giường lật qua lật lại, trờ mình liên tục...Tiếng mưa rơi bên ngoài rào rào, tiếng sấm vang dội ở chân trời, những tia chớp thỉnh thoảng xẹt qua màn đêm làm căn phòng lúc sáng lúc tối.

Đồng Nhan cự mình ngồi dậy, Cách Lạp không thích tiếng sấm, trẻ con mà không thích có lẽ trong tiềm thức chúng sợ hãi điều ấy, con trai cô rất sĩ diện, cho dù sợ thứ gì đó thì chỉ nói mình không thích, nó còn nhỏ mà đã học được cách không lộ ra vẻ yếu đuối.

Cô muốn đi qua xem Cách Lạp có bị tiếng sấm làm tỉnh giấc hay không. Chợt "choang", bên ngoài vang lên tiếng vỡ cốc. Cô vội chạy ra khỏi phòng thì thấy Trác Chính Dương đang chống gậy đứng lặng người bên cạnh máy uống nước.

"Bỗng thấy khát, định đi uống nước, không ngờ tay trơn quá...."

Trác Chính Dương giải thích với cô, không biết có phải do đêm khuya, trời lại mưa khiến giọng Trác Chính Dương trầm thấp, khàn khàn hay không.

Cô đi tới cạnh anh, sờ tay lên trán anh

"Có phải sốt không?"

Cô vội vàng chạy ra cho nên chỉ mặc một bộ đồ ngủ kẻ caro vài bông, mái tóc mềm mại thả sau lưng, khi cô tiến sát anh, anh ngửi thấy một mùi thơm nhàn nhạt, cô không có thói quen dùng nước hoa, có lẽ đó là mùi dầu gội đầu và sữa tắm hòa quyện vào nhau, hoặc còn cả mùi cơ thể cô nữa...

Tay của cô vẫn đặt trên trán anh thử nhiệt độ, vì dựa vào rất gần nên hơi thở của cô vương vấn trên cổ anh, khiến cho anh thất thần, trong lòng ngứa ngáy khó nhịn nổi.

"Hắn không phải là sốt, có phải cảm thấy khó chịu ở đâu không?"

Đồng Nhan ngẩng đầu hỏi anh

"Có.."

"Ở đâu..."

Cô vừa hỏi, mồm đã bị người khác chặn lại, tuy người nào đó bây giờ đi đứng bất tiện nhưng có điều cơ thể vẫn linh hoạt khiến cho cô lú lờ không nói nên lời, anh khẽ lật người, giam chặt cô trên tường.

Cô hơi nghiêng người, một bên là máy uống nước, một bên là cửa kính, cơ thể cô hơi lung lay, khẽ trượt qua cửa kính phát ra một tiếng rít nhẹ....

Tay anh áp chặt cô như sợ không cẩn thận là cô có thể thoát khỏi lồng ngực của mình, nhưng anh vẫn hôn cô vô cùng cẩn thận, vô cùng dịu dàng.

Từ nông tới sâu, từ trên xuống dưới, chậm rãi thương thức, mãi cho đến khi nụ hôn của anh trượt xuống cổ cô, anh đổi từ hôn thành mút mấp.

Cô thờ hồn hện đẩy Trác Chính Dương ra

"Đừng như vậy..."

Cô vừa thờ vừa nói nên khi nghe những lời này người ta không khỏi hoài nghi tính chân thực trong đó.

Trong đêm tối, con người Trác Chính Dương rạng rỡ, bên ngoài có tia chớp lóe lên khiến cô thấy rõ khóe miệng người đàn ông này đang mỉm cười.

"Không muốn sao?"

Anh hỏi.

Mặt Đồng Nhan đỏ lên, vẫn im lặng.

"Ha ha.."

Trác Chính Dương cười, tâm tình không tệ lắm, anh giúp cô cài nút áo ngủ vừa bị anh cởi ra, sau đó tình tế xoa xoa trán cô

"Ngủ đi..."

"Em đi xem Cách Lạp đã..."

Trác Chính Dương lại cười khẽ

"Còn bảo không muốn làm vợ của Trác Chính Dương anh sao, bây giờ đã học được cách báo cáo mọi chuyện với anh rồi"

Đồng Nhan lại đỏ mặt.

Trác Chính Dương ngừng lại, nói

"Không cần lo lắng cho Cách Lạp, anh vừa qua xem nó rồi, nó ngủ rất ngoan"

"Cảm ơn anh..."

Trác Chính Dương im lặng, sau đó nói

"Nếu em muốn cảm ơn anh, anh có thể phục vụ em những việc khác..."

Đồng Nhan

"..."

-

Hôm qua xảy ra rất nhiều chuyện, cộng thêm nửa đêm giật co nên sáng hôm sau Đồng Nhan dậy muộn, trong đầu vẫn cảm thấy mơ hồ. Lúc cô thức dậy, Trác Chính Dương đã gọi khách sạn lớn mang thức ăn tối, Cách Lạp và anh đang ngồi trên bàn ăn.

Trác Chính Dương ngẩng đầu nhìn Cách Lạp, lo lắng

"Không biết mẹ con sao có thể dậy muộn hơn con trai mình, may mà trong nhà còn có ba"

Đồng Nhan đứng bên thềm mắng Trác Chính Dương, đến lúc Trác Chính Dương chú ý tới cô mới gọi cô qua ăn sáng

"Đến đây, không thể vì em dậy muộn mà không cho em ăn sáng được"

Đồng Nhan tiếp tục mắng thăm anh, nhìn thời gian, đã quá giờ làm việc.

"Anh đã xin nghỉ nửa buổi giúp em rồi"

"Vâng"

Đồng Nhan ngồi xuống ăn sáng, đồ ăn của khách sạn năm sao quả nhiên so với bữa sáng ở khu nhà cô ngon hơn, chỉ là một cái lồng bánh bao hấp cũng tinh xảo mẽ người.

Trình Mai Mai vừa mở cửa bước vào đã thấy cảnh tượng một nhà ba người ăn sáng

"Trác Chính Dương, hôm nay đến sớm thế..."

Chợt cô phát hiện mình có thể đã nói sai, trong đầu cô bật ra một câu hỏi: Tối hôm qua anh ta ngủ ở đây sao?

Không đợi Trình Mai Mai mở miệng, Trác Chính Dương đã giành nói trước

"Thiệu Vũ Hành sao không về cùng cô"

"Đừng nhắc tới anh ta trước mặt tôi"

Trình Mai Mai bĩu môi, đi về phòng mình.

Trác Chính Dương ăn cơm trưa xong mới rời đi, trước khi đi, anh nói với cô

"Tất cả mọi chuyện hãy giao cho anh, em chỉ cần mang theo sổ hộ khẩu là được"

Đồng Nhan cười

"Nếu có gì khó khăn, nhất định phải nói cho em biết"

Ánh mắt Trác Chính Dương dịu dàng, sau đó gật đầu.

-

Trình Mai Mai hỏi cô

"Cậu quyết định rồi?"

"Mai Mai, có phải mình rất ích kỷ hay không?"

Trình Mai Mai lắc đầu

"Là Trác Chính Dương ngốc, nhưng có một tên ngốc yêu cậu như vậy, cậu phải nắm chặt, cơ hội mất rồi sẽ không trở lại, chuyện tình cảm, một người yêu, một người muốn được yêu, không có gì ích kỷ cả, chỉ có muốn hay không muốn, thích hợp hay không thích hợp mà thôi. Nếu mình là cậu, mình cũng sẽ chấp nhận Trác Chính Dương, không phải chỉ bởi vì Cách Lập cần có cha, cậu không cảm thấy những năm qua Trác Chính Dương thế nào ư, anh ta một mực chờ đợi cậu"

Đồng Nhan cười không nói gì, nhìn đồng hồ, xách túi đi làm

Ngồi trên xe bus đi làm, TV trên xe đang phát những tin tức dịch bệnh mới nhất, Đồng Nhan nhìn những hành khách trên xe, một số người mang khẩu trang, cô nhớ tới Rễ bản lam ở nhà dùng sắp hết, tan tâm cô tự nhủ phải đi mua thêm.

*Rễ bản lam: một vị thuốc bắc dùng để giải nhiệt, tiêu độc, phòng bệnh

Đêm qua không được ngủ đủ giấc, cô chớp mắt một chút trên xe, lúc tỉnh lại vừa vặn đến trạm, cô thấy đầu hơi choáng, đau nhức hơn cả lúc sáng mới thức dậy.

Xuống xe, cô day day huyệt Thái dương, hít thở sâu, kết quả hít phải khói xe ô tô.

Cô đi tới cổng công ty, có một chiếc xe đỗ trước cổng nhìn rất quen mắt, trong lòng cô cười thầm một tiếng, cô định thần đi lên lầu.

Vì cô đã xin nghỉ cho nên sau buổi trưa mới đi làm cũng không bị trắng mắt, lúc quản lý đi ngang qua, cô còn chào hỏi cô ấy. Quản lý oán trách nhìn cô

"Cô Đồng, cô rốt cục đã tới, phó tổng Lý chờ cô trong phòng làm việc đấy"

"Vâng, tôi biết rồi"

Đồng Nhan đi tới bàn làm việc, đặt túi xách xuống.

Cô nàng thực tập Vương Ngữ ngồi đối diện nhìn cô

"Chị Nhan, sắc mặt chị nhìn không tốt lắm, gần đây lại có dịch bệnh, chị cẩn thận bị cảm nhé"

Đồng Nhan cười

"Cảm ơn"

Sau đó đi vào phòng làm việc của Lý Ngôn.

Đúng như cô đoán, Tần Nhiên quả nhiên ở bên trong. Tổng giám đốc Tần thị hai ngày lại chạy tới công ty nhỏ bé của bọn họ, thật đúng là nhàm chán.

Nét mặt Tần Nhiên rất lạnh nhạt, ngồi trên ghế salon xem văn kiện, thấy cô đi vào, ngẩng đầu nhìn sau đó lại cúi xuống.

Lý Ngôn thấy cô rất vui vẻ

"Đồng Nhan, tôi và Tần tổng đang bàn bạc, lần hợp tác dự án này sẽ do ai phụ trách, sau đó tôi quyết định nên giao cho cô, cô tốt nghiệp đại học A, trước kia công ty chúng ta không biết trọng dụng nhân tài, thật oan ức cho cô, lần này cô phải biểu hiện năng lực thật tốt nhé"

Không biết do đáng vẻ tươi cười tích tụ lại của Lý Ngôn khiến cô buồn nôn hay vì bây giờ cô đang sốt nhẹ, cô khó chịu ghê gớm.

Đồng Nhan dừng lại, nói

"Có lẽ tôi không chịu trách nhiệm dự án lần này được"

Nói xong, cô lấy ra tờ đơn xin thôi việc đưa cho Lý Ngôn

"Đơn xin thôi việc tôi đã viết xong, hy vọng ngài có thể phê duyệt"

Lý Ngôn có phần lưỡng cuống

"Có phải chê tiền lương ít không, việc này có thể trao đổi lại, công ty quyết định tăng lương cho cô mà"

"Là lý do cá nhân thôi"

Đồng Nhan tươi cười.

"Cô Đồng có biết từ lúc nộp đơn xin thôi việc đến khi chính thức nghỉ việc yêu cầu ít nhất một tháng không?"

"Biết, trong một tháng này, tôi sẽ làm nốt công việc một cách tốt nhất"

Lý Ngôn liếc nhìn Tần Nhiên đang im lặng bên cạnh, quyết định

"Trong một tháng, cô vẫn nên phụ trách hạng mục này đi"

Đồng Nhan

"Có lẽ là không thể, một tháng này tôi rất bận rộn"

Lý Ngôn do dự, hỏi

"Cô Đồng, vội gì chứ, có chuyện gì quan trọng hơn công việc sao?"

Đồng Nhan suy nghĩ rồi nói

"Tôi sắp kết hôn"

"Bịch"

Văn kiện trong tay Tần Nhiên rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

"Lý tổng, phiền anh ra ngoài một chút"

Tần Nhiên chột mở miệng nói.

"Vâng, vâng, vâng, vậy phiền Tần tổng khuyên nhủ cô Đồng, hy vọng cô ấy có thể tiếp tục ở lại công ty chúng tôi làm việc, ha ha.."

Lý Ngôn cười khan rồi ra khỏi phòng làm việc của anh ta, tiện tay đóng cửa lại.

Đồng Nhan cảm thấy đứng không vững, định thần, sau đó liếc nhìn Tần Nhiên cười

"Tần tổng muốn làm gì?"

Tần Nhiên cố nén giận dữ, anh nhìn cô, ánh mắt khóa chặt trên mặt của cô, sao đó hỏi

"Cô biết bây giờ mình đang làm gì không?"

Đồng Nhan

"Không biết Tần tổng ám chỉ chuyện gì?"

"Đồng Nhan"

Sắc mặt Tần Nhiên càng lúc càng khó coi.

Đồng Nhan thấy Tần Nhiên đang ở trong ranh giới mất kiểm soát bèn nói

"Nếu Tần tổng không có chuyện gì dặn dò, tôi đi trước"

Nhiều năm về trước, cô khao khát được ở bên anh mọi giây mọi phút, nhưng bây giờ cô chỉ muốn cách xa anh ra. Hiện tại ở cùng với anh, đến hô hấp cô cũng thấy khó chịu, giống như cứ cử động là làm tổn thương tới gân cốt vậy.

Cô chuẩn bị xoay người rồi đi, chợt cổ tay bị anh nắm chặt, cô bị anh dồn đến góc tường, một tay anh siết chặt cổ tay cô, một tay đặt trên vai, khoảng cách giữa hai người rất gần, chỉ cần cô hơi ngẩng đầu là có thể trông thấy đôi mắt anh đang tóe lửa.

"Tần tổng, xin tự trọng"

Cô nói

Anh nhìn cô, gấp gáp muốn trút hết tức giận trong lòng, có điều vì những lời này của cô, lời nói như bị mắc lại ở cổ.

"Đừng..."

Mãi sau, anh mới mở miệng

"Đừng kết hôn với Trác Chính Dương..."

Anh nói rất chậm, giống như mỗi lần thốt ra một từ thì có một cái búa lớn nện vào ngực anh, ngay cả chính anh cũng không biết nơi ấy đâu là máu đâu là thịt nữa.

"Tần tổng nói đùa rồi, tôi có lấy Trác Chính Dương hay không, liên quan gì tới ngài"

Tần Nhiên khẽ quay mặt đi

"Em không yêu anh ta, tại sao muốn lấy anh ta, nếu chỉ vì muốn Cách Lạp có một mái nhà, em thực sự không nên làm như vậy..."

Cô cảm thấy đầu ngày càng nặng nề, hốc mắt nóng lên, mí mắt đau nhức, giống như muốn ngã, cô cố gắng thân nhiên, cười

"Anh dựa vào cái gì mà cho rằng tôi không yêu Chính Dương, chẳng nhẽ anh nghĩ bây giờ tôi còn yêu anh sao?"

Cô hít một hơi thật sâu

"Tần Nhiên, khi tôi đuổi theo anh, quả thực rất ngu ngốc, rất hèn hạ, lúc ấy anh có thể coi chuyện đó là ngớ ngẩn, anh có thể xem thường tôi, nhưng anh không thể lúc nào cũng nghĩ như vậy, chẳng lẽ anh không thể để tôi bình thường một chút sao?"

Cô nói rất nhanh, khi nói xong, câu từ có phần rối loạn, khẽ ho khan.

Tay Tần Nhiên vẫn nắm chặt cổ tay cô, anh cảm thấy sức lực như biến mất, cho nên nắm càng chặt, chỉ sợ nếu mình buông lỏng một chút thì cô sẽ biến mất trước mặt mình.

"Tôi không cho phép hai người kết hôn..."

Đôi mắt đẹp của anh nhìn cô, nét mặt phẫn nộ, bi thương

"Tôi không cho phép người phụ nữ của tôi lấy người đàn ông khác, tôi không cho phép con trai của tôi gọi người khác là cha, tôi không cho phép, không cho phép....."

Đồng Nhan nức cười, nhìn anh

"Người phụ nữ của anh?"

Cô dựa đầu vào bức tường sau lưng

"Có lẽ tôi thực sự bị sốt đến hỏng người rồi mới có thể nghe thấy anh nói những lời như vậy, anh rốt cuộc nói có suy nghĩ không, tại sao tôi lại là người phụ nữ của anh, Tống Tử Khâm mới là người phụ nữ của anh, bây giờ tôi và anh chỉ là người qua đường, nói khó nghe một chút, là..."

Cô dừng lại

"Kẻ thù giết cha..."

Cơ thể Tần Nhiên cứng lại, nhưng bàn tay nắm cổ tay cô vẫn không buông tha

"Nếu như...năm ấy tôi không thu thập chứng cứ giao cho viện kiểm sát, em có thể..."

Đồng Nhan ngắt lời Tần Nhiên

"Ha ha...chữ 'Nếu như' này thật dễ nghe, vậy theo ý của Tần tổng, có phải tôi còn phải cảm ơn anh không?"

Có lẽ vì đầu của cô càng lúc càng nặng nề, nên cô càng nói càng cảm thấy người mềm nhũn, yếu ớt.

Tần Nhiên nhìn cô, sau đó tay của anh đột nhiên sờ lên trán. Ngón tay anh lạnh lẽo như băng, nhưng bàn tay lại rất dịu dàng.

"Em sốt?"

Anh nói

"Haha..."

Đồng Nhan dựa trên tường, bây giờ cô không còn sức đứng thẳng nữa

"Tần tổng cũng thấy giờ tôi đang nóng như thiêu đốt, có thể dùng dây dưa với tôi ở đây nữa được không..."

Mặt Tần Nhiên căng thẳng

"Tôi đưa em đi bệnh viện"

Nói xong, anh kéo cô đi ra ngoài.

-

Cô mơ màng bị Tần Nhiên kéo vào trong xe, anh thay cô thắt dây an toàn sau đó nổ máy.

Đã lâu rồi cô không đến bệnh viện, kể từ lần nằm viện ở Mỹ, cô bắt đầu học cách tự chăm sóc cho bản thân, một bà mẹ đơn thân nếu sinh bệnh là chuyện rất phiền phức, dù cho người lên con sốt, mệt mỏi, rối loạn ra sao nhưng không có điều kiện mua thuốc dinh dưỡng đắt tiền, cô đành ăn đủ loại vitamin, không thể tới câu lạc bộ tập gym, thì cô tự ở nhà tập aerobic....

Cần đây người dân thành phố A bị sốt rất nhiều, chuẩn đoán có lẽ là dịch bệnh, lòng người bắt đầu hoang mang, nhất là trong bệnh viện, dù là người đi khám bệnh hay người đi cùng, đều mang khẩu trang.

Trước cửa sổ đăng ký, người xếp hàng rất dài, Tần Nhiên không có kiên nhẫn đứng xếp hàng, anh nhíu mày nhìn dòng người, gọi một cú điện thoại.

Rất nhanh, cô được đưa vào một phòng riêng nghỉ ngơi, sau đó có mấy bác sĩ đi vào.

"Nhiệt độ rất cao, 39.6 độ"

Một người trẻ tuổi khoác áo blue trắng nói

"Cần kiểm tra thêm mới có thể chuẩn đoán chính xác nguyên nhân dẫn tới sốt cao"

Tần Nhiên gật đầu, nhìn cô, gò má cô bây giờ ửng đỏ, hai mắt mơ màng, đôi môi khô khốc

"Trước hết giúp cô hạ sốt đi"

Cô y tá qua kéo tay cô chuẩn bị lấy máu, mạch máu trên mu bàn tay cô rất bé, cho nên khi tiêm bị trật hai lần, về mặt Tần Nhiên đứng bên cạnh tới lại.

Có lẽ bị sốt cao đến mức mê man nên cô không cảm thấy đau, nằm trên giường mặc cho y tá tiêm. Sau khi chọc mũi kim vào, rút ra hơn chục cc máu, thì cô ý ta đi ra ngoài cùng mấy vị bác sĩ, để lại cô và Tần Nhiên nghỉ ngơi trong phòng.

Tần Nhiên rót một chén nước nóng, lấy mấy viên thuốc trên đầu giường, muốn dứt cho cô thì Đồng Nhan tự mình nâng cơ thể lên, lấy thuốc một mạch nuốt xuống, sau đó nhận chén nước trong tay anh uống vài hớp.

"Nằm xuống nghỉ ngơi đi đã, tôi sẽ ở đây trông..."

Đồng Nhan im lặng, không nói gì.

"Chưa có báo cáo thử máu, có lẽ không phải bệnh dịch đâu, sẽ không có chuyện gì"

Cô vẫn cứ im lặng, ngay cả mở mồm cũng thấy mệt, cô xem tay của mình, xung quanh tĩnh mạch trên mu bàn tay tím bầm, hơn nửa đôi tay cô còn nứt nẻ, trông càng thể thảm.

"Bởi vì em sốt một thời gian mà vẫn chưa hạ nên không thể tiếp xúc với Cách Lạp được, vì thế tôi sẽ cho người tới đón nó"

Đồng Nhan lặng lẽ, sau đó ngẩng lên nhìn Tần Nhiên

"Chẳng lẽ anh lại muốn cô Tổng đi đón Cách Lạp sao?"

Dừng một chút

"Tôi sẽ gọi Mai Mai đi đón nó, việc của Cách Lạp không cần anh quan tâm"

Tần Nhiên không nói gì nhìn cô.

Cô nhắm mắt, giọng mệt mỏi

"Anh ra ngoài đi, anh đứng ở đây, tôi thấy không thoải mái"

Tần Nhiên ngậy người, sau đó đi ra khỏi phòng, nhẹ nhàng khép cửa lại.

-

Anh đi ra vườn hoa bệnh viện, tìm một nơi để ngồi, móc một điếu thuốc để trong ngực ra, nhanh nhẹn châm thuốc, sau đó hút một hơi thật sâu.

Từ khi nào anh bắt đầu dính với khói thuốc nhĩ, hình như từ sau khi cô rời đi một tháng, ban đầu anh cho rằng mình có thể chịu đựng được sự giày vò khi cô không còn bên cạnh mình, nhưng thực sự anh đã đánh giá quá cao bản thân mình.

Mỗi đêm khi anh chợt tỉnh giấc, bên gối trống không, không còn hơi thở của cô, làm bạn với anh chỉ có bóng đêm lạnh lẽo, nỗi nhớ nhung này đau đến tận xương tủy, dường như đã dung nạp vào trong máu thịt, vào trong từng hơi thở của anh, cứ như vậy tồn tại trong cơ thể của anh.

Anh vốn là một người có khả năng kiềm chế rất tốt, biết hút thuốc có hại cho sức khỏe nên rất ít khi anh đụng tới nó, nhưng bây giờ anh lại mê muội, có đôi khi hít nicotin lại có thể giảm bớt đau đớn.

*Nicotin: chất kích thích.

Anh nhớ khi lên đại học, cô không hề biết cách chăm sóc bản thân, trời hơi thay đổi một chút cô đều có thể lấy cảm mạo từ đám người đi đường, khi đó anh là bạn trai của cô, sẽ phải theo cô tới bệnh viện.

Mỗi lần tới bệnh viện, dù cho chỉ cảm nhẹ cô để cho bác sĩ truyền thuốc. Mỗi lần truyền phải hơn hai giờ mới xong, anh ngồi đọc báo giết thời gian, còn cô vui vào lòng anh, cô vừa cười hi hi vừa cùng anh nói chuyện. Cô nói rất nhiều, dù cho đang bệnh cũng riu rít nói không ngừng, lúc nói quá hăng say cô sẽ xoa tay múa chân, không cần thận trọng vào chỗ kim đâm, kết quả xung quanh đó bị bầm tím. Lúc ấy, cô mặt đầy đáng thương nhìn anh

"Tần Nhiên, chảy máu rồi"

Anh ngại phiền đến y tá đành tự mình giúp cô điều chỉnh ống truyền dịch. Cô thấy truyền dịch ổn định, mặt mày rạng rỡ

"Anh thật lợi hại..."

"Không có gì, thấy nhiều rồi biết thôi"

"Haha...anh đừng tưởng là thật, em nghe Mai Mai nói, phụ nữ thường xuyên phải ca ngợi người đàn ông của mình, nên em mới trêu chọc một chút cho anh vui mà thôi"

Anh cười, cụm từ 'người đàn ông của mình' khiến cho anh cảm thấy một niềm vui vô hình.

-

Bên ngoài gió hơi lớn, anh nhìn đồng hồ rồi đi vào.

"Chúng tôi vừa xét nghiệm máu của cô ấy, cô ấy chẳng qua chỉ sốt bình thường mà thôi"

Tần Nhiên gật đầu

"Có điều..."

Anh nhìn tờ xét nghiệm trong tay vị bác sĩ trẻ

"Có điều gì?"

"Cô ấy trước đây có triệu chứng tụt huyết áp sao?"

"Không có..."

"Chúng tôi kiểm tra thấy cô ấy mắc chứng tụt huyết áp, hơn nữa tôi đoán mỗi ngày cô ấy đều phải uống thuốc"

Anh hỏi

"Nghiêm trọng không?"

"Không nói tới nghiêm trọng hay không, nhưng mỗi ngày phải chú ý ăn uống, không thể làm việc quá vất vả, hôm nay cô ấy sốt cao có lẽ có quan hệ với chứng tụt huyết áp"

"Lý do dẫn tới bệnh này là gì?"

"Cũng khó nói, bây giờ chưa có chuẩn đoán bệnh cụ thể, cũng rất khó kết luận, có thể do tuyến thận bên trên xảy ra vấn đề, cũng có thể do làm việc vất vả một thời gian, lao lực quá độ dẫn tới tụt huyết áp"

Bác sĩ trẻ nhìn Tần Nhiên

"Tần học trưởng, lần sau đưa bệnh án của chị Nhan tới đi, tôi có thể tham khảo thêm..."

"Ừ"

Anh đi đến cửa phòng, đứng rất lâu bên ngoài, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Sau khi Tần Nhiên ra ngoài, cô liền gọi điện cho Trình Mai Mai, cô ấy bảo đón Cách Lạp xong rồi tới gặp cô, cô suy nghĩ một lúc rồi đồng ý.

Mí mắt càng ngày càng nặng, nước truyền lạnh ngắt khiến cánh tay cô cũng lạnh theo, cô y tá tốt bụng đưa tới cho cô một cái túi chườm nóng, cô để nó vào trong lòng, cảm thấy ấm áp hẳn lên, sau đó lại mơ màng ngủ thiếp đi.

Khi cô tỉnh lại thì Tần Nhiên đang ngồi bên cạnh giường cô, ngón tay anh nhẹ nhàng xoa xoa trên vết bầm nơi cổ tay cô, cô thìn xuống mu bàn tay, kim truyền dịch đã được rút ra. Cô theo bản năng rút tay về, liếc nhìn Tần Nhiên, im lặng.

Tần Nhiên cúi đầu, nói

"Tôi vẫn tin rằng em sẽ quay lại, tại sao không tới tìm tôi, không trở lại tìm tôi....."

Anh giống như đang tự lẩm bẩm, giọng khàn khàn giống như bị mắc xương cá trong cổ họng, vất vả lắm mới nói ra được từng chữ.

Cô suy nghĩ, cười nói

"Quay về tìm anh? Anh cho rằng Đồng Nhan tôi là cái gì, quay lại thành tiểu tam giữa anh và Tống Từ Khâm sao?"

*Tiểu tam ý chỉ người thứ ba, phá vỡ hạnh phúc của người khác.

Mặt Tần Nhiên cứng đờ, không nói nên lời.

Đồng Nhan quay đầu sang một bên, sau khi yên lặng, othần nhiên nói

"Tần Nhiên, coi như tôi van xin anh, chúng ta đừng gặp nhau nữa, buông tha cho tôi đi..."

Con người của anh kịch liệt co rút lại, biểu cảm chậm rãi khôi phục lại vẻ lãnh đạm, nhưng đôi mắt anh hẳn lên đau đớn

"Tôi cũng hy vọng có thể buông tha cho em...cũng là buông tha cho bản thân tôi..."

Đồng Nhan khẽ cười

"Nực cười, tình huống bây giờ là sao đây, để tôi phân tích lại đã..."

Tay cô hơi giữ đầu, nhìn Tần Nhiên

"Không phải anh còn yêu tôi chứ?"

Tần Nhiên chột ngắc đầu, nhìn cô, nét mặt thay đổi.

Đồng Nhan mỉm cười

"Ngoài lý do này, tôi thực sự không nghĩ được lý do nào khác khiến anh không ngừng làm phiền tôi, tiếc rằng lý do này ngay cả tôi cũng khó mà tin được cho nên tôi đang nghi, Đồng Nhan tôi còn có thứ gì đáng giá để Tần Nhiên anh lợi dụng đây, tôi cái gì cũng không có, không tiền, không quyền, hơn nữa ở trước mặt những con người cao quý như anh ngay cả tư cách làm người cũng không có, vậy anh còn tìm được điều gì nơi tôi để lợi dụng nữa?"

Cô cảm thấy con sói của mình chắc đã hạ rồi, nếu không sao cô có thể nói lý lẽ như vậy chứ.

Tần Nhiên trầm lặng, sau đó từ tốn thốt lên

"Đồng Nhan...nếu như có thể, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa..."

Đồng Nhan

"Không thể..."

Tần Nhiên nhìn cô, trong mắt thoáng qua sự van xin, giống như một người chết chìm cuối bắt được phao cứu mạng

"Tôi sẽ xử lý mọi chuyện thật tốt, sau đó chúng ta làm lại từ đầu, chỉ cần cố gắng, chúng ta có thể quay lại...."

"Ai làm lại từ đầu với anh hả??? Tự anh đi tìm đầu lợn về mà làm lại từ đầu"

Cánh cửa "rầm" một cái, Trình Mai Mai tràn đầy khí thế xông từ ngoài vào.

Tần Nhiên liếc nhìn Trình Mai Mai, rồi thu lại tầm mắt, im lặng đứng nghiêm chỉnh một bên. Trình Mai Mai đi tới bên cạnh giường Đồng Nhan

"Nếu truyền nước xong rồi thì đứng dậy cùng bà đây về thôi, đừng ở lý chỗ này giả chết nữa, đối mặt với con người cảm thú như vậy, không có bệnh cũng bị dày vò thành có bệnh mất"

Đồng Nhan xuống giường, buộc tạm mái tóc rối bời, nhận lấy chiếc áo khoác lông màu đỏ Trình Mai Mai mang tới, mặc vào rồi cùng Trình Mai Mai đi ra ngoài.

-

Trình Mai Mai nói với Thiệu Vũ Hành đang ngồi ở vị trí lái xe phía trước

"Dừng xe một chút, em còn phải mua một thứ"

Thiệu Vũ Hành ngoan ngoãn dừng xe lại, hỏi

"Mai Mai, muốn mua thứ gì vậy?"

Giọng Trình Mai Mai không vui

"Quan tâm cái rầm"

Nói xong, nhảy xuống xe đi tới hàng thuốc Đông y.

"Hôm qua tôi gặp Chính Dương"

Thiệu Vũ Hành bỗng nhiên mở miệng, thấy Đồng Nhan vẫn im lặng, anh nói tiếp

"Nghe nói cậu ấy gần đây bất hòa rất lớn với người nhà..."

"...Tôi có thể đoán được..."

Đồng Nhan nhìn ra ngoài cửa sổ, Trình Mai Mai vẫn chưa về.

"Chính Dương là anh em với tôi, cô là bạn thân của Mai Mai, cũng là bạn của Thiệu Vũ Hành tôi, tôi không muốn hai người bị tổn thương..."

Đồng Nhan khẽ cười

"Ý của anh là..."

"Cậu ấy thật lòng với cô, mọi người đều nhìn ra, nếu là mấy năm về trước, tôi rất tán thành hai người ở bên nhau, nhưng bây giờ, cô cho rằng hai người còn thích hợp ở bên nhau sao?"

Lời của Thiệu Vũ Hành hơi khó nghe, nhưng cũng rất lọt tai, Đồng Nhan cảm thấy hơi mệt mỏi, kiệt sức dựa lưng vào ghế

"Bây giờ Đồng Nhan quả thực không xứng với Trác Chính Dương, điều này tôi hiểu rõ hơn bất cứ ai"

"Nhan Nhan...tôi không có ý này..."

Thiệu Vũ Hành vội giải thích.

Giọng Đồng Nhan hờ hững

"Đừng ngại, tôi biết anh muốn tốt cho bọn tôi"

Cô dừng một chút rồi nói tiếp

"Nhưng không phải tất cả những người phụ nữ từng quen biết Trác Chính Dương đều không biết, anh ấy là một người đàn ông tốt. nếu như tôi không nắm chặt, thì thật đáng tiếc"

Thiệu Vũ Hành nghe xong, chần chừ nói

"Nhan Nhan, đừng nói về mình như vậy, cô không phải người như thế"

Đồng Nhan cười

"Đừng nghĩ tôi vĩ đại thế"

Thiệu Vũ Hành im lặng.

Lúc Trình Mai Mai về, trong tay cầm một túi thuốc to, cô đóng cửa xe lại, quay người nói với cô

"Nghe dì Hai mình nói, phương thuốc Đông y này có thể đề kháng với bệnh dịch rất tốt, được rất nhiều người dân thành phố gọi là "Đấu tranh chống bệnh dịch", khi về chúng ta nấu ba bát, mình, cậu và Cách Lạp mỗi người một bát.

Đồng Nhan nghĩ ngợi

"Lần trước, dì Hai cậu thấy mình sắc mặt không tốt thì đề nghị mình ăn nhiều tiết lợn, lần này phương thuốc đi ấy cho liệu có hiệu quả không?"

Trình Mai Mai cũng hơi do dự

"Sẽ không sao đâu, nếu không chúng ta cho Cách Lạp uống trước thử xem"

Đồng Nhan không thêm để ý tới Trình Mai Mai nữa.

Khi Thiệu Vũ Hành đưa hai cô về, Trình Mai Mai vội đuổi hẩn đi

"Anh ở đâu thì về đây đi"

Thiệu Vũ Hành không còn cách nào khác, đành chào hỏi vài câu rồi lái xe về.

Đồng Nhan vừa đi lên lầu vừa hỏi Trình Mai Mai

"Cậu và Thiệu Vũ Hành gương vỡ lại lành rồi?"

Trình Mai Mai ngạc nhiên, mắng

"Ai muốn gương vỡ lành lành, bà đây dù đầu heo có lăn trùng trọc cũng không cùng hẩn tái hợp, mình chán ghét còn chưa hết"

Đồng Nhan cười trêu chọc nhìn cô nàng

"Nhưng gần đây cậu rất lạ nhé..."

"Lạ cái đầu cậu, nói cho cậu biết, trong lòng mình bây giờ có suy nghĩ rất gian tà, mình nghĩ Thiệu Vũ Hành vẫn còn chút ít nhớ nhưng lệch lạc với mình cho nên mình lợi dụng điều này, đòi sạch lại tất những gì phải chịu đựng trước kia"

"Quả nhiên là gian tà"

Trình Mai Mai cười

"Đương nhiên, bà đây báo thù, mười năm không muộn"

Đồng Nhan bật cười, đột nhiên cảm thấy nếu như còn có lòng dạ hận một người, cũng là chuyện may mắn.

-

Ăn cơm tối xong, Trình Mai Mai bung ra ba chén thuốc

"Cách Lạp, con uống chén bé đi"

Cách Lạp cực kỳ bất mãn đối với giọng sai khiến của Trình Mai Mai, không thêm ngẩng đầu lên, tiếp tục xem TV

"Muốn uống, tự đi uống đi, dù sao con cũng không uống đâu, hơn nữa, con còn nhỏ, dạ dày chưa phát triển tốt nên không thể uống bừa được"

Trình Mai Mai nhìn Đồng Nhan

"Nếu không, cậu uống trước làm gương cho con trai cậu đi"

Cách Lạp nói

"Mẹ không biết uống"

Nói xong, nó liếc nhìn Đồng Nhan

"Mẹ, mẹ không uống đây chứ?"

Đồng Nhan cúi người, nghiêng cứu chén thuốc, ngoài màu sắc đen xì thì mùi cũng hắc

"Mình không uống, Cách Lạp, hay là mẹ con mình đi ngâm Rễ bán lam đi"

Trình Mai Mai vô cùng khinh thương hành động của hai mẹ con nhà này, tự mình bưng chén thuốc lên, uống một hơi.

Có lẽ được tính quá mạnh, sau khi Trình Mai Mai uống chén thuốc 1 tiếng, lập tức phải chạy thẳng vào nhà WC, mỗi khi đến thời điểm TV quảng cáo là cô nàng đứng hên vào nhà WC một chuyến.

Cô và Trình Mai Mai ngồi xem một bộ phim nhằm chán trên đài truyền hình mango, may là đài truyền hình Mango luôn thích quảng cáo giữa phim nên dù cô nàng trong nhà WC ngày ngốc hơn nửa tiếng cũng hiểu được nội dung bộ phim.

*Mango TV : <http://www.hunantv.com/> một kênh TV của Trung Quốc.

-

Buổi tối, trước khi đi ngủ, khi cô đang định tắt máy điện thoại thì chú ý tới trên màn hình có ba cuộc gọi nhờ, đều của Trác Chính Dương. Cô hơi lưỡng lự, rồi gọi lại cho anh. Một điều đáng mừng là điện thoại kết nối rất nhanh, nhưng kết quả, đầu kia điện thoại vang lên một giọng cô gái, có lẽ còn khá trẻ.

"Phiền cô đưa điện thoại cho Trác Chính Dương"

Cô nói

"Xin lỗi, Chính Dương đang tắm, bây giờ không tiện nghe điện thoại"

"Vậy à, vậy cô bảo anh ta gọi lại cho tôi"

Nói xong, Đồng Nhan cúp máy.

Không tới một phút sau, Trác Chính Dương gọi lại. Giọng anh có phần luống cuống

"Nhan Nhan, cô gái vừa rồi, anh..."

Đồng Nhan suy nghĩ rồi nói

"Đề sáng mai giải thích đi"

-

Hôm sau, Trác Chính Dương quả nhiên tới rất sớm để giải thích. Lúc cô xuống lầu đã thấy một chiếc xe Porche màu trắng đậu ở dưới, cô đang nghĩ xem là xe nhà ai mà mới sáng sớm đã chờ ở đây thì cửa sổ xe được kéo xuống, Trác Chính Dương thò đầu ra đây về thăm dò.

"Anh lại đổi xe?"

Cô buồn chán tìm chủ đề để nói.

Trác Chính Dương ngồi trong xe, hiếm khi lại im lặng như thế. Một hồi lâu, anh quay người nói với cô

"Nhan Nhan, hôm qua em ngủ ngon không?"

Cô suy nghĩ rồi gật đầu.

Trác Chính Dương khẽ ừ, nói

"Cô gái hôm qua không có quan hệ gì với anh"

Đồng Nhan nói

"Em tin"

Trác Chính Dương cười, chột nghiêng người về phía cô

"Vậy mà em còn muốn anh sáng sớm tới giải thích..."

Có lẽ mới sáng ra, giọng của anh nghe thật mê hoặc, ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve má cô, hơi thở dịu dàng phả lên mặt cô

"Nhan Nhan, hôm qua anh không ngủ nổi"

"Có phải vì quá mệt mỏi hay không?"

Trác Chính Dương không để ý tới lời cô nói, ngồi ngay ngắn, sau đó lái xe đi.

"Đi đâu?"

Cô hỏi

"Cục dân chính"

Cô im lặng, rồi mở miệng nói

"Em không mang sổ hộ khẩu"

Trác Chính Dương có vẻ hài lòng với phản ứng này của cô, khoe miệng nhếch lên

"Chứng minh thư thì sao, có mang không?"

Cô gật đầu.

Trác Chính Dương lấy trong túi áo khoác một quyển sổ hộ khẩu, ném cho cô

"Anh mang hộ em rồi"

Cô hỏi

"Tại sao nó lại ở chỗ anh?"

Giọng anh thoải mái

"Đề phòng đêm dài lắm mộng, anh nhờ Cách Lạp lấy hộ"

Khoe miệng cô khẽ động đậy, cười một tiếng. Hôm nay cô cảm thấy mình như trẻ lại, cô và Trác Chính Dương đang chơi trò kết hôn chóng vánh sao? Không cần lo lắng, không cần suy nghĩ bất cứ chuyện gì, cứ tiền trăm hậu tấu, cưới trước yêu sau ư?

*Tiền trăm hậu tấu: làm trước, báo cáo sau.

Xe đã đến Cục dân chính, chân Trác Chính Dương vẫn còn bó bột nên lúc xuống xe hơi chậm chạp, cô đi qua đỡ anh, anh nhìn cô cười rạng rỡ.

Vào cổng Cục dân chính, trong lòng cô bỗng nhiên luống cuống, giống như vừa rồi chỉ là cùng anh chơi trò gia đình của trẻ con mà thôi, giống như cho dù mình làm như vậy, thì tất cả đều không phải sự thật.

Bước chân cô ngừng lại. Trác Chính Dương nhìn cô, chợt kéo tay cô, khi cô rút tay lại, trên ngón tay vô danh đã có thêm một cái nhẫn, kiểu dáng rất đơn giản, khiêm tốn.

"Vào thôi..."

Trác Chính Dương nói với cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Đồng Nhan cúi đầu ngắm nhìn chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay, chiếc nhẫn bạch kim được khảm những viên kim cương nhỏ, tinh tế. Ánh nắng sáng sớm dường như còn vương sương, ấm áp nhưng vẫn hơi ẩm ướt, rơi vào những viên kim cương, lóe lên ánh sáng rực rỡ.

Trác Chính Dương lại kéo tay cô, mười ngón tay đan vào nhau

"Có lẽ, hôm nay chúng ta là đôi đến đăng ký sớm nhất nhỉ?"

Cô ngẩng đầu nhìn anh, vươn tay ra cho anh nhìn

"Anh xem, nhẫn hơi nhỏ đúng không?"

Trác Chính Dương nói

"Ngón tay dài của em bị nứt nẻ, giống như khúc lạp xưởng vậy, có thể đeo vừa cũng tốt lắm rồi"

Cô cho rằng

"Có điều, kiểu dáng cũng không đẹp lắm..."

Trác Chính Dương lặng im, kéo cô đi vào bên trong

"Vì anh đã mua từ nhiều năm trước rồi..."

Giọng anh rất nhẹ, nhưng từng chữ rơi vào trong lòng cô giống như bị mấy hòn đá nhỏ sắc bén chà xát vào phần da thịt non trong tim, trong miệng, kích thích khiến cô đau buốt đến tê dại.

Khi đi vào Cục dân chính, Đồng Nhan nói với anh

"Chúng ta còn cần ảnh chụp chung 3x2"

Trác Chính Dương ngăn người, khoe miệng tươi tắn

"Anh quên mất chuyện này"

Đồng Nhan

"Ồ đây cũng có thể chụp, chúng ta vào thôi"

"Được"

Trác Chính Dương cười với cô.

"Đúng, chính là như vậy, cười lên nào..."

Người chụp ảnh cho cô và anh đã có thâm niên nhiều năm ở đây, chụp cho rất nhiều cô dâu chú rể mới cưới, cô vẫn nhớ, bức ảnh của cô và Tần Nhiên cũng được chụp ở đây, khi đó hình như cô mới vừa tốt nghiệp, trên mặt vẫn còn nét bụ bẫm trẻ con, mặc váy đen sơ mi trắng, lúc chụp ảnh, cô vô cùng khấn trương, tay siết chặt vạt áo Tần Nhiên. Vì thế cô bị vị phó nhiếp này cười trừ chọc, hỏi cô có phải chưa thành niên hay không.

Có đôi khi, trí nhớ của con người ta thật vô cùng kỳ quái, có một số hồi ức thì mơ hồ, ngay cả một chi tiết nhỏ cũng không lưu lại dấu vết, nhưng có một số lại giống như được ghi chép lại, biến thành một cuộn phim đặt trong não, bất kỳ lúc nào cũng có thể lấy ra phát, thời gian trôi đi, hình ảnh mới ngày nào nay đã thành cũ kỹ.

"Tách" một tiếng, ánh đèn thoảng lóe lên, ánh mắt cô không thích ứng kịp, bị kích thích, nơi khóe mắt dường như có giọt nước trào ra. cô hét hoảng, đang định lấy tay lau đi giọt lệ nơi khóe mắt thì Trác Chính Dương đã nắm lấy bàn tay ấy.

"Thật vất vả cho bác"

Anh nói với bác nhiếp ảnh gia.

"Đừng khách sáo, chờ một chút có thể lấy ảnh ngay"

Bác thợ chụp ảnh cười với họ, tuy vui vẻ nhưng cũng không nhiệt tình lắm.

Trác Chính Dương đáp lại lời của bác thợ chụp ảnh rồi xoay đầu nhìn Đồng Nhan, hơi im lặng, nói

"Nhan Nhan, anh sẽ không để em phải khổ"

Cô hiểu lời anh nói, bất kể ở mặt nào, nếu họ muốn tiến xa thì đều rất vất vả. Nhưng dù cho cuộc sống có khó khăn thế nào đi nữa, chỉ cần hai người ở bên nhau, đó cũng là một loại hạnh phúc.

Cô nắm tay anh, lật lại, trong lòng bàn tay anh rịn đầy mồ hôi, vừa rồi khi anh nắm tay cô, cô đã cảm giác được, có phải anh đang toát mồ hôi không? Chắc hẳn anh đang hồi hộp lắm.

Trác Chính Dương xấu hổ, khề ho khan vài tiếng, sau đó anh cũng bật cười

"Đi thôi, chúng ta đi đăng ký"

Trác Chính Dương nhận lấy tấm hình bác thợ chụp ảnh đưa cho mình, cẩn thận ngắm nhìn, trên khuôn mặt hiện lên vẻ say mê, xoay đầu nói với cô

"Em xem, bản thiếu gia về bề ngoài, đẹp trai phi phạm, còn em..."

Anh nở nụ cười

"So với anh, thật là mất mặt nha..."

Cô nghiêng đầu nhìn bức ảnh

"Như thế là xứng với anh lắm rồi đấy"

Khóe miệng Trác Chính Dương nhếch lên, đưa tay xoa mái tóc rối của cô, trong mắt tràn đầy thỏa mãn và vui vẻ.

Việc tiến hành đăng ký hôn sẽ hơn so với tưởng tượng, khi Trác Chính Dương đưa quyền sở hữu cho cô, cô bỗng thấy lòng bàn tay cũng rịn đầy mồ hôi. Hóa ra vào thời khắc này, người hôn hợp, không chỉ có một mình anh.

-

"Em đã nộp đơn xin thôi việc rồi"

Cô nói với anh lúc đi ra.

Trác Chính Dương hài lòng, gật đầu

"Bỏ công việc ấy đổi lấy một người chồng tốt như anh, không hề thua thiệt chút nào"

Đồng Nhan cười trừ

"Sau này anh nuôi em à?"

Trác Chính Dương cầm tay cô

"Yên tâm, anh nuôi em cả đời"

Trong lòng cô đột nhiên thấy ấm áp, nơi nào đó trước ngực như được lấp đầy, bởi vì câu nói "Cả đời" này khiến trong lòng cô khẽ co giật, cảm giác này tới quá đột ngột nên cô không thể phân biệt rõ rốt cuộc nó là cảm giác gì.

Cô suy nghĩ rồi nói

"Được, em để anh nuôi em cả đời"

Trác đại công tử sau khi nghe cô nói, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy vẻ dịu dàng, nói những lời vô cùng âu yếm, êm tai

"Nhan Nhan, lúc vừa ký xong, anh luôn cảm thấy hạnh phúc này tới quá đột ngột khiến anh nghi ngờ mình đang nằm mơ, anh sợ sau khi mình tỉnh giấc, quyền sở hữu này không cánh mà bay, vì thế anh nghĩ, anh nhất định phải nắm chặt em, không chỉ trong giấc mộng..."

Chợt, Trác Chính Dương nuốt chút nữa nhảy cồm lên

"Nhan Nhan chết tiệt, sao em cần anh"

Đồng Nhan hờ hững nói

"Tuy em cũng cảm giác chuyện ngày hôm nay giống như một giấc mơ, có điều để anh hiểu rõ, anh không phải đang nằm mơ nên em mới cần anh một cái..."

Nói xong, cô cười với anh, mặt tươi tắn

"Bây giờ anh đau bao nhiêu, thì chân thật bấy nhiêu, huống hồ tờ hôn thú có đóng dấu, không thể giả được, nếu như là giả, vậy chúng ta phải đòi lại 9 đồng đã bỏ ra"

Trác Chính Dương ôm eo cô, khẽ thở dài

"Nhan Nhan, anh bây giờ rất hạnh phúc, chưa bao giờ hạnh phúc như vậy..."

-

Khi lên xe, Trác Chính Dương hơi trầm lặng

"Làm con dâu Trác gia có sợ hãi không?"

Đồng Nhan thành thật

"Sợ"

Trác Chính Dương véo mặt cô, sau đó lấy từ trong ngực một chiếc nhẫn kim cương khác

"Đeo vào giúp anh đi"

Đồng Nhan cầm lấy chiếc nhẫn, chiếc nhẫn này cùng với chiếc nhẫn trên tay cô là một cặp, cô đưa tay còn lại kéo tay anh qua, sau đó chậm rãi đeo nhẫn vào ngón áp út của anh. Trác Chính Dương khẽ hít sâu một hơi, rồi nở má, nói với cô

"Chuyện gì anh từng đồng ý với em nhất định sẽ làm được, tài liệu hiện tại có chút sai biệt, năm ấy ông bị người ta hãm hại....vụ kiện của cha ban đầu..."

Bây giờ anh đã đổi cách xưng hô, gọi bác Đồng bằng cha.

Cô trầm ngâm, không hề muốn tiếp tục đề tài này, có lẽ sợ phải đối mặt, hôn nhân giữa anh và cô chỉ là giao dịch mà thôi. Ngày ấy, khi Trác Chính Dương nói ra

giao dịch này, cô suy nghĩ năm phút rồi đồng ý.

"Em muốn đi gặp ba..."

Cô nói

"Được"

-

Sau khi về nước, cứ cách một quãng thời gian cô lại đến nơi này, có lúc Cách Lạp đi cùng, có lúc là Trác Chính Dương đi cùng. Khu mộ này ở chỗ tương đối cao, lúc cô xuống xe cảm thấy gió hơi lớn, Trác Chính Dương lấy ra một cái áo choàng dài và một bó hoa cúc trắng, anh đưa áo khoác cho cô

"Mặc vào đi"

Cô nhận lấy áo khoác, mặc vào, áo khoác này chống gió rất tốt, sau khi mặc vào, cô cảm giác ấm áp lên nhiều, Trác Chính Dương giúp cô sửa lại cổ áo

"Anh phải đi báo cáo cho ba, để ông yên tâm giao em cho anh"

Đồng Nhan cười

"Đi thôi"

Trác Chính Dương bây giờ đi đứng không tiện nên cô và anh đi rất chậm, đường cái cách khu mộ một đoạn, bọn họ đi hơi lâu, dọc đường đi nói rất nhiều chuyện linh tinh, có điều nhờ những câu chuyện linh tinh ấy vừa khéo giúp cô quét sạch những lo lắng trước khi tới.

"Chút nữa về nhà, anh sẽ bảo Cách Lạp đổi lại xưng hô, không thể để nó gọi anh là ba Trác được, mà là cha"

"Haha..."

Đột nhiên, Trác Chính Dương dừng bước, đôi mắt đẹp khẽ híp lại.

Đồng Nhan liếc nhìn người đứng trước mặt họ, cũng dừng bước.

Ánh mắt Tần Nhiên dừng lại trên người anh và cô, trên mặt hiện ra vẻ bất ngờ, nhưng rất nhanh biến mất. Lúc thu lại tầm nhìn, thì lại bị thu hút bởi thứ đồ vật đeo trên ngón tay cô, kích thích đôi mắt anh đỏ lên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Tần Nhiên cứ đứng đối diện cô như vậy một lúc, không hề lên tiếng, sắc mặt anh trắng bệch, không biết là do ánh nắng mặt trời chiếu thẳng lên khuôn mặt anh hay do da anh vốn trắng, cơ thể anh cứng đờ. Một lúc lâu, rồi anh đi lướt ngang qua cô và Trác Chính Dương ra ngoài, anh đi rất chậm, bước chân rất khẽ.

Đồng Nhan ngẩng đầu nhìn sườn núi phía bắc, ánh nắng rọi vào khiến mắt cô như bị kim châm, có lẽ do gió to nên cô cảm thấy ánh nắng này thật lạnh lẽo, lạnh đến tận xương tủy.

-

Trác Chính Dương dắt tay cô tới trước phần mộ cha, cầm bó hoa cúc trắng trong tay đặt xuống mộ, sau đó anh xoay người nhìn cô

"Em trò chuyện với ba đi, anh ra kia một lúc"

Đồng Nhan kéo tay anh lại

"Không thể ở lại với em sao?..."

Trác Chính Dương cười, đồng ý, rồi cùng cô đứng ở đó.

"Ba, cháu ngoại Cách Lạp của ba rất thông minh, có điều chữ viết của nó hơi xấu, vừa rồi nó mới học thêm một lớp luyện viết chữ bằng bút lông, thẳng bé rất chịu khó luyện tập...Con nhớ ba viết thể chữ Liễu rất khéo, nếu ba còn sống...có thể dạy cháu nó..."

*Thề chữ Liễu: Viết theo phong cách của Liễu Công Quyền, một nhà thư pháp nổi tiếng thời Đường, Trung Quốc.

"Hôm nay, con và Chính Dương kết hôn rồi, có lẽ ba muốn mừng con làm việc quá xúc động...nhưng mà ba à, nhất định con và anh ấy sẽ sống tốt, Cách Lạp cũng rất yêu quý anh ấy, anh ấy sẽ là người cha tốt..."

"Hôm qua con nằm mơ, mơ thấy mẹ, mẹ nói cho con biết bây giờ mẹ đang ở cùng với ba, hai người sống rất hạnh phúc, hai người có thể như vậy, con rất vui về...Ba cũng rất nhớ mẹ đúng không?"

".."

"Ba, tất cả mọi chuyện xảy ra hồi ấy, con hiểu hết, tại sao ba muốn nhận tội chứ, ba biết Tần Nhiên không đem văn kiện ấy nộp lên mà, vì sao còn tự sát, ba có biết không, sau khi con biết chuyện, con thật sự rất hận ba, ba có biết hay không, ba bỏ con lại một mình, con đã khó khăn biết nhường nào..."

"Có một số việc, cần phải hiểu rõ, năm ấy Tổng Hà Kiến vì việc làm của ông ta cuối cùng cũng phải trả giá đắt..."

"..."

-

"Em xem em kia, sao vẫn giống một đứa trẻ vậy, anh cưới em, thật là lỗ vốn lớn mà..."

Một tay của Trác Chính Dương ôm lấy cô, một tay lau đi giọt lệ nơi khóe mắt.

Cô nín khóc, mỉm cười

"Lỗ vốn thì lỗ vốn, dù sao hàng cũng đã bán, không thể trả lại"

Trác Chính Dương khẽ cười

"Quên đi, tuy không chất lượng lắm, nhưng miễn cưỡng có thể nhận, trả lại hàng thì không cần thiết"

Cô nói

"Đúng vậy, ngôi làng này không có cửa hàng, làm em tưởng em là sản phẩm ế nữa chứ, nói không chừng, em còn có giá trị"

Trác Chính Dương thò tay ôm eo cô, giọng trầm xuống, rất êm tai

"Anh vừa nhìn thấy ba đấy"

Đồng Nhan phớt lờ lời nói lung tung của anh, nhưng cũng kệt anh nói một hồi.

"Sau đó, ba nói với anh,..."

Anh dừng lại, rồi dùng một ngữ điệu khác nói

"Chính Dương à, ba trước đây đã cảm thấy con là một thanh niên vô cùng có tương lai, bây giờ có con bên cạnh Nhan Nhan, ba càng yên tâm..."

Đồng Nhan phì cười

"Vậy anh nói với ba thế nào?"

Trác Chính Dương đáp

"Anh nói với ba là....xem như ba tỉnh mất"

"Còn em, nói gì với ba đấy"

Anh hỏi.

"Em nói cho ba biết em gả cho một người đàn ông rất có triển vọng, mong ông vui về..."

"Ba đương nhiên là vui mừng chết đi được"

"Ha ha..."

Đồng Nhan cười lớn tiếng, nói với Trác Chính Dương

"Chúng ta về thôi, có lẽ em nên gặp ba mẹ anh..."

Trác Chính Dương trầm lại

"Yên tâm đi, ván đã đóng thuyền, bọn họ không làm gì được nữa đâu"

Dừng lại, rồi anh lại nói thêm một câu

"Người chung sống với em là anh, dù cho quan điểm của những người khác thế nào, đều không quan trọng..."

Cô kéo tay anh

"Ha ha...đừng lo lắng, nếu đã quyết định ở bên anh, em sẽ không chủ động buông tay anh ra đâu"

Khuôn mặt Trác Chính Dương hớn hờ

"Cuối cùng cũng nói được một câu khiến anh vui vẻ"

Đồng Nhan

"..."

-

Trác Chính Dương dừng xe, quay đầu lại

"Anh đã gọi điện cho họ rồi, ba mẹ muốn gặp chúng ta..."

Đồng Nhan gật đầu, nhìn cửa sắt phía trước, hơi ngáy người, sau đó tươi cười với Trác Chính Dương

"Ván đã đóng thuyền, chúng ta đương nhiên phải chiến đấu tới cùng chứ, đúng không?"

Khóe miệng Trác Chính Dương nhếch lên

"Yên tâm, có anh ở đây, nếu con thuyền nhỏ này của em thật sự chìm xuống, anh nhất định sẽ vớt em lên"

Đồng Nhan cho anh một nụ cười an lòng. Bỗng có người gõ nhẹ lên cửa sổ xe, Đồng Nhan nhìn sang, một người lính mặc quân phục cảnh vệ nhìn Trác Chính Dương chào hỏi. Trác Chính Dương nâng tay làm động tác chào với cảnh vệ, anh cảnh vệ chậm rãi rời đi, sau đó cửa sắt lớn mở ra.

"Cậu ta có trở ngại về ngôn ngữ"

Trác Chính Dương giải thích, sau đó cầm tay cô, tay còn lại để trên vô lăng, lái xe đi vào trong.

Cây ngô đồng Pháp[1] ven đường lớn liên tục lui dần về phía sau, từ cửa sổ xe nhìn ra, sắc trời đã dần xám xịt. Xe dừng lại trước một biệt thự đỏ gạch, những phòng ốc này dường như đã được tân trang một lần, trước cửa có gốc cây bạch dương, cô nhớ vào dịp mừng năm mới, cô và Trác Chính Dương vì giữ cho gốc cây này sống, anh còn đặc biệt gọi người vận chuyển một xe đất sét vàng[2] từ tận Tây Bắc tới.

Cô mở cửa xe, bước xuống, sau đó tới đỡ Trác Chính Dương. Khi cô và Trác Chính Dương không hề gặp bà Trác, chỉ thấy ông Trác ngồi trên ghế salon trong phòng khách đọc báo, thấy anh và cô đi vào, ông đặt tờ báo qua một bên, tháo gọng kính vàng trên sống mũi xuống, nói với họ

"Lại đây ngồi đi"

Trác Chính Dương kéo tay, dắt cô đi tới.

Cô và Trác Chính Dương cùng nhau ngồi ở ghế salon đối diện ông, sau đó chị Ngô đến rót trà cho cô và Trác Chính Dương.

"Nhan Nhan, con khách sáo với ba Trác làm gì chứ, đã về lâu như vậy rồi cũng không đến gặp lão già này"

Ông Trác tươi cười hài lòng, tinh thần có vẻ rất tốt. Ông Trác xuất thân là quân nhân, dáng dấp rất cao to, vóc dáng Trác Chính Dương nhất định được di truyền từ cha, sống mũi cao của anh giống hệt ông Trác, nhưng trán thì lại giống mẹ, năm ấy bà Trác - Trương Mộng Dịch, nổi tiếng xinh đẹp.

"Con xin lỗi..."

Cô nói. Tới tận bây giờ, cô biết rất nhiều chú, bác, nhưng khiến cho cô thật lòng yêu mến, cảm động cũng chỉ có ba Trác, giờ ông biết cô và Trác Chính Dương đã kết hôn thì ông còn có thể tươi cười như vậy không. Trong lòng Đồng Nhan rất xúc động, cô giống như đang hỏi hộp thì đúng hơn.

Cô căng thẳng không biết ông Trác sẽ nói gì, cũng hỏi hộp thái độ của ông đối với cuộc hôn nhân của cô và Trác Chính Dương, không có đôi vợ chồng nào lấy nhau mà không quan tâm tới thái độ của trưởng bối.

Trác Chính Dương liếc nhìn Trác Du Lâm

"Trương phu nhân đâu rồi?"

Ông Trác

"Ra ngoài rồi"

Sau đó nhìn Đồng Nhan

"Tối nay ở lại ăn cơm đi, ta bảo chị Ngô làm mấy món các con thích ăn"

Trác Chính Dương nhúm mày nhìn cha mình

"Con và Đồng Nhan về nhà rồi ăn"

Ánh mắt ông Trác không vui

"Đây chính là nhà của các con"

Đồng Nhan nhìn Trác Chính Dương

"Ở lại nhà anh đi"

Trác Chính Dương suy nghĩ rồi gật đầu.

Ông Trác dừng lại nói

"Nhan Nhan, ta muốn gặp riêng con nói chuyện"

Đồng Nhan cười với Trác Chính Dương

"Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu"

Nói xong, cô đi theo ông Trác vào thư phòng.

Nội thất thư phòng rất cổ kính, cửa chớp[3], bàn đọc sách chạm trổ hoa văn, giá sách cổ, trên giá bày những quyển sách như "Đại học", "Trung dung", "Binh pháp Tôn tử"...

Ông Trác ngồi xuống một cái ghế gỗ, nói với cô

"Con cũng ngồi đi"

Đồng Nhan ngồi xuống.

"Tuy ta vẫn biết, thằng bé Trác Chính Dương thích con, nhưng ta không ngờ, các con sẽ kết hôn, Nhan Nhan, con có thể giải thích cho ta không?"

-

Trác Chính Dương chờ ngoài phòng khách có phần sốt ruột, thấy ngoài cửa có người đi vào, sắc mặt càng khó coi

"Sao cô cũng đến"

Lam Tây Nhạc tới trước mặt Trác Chính Dương, không trả lời câu hỏi của anh mà hỏi ngược lại

"Nghe bác gái nói, anh kết hôn rồi"

Trác Chính Dương khước miệng khẽ giật nhẹ

"Tin tức nhanh thật đấy"

"Tin này là thật hay giả?"

Lam Tây Nhạc hỏi tiếp.

"Thật"

Trác Chính Dương thần nhiên trả lời

"Là mẹ tôi gọi cô tới sao, nếu thế thì cô nhanh chóng về đi, tôi và cô không hợp, hơn nữa bây giờ tôi là người đàn ông đã có gia đình, nếu cô ở lại đây dựa, sẽ chỉ ảnh hưởng tới danh dự của cô mà thôi"

Lam Tây Nhạc tự mình đi tới ghế salon, ngồi xuống

"Gấp gấp đuổi em đi như vậy, chẳng lẽ người phụ nữ kết hôn hai lần kia đang ở bên trong sao?"

Mặt Trác Chính Dương lạnh lùng nhìn cô ta

"Xin cô cẩn thận dùng từ ngữ"

Lam Tây Nhạc cười

"Lo lắng cho cô ta sao, tôi cũng muốn gặp cô ta một lần, để nhìn xem là mỹ nhân thế nào có thể khiến cho Trác thiếu không đếm xỉa tới sự phản đối của gia đình, làm về anh hùng đi nhặt con đàn bà hư hỏng này về"

Lam Tây Nhạc lớn lên từ bé ở nước ngoài, không biết Đồng Nhan cũng phải.

Trong mắt Trác Chính Dương tràn đầy giận dữ

"Lam Tây Nhạc, rửa sạch mồm cô đi"

Lam Tây Nhạc miệng lưỡi nhai, sau đó giữ đầu, nhìn Trác Chính Dương

"Đúng là rất coi trọng người đàn bà kia nhỉ, anh càng phản ứng như vậy sẽ chỉ càng làm tôi hiếu kỳ, nên tôi định..."

Cô ả dừng lại, rồi thốt lên

"Chị Tẩu, tối nay tôi ở lại ăn cơm, nấu nhiều mấy món tôi thích ăn nhé"

Lúc Đồng Nhan đi ra thấy một cô gái dáng người cao gầy ngồi trên ghế salon, cô ta cũng đang nhưn mày nhìn cô

"Cô là ai?"

Đồng Nhan ngạc nhiên, rồi cười đáp

"Tôi là vợ Trác Chính Dương"

Lam Tây Nhạc giật mình, khúc miệng nhếch lên đầy giễu cợt, quan sát cô từ trên xuống dưới

"Quả thật có vài phần quyến rũ"

Đồng Nhan cười, không trả lời, cô gái trước mặt rất đẹp, cũng rất kiêu căng, khi cô ta đánh giá mình, trong lòng cô có một sự thật không muốn thừa nhận, Đồng Nhan cô tự ti, dù cho cô giả bộ thản nhiên, cũng không che giấu được, sự tự ti của cô mãnh liệt xông tới.

"Theo anh lên lầu"

Trác Chính Dương kéo cô qua, tập tễnh dẫn cô lên phòng mình trên lầu.

-

"Nếu thấy khó chịu thì chúng ta về nhà"

Anh nói với cô

Cô lắc đầu

"Em không sao"

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, trên cây ngô đồng cao lớn chỉ còn lại vài cái lá vàng, lung lay, sau một trận gió, trên cành cây lại càng ít lá.

"Ba nói gì với em?"

Anh do dự, hỏi.

"Ba Trác bảo em chăm sóc cho anh thật tốt, nếu đã kết hôn rồi thì ông muốn chúng ta tôn trọng cuộc hôn nhân của mình. nghiêm túc với nó"

Cô cười nói.

Trác Chính Dương khẽ cười

"Ông già thực sự nói vậy?"

Đồng Nhan

"Sao giả được"

Trác Chính Dương "Xi" một tiếng, sau đó ngã người nằm xuống phía sau, tiện tay kéo Đồng Nhan xuống, hai người cùng nhau nằm trên giường lớn.

Anh quay mặt nhìn cô, trầm mặc nói

"Nếu thấy vất vả phải nói cho anh biết, anh bây giờ là người đàn ông của em, có trách nhiệm và nghĩa vụ làm cho em vui vẻ"

Đồng Nhan hí hóp mắt, lo lắng nói

"Chỉ là trách nhiệm và nghĩa vụ thôi sao?"

Trác Chính Dương trở mình, chống người lên, nhìn cô, trong mắt tràn đầy ý cười, giọng dịu dàng, kêu gọi

"Đương nhiên, hơn nữa, còn là can tâm tình nguyện..."

Sau đó từ từ cúi người, chóp mũi anh chạm vào chóp mũi cô.

Trong đầu Đồng Nhan trống rỗng trong giây lát, giống như TV đột nhiên đứng hình, trắng xóa như tuyết.

Mắt Trác Chính Dương thoáng có tia thất vọng, định nâng cơ thể dậy thì Đồng Nhan đã quàng hai tay lên, giữ đầu anh, khẽ nâng người rồi hôn lên môi anh.

Chú thích:

[1] Cây ngô đồng Pháp .Cây ngô đồng nước Pháp có tên gọi khác là "huyền linh mục", do thể cây rất đẹp, lá dày, sinh trưởng nhanh và có tác dụng làm sạch không khí nên được người dân trong thành phố trồng rất rộng rãi, nó còn có tên gọi rất đẹp là "hoàng đế của những loại cây hành đạo".

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bi Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Cô hôn không được thành thạo, hơn nữa lại dè dặt, nhưng Trác Chính Dương vô cùng phối hợp với cô, vẫn chống đỡ cơ thể, nhìn cô, trong mắt tràn đầy treu chọc, giống như có ý định làm khó dễ cô. Khi cô muốn tước vũ khí đầu hàng, một tay anh gắt gao giữ chặt đầu cô, mạnh mẽ hôn, anh nhanh chóng đổi khách thành chủ.

Nụ hôn này tốn thật nhiều khí lực, hơi thở của anh phả vào cô, lan tỏa khắp các nơ ron thần kinh của cô, cô thân mật siết chặt lưng anh, cố gắng phối hợp, không biết từ lúc nào, nụ hôn đã trở nên cẩn thận.

Một hồi lâu, Trác Chính Dương buông cô ra, điều chỉnh hơi thở hỗn hển, bờ môi đẹp khôi phục như cũ, anh dừng lại, đôi mắt đen nhánh chợt lóe lên

"Nhan Nhan, biểu hiện vừa rồi của em khiến anh khá hài lòng"

Mặt của Đồng Nhan khẽ đỏ lên, cô đẩy thân thể anh ra, đứng dậy, tuy quần áo của hai người chẳng hề hở hang thiếu vải, nhưng anh vừa mới nằm trên người cô nên cô vẫn có thể cảm giác được cơ thể anh nảy sinh biến hóa. Nhưng lúc quan trọng vẫn kiểm lại được.

Trác Chính Dương xoay người, đưa tay sửa sang cổ áo của cô, cô cũng đưa tay cài lại nút áo phía trên cho anh, nút áo này do vừa nảy vận động không cẩn thận tự bật ra. Chợt, cô nghe có tiếng cười nhẹ, cô ngẩng đầu lên, trong mắt Trác Chính Dương tỏa ra niềm vui, đôi mắt hẹp dài khẽ nheo lại, nét cười bên trong đôi mắt phẳng phất lộ ra sự lưu manh.

"Khi vừa mới hôn em, anh rõ ràng thấy như mình đang phạm tội, bây giờ anh mới thực sự cảm giác được, Đồng Nhan, em là vợ của Trác Chính Dương anh"

Anh nói

Đồng Nhan ngạc nhiên

"Anh đúng là phản ứng chậm"

Đầu anh đặt trên bả vai cô, giọng lười biếng

"Không phải, chẳng qua cảm giác hạnh phúc tới quá nhanh, nên thời gian thích ứng của anh mới kéo dài"

Cô hỏi

"Vậy thời gian thích ứng của anh lúc nào mới hết?"

Anh chợt giống như một đứa trẻ to xác, nhõng nhẽo

"Thời gian thích ứng dài bao lâu phải tùy thuộc vào biểu hiện của em"

Đồng Nhan

"..."

Đến giờ ăn cơm tối, chị Ngô lên gọi cô và anh xuống, trước lúc đó, cô và anh vẫn luôn ở trong phòng, anh gối đầu lên đùi cô xem một quyển tạp chí Kinh tế tài chính, cô buồn chán xem một quyển album ảnh, chợt ánh mắt cô dán vào nầy tấm hình, Trong hình là một cô bé mười lăm mười sáu tuổi, buộc tóc đuôi ngựa, nụ cười trên mặt còn pha chút non nớt.

Trác Chính Dương nghiêng người liếc qua quyển album trong tay cô, thản nhiên nói

"Em bây giờ hơi gầy"

Dừng lại, nhìn ánh mắt Đồng Nhan không vui

"Anh thích em có da thịt một chút, vì vậy đáng đáp em như trước đáng yêu hơn"

Đồng nhan 囧.

-

Lúc cô và Trác Chính Dương đi xuống, mẹ Trác Chính Dương - Triệu Mộng Dịch, vẫn chưa về, ông Trác tuy không nói gì, nhưng từ nét mặt của ông có thể đoán được ông không vui. Trác Chính Dương tỏ vẻ không có chuyện gì, lôi kéo cô ngồi vào bàn, hoàn toàn bỏ quên sự tồn tại của một người khác, Lam Tây Nhạc.

Cô ngồi bên cạnh Trác Chính Dương, cúi đầu ăn cơm, thỉnh thoảng đáp lời ông Trác vài câu, bề ngoài không coi là vui vẻ, ảm áp nhưng cũng xem như hài hòa, dĩ nhiên điều kiện đầu tiên là cô phải làm nger cô nàng Lam Tây Nhạc đang quang minh chính đại đánh giá mình.

Ăn cơm tối xong, ông Trác đề nghị bọn họ đêm nay ngủ lại, nhưng Trác Chính Dương từ chối thẳng thừng, sau đó anh lại lôi kéo cô ra cửa. Lúc Đồng Nhan lên xe, hơi bần khoản, sau đó nói với Trác Chính Dương

"Em muốn về thăm nhà một chút"

Trác Chính Dương suy nghĩ rồi gật đầu đồng ý. Nhà cô hồi xưa cũng ở trong quân khu này, Trác Chính Dương lái vòng vèo qua mấy khúc cua là đến. Anh bấm cửa kính xuống hộ cô, cô ngấm nhìn bên ngoài, chợt phát hiện bây giờ ngay cả dừng khí xuống xe cũng không có, cô ngấm nhìn kỹ rồi nói

"Chúng ta về thôi, thật ra cũng chẳng có gì đẹp..."

Trác Chính Dương im lặng, sau đó lấy một chiếc chìa khóa từ trong túi ra, thả vào tay cô

"Khi nào quyết định đến thì nói với anh"

Cô nói

"Được"

Vì sao Trác Chính Dương có chiếc chìa khóa này cô không cần hỏi, anh đối với cô quá tốt, việc anh làm vì cô đã quá quá nhiều rồi.

-

"Nếu chúng ta đã kết hôn, đêm nay chuyển tới nhà anh đi"

Anh dừng xe, quay đầu nói với cô

Đồng Nhan

".....Được"

Trác Chính Dương khẽ cười

"Anh giúp em dọn đồ, nhân tiện đón Cách Lạp..."

"Chân anh bây giờ chưa tiện, em đi một mình là được rồi"

Trác Chính Dương trầm mặc

"Vây cũng được, anh ở đây chờ em"

Đồng Nhan bật cười, xuống xe. Trác Chính Dương lại nói thêm một câu

"Phải nhanh lên nhé"

-

Đồng Nhan rời đi một lúc, điện thoại của anh vang lên, anh nhấc máy, nhấn nút nghe.

"Có kết quả sao?"

Anh hỏi

Một hồi sau, anh nói

"Dù sao không được rút dây động rừng. Lão hồ ly Tống gia càng lúc càng thắt chặt đề phòng, cậu dựa theo kế hoạch ban đầu mà làm là được"

Trác Chính Dương một tay đỡ lấy điện thoại, vừa xoay người nhìn ra cửa xe, vì nhiệt độ chênh lệch giữa trong và ngoài xe nên trên mặt kính xe phủ lên một lớp sương mờ. Ngón tay thon dài của anh để lên cửa xe, viết mấy chữ.

"Tần Nhiên cũng đã truy xét chuyện này?"

Khóe miệng anh nhếch lên

"Bây giờ hần ta làm chuyện này, đúng là quá muộn, nhưng..."

Anh liếc nhìn chữ "Đồng Nhan" trên cửa xe, thản nhiên nói

"Hần ta đúng là người tàn nhẫn nhỉ, Tống Hà Kiến xem như sắp thành cha vợ hần, hần vẫn muốn ra tay với lão, hần ta nghĩ làm vậy, cô ấy sẽ tha thứ cho hần sao, thật nực cười"

-

"Cái gì?"

Trình Mai Mai không tin nhìn Đồng Nhan

"Cậu và Trác Chính Dương đã đăng ký?"

Đồng Nhan

"Đăng ký"

Giọng Trình Mai Mai kích động

"Nhan Nhan chết tiết, cậu có bị phản ứng phụ của thuốc không đấy, đăng ký kết hôn không giống như xếp hàng lấy số ở bệnh viện đâu, hai người thật là...."

Cô trong chốc lát không nghĩ ra từ để miêu tả, cứng họng.

"Thật là ngang bướng"

Cách Lạp tiếp lời Trình Mai Mai, ôm ngực nhìn Đồng Nhan

"Đồng Nhan, mẹ rốt cục làm được một chuyện có tiền đồ rồi đấy"

Đồng Nhan nói với Cách Lạp

"Thu dọn hành lý của con đi, chúng ta dọn tới nhà ba Trác của con"

Trình Mai Mai kéo tay Đồng Nhan

"Cậu đi thật à?"

Đồng Nhan nghĩ nghĩ

"So với việc Trác Chính Dương tới đây ở, mình nghĩ mình và Cách Lạp qua nhà anh ấy hợp lý hơn"

Trình Mai Mai bấu môi

"Có chồng liền quên bạn, vong ân phụ nghĩa, chưa từng thấy kẻ nào không công bằng, tuyệt tình như cậu"

Đồng Nhan bật cười

"Nếu không mình bảo Trác Chính Dương chuyển tới đây nhé"

"Đừng, nơi này của chúng ta không chứa chấp nổi Đại Phật như anh ta "

Trình Mai Mai vội lắc đầu, từ chối

"Cậu vẫn nên dọn đi cùng anh ta đi, mình cũng được yên tĩnh một chút"

Đồng Nhan xem thường

"Mấy ngày nay, Thiệu Vũ Hành để cho cậu được yên tĩnh à?"

Sắc mặt Trình Mai Mai mất tự nhiên, lăm lăm, sau đó nhìn Đồng Nhan

"Mình quyết định bắt đầu tìm người để thân mật"

Đồng Nhan bị ý tưởng bốc đồng này của Trình Mai Mai làm cho giật mình

"Cậu và ai thân mật?"

"Đàn ông"

Trình Mai Mai lờ đi ý nhiều

"Cậu thiếu đàn ông..."

"Bà đây thiếu đàn ông lâu rồi"

Trình Mai Mai nói

"Minh cảm thấy mình nên đi ra ngoài nhiều một chút, ngắm nhìn thế gian, cảm nhận đàn ông bên ngoài, sau đó gả cho một người tốt"

Cô nàng dừng lại nhìn Đồng Nhan

"Vấn đề của cậu cũng được giải quyết rồi, mình không thể chần chừ nữa, cần phải tốc chiến tốc thắng"

Đồng Nhan

"Cậu và Thiệu Vũ Hành?"

"Nhìn những người đàn ông khác nhiều hơn mới có thể phát hiện ra Thiệu Vũ Hành căn bản chỉ là một đứa trẻ to xác khoác cái mác tình anh mà thôi"

-

Cô và Cách Lạp thu dọn đồ đạc, sau đó đi tìm Trác Chính Dương. Khả năng thích ứng của Cách Lạp rất mạnh, đối với việc cô bắt chọt gả cho Trác Chính Dương, phản ứng của nó chỉ có mấy chữ này

"Trời sắp bão à mà mẹ muốn lập gia đình, may mà mà chọn được người tốt để gả, con cũng được 'con quý nhờ mẹ'"

Trác Chính Dương có một căn nhà ở khu trung tâm thương mại thành phố, sau khi anh dọn ra ngoài ở, chỉ một mình ở đây, ít khi quay về Trác gia, trừ khi bà Trương đích thân tới, mời anh về nhà.

Trác Chính Dương dựa vào cánh cửa màu đen, cọt nhả với Cách Lạp

"Con trai, ba dẫn con đi xem phòng của con nhé"

Khi cô và Cách Lạp đến, Trác Chính Dương gọi người tới sửa sang lại một phen, hiệu suất làm việc thật đáng kinh ngạc, vừa mới một lúc, căn phòng mang hơi thở của bé trai đã hoàn thành. Cách Lạp rất hài lòng về một hàng Transformers để trong tủ kính, nó ôm bấp chân bị thương của Trác Chính Dương

"Con đúng là 'Con quý nhờ mẹ mà' "

Đồng Nhan xếp quần áo vào tủ trong phòng Trác Chính Dương, chiếc tủ rất lớn, bên trong la liệt quần áo của anh, sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, bên trên treo một hàng âu phục, đủ loại áo sơ mi các màu, phía dưới là một ngăn kéo nhỏ, bên trong để cà vạt, đồng hồ đeo tay. Phía dưới cùng, Đồng Nhan hấp tấp nhìn, khuôn mặt ửng hồng, cô không biết rốt cuộc định lực của mình mạnh mẽ khác người cỡ nào, ngăn cuối cùng tủ quần áo chính là để quần lót của đàn ông, tất cả đều cùng một nhãn hiệu.

Tủ quần áo vốn là tủ đôi, cộng thêm quần áo của cô, hai bên tủ quần áo so ra thì bên của cô ít tới đáng thương. Trác Chính Dương nửa ngồi nửa nằm trên giường nói với cô

"Thay quần áo đi, tý nữa chúng ta đi mua một ít đồ đạc"

Cô hỏi

"Mua gì?"

Trác Chính Dương nhăn nheo trả lời cô, tâm tình vô cùng tốt

"Cuộc sống vợ chồng cần thứ gì nhiều nhất hả, vừa rồi em cũng để ý rồi đấy, ở đây chúng ta thiếu nhiều thứ, phòng bếp ngay cả xoong, nồi, bát đĩa, thìa cũng không có, nếu nữ chủ nhân ngôi nhà đã tới thì vài thứ kia nhất định phải đầy đủ"

Đồng Nhan

"Anh lấy em tới nấu cơm cho Trác thiếu anh à..."

Trác Chính Dương thông thả đáp

"Nhan Nhan, sao em có thể xem nhẹ mình vậy chứ, tác dụng của người vợ đầu chỉ để nấu cơm, em có thể nói tới rất nhiều công dụng khác, chẳng hạn như..."

Anh mờ ám cười, mặt mũi đều mang ý hài hước.

Đồng Nhan phớt lờ anh, sắp xếp xong đồ đạc, cô cầm chiếc áo khoác màu kem định mặc vào thì được một đôi tay mạnh mẽ ôm vào lòng, cảm anh đặt trên vai cô, khiến cho cô hơi ngửa ngáy.

"Đừng làm loạn, em phải thay quần áo..."

Cô nói

"Chờ chút, chúng ta đừng mặc bộ này, đổi bộ khác..."

Trác Chính Dương nói xong, dường như làm ảo thuật, mở ra một ngăn tủ khác, bên trong bày rất nhiều quần áo của phụ nữ. Anh lấy một bộ đưa cho cô

"Mặc bộ này đi, anh muốn nhìn dáng vẻ em khi mặc bộ này"

Đồng Nhan nhận lấy bộ đồ trong tay anh, quần áo trong ngăn tủ đều mới tinh, lại còn là kiểu dáng mùa đông mới nhất.

"Hôm qua anh gọi người tới chuẩn bị, anh nghĩ, ngày mai căn phòng này nhất định có nữ chủ nhân đến"

Trác Chính Dương đứng sau lưng cô giải thích

Đồng Nhan cười thoải mái

"Vừa rồi em còn tưởng, quần áo này là của bạn gái cũ anh để lại..."

Trác Chính Dương khuôn mặt biến sắc

"Em..."

"Nên vừa rồi em thấy hơi mất mát"

Cô ngẩng đầu nói

Khuôn mặt Trác Chính Dương giãn ra, lời cô vừa nói khiến tâm tình của anh tốt lên vài phần. Đột nhiên, anh dường như nghĩ ra điều gì, nhẹ nhàng than thở nói

"Đồng Nhan, em có biết không, dù cho lời nói của em chỉ là lời nói dối vẫn khiến cho anh vui vẻ rất lâu..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Kỷ Dự Vãn gõ cửa, trong phòng truyền ra giọng nói lạnh lùng

"Vào đi..."

Anh đẩy cửa bước vào, liếc nhìn người đàn ông ngồi cách đó không xa đang vùi đầu trong đồng văn kiện, lo lắng nói

"Nghe nói Nhan Nhan và con trai Trác gia đã kết hôn rồi?"

Cơ thể người đàn ông kia cứng lại, sau đó tiếp tục làm việc, dường như câu hỏi kia không hề ảnh hưởng gì tới mình.

Kỷ Dự Vãn đi tới bên cạnh ghế salon, ngồi xuống, tiếp tục nói

"Sao? Không có cảm giác gì ư, dù sao người phụ nữ kia cũng từng là người chung chăn gối với cậu một thời gian mà, bây giờ cô ấy lại chung chăn gối với người khác..."

"Ra ngoài!"

Tần Nhiên ngẩng đầu nhìn Kỷ Dự Vãn, mặt mày tràn đầy vẻ giận dữ, hiện tại anh như một con thú nổi quạu, nhưng lại cố đè nén con thịnh nộ xuống.

Kỷ Dự Vãn không cử động, khóe miệng nhếch lên

"Cậu nói xem, vì sao Nhan Nhan muốn kết hôn với Trác Chính Dương?"

Tần Nhiên im lặng, tay gạt đồng văn kiện tran bàn sang một bên, vừa ngả người về phía sau, vừa day huyệt Thái dương

"Tôi để cậu điều tra sự việc, có manh mối gì chưa?"

Kỷ Dự Văn nghiêm túc nói

"Thật sự đúng như cậu đoán, Trác Chính Dương cũng đang điều tra chuyện của Tống Hà Kiến năm đó, nhưng hẳn ta cố tình giúp Đồng gia sửa lại án cũng không phải chuyện ngày một ngày hai"

"Ừ.."

Tần Nhiên nhẹ đáp lời, giọng mệt mỏi.

Kỷ Dự Văn hơi trầm ngâm

"Cô ấy nên biết chuyện năm đó..."

Tần Nhiên cười nhạt

"Biết thì sao, cô ấy không phải đã gả cho Trác Chính Dương rồi còn gì?"

Anh hơi quay mặt đi, móc từ trong túi ra một chiếc nhẫn, chiếc nhẫn này chính là chiếc nhẫn cưới năm ấy cô vứt bỏ.

Anh cầm thận ngắm chiếc nhẫn, vẻ mặt thờ ơ, chiếc nhẫn kim cương mạ vàng dưới bóng đèn lóe lên ánh sáng rực rỡ, ánh sáng ấy làm mắt anh đau nhói.

Chợt anh ngẩng đầu nhìn Kỷ Dự Văn

"Tôi có được xem như là tự làm tự chịu, đáng bị trừng phạt hay không?"

-

Khi cô thay quần áo đi ra, mắt Trác Chính Dương sáng lên, khẽ giật mình, sau đó ánh mắt rời qua bàn tay của cô

"Anh đưa cho em kem chống nắng, rốt cuộc em có dùng hay không đấy?"

Đồng Nhan cười khan

"Hình như em quên mất..."

Trác Chính Dương thở dài, nói

"Cách Lạp bận bịu hí hoáy Transformers rồi, không đi cùng chúng ta ra ngoài đâu, chúng ta đi thôi"

Đồng Nhan gật đầu, hơi chần chừ, sau đó nắm tay anh, người Trác Chính Dương dường như cứng lại, rồi duỗi bàn tay, mười ngón tay anh đan chặt tay cô, anh làm không được tự nhiên, lưu loát mà hơi cứng nhắc, nhưng lại khiến trong lòng cô khẽ rung động.

Buổi tối ở thành phố A so với ban ngày càng náo nhiệt ồn ào hơn, xe BMW rất được ưa chuộng, ánh đèn đường sáng chói, ánh sáng từ biển quảng cáo bắn ra bốn phía, TV to đùng ở quảng trường phát những hình ảnh sống động...Bất kỳ thứ gì đều có thể giúp người ta nhận ra đây là một thành phố lớn phồn vinh.

Bây giờ Trác Chính Dương đi đường không cần sự trợ giúp của gậy nữa, nhưng tốc độ đi hơi chậm. Sau khi xuống xe, anh vẫn nắm tay cô, hai người chậm rãi đi trên phố náo nhiệt, không giống như đang dạo phố mua đồ mà giống như đôi tình nhân tản bộ sau khi ăn xong. Cô và anh đi tới một siêu thị, anh đi lấy một chiếc xe đẩy đồ, đẩy tới trước mặt cô

"Đi thôi, cần phải mua rất nhiều thứ"

Trong lòng Đồng Nhan liệt kê danh sách những đồ phải mua, hơi tính toán, phát hiện đồ phải mua thật không ít, nhà anh không phải là thiếu nhiều đồ thế chứ. Cô chỉ vào hai cái đĩa hoa văn khác nhau trên kệ, nói với Trác Chính Dương

"Anh thích cái nào?"

Trác Chính Dương giữ cầm, suy nghĩ một chút

"Họa tiết hoa mai, tươi mát, nhã nhặn"

Đồng Nhan gật đầu

"Em cũng thích cái đấy"

Khóe miệng Trác Chính Dương khẽ cười, sau đó chỉ vào một cái bát có hoa văn tương tự trên kệ

"Lấy một bộ chim uyên ương nghịch nước kia đi"

Đồng Nhan nhìn theo tay anh, nét mặt tối sầm, dừng một chút rồi nói

"Đó không phải là uyên ương nghịch nước, mà là long phượng báo điềm lành"

"Long phượng thì long phượng, dù sao cũng là một đôi...."

"..."

Hôm nay, đồ gia dụng làm bếp đang có một chương trình khuyến mãi, nếu tổng số tiền chi tiêu vượt quá 2000 tệ, người mua hàng sẽ được tặng một máy làm sữa đậu nành, vượt 5000 tệ được tặng một cái lò nướng. Kết quả tối hôm ấy, bọn họ ôm về một lò nướng và hai máy làm sữa đậu nành.

(1NDT ~ 3490 VND ; 2000 NDT ~ 6980000; 5000 NDT ~ 17450000)

Trác Chính Dương đứng ở quầy điền địa chỉ giao hàng, viết xong đưa tờ hóa đơn đưa cho nhân viên bán hàng, còn cười với chị bán hàng một tiếng. Chị bán hàng là một phụ nữ trung niên khoảng 40 tuổi, mà Trác Chính Dương cứ khẳng khái trông chị này vẫn còn trẻ, còn mê hoặc người lắm, vì thế trước khi họ đi, chị bán hàng đặc biệt tặng cho họ một đôi tạp dề tình nhân.

-

Thắng lợi lớn trở về, cô đã mệt lắm rồi, vào nhà xem Cách Lạp, nó đã ngủ nhưng vẫn còn ôm Transformers vào lòng. Đồng Nhan cẩn thận lấy đồ chơi trong lòng nó ra, đặt trên đầu giường, rồi đi ra.

Lúc cô đi ra, Trác Chính Dương đã vào phòng tắm, nhìn căn phòng xa lạ rộng rãi, cô bỗng nhiên cảm thấy hơi bối rối. Cô đi tới bên ghế salon cạnh cửa sổ sát đất ngồi xuống, tùy tiện cầm một cuốn sách lên xem. Cô rất bất ngờ, cuốn sách trong tay cô là một quyển sách giáo khoa ngữ văn tiểu học, trên sách giáo khoa có nét chữ quen thuộc, cô lật trang đầu tiên, trên đó nắn nót viết hai chữ "Đồng Nhan"

Cô chợt nhớ, hồi cô học tiểu học có một lần làm mất sách giáo khoa ngữ văn, lo lắng vô cùng, về sau cha dỗ cô, đưa cho cô một quyển sách y hệt, cô mới nín khóc và mỉm cười.

Khóe miệng Đồng Nhan nhếch lên, hóa ra quyển sách này bị anh giấu đi. Hồi đó, cô và Trác Chính Dương là bạn thân, cũng là một đối tác tốt nhất.

"Nghĩ gì mà xuất thần thế"

Trác Chính Dương từ phòng tắm đi ra, hỏi.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, cười trừ chọc

"Nghĩ tới một kẻ trộm sách"

Trác Chính Dương cũng khẽ cười, vừa lau tóc ẩm ướt, vừa đi về phía cô

"Ai bảo em thả con rùa đen nhỏ của anh nuôi đi"

Đồng Nhan suy nghĩ, nhìn bộ dạng Trác Chính Dương hùng hồn, khinh thường nói

"Đó là bởi vì trên mai con rùa viết tên của em.."

"Ha ha..."

Trác Chính Dương ngồi bên mép giường, cười cô

"Nhan Nhan, em còn nhớ không, ngày trước em có một biệt danh, gọi là con rùa đen nhỏ nhi..."

Đồng Nhan liếc nhìn Trác Chính Dương, đôi mắt anh đang cười, bên trong đôi mắt ấy tràn đầy tình cảm, nhờ đèn đường hắt vào, ánh mắt anh càng thêm sáng. Vừa tắm xong khiến cho giọng nói của anh thêm mê hoặc lòng người. Anh chỉ vô tình đùa một câu, lại khiến cả khuôn mặt cô ửng đỏ.

Trong lòng cô thầm mắng một câu "Yêu nghiệt", rồi đứng lên đi tắm.

Cô tắm xong đi ra, Trác Chính Dương đang đeo kính xem báo, thấy cô, mặt đỏ lên, sau đó anh để tờ báo sang một bên

"Anh đã làm ấm chân rồi..."

Những lời này khiến trong lòng cô ấm áp.

Trác Chính Dương lúc đeo kính, trông cực kỳ đẹp trai hấp dẫn, khi tháo kính xuống làm lộ ra đôi mắt phượng hơi nhếch lên, trong mắt tỏa ra sự lười biếng, lưu manh.

Cô chậm rãi đi tới bên giường, sau đó chui vào trong chăn, bên trong quả nhiên rất ấm, điều hòa trong phòng mở vừa đủ, tắm xong đi ra cũng không thấy lạnh, nhưng nhiệt độ trong chăn vẫn khiến cô kinh ngạc. Nhiệt độ trong chăn khiến mặt cô đỏ lên. Căn phòng chỉ bật một ngọn đèn ngủ màu vàng ở đầu giường, ánh sáng rất nhẹ nhàng, chiếu vào mặt cũng không cảm thấy khó chịu, ngược lại khiến người ta an tâm. Cô bình tĩnh nhìn anh

"Chúng ta..."

"Ngủ đi..."

Cô ho khan đến nổi mặt đỏ bừng.

Ánh mắt anh dịu dàng, sau đó thò tay tắt đèn. Ngọn đèn vừa tắt, hai người chìm trong sự trầm mặc, chân của cô không cẩn thận đụng vào chân anh, cả người cô lập tức cứng ngắc, cô khấn trương đến mức tay nắm chặt một góc chăn.

"Ha ha..."

Trác Chính Dương khẽ mỉm cười, sau đó tay lôi kéo, ôm cô vào trong ngực mình

"Ngủ đi, nếu cơ thể cứ cứng nhắc thế này, mai mạch máu sẽ không lưu thông được đâu"

"Vâng..."

Đồng Nhan khẽ đáp.

Trác Chính Dương im lặng, sau đó chậm rãi nói

"Tuy anh quả thực rất nóng ruột, nhưng anh sẽ đợi tới khi nào em sẵn sàng, nhưng với một điều kiện"

Anh dừng lại một chút

"Đừng làm loạn..."

Đồng Nhan vòng tay trước ngực anh, trong lòng mùi vị gì cũng đều có, cô tự hỏi mình một vấn đề nghiêm túc: Cô có biểu hiện ra bộ dáng "Không muốn" chỗ nào nhỉ?

-

Hôm sau, Trác Chính Dương đưa Cách Lạp đi học, rồi đưa cô đi làm, cô ngỡ ngàng đi tới phòng làm việc, đã trễ nửa giờ, dù sao cũng đã nộp đơn từ chức, đến muộn một chút cũng chẳng trừ bao nhiêu tiền thưởng, bây giờ chuyện ấy không còn ý nghĩa gì với cô nữa rồi.

Tuy hôm nay cô đến muộn nhưng có đôi khi những chuyện tốt luôn có thể vô lý phủ xuống đầu người ta, giống như muốn phá hỏng vận may của cô, thất thường đùa giỡn cô vậy.

Chị quản lý gọi cô vào phòng làm việc nói

"Nghe nói cô Đồng mấy hôm trước bị ốm, công ty chúng ta luôn đề tâm chăm sóc cho cấp dưới, tuy công ty đồng ý cho cô nghỉ việc, nhưng sau khi chúng tôi suy tính, có lẽ chúng tôi vẫn nên cho cô nghỉ 5 ngày, cô Đồng sử dụng kỳ nghỉ thật tốt nhé"

Lúc Đồng Nhan đi ra khỏi công ty thì gọi điện cho Trác Chính Dương. Anh dường như đang họp, bởi vì người nhắc máy đầu tiên là giọng cô thư ký, cô ta nói sẽ chuyển lời lại cho anh. Cô định cúp điện thoại thoại, thì anh đã nghe máy, cô nói

"Giọng cô thư ký của anh thật dễ nghe...."

Bên đầu kia, tâm tình Trác Chính Dương rất khoái trá

"Không chỉ giọng dễ nghe, vóc người cũng rất đẹp...."

"Vậy sao"

Đồng Nhan đáp

"Trác thiếu thật có phúc..."

"Vợ không ở bên cạnh, diễm phúc ở đâu ra, những người phụ nữ khác ở trong mắt anh đều là gió thoảng mây trôi, đều chỉ là mây trôi mà thôi..."

Trác Chính Dương cười hì hì.

Đồng Nhan xì một tiếng, vui vẻ.

-

Mấy hôm nay, Đồng Nhan nghỉ ốm ở nhà, trừ giúp Cách Lạp liên hệ trường học mới thì ở nhà vẽ một vài bản thiết kế.

Đôi khi linh cảm giống như một con thú nhỏ thích những nhẽo, lúc vội vàng, nó chẳng thèm xuất hiện, nhưng lúc mình rảnh rỗi, nó lại nhảy ra. Thảo nào có rất ít người làm nghệ thuật có nghề nghiệp ổn định. Trác Chính Dương đối với bản vẽ kiến trúc của cô cũng khá hài lòng, còn ra sức khen cô một phen.

Đồng Nhan ngồi trong thư phòng của Trác Chính Dương dựng mô hình kiến trúc, điện thoại chợt vang lên, là Thiệu Vũ Hành gọi tới. Bên đầu dây kia, Thiệu Vũ Hành có chút nóng nảy

"Nhan Nhan, Mai Mai bị bệnh, cô tới thăm cô ấy một chút đi..."

Đồng Nhan cúp điện thoại, kinh hoàng vô cùng, hóa ra, Mai Mai lại có thể bị bệnh. Trong ấn tượng của cô, Trình Mai Mai luôn là một cô gái khỏe mạnh giống như một con trâu đực vậy, dù cho đêm nào cũng chơi "Plant and zombie" cả đêm đến tận hừng sáng thì hôm sau vẫn có thể khỏe như voi dậy ăn vụng đồ ăn, ngày nào cũng như vậy, nặc kệ mưa to gió lớn, lạnh giá hay nóng bức của mùa hè. Khỏe như Trình Mai Mai, lại cũng bị bệnh, quả nhiên con người không phải là sắt thép, là con người, đều có khả năng ngã bệnh.

Đồng Nhan chạy tới bệnh viện, Trình Mai Mai quả thực bị bệnh, đôi mắt cô ấy vô hồn, hai tay vô lực buông thõng xuống, trên mu bàn tay có kim châm truyền nước. Thấy cô vào, ánh mắt Trình Mai Mai bị thương nhìn cô

"Nhan Nhan....500 vạn mất rồi..."

Cô cân nhắc suy nghĩ không biết "500 vạn" trong lời nói của Trình Mai Mai là ý gì. Tự hỏi "500 vạn nào? Bán hai chúng ta cũng không được 500 vạn"

Lời của cô giống như đụng vào nỗi đau thâm kín của Trình Mai Mai, cô nàng nước mắt lăn chã nhìn cô, sau đó móc trong túi một tờ giấy đưa cho cô

"Vé xổ số trúng thưởng kỳ này"

Đồng Nhan theo bản năng thay Trình Mai Mai kích động nói

"Cậu trúng ư"

Chẳng lẽ Trình Mai Mai phải truyền nước vì xúc động quá mức?

Trình Mai Mai trầm ngâm, sau đột nhiên bật người dậy, nắm hai vai cô, kích động nói

"Thiếu chút nữa, thiếu chút nữa, thiếu chút nữa thôi...."

Đồng Nhan ôm lấy cơ thể Trình Mai Mai

"Rốt cuộc có chuyện gì hả?"

Trình Mai Mai kể lại sự việc, cô rốt cuộc hiểu "500" vạn này là thế nào.

Trình Mai Mai trong ba ngày, sắp xếp ra một tổ hợp số mà cô nàng tự nhận là có thể trúng giải nhất xổ số, định chọn một ngày tốt đi tới hàng vé số dưới lầu mua. Nhưng hôm ấy cô vừa khéo bị Thiệu Vũ Hành ngăn lại, sau đó kéo cô lên xe, mang cô sân trường đại học A hồi tưởng lại quang cảnh những ngày lãng mạn đã qua. Không ngờ, ngoảnh đi ngoảnh lại, bỏ lỡ thời gian mua vé số muộn nhất vào 8 giờ tối Chủ nhật. Vé số trúng giải độc đắc xuất hiện, chính là dãy số mà Trình Mai Mai từng tính toán.

Đồng Nhan nghe Trình Mai Mai kể lại, ngẩng đầu nhìn bình truyền nước trên đầu cô nàng, trong lòng thầm nghĩ: Trình Mai Mai lần này có lẽ thực sự bị đá kích!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Đồng Nhan ngồi ngây người trong bệnh viện với Trình Mai Mai đến tận khi Trác Chính Dương gọi điện tới, anh nói có lẽ buổi tối không về ăn cơm, cô thông báo qua loa với Trác Chính Dương vài câu rồi cúp máy.

"Người đàn ông nhà cậu đúng là chịu khó, không về ăn cơm cũng phải gọi điện khai báo...."

Trình Mai Mai mệt mỏi ngẩng đầu, đôi mắt không có chút tinh thần nào nhìn cô.

"Ha ha..."

Đồng Nhan cười. Cô nhìn dáng vẻ ỉu xiu của Trình Mai Mai, có phần không đành lòng, 500 vạn cứ như vậy bay mất, chuyện này dù là người bình thường cũng sẽ nhức nhối một thời gian, huống hồ là Trình Mai Mai, tình cảm của cô nàng đối với tiền bạc giống như người sao Hỏa vậy, không bình thường chút nào. Vì thế lúc cô nàng gặp phải chuyện này, có lẽ so với việc róc một miếng thịt trong lòng còn đau hơn.

"Mai Mai..."

Thiệu Vũ Hành đẩy cửa bước vào, trong tay cầm một phích nước.

Trình Mai Mai nhìn thấy Thiệu Vũ Hành, đôi mắt lập tức trở nên sắc bén, bật người dậy quát

"A, anh còn có gan tới đây ư?"

Thiệu Vũ Hành không phản ứng lại với câu hỏi của Trình Mai Mai, anh đặt phích qua một bên, sau đó đi tới nói với cô

"Anh mang món cháo em thích ăn, ngồi dậy húp một chút đi..."

Trình Mai Mai cười khẩy nói

"Anh cho rằng Trình Mai Mai tôi là người chỉ cần húp một chén cháo là có thể giải quyết mọi chuyện ư, việc liên quan tới vé số, hôm nay tôi nói thẳng, anh nhất định phải cho tôi một câu trả lời"

Thiệu Vũ Hành khẽ thở dài, giọng mềm mỏng

"Nếu đã muốn tìm anh tính số thì cũng phải ăn no trước, không thì lấy đâu ra sức tính số với anh?"

Trình Mai Mai không có tí gì xúc động trước đợt tấn công dịu dàng của Thiệu Vũ Hành

"Cho dù chết đói, tôi cũng không ăn đồ của Thiệu gia gì gì đó, tôi sợ mình nôn ra mất"

Có lẽ Thiệu Vũ Hành đối với những lời này của Trình Mai Mai đã nghe thành quen, sắc mặt anh vẫn bình thường, tự mình ngồi bên mép giường

"Vậy em nói phương thức bồi thường đi, anh phải bồi thường tổn thất 500 vạn kia cho em thế nào đây..."

Nghe Thiệu Vũ Hành vừa nói vậy, Trình Mai Mai nhất thời nói không nên lời, lẩm bẩm quay mặt đi

"Tiền Thiệu gia nhà các người, Trình Mai Mai tôi không lạ gì"

"Nếu đã không lạ gì, vậy thì bồi thường người nhé"

Thiệu Vũ Hành dừng một chút, rồi nói

"Dùng bản thân anh để bồi thường cho em được không?"

Trình Mai Mai hơi cứng lại, sau đó bùng nổ, chỉ vào mũi Thiệu Vũ Hành hét lên

"Họ Thiệu kia, anh nghìn vạn lần cũng đừng coi trọng bản thân mình, trong mắt bà đây ngay cả đồng tiền xu anh cũng không bằng, sao có thể so bì với 500 vạn được"

Thiệu Vũ Hành trầm ngâm, mở miệng nói

"Anh sẽ tăng tỉ giá đồng bạc, nhưng tiền mặt sẽ bị sụt giá"

Trình Mai Mai hừ lạnh một tiếng, sau đó cũng trầm mặc theo.

Đồng Nhan cảm thấy mình nên nhanh chóng rời khỏi đây, bầu không khí tệ hại ở đây không thích hợp tồn tại bên thứ ba, nên cô tùy tiện tìm một cái cớ để ra khỏi phòng bệnh.

-

Năm mới đã càng ngày càng đến gần, có thể nhận thấy không khí năm mới qua cách trang trí trên đường phố. Cô bỗng nhớ ra, dường như Cách Lạp chưa từng có một năm mới nào nhiệt nào cả, ở bên Mỹ, vì một mặt hy vọng tiết kiệm chi phí, mặt khác bởi vì cảm giác cô đơn một mình sống nơi đất khách quê người, năm mới của cô và Cách Lạp vô cùng đơn giản tới đáng thương. Lễ mừng năm mới cô chuẩn bị cho nó, chỉ là đun một nồi bánh sủi cào, sau đó nói với nó một tiếng "Năm mới vui về"

Đúng lúc Trác Chính Dương gọi điện cho cô nói buổi tối có hội nghị, có lẽ anh sẽ về trễ, cô suy nghĩ một chút rồi lên xe bus tới trường của Cách Lạp. Cô đã đổi trường cho Cách Lạp, trường học do Trác Chính Dương chọn, suy xét trên các mặt như chất lượng dạy học, phong cách học tập, phương tiện giao thông đều là tốt nhất, đương nhiên học phí vô cùng đắt.

Cách Lạp nuôi trên tay cô vốn là "Nghèo đường", bây giờ qua tay Trác Chính Dương liền biến thành "Phú đường", hơn nữa còn giàu chảy mỡ.

Lúc Đồng Nhan tới, trường vẫn chưa tan học, cô buồn chán ngồi trong căn phòng nghỉ chờ Cách Lạp tan học. Căn phòng nghỉ này đặc biệt xây dựng dành cho phụ huynh tới đón con tan học về nhà, bên trong có trà có bánh, học phí đắt đỏ không phải mất trắng.

"Đồng Nhan..."

Một giọng nói đầy kinh ngạc vang lên phía sau cô.

Cô ngoảnh đầu lại, thấy một người phụ nữ tóc ngắn đứng đối diện, người phụ nữ này gặp được cô có vẻ rất hưng phấn, khóe mắt nhếch lên, lộ ra vẻ tươi cười.

"Xin lỗi, cô là..."

Đồng Nhan định hỏi như vậy, nhưng có lẽ cảm thấy hỏi như vậy thật không lịch sự, nên cô cười với người phụ nữ kia, chờ cô ấy tiếp tục nói.

"Nhìn bộ dạng này của cô, cũng biết là cô không nhớ ra tôi"

Người phụ nữ cười oán trách, sau đó vỗ vỗ lên bả vai cô.

Đồng Nhan cười, gật đầu, hỏi dò

"Cậu là Băng từ?"

Cô nhớ người phụ nữ này lúc đó vì bị Trác Chính Dương ‘đá’ nên muốn làm loạn, tự sát, cô đi tới kéo cô ấy, không ngờ người bị thương lại biến thành cô, náo loạn một hồi, cô và cô gái này liền quen biết nhau. 5 năm, từ một thiếu nữ ngày nào đã trở thành người phụ nữ, cô cũng đã trở thành một người mẹ.

Người phụ nữ cười

"Cuối cùng cậu cũng nhớ mình"

Dừng lại

"Cậu ...tôi đón con?"

Đồng Nhan cười, xem như ngầm thừa nhận.

Hà Băng suy nghĩ, có lẽ cũng hiểu chuyện, sau đó ngồi xuống, giống như bắt đầu mở máy, chậm rãi nói

"Minh kết hôn rồi, bây giờ cũng tạm ổn, tuy làm mẹ kế, nhưng cuộc sống cũng coi như thoải mái, anh ấy đối xử với mình không tệ"

Đồng Nhan

"VẬY là tốt rồi"

"Còn cậu?"

Hà Băng hỏi

"Trở về lúc nào?"

"Về một thời gian rồi"

Đồng Nhan cười nhạt

"Minh cũng khá hài lòng với cuộc sống bây giờ"

Hà Băng hơi sùng sốt, hồi lâu mới nói

"Anh ấy bây giờ chắc chắn vui đến chết nhĩ...."

Đồng Nhan cười thản nhiên

"Chúng tớ rất hạnh phúc"

Hà Băng bật cười, nói

"Cậu đừng nghĩ trước kia anh ta đào hoa, đòi bạn gái liên tục, đủ các thể loại, hoa lớn hoa nhỏ đều có cả, nhưng anh ta thực sự thích cậu"

Đồng Nhan im lặng lắng nghe

"Khi còn ở bên cạnh anh ấy, mình đã từng cho rằng anh ấy thực sự yêu mình, bởi vì anh ấy đối xử với mình rất tốt, sau này mình phát hiện, anh ấy đối với cô gái nào đều cũng tốt như vậy...."

Hà Băng dừng một chút rồi nói tiếp

"Khi ấy, mình rất hận tính đào hoa của anh ấy, dù cho anh ấy tốt với cậu bao nhiêu nhưng đến lúc anh ấy chán ngấy, thì liền chia tay với cậu"

Đồng Nhan không hề nói xem vào, đành tiếp tục nghe.

"Mình nghĩ khi đó anh ấy không hề chung tình, có điều...."

Hà Băng nhìn cô

"Bây giờ, anh ấy không phải không chung tình, mà là vô cùng chung tình, vô cùng si tình, mặc kệ trước đây anh ta có nhiều bạn gái thế nào, nhưng anh ấy chẳng qua chỉ đang tìm kiếm một loại cảm giác....cảm giác như được ở cùng với cậu"

Đồng Nhan cúi đầu cười, tâm tình trong lòng phức tạp.

"Bây giờ nghe cậu nói, cậu đã kết hôn với anh ấy, mình rất vui"

Hà Băng nói

Cô nói xong, tiếng chuông tan học vang lên, Hà Băng để lại số điện thoại cho cô rồi rời đi.

-

Đồng Nhan đi tới phòng học của Cách Lạp, học sinh đã lục đục từ trong phòng đi ra, vậy mà Cách Lạp của cô vẫn thông thả thu dọn đồ trên bàn học. Thấy cô đứng ở cửa, nó mới cầm cặp sách đi ra. Đồng Nhan cầm lấy cặp sách của Cách Lạp, vừa đi vừa hỏi

"Trường mới thế nào, thích không?"

Cách Lạp suy nghĩ rồi đáp

"Cũng không khác lắm, nhưng thức ăn ở đây khá ngon"

Đồng Nhan thò tay xoa đầu Cách Lạp, nói

"Tối nay mẹ dẫn con ra ngoài ăn, sau đó đi sắm sửa quần áo mới, sắp năm mới rồi, mẹ muốn mua quần áo mới cho con"

Cách Lạp hỏi cô

"Ba Trác đâu?"

Nó đã tập thành thói quen, dù cho làm bất cứ chuyện gì cũng đều nhớ tới Trác Chính Dương.

"Tối nay ba con phải họp, nên không đi cùng mẹ con mình được, nếu hôm nay không chọn được đồ con thích thì lần sau chúng ta gọi cả ba đi mua cùng con"

Cách Lạp đối với cách nói của mẹ rất khinh thường, nó bĩu môi nói

"Tùy mẹ..."

Đồng Nhan cười, sau đó gọi một chiếc taxi, đi tới trung tâm thành phố.

-

Khuôn người Cách Lạp rất tốt, mặc gì cũng đẹp, mỗi lần nó từ trong phòng thử đồ đi ra, đều tràn đầy khí chất của ngôi sao nhỏ tuổi. Mẹ quý nhờ con, Đồng Nhan ở bên cạnh vô cùng nở mày nở mặt.

Tùng có vị học giả phát biểu một bài học thuyết, chứng minh người đàn ông không thích đi dạo phố đã trở thành một loại định lý. Đồng Nhan nhìn Cách Lạp. Nó sắp không nhịn nổi nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn càng lúc càng lạnh lùng. Đồng Nhan chọn cho Cách Lạp một cái áo khoác trẻ em màu vàng cam

"Màu sắc cái này sáng sủa, đi trong đám đông không dễ dàng lạc được"

Cách Lạp liếc nhìn cái áo khoác màu vàng lòe loẹt, khuôn mặt nhỏ xụ xuống

"Nhưng thật là xấu xí..."

Đồng Nhan

"Dựa vào ánh mắt phụ nữ của mẹ mà nói, rất đẹp trai"

Cách Lạp lăm bằm.

Đồng Nhan cười hài lòng, lôi kéo Cách Lạp về mặt không tình nguyện đi tính tiền.

Hôm kết hôn, Trác Chính Dương đã đưa thẻ tín dụng cho cô, cô vẫn luôn mang theo trên người, khi tính tiền, cô nhìn mấy cái thẻ trong ví da, chợt không biết nên lấy cái nào. Đôi khi, con người ta luôn bị những vấn đề nhỏ nhặt làm rầu rĩ, dù biết rõ những chuyện này đều nhẹ như lông hồng, đều không quan trọng, cần bản không đáng phải mất công suy nghĩ, nhưng những chuyện nhỏ này sẽ giống như cái gai, đâm bên sườn cô, nhắc nhở cô phải đối mặt với sự thật.

Cô do dự, rồi rút thẻ Trác Chính Dương đưa cho cô ra quẹt, rồi dẫn Cách Lạp lên lầu ăn cơm. Tầng thứ mười của tòa nhà Kim Hòa là cửa hàng ăn uống, đi tới một quầy chuyên phục vụ nhu cầu của trẻ em. Khi lên tầng, cô gọi cho Trác Chính Dương hỏi anh muốn ăn gì, nếu thích, cô mua một phần mang về cho anh.

Trác Chính Dương hỏi cô

"Cách Lạp muốn ăn gì?"

Cô nói

"KFC"

Trác Chính Dương suy nghĩ rồi nói

"Vậy mua cho anh một suất gia đình đi"

"Không phải anh không thích đồ ăn dầu mỡ hay sao?"

Trác Chính Dương cười nói

"Lần trước anh thấy tờ quảng cáo của tiệm ăn này, anh nghĩ suất ăn gia đình cũng không tệ"

Đồng Nhan bật cười

"Dở hơi"

"Anh đã kết hôn cùng một cô gái gia giáo rồi, có thể không dở hơi được sao?"

...

Đồng Nhan cúp điện thoại, bỏ vào trong túi xách, lúc định dẫn Cách Lạp đi vào thì thấy mẹ con Tổng gia đi từ trong thang máy ra. Cô giả vờ không nhìn thấy, nhưng đối phương cũng không định giả vờ không nhìn thấy cô.

"Không ngờ lạ có thể gặp cháu Nhan của Đồng gia ở đây, thật là khéo..."

Bà Tổng tươi cười đi tới, Tổng Từ Khâm khoác tay mẹ, nụ cười trên mặt cô ta không tươi như mẹ mình, nhưng cũng cười khan với cô một tiếng.

Đồng Nhan xoay người lại

"Thật khéo..."

Bà Tổng liếc nhìn Cách Lạp, nụ cười càng tươi

"Con trai cháu hả, nhìn thật kháu khỉnh"

Đồng Nhan cười, coi như bà Tổng đang nói nhảm. Ánh mắt bà Tổng rời khỏi Cách Lạp chuyển tới túi quần áo trong tay cô, nhìn biểu tượng trên túi

"Nhãn hiệu quần áo trẻ em này rất đắt nhỉ?"

Nụ cười trên mặt Đồng Nhan không nhìn được giận dữ, chợt hiểu, cô cảm thấy mỉa mai vô cùng.

"Nghe Khâm nói, cháu đã gả cho con trai Trác gia rồi, đúng là không tệ nhỉ..."

Bà Tổng cười đắc chí, nhìn đôi mắt bà vẫn còn trẻ trung. Lúc còn trẻ bà cũng được xem như một diễn viên hạng hai, về sau gả cho Tổng Hà Kiến, coi như hoàn thành tâm nguyện làm bà chủ"

Đồng Nhan không nói gì, mặt khác, cô cũng không muốn Cách Lạp phải chứng kiến tình cảnh này, tùy tiện nói vài lời xã giao, rồi muốn dắt Cách Lạp rời đi.

"Xã hội bây giờ thật là, cô ta thật sự gả được vào Trác gia sao...."

Giọng bà Tổng không lớn không nhỏ, thong thả nói sau lưng cô, sau đó Tổng Từ Khâm đứng bên cạnh bà ta nói

"Mẹ cũng học cô ta một chút đi, nhìn xem người ta quyến rũ đàn ông thế nào?"

Cách Lạp đang nắm tay cô chợt buông ra. Sau đó "A" một tiếng, bà Tổng cả người ngã về phía sau, đứng trước bà là khuôn mặt nhỏ nhắn đang tối sầm lại của Cách Lạp.

"Không cho phép bà nói mẹ tôi như vậy"

Cách Lạp còn nhỏ, nhưng giọng nói rất mạnh mẽ

Tổng Từ Khâm thốt lên một tiếng, mãi mới phản ứng lại được, định đẩy Cách Lạp ra, Đồng Nhan vội vàng kéo Cách Lạp đến bên cạnh mình. Không biết sức lực Cách Lạp bộc phát kinh người hay do bà Tổng đi giày cao gót quá cao, nên bị Cách Lạp đẩy một cái liền ngã. Có lẽ ngã không nhẹ vì tạm thời cơ thể bà ta vẫn chưa gượng dậy được.

Đồng Nhan che chở Cách Lạp đứng bên cạnh, cô không đi tới đỡ bà Tổng, lạnh lùng nhìn Tổng Từ Khâm gọi bảo vệ tới. Bà Tổng ngã thật hay giả vờ ngã, không ai có thể phát hiện, tuy bà ta ngã không nhẹ nhưng vẫn không hề quên nhắc nhở bảo vệ chính Cách Lạp đã đẩy bà.

Tổng Liên Anh là người phụ nữ trung niên, tuy chăm sóc da dẻ rất tốt nhưng khó có thể nói xương cốt của bà đã rệu rạo hay chưa, huống hồ kẻ có tiền luôn được nuôi dưỡng như vàng bạc quý giá. Nên bà Tổng dù chỉ bị một đứa bé đẩy ngã thôi nhưng Tổng Từ Khâm và hai người bảo vệ vội đưa bà Tổng vào viện, Đồng Nhan cũng không cảm thấy kỳ quái.

Đương nhiên, trước khi đi, Tổng Từ Khâm không quên mời cô và Cách Lạp - hai kẻ gây chuyện, lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40

Kết quả khám của Tổng Liên Anh đã có, phần xương cột bị tổn thương. Quả nhiên, ngã thật khéo. Đồng Nhan ngồi trên ghế dài ngoài hành lang, Cách Lạp ngồi trên đùi cô, nửa ngồi nửa nằm, ngọn đèn hành lang khiến bóng của cô và Cách Lạp kéo dài. Cô khẽ tựa đầu vào tường, trầm suy nghĩ, tại sao có một số việc lại trở nên khôi hài như vậy nhỉ? Đồng Nhan cô thật sự phải đối mặt với hai nhà Tần Tổng này sao, được cái con trai cô dường như rất có tiền đồ.

Cách Lạp ngẩng đầu nhìn cô

"Mẹ, con gây phiền phức cho mẹ rồi, con xin lỗi..."

Trong lòng Đồng Nhan tê tái, xúc động giống như bị điện giật khiến cơ thể cô cứng lại, cô cười với Cách Lạp

"Con không làm gì sai cả, con chỉ bảo vệ mẹ mà thôi, con là đứa trẻ ngoan, nhưng nếu có lần sau, con không thể làm vậy nữa, nếu không cẩn thận con lại bị thương thì sao, mẹ sẽ rất đau lòng...cũng rất tức giận"

Cách Lạp không nói gì.

Sau đó cô nhớ tới một vấn đề

"Có đói không?"

Náo loạn một hồi, cô và Cách Lạp vẫn chưa ăn cơm tối, ăn ít một bữa đối với cô là chuyện nhỏ, nhưng với một đứa bé thì có lẽ khó mà chịu được. Cách Lạp gật đầu, sau đó vui đầu vào lòng cô, giọng buồn buồn

"Hơi đói..."

Đồng Nhan bật cười

"Được, tí nữa mẹ dẫn con đi ăn, bây giờ ăn tạm cái kẹo đã nhé"

Nói xong, cô lấy mấy viên kẹo trái cây đủ màu sắc từ trong túi xách ra.

Cô bị bệnh huyết áp thấp nên trong túi mang theo kẹo đã thành thói quen. Kẹo đúng là thứ tốt, không những giúp cơ thể con người tăng huyết áp mà đôi khi con người ta khó chịu đến mức đầu lười đắng ngắt, nó có thể giúp ta bình tĩnh lại, ngậm một viên kẹo trong miệng, vị ngọt lan tỏa từ khoang miệng xuống dạ dày, tới từng tế bào, sau đó cảm giác không vui sẽ giảm đi nhiều. Thật tốt, một tẹo có thể mua được một nắm kẹo trái cây lớn, lại có hiệu quả trị bệnh thần kỳ.

"Này, cho con vị dứa con thích nhất..."

Cô bóc vỏ kẹo trái cây, đút cho Cách Lạp.

Cách Lạp há mồm ăn kẹo, hỏi cô

"Mẹ, con vẫn chưa biết mẹ thích ăn vị gì nhất"

"Mẹ con thích ăn vị chocolate nhất..."

Tần Nhiên từ phòng khám đi ra, ánh mắt thản nhiên nhìn chiếc kẹo trong tay Đồng Nhan.

Cách Lạp ngẩng đầu liếc nhìn Tần Nhiên, đôi mắt phượng giống hệt anh tràn đầy khinh thường

"Mẹ tôi từ xưa tới nay chưa hề ăn kẹo chocolate"

Sắc mặt Tần Nhiên hồ hững, nhưng chỉ có bản thân anh biết, lời nói của đứa trẻ này giống như dao đâm vào lòng ngực anh, khiến anh đau đớn. Lúc anh đang họp thì nhận được điện thoại của Tống Từ Khâm, đợi cô ta kể rõ mọi chuyện, anh lập tức hủy buổi họp, chạy xe tới bệnh viện. Kỷ Dự Văn vô cùng khó hiểu với hành động này

"Sao thế, Tần tổng quan tâm tới mẹ vợ tương lai vậy ư?"

Trong lòng anh cười khỏ, cấp tốc tới bệnh viện, chỉ vì mấy câu oán trách của Tống Từ Khâm rằng con trai của Đồng Nhan đẩy ngã mẹ cô ả. Con trai của Đồng Nhan? Trong lòng anh co rúm lại, chẳng lẽ chỉ có mình anh nhớ được cậu bé đó là con trai của Tần Nhiên, là cốt nhục của anh và người phụ nữ kia. Anh vội vàng chạy tới không phải vì "mẹ vợ tương lai", mà vì anh nghĩ, liệu cậu bé ấy có bị thương không, người phụ nữ kia có chịu oan ức hay không....

-

"Trẻ con không hiểu chuyện, không cẩn thận làm bà Tống bị thương, hy vọng Tần tổng lượng không so đo với trẻ con, mong chuyện này có thể giải quyết êm

đẹp"

Đồng Nhan đứng lên nói với Tần Nhiên. Có lẽ vì cô vừa ôm Cách Lạp khá lâu nên máu không lưu thông, lúc cô đứng thẳng dậy, chân hơi tê dại. Anh không mở miệng nói điều gì, môi mím chặt, đôi mắt đẹp nhìn cô mấy giây, sau đó nhìn Cách Lạp bên cạnh. Cách Lạp cũng mạnh mẽ nhìn lại Tần Nhiên, khuôn mặt nhỏ bé kìm nén, biểu tình quật cường.

Đồng Nhan nhìn nó, nói tiếp

"Đương nhiên, tiền thuốc men của bà Tổng lần này, nhất định tôi sẽ trả..."

Cô cười nhạt

"Phiền anh đưa hóa đơn cho tôi, để tôi xác định cần phải nộp bao nhiêu tiền thuốc"

"Khó!"

Anh thản nhiên thốt lên.

Khóe miệng Đồng Nhan khẽ giật, nói

"Tuy nhà các người không hề thiếu chút tiền này, nhưng không quen thân, Đồng Nhan tôi không thể chiếm tiện nghi của các người được"

Đã có lúc, cô và anh là người thân nhất của nhau, bây giờ lại trở thành không thân quen, so với người lạ còn xa cách hơn. Không thân quen? Ba chữ này khiến cho hòng anh căng thẳng, ngực bị một dao đâm thẳng vào, con đau qua đi, đáy lòng anh cảm thấy thật vô lực, cảm giác vô lực này vô cùng mãnh liệt khiến cho anh hiểu được từ "không thân quen" này của cô dùng tốt đến thế nào!

Nhưng không thân quen, không có nghĩa là không còn quan hệ gì cả, huống hồ, giữa anh và cô, vẫn tồn tại một sinh mệnh đáng yêu như thế. Cô làm sao có thể hiểu, anh chưa bao giờ thôi bận tâm về cô.

-

Tần Nhiên rút cuộc không nói cho cô hết bao nhiêu tiền thuốc, điều này khiến cô thấy khó xử, cô không muốn thiếu Tổng gia một đồng nào, đương nhiên, cô càng không muốn đưa thừa cho Tổng gia dù chỉ là một xu.

Nếu Tần Nhiên đã không nói cho cô biết, thì cô định hỏi nơi thu lệ phí thử xem. Y tá thu lệ phí vô cùng tốt, không những đưa tờ hóa đơn cho cô, mà còn nói cho cô biết nếu cô có bảo hiểm y tế, có thể được giảm viện phí. Cô nhìn số tiền trên tờ hóa đơn, có phần đau lòng, tiếc là cô không có bảo hiểm y tế, không biết Trình Mai Mai có không, nếu có, hôm nào cô phải mượn cô nàng dùng tạm.

Cô nói với Tần Nhiên

"Tiền mặt trên người tôi không nhiều, nhưng có một máy rút tiền ở bên kia, tôi đi rút rồi đưa cho anh"

"Tôi nói, không cần"

Anh gằn từng chữ, giọng cô gắt gỏng kim nén tâm tình trong lòng để khiến nó không vượt quá giới hạn chịu đựng.

Đồng Nhan nhú mày, suy nghĩ một chút

"Vậy tôi đưa tiền cho Tổng Từ Khâm cũng được, vừa rồi tôi còn nghĩ đưa tiền cho ai cũng giống nhau, có điều anh không nhận số tiền này, tôi..."

"Đủ rồi, Đồng Nhan..."

Cô vừa dứt lời, Tần Nhiên cắt ngang lời cô, kéo tay cô đến một chỗ, ép cô sát vào góc tường.

"Anh làm vậy là có ý gì?"

Cô ngẩng đầu, chống lại ánh mắt anh, hỏi.

Tần Nhiên vẫn nắm chặt tay cô, trên mu bàn tay anh lộ ra gân xanh, đủ để nhận thấy anh dùng lực lớn thế nào.

Tuy đau, cô cũng không lên tiếng, nhưng khóe miệng khẽ nhếch lên, châm biếm. Biểu tình thản nhiên, giấu cợt lợt vào trong mắt anh.

"Nhan Nhan...đừng như vậy..."

Một lúc lâu sau, Tần Nhiên nói. Giọng anh hàm chứa sự cầu xin.

Đồng Nhan cúi đầu, nhìn chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út dính máu, theo bản năng, cô nhìn bàn tay Tần Nhiên, vài giọt máu từ lòng bàn tay anh chảy xuống. Có lẽ lúc anh nắm tay cô, chiếc nhẫn kim cương trên tay cô xẹt qua làm xước lòng bàn tay anh.

Vài giọt máu rơi xuống nền gạch, giống như những bông hoa nở rộ. Chất lượng công việc vệ sinh của bệnh viện này vô cùng tốt, mỗi một viên gạch đều được chăm chút rất sạch sẽ. Vì thế máu của Tần Nhiên rơi xuống nền gạch trắng toát, nhìn vô cùng nổi bật.

"Sao em có thể đưa số tiền này cho tôi?"

Giọng anh bình tĩnh, nhưng trong giọng nói bình tĩnh này lại ẩn giấu sự gay gắt cực lớn.

"Tôi là cha đứa trẻ ấy, nhưng em lại muốn đưa số tiền bồi thường này cho tôi...Nhan Nhan, em có biết không, em làm như vậy, thực sự rất mỉa mai..."

"Mỉa mai?"

Đồng Nhan cười khẩy

"Tần Nhiên anh cảm thấy mỉa mai sao, những chuyện từng làm với Đồng Nhan tôi, anh còn cảm thấy không đủ mỉa mai hay sao?"

Cô cảm thấy mình mạnh mẽ, cô không biết mình cố ép bản thân mạnh mẽ làm gì, chỉ để chứng kiến bộ dạng này của Tần Nhiên hay sao, từ đáy lòng cô thấy sung sướng, nhưng niềm vui này lại có cả nhức nhối, giống như tự mình xé toạc vết thương đã đóng vảy, đau đớn và vui sướng hòa trộn vào nhau.

Hóa ra ở trước mặt Tần Nhiên, cô vẫn không thể thản nhiên được, lúc yêu dữ dội thì lúc hận càng đậm sâu. Bây giờ, dù cô đối với sự tồn tại của anh ta có cảm giác nào, thì cô ước gì có thể giống như một khối băng, sớm tan thành mây khói, nhưng thật đáng buồn, trong lòng cô vẫn còn tồn tại khối băng này.

Cô rút trong máy ra một tập tiền, lúc điền mặt khẩu, cô ấn rất nhanh, vì thế cô ấn sai tận hai lần, mãi đến lần thứ ba cô mới nhập chính xác mặt khẩu.

-

Cách Lạp ngồi trên ghế dài, vì vóc dáng chưa đủ cao nên hai chân anh chàng không chạm được tới đất, vì thế nó ngồi khoanh chân trên ghế, còn dùng hai tay đỡ lấy cơ thể của mình, có lẽ chờ lâu nên cứ thỉnh thoảng nó lại liếc nhìn đồng hồ điện tử trên cổ tay, sau đó lại lắc đầu, chờ Đồng Nhan.

Tần Nhiên nhìn mấy lần, sau đó đi tới, ngồi bên cạnh con trai mình.

Cách Lạp nhìn anh, rồi vờ như không thấy, quay cái đầu nhỏ sang bên kia.

Tần Nhiên chần chừ, chợt phát hiện những lời muốn nói cùng con trai, hóa ra cũng khó có thể nói ra như vậy. Anh nhớ tới lúc con trai anh ghé đầu trên bả vai Trác Chính Dương vô cùng thân thiết, trong lòng anh ghen tỵ phát điên.

"Tại sao lại đẩy bà ấy?"

Anh hỏi

Cha hỏi thăm con trai, giọng điệu nên là như vậy đúng không?

Cách Lạp quay đầu nhìn anh, sau đó thốt lên một câu

"Liên quan gì tới ông?"

Lông mày của nó với người phụ nữ kia rất giống nhau, đáng vẻ lúc cau mày cũng khá giống.

Tần Nhiên cười nhẹ, không nói gì, nhìn cậu bé trước mặt thật kỹ: Ánh mắt của nó rất giống anh, còn có cái mũi cũng giống, cái miệng, anh suy nghĩ một chút, lúc không cười có phần giống anh, nhưng lúc cười, khóe miệng nhếch lên có phải sẽ giống hệt cô hay không. Đáng tiếc anh chưa từng nhìn thấy nó cười.

"Ông nhìn đủ chưa?"

Cách Lạp không vui nói

Tần Nhiên thu lại biểu tình trên mặt, hỏi

"Con đẩy bà, không phải vì bà ấy nói gì mẹ con chứ?"

Bị Tần Nhiên đoán trúng, Cách Lạp mất tự nhiên bĩu môi, sau đó nói bừa

"Dù sao tôi cũng không đi xin lỗi, tôi không làm gì sai, ông đừng hy vọng tôi xin lỗi bà ấy"

Tần Nhiên ngẩn ra, sau đó khẽ cười thành tiếng

"Con nghĩ ta qua đây vì muốn con đi xin lỗi sao?"

Cách Lạp cười nhạo

"Hai người phụ nữ kia, một là người phụ nữ của ông, một là mẹ của người phụ nữ ấy, có cần phải nói rõ hơn nữa không, ông nhất định thiên vị hai người bọn họ"

Trong ngực Tần Nhiên quặn đau, anh hít một hơi thật sâu, không nghĩ rằng hơi thở tràn qua tim phổi, giống như hóa thành dao sắc, tùy ý cắt từng nhát trong lòng ngực anh, ngay cả hô hấp thôi cũng khó khăn.

'Người phụ nữ của ông', anh thật muốn bật cười. Đứa trẻ này tại sao lại biết ý nghĩa mấy từ này, giống như nó không biết, người phụ nữ của anh từ trước tới giờ chỉ có một mình mẹ nó vậy.

"Nhưng .ta là ba con..."

Anh nói

Cách Lạp ngạc nhiên, khoe miệng nhếch lên, cười chế giễu

"Tôi không muốn làm con trai ông"

"Tiếc rằng con thực sự là con trai ta, chuyện này không thể thay đổi"

Tần Nhiên thân nhiên nhắc nhở nó.

Cách Lạp suy tư, dường như nghĩ ra điều gì, chân mày tràn đầy vẻ đắc ý

"Nhưng ông mãi mãi không thể bắt tôi mang họ Tần, tôi chỉ có thể là Đồng Cách Lạp, hoặc là...Trác Cách Lạp, nhưng chắc chắn không thể thành Tần Cách Lạp"

Sắc mặt Tần Nhiên trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Đứa bé này rất sắc bén, tất cả sắc bén của nó đều nhằm vào anh, những oán hận của đứa bé này khiến anh không đủ sức để chống đỡ.

-

Đồng Nhan giao xấp tiền cho Tống Từ Khâm, sắc mặt cô ả kinh ngạc, sau đó nở nụ cười dịu dàng

"Nhan Nhan, cô đùa với tôi sao, tiền bạc gì, khách khí quá"

Đồng Nhan

"Đúng vậy, tôi khách khí với cô"

Tống Từ Khâm hơi biến sắc, không nói nổi một câu, vừa đúng lúc Tần Nhiên đi vào.

"Nhan Nhan định trả tiền thuốc men cho chúng ta..."

Tống Từ Khâm cười khan với Tần Nhiên, sau đó khoác tay anh

"Lần này mẹ bị thương rất nặng, bác sĩ đề nghị bà nhập viện một thời gian, nên vừa rồi em quá sợ hãi, may mà Nhan Nhan giúp em đưa mẹ vào đây"

Tống Từ Khâm nhìn Đồng Nhan, được thể nói

"Tôi cảm ơn cô còn không kịp, sao lại không biết xấu hổ nhận tiền của cô chứ, hơn nữa Cách Lạp cũng không cố tình đẩy mẹ tôi ngã, chúng tôi không so đo..."

Đồng Nhan cười

"Các người thật là rộng lượng, sao mà so sánh được, thế nào lại thành tôi hẹp hòi nhỉ"

"Đâu có..."

Tống Từ Khâm cười, đột nhiên nghĩ ra điều gì

"Nhan Nhan, cô và Trác Chính Dương thật nhanh nhẹn, hại tôi chưa kịp nói chúc mừng hai người"

Đồng Nhan thấy thật buồn nôn

"Cô khách sáo rồi"

"Dù cho có muốn hay không, tiền này tôi vẫn phải trả"

Đồng Nhan đứng cẳng thẳng, nhưng đau đớn truyền tới khiến lồng ngực cô càng nhói, cơ thể không thẳng nổi.

Cô dừng lại tiếp tục nói

"Tôi còn có việc, không thể ở lại lâu, tôi đi trước, nếu bà Tống xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hai người có thể gọi điện báo cho tôi"

Đồng Nhan ra khỏi cửa, bé Cách Lạp đang ngồi trên ghế lên, đúng lúc Trác Chính Dương gọi điện thoại tới.

Cô nhìn Tần Nhiên đang đi ra, nói với Trác Chính Dương

"Không, bọn em không ăn KFC....bọn em uống nước lọc giải khát"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41

Gần đây, anh luôn mơ một giấc mơ, anh mơ thấy anh và người phụ nữ kia đứng trên tầng cao nhất của tòa nhà. Tòa nhà rất cao, bên dưới trắng xóa. Cô có chứng hơi sợ độ cao, anh nhớ cô từng nói qua chuyện này với mình. Anh hỏi cô

"Đứng trên cao như thế, có sợ không?"

Cô cười với anh, cười rất tươi, mắt cong lên, tỏa ra ánh sáng, nửa khuôn mặt bên trái lộ ra lúm đồng tiền, cô nói

"Chỉ cần ở cùng với anh, em không sợ điều gì cả"

Nụ cười của cô giống như đâm thẳng vào mắt anh, tay anh đặt trên vai cô, khẽ cười với cô một tiếng, sau đó nhẹ nhàng đẩy, cả người cô cứ như vậy rơi xuống. Hình như anh nghe thấy cô đang gọi tên mình. Nhưng anh không thể biết được, biểu tình lúc cô gọi tên anh thế nào. Anh không muốn nhìn, anh sợ hãi, anh quay mặt đi cảm giác cơ thể mình run dữ dội hơn.

Anh không biết mình đã đứng đó bao lâu, cứ đứng mãi giống như bị yểm bùa vậy, ý thức của anh vẫn thanh tỉnh, nhưng cơ thể lại cứng đờ không thể cử động nổi, anh chợt nhớ tới một câu nói của cô

"Tần Nhiên, em thật sự cho rằng chúng ta có thể sống bên nhau đến đầu bạc răng long đấy"

Em thật sự cho rằng chúng ta có thể sống bên nhau đến đầu bạc răng long đấy.....

Anh đột nhiên quay người lại, nhưng đã không còn nhìn thấy được gì nữa, anh nhìn xuống phía dưới, chỉ là một vùng trắng xóa, anh không thể thấy được đáy, cũng không thấy được cô, nụ cười của cô tan biến, con người cô cũng thế.....

-

Anh tỉnh lại từ trong cơn ác mộng, hoảng sợ, đầu đầy mồ hôi. Anh theo bản năng nhìn phần giường bên cạnh, cô đang ngủ rất bình yên bên cạnh anh. Tư thế ngủ của cô rất khó coi, lúc ngủ, cô khẽ hé miệng, để lộ hai hàm răng trắng. Cô ngủ rất say, anh khép miệng cô lại, trái tim buông lỏng ra một chút, anh ngồi dậy uống một hộp nước, sau đó chậm rãi nằm xuống, giống như sợ đánh thức cô.

Anh ngắm nhìn cô thật kỹ, nghiêng người ôm lấy cô, có lẽ anh ôm hơi chặt khiến cô bị đánh thức

"Sao vậy...."

Cô mơ màng, giống như con mèo nhỏ chưa tỉnh hẳn ngủ, uể oải trong lòng anh

"Không sao..."

Anh nhẹ nhàng nói

"Ngủ đi"

Từ trước tới giờ, anh thức dậy rất sớm, nhất là mấy ngày nay. Anh ngủ không sâu, chất lượng giấc ngủ gần đây lại kém, anh cho rằng mình không ngủ an giấc được. Cô không biết lấy ở đâu về một ít trà an thần và phương thuốc Đông y. Nhưng chỉ có trời mới biết, giấc ngủ của anh không có cách nào trị khỏi. Vì cô, anh tiến thoái lưỡng nan, sau khi suy nghĩ, tính toán thiệt hơn, mặc kệ anh chọn lựa thế nào, cũng đều không thắng nổi cửa ải trong lòng mình.

Trước kia, cha anh từng dạy nói, anh tự tin quá mức. Khi ấy, anh cho rằng, chỉ cần mình có năng lực và chuẩn bị kỹ, tự tin một chút cũng có sao. Anh tự tin có thể nắm chắc cô, tự tin anh có thể khống chế tình cảm của mình, nhưng anh lại quên một điều, anh có thể khống chế được tình cảm của anh với cô lúc đó, nhưng anh lại không điều khiển được trái tim mình, cũng không kiểm soát được lòng mình từ từ đắm chìm. Giống như đối với tình cảm này, anh cho rằng mình là người chiến thắng, không ngờ, dù cho anh có thừa nhận hay không, anh mới là người thua thảm hại nhất.

-

"Anh là Tần Nhiên sao, em là Đồng Nhan khoa kiến trúc, chúng ta có thể làm bạn trước được không?"

Cô đuổi theo anh, vui vẻ đi sát anh chào hỏi, cô thở hổn hển, cái trán trơn bóng vẫn còn nhễ nhại mồ hôi.

Anh nhớ, cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng cổ tàu, quần jeans xanh, gọn gàng, thoải mái khiến người khác cảm thấy rất dễ chịu. Anh nhú mắt liếc nhìn cô gái này, theo bản năng xem cô như một cô nàng buồn chán tới bắt chuyện với mình, câu kể tiếp của cô cũng chứng minh ý định của cô đúng là như vậy.

Cô nói

"Vóc dáng anh rất giống một người em biết, vì thế em tới đây làm quen với anh"

Anh cảm thấy nực cười, câu thoại thông thường này bị cô đảo từ nơi nào lên không biết, anh nhìn cô, đáng đáp không tẻ, mặt trái xoan, đôi mắt rất có hồn, rất hoạt bát. Anh chợt kiên nhẫn hỏi

"Cô biết tôi sẽ tới đây?"

Cô suy nghĩ rồi nói

"Dĩ nhiên không phảithật ra... em nghĩ như vậy thật, nếu anh cảm thấy em không tẻ, vậy chúng ta làm người yêu của nhau đi"

"Tại sao?"

"Bởi vì em cho rằng anh không tẻ..."

Cô nhìn anh, mặt ửng đỏ, nhưng lại nói rất hùng dũng.

Anh theo bản năng cảm thấy da mặt cô gái này thật dày. Từ 7 tuổi trở đi, anh và mẹ ra nước ngoài sống, cũng gặp những nữ sinh so với cô càng phóng khoáng, nhiệt tình hơn, nhưng chưa từng thấy qua ai có đáng vẻ như cô. Có điều cô không hề xin số điện thoại anh, cũng không để lại phương thức liên lạc, lúc rời đi chỉ nói với anh một câu

"Em sẽ lại tới tìm anh"

Đối với sự kiện xen ngang này, anh chỉ có thể nói rằng anh không ghét, anh cũng không bài xích khi cô giữa đường chặn anh lại.

-

Anh đang đi trên đường, cô lại đột nhiên xuất hiện trước mặt, cười hi hi chào hỏi. Sau khi bắt chuyện xong, lại mặt dày đi cùng anh, lý do của cô là

"Em với anh thuận đường mà, đi cùng nhau đi"

Hóa ra anh muốn đi tới XX à , em đi với anh, em vừa khéo có chuyện riêng cần tới đó.

"Anh muốn tới thư viện phía đông trường học sao, anh vừa mới nhập học, chắc không biết đường, em dẫn anh đi..."

Anh nói

"Tôi biết đường"

Cô ngẩng đầu nhìn anh

"Không chừng đường mà anh biết lại sai, anh vẫn nên đi theo em cho chắc chắn"

Lúc cô dẫn đường cho anh, chắc cô cũng quên mất bản thân cô cũng chỉ là sinh viên năm nhất, khu cô học cũng còn không rõ phương hướng, sao có thể dẫn anh tới khu phía Đông trường học được đây.

Cô dẫn anh đi lòng vòng rất lâu cũng không tới được khu Đông, nhưng dọc đường cô luôn tìm ra chủ đề, riu ra riu rít nói liên tục. Dù anh biết cô dẫn mình đi lòng vòng, sai đường rồi nhưng anh không nhắc, tiếp tục đi theo đường mà cô đi nhầm, tiếp tục nghe cô tíu tít. Đi rất lâu, cuối cùng anh không nhịn được

"Cô nên theo tôi thì hơn"

Cô cười

"Được..."

Anh ở trong thư viện tự học, cô lo lắng ngồi cạnh anh, cô cầm một quyển 'thời đại kiến trúc' trong tay, khi đó, anh mới biết được cô học ngành kiến trúc.

Cô nhỏ giọng hỏi anh

"Anh còn nhớ tên em không..."

Anh dừng lại rồi nói

"Không nhớ rõ"

Anh thành thật trả lời, anh quả thực không nhớ tên cô.

Trên mặt cô lộ ra vẻ mất mát, nhưng nhanh chóng tan thành mây khói, cô lấy một mảnh giấy từ trên máy tính xách tay ra, viết tên mình lên giấy rồi đưa cho anh. Trên tờ giấy viết hai chữ to đùng : "Đồng nhan", chữ của cô rất đẹp, có thể thấy được hồi bé cô phải chăm chỉ luyện chữ thế nào. Cô lấy lại tờ giấy trong tay anh, rút một quyển sách trên bàn, kẹp tờ giấy viết tên cô vào giữa quyển sách ấy. Cô giả sách lại cho anh, cười

"Nếu lại quên tên em thì lật sách ra, ôn lại một lần, dù cho anh là một người không có khả năng chịu trách nhiệm dân sự thì cũng có thể nhớ kỹ"

Lúc anh chơi bóng rổ có thể trông thấy chỗ cô đứng, cô ra sức vẫy tay với anh, anh làm như không thấy, cô vẫy tay càng hân hoan, xong trận bóng, nữ sinh gọi tên

anh không ít, nhưng giọng của cô lại to nhất. Anh nhìn cô, chợt nghĩ tới một loại chim, thân thể nhỏ bé, nhưng lại có thể tỏa ra năng lượng kinh người. Anh không nhớ được tên loại chim này, chỉ nhớ hồi nhỏ, ba mua cho anh một bộ bách khoa toàn thư nên anh mới biết.

Đây là lần đầu tiên ở trên sân bóng, anh lại thất thần.

Vì không chú ý nên anh bị một quả bóng bay tới từ sau lưng đập trúng, quả bóng rõ sống động đập thẳng vào gáy anh, lực rất lớn, anh lập tức biết, đây không phải tai nạn sân bóng ngoài ý muốn mà do Tần Nhiên anh đặc tội với người ta. Anh xoay người lại, một anh chàng mặt mũi tuấn tú đứng đối diện, ánh mắt khiêu khích, sau đó nhếch miệng nhìn anh cười

"Xin lỗi, có điều cậu cũng nên lưu ý cẩn thận hơn, lần sau không phải chỉ đơn giản đập trúng cổ thể đâu"

Anh cười

"Lần sau tôi chú ý hơn, cậu cũng nhớ mang theo đôi mắt nhé, trên sân bóng lỗ tay, không chỉ là chuyện tài năng không bằng người khác đâu"

Anh chàng kia định nổi giận thì cô chạy tới cạnh bọn họ, cô nhìn anh chàng kia

"Trác Chính Dương, anh có biết chơi bóng không thế, anh đánh bóng rõ mà như bóng chày vậy?"

Sau đó cô xoay người, nói với anh

"Có nặng lắm không, có muốn đi tới phòng y tế xem qua không?"

Anh liếc nhìn cô, rồi lại nhìn anh chàng cầm bóng rõ đập trúng mình, chợt hiểu chuyện gì xảy ra, anh cười với cô

"Hình như bị thương rồi, cô....đi tới phòng y tế với tôi nhé"

Cô chạy qua đỡ anh, anh buồn cười nói

"Tôi bị đập vào gáy, chứ không phải chân"

Dừng lại, rồi anh bật cười

"Chân của tôi vẫn tốt"

Cô "Vâng", nhưng cũng không buông tay ra, cô nói với anh

"Cứ để em đỡ anh đi, nếu như anh đột nhiên té xỉu thì sao bây giờ, khoảng cách giữa gáy và đầu rất gần"

Anh nở nụ cười, tùy cho cô đỡ. Cô nói

"Người vừa đập bóng trúng anh là bạn của em"

"Tôi biết"

Cô chần chừ nói

"Chắc là anh ấy không cẩn thận thôi, anh đừng để ý"

Anh nhìn cô

"Cô nói ' chắc là', vậy tôi cũng không biết nói sao cho tốt"

Cô khẽ thở dài, sau đó xé miếng cao dán

"Anh xoay người lại đi, em giúp anh dán cao"

Dù đang mùa hè nhưng tay của cô vẫn lạnh lạnh, lúc cô giúp anh dán cao, ngón tay không cẩn thận lướt qua phần da nơi gáy anh, mỗi một lần chạm qua, trong lòng anh đều có một cảm giác kích thích, nhưng cảm giác này bị anh dồn sức gạt bỏ.

-

Có lần, một người bạn cùng phòng nói đùa với anh

"Tần Nhiên, mình thật hâm mộ cậu, em gái theo đuổi cậu là thật đấy"

Anh cười, không quan tâm. Anh bạn đó còn nói

"Không những xinh đẹp, mà gia thế còn rất tốt"

Anh

"Gia thế?"

Bạn cùng phòng"

"Cha cô ấy là Đồng Kiến Quốc đấy. Đồng Kiến Quốc của thành phố A, dù mình chỉ mới nghe nói, nhưng....khá giống nhì"

Anh đang cầm quyển kia trong tay, lật trang sách, lấy ra mảnh giấy lằn trước, trên tờ giấy trắng viết hai chữ uốn lượn : Đồng Nhan.

-

Buổi tối, cô gọi anh xuống, anh hơi lưỡng lự rồi đi xuống lầu. Cô mặc rất đơn giản, áo phông trắng và quần sooc xanh thẫm. Cô đưa một bình thuốc nhỏ cho anh

"Em có một người bà con mang từ Hongkong về, Hoàng Phi Hồng ngày xưa hay dùng nó lắm"

*Hoàng Phi Hồng (9 tháng 7 năm 1847 – 24 tháng 5 năm 1924) là một võ sư của nền võ thuật Trung Quốc, sinh ở làng Lộc Đan, núi Tây Triều, thuộc phủ Nam Hải, tỉnh Quảng Đông. Ông còn là một danh y với hiệu thuốc Bảo Chi Lâm. Ông là một anh hùng dân tộc của Trung Hoa, là nhân vật trong nhiều bộ phim.

Anh cười

"Hình như Hoàng Phi Hồng người Quảng Châu nhì?"

Cô bĩu môi

"Chẳng lẽ anh còn không biết Hoàng Phi Hồng có thân thích ở Hongkong sao?"

Anh nhận lấy bình rượu thuốc trong tay cô

"Cảm ơn"

Cô cười vui vẻ

"Không có gì..."

Anh chợt hỏi

"Vì sao tốt với tôi như vậy"

Mặt cô hơi ửng đỏ, sau đó ngẩng đầu nói với anh

"Không phải bây giờ anh mới biết, Đồng Nhan em thích anh từ rất lâu rồi"

Anh nói

"Nếu đây là lời bày tỏ của em, vậy tôi đồng ý"

Cô ngẩn người ra, ngây ngốc cười

"Vậy chúng ta bây giờ có phải người yêu không?"

Anh trầm mặc

"Phải"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Khi Đồng Nhan từ bệnh viện ra, trời đã tối, trước bệnh viện trồng rất nhiều cây xanh, dù trong ngày đông lạnh giá vẫn tươi tốt như thường, đèn đường hai bên sáng tỏ rọi vào hàng cây, làm cho lá cây càng thêm xanh.

Cách Lạp đi rất chậm, mắt nhìn xung quanh, Đồng Nhan cảm thấy khó hiểu, bèn hỏi nó

"Sao vậy?"

Cách Lạp bĩu môi, cúi đầu nói

"Thật ra, ông ấy cũng hơi đáng thương...."

Toàn thân Đồng Nhan cứng đờ, biểu cảm trên mặt cũng cứng nhắc, ngực giống như bị vật gì đó đè vào, nặng trĩu, cô cười với Cách Lạp. Cách Lạp thấy cô như vậy, dường như chợt nghĩ ra, vội vàng giải thích

"Chẳng qua con cảm thấy ông ấy đáng thương thôi, con sẽ không nhận ông ấy là ba....sẽ không..."

Đồng Nhan cúi người, dịu dàng nói

"Mẹ không có ý này, dù thế nào đi chăng nữa, ông ấy thực sự là cha ruột của con, không có người cha nào không yêu con trai của mình, Cách Lạp...mẹ hy vọng con có thể tha thứ cho ông ấy, con vẫn còn nhỏ, mẹ không muốn vì chuyện của người lớn mà ảnh hưởng tới con...."

Về mặt Cách Lạp bình tĩnh, không nói một lời. Đồng Nhan khẽ thở dài, không bắt ép Cách Lạp nữa, dắt tay nó lên xe taxi.

Có rất nhiều chuyện cần thuận theo tự nhiên, tình cảm cha con cũng thế.

-

Về đến nhà, cô thấy hơi đói, bao tử giống như bị khoét rỗng. Ngay cả người lớn như cô cũng đói huống hồ là trẻ con. Nghĩ vậy, cô vội vàng lấy đồ ăn trong tủ lạnh ra cho Cách Lạp ăn tạm đỡ đói, sau đó cô vội vàng chuẩn bị cơm tối.

Khi Trác Chính Dương về, Cách Lạp đang vừa ăn bánh quy vừa lười biếng nằm trên ghế salon xem TV. Trác Chính Dương liếc qua tiết mục trên TV, cảm thấy chán, liền đổi một kênh khác. Cách Lạp ngẩng đầu, bầu trời không vui, chỉ vào đàn dê trong TV

"Con không thích xem cái này"

Trong mắt Trác Chính Dương thoáng lộ ra vẻ tươi cười

"Xem chương trình này tốt chứ sao, con đang thiếu tính hồn nhiên trẻ thơ, ba phải bồi dưỡng tính cách này thật tốt mới được"

Cách Lạp xụ mặt, nhàm chán nhìn câu chuyện đầy gian tình giữa dê và sói.

Trác Chính Dương đi vào bếp, Đồng Nhan đang làm món cuối cùng, trứng rán hành. Một món ăn rất đơn giản, đập trứng, khuấy đều, sau đó bỏ gia vị và hành vào, rán chín. Lửa rất to, dầu trong chảo phát ra tiếng kêu 'xèo xèo', Đồng Nhan đổ trứng đã khuấy đều vào chảo, lập tức, tiếng 'xèo xèo' lại vang lên. Trác Chính Dương tựa người vào cánh cửa trượt màu be, uể oải nói

"Không phải muốn ăn cua hấp sao?"

Đồng Nhan vừa vội vàng làm, vừa nói

"Cua đồng đạo này bán đắt hàng quá, lúc em đi mua thì hết mất rồi..."

Trác Chính Dương bật cười, sau đó nghiêm mặt đề nghị

"Nhan Nhan, chờ anh xong việc này, cả nhà chúng ta đi chơi được không?"

Đồng Nhan suy nghĩ rồi nói

"Được..."

Mặt mũi Trác Chính Dương tràn đầy vẻ mừng rỡ, sau đó anh liếc nhìn làn khói trắng đang lượn lờ tỏa ra từ nồi tử sa, hỏi

"Còn có món canh gì vậy? Mùi rất thơm..."

*Tử sa: 1 loại đất sét có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà

"Canh sườn nấu đậu tương"

Đồng Nhan mở nắp nồi tử sa, cầm một cái muôi dài, múc một thìa. Cô khẽ thổi thổi, sau đó đưa muôi tới trước mặt Trác Chính Dương

"Ném thử đi, hơi nóng đấy"

Nhìn chiếc tạp dề cô đang mặc, anh bỗng nhiên cảm thấy trong lòng ngực thật ấm áp, ngoan ngoãn há miệng ném thử muôi canh. Có lẽ bởi hạnh phúc tới quá nhanh, nên anh sẽ luôn cảm thấy không thật, anh nhìn cô, tóm lại giống như nhìn ngắm một bông hoa trong vùng sương mù vậy.

"Mùi vị không tệ..."

Anh nói

Đồng Nhan tươi cười, mắt cô sáng lên, trông mắt đen nháy thấp thoáng dao động, bên trong đôi mắt ấy còn có hình bóng của anh. Có lẽ vì ở trong bếp lâu nên trán cô rịn ra khá nhiều mồ hôi, những giọt mồ hôi dưới ánh đèn càng thêm lấp lánh, lóe ra ánh sáng màu vàng kim.

Trác Chính Dương vươn tay kéo cô vào trong lòng, sau đó anh hôn cô. Hơi thở của cô bỗng hỗn loạn, xung quanh cô đều tràn đầy hơi thở của anh, anh ôm cô rất chặt khiến cô không thể động đậy, một tay cô còn cầm muôi canh, tư thế của cô kỳ quái vô cùng.

Tiếng 'xèo xèo' trong chảo rán lại vang lên, bốc khói. Cô đẩy Trác Chính Dương, tò ý còn trứng rán trong chảo. Trác Chính Dương buông cô ra, khẽ điều chỉnh hơi thở gấp gáp, thò tay tắt bếp, trong mắt tràn đầy trêu ghẹo

"Trứng rán sém cạnh rồi..."

Hai gò má Đồng Nhan đỏ như ráng chiều, cô trừng mắt nhìn anh

"Không phải do anh hại sao"

Trác Chính Dương bật cười, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy vẻ dịu dàng.

Lúc ăn cơm tối, Cách Lạp nhũn mảy nhìn món trứng rán bị cháy, miệng nhỏ vênh lên

"Mẹ, tài nghệ nấu nướng của mẹ thật lùi rồi"

Trác Chính Dương mỉm cười, gấp một miếng trứng rán cháy sém lên, bỏ vào trong miệng, nếm thử

"Đâu có thật lùi, mẹ con chưa hề tiến bộ thì sao có thể thật lùi được?"

Cách Lạp suy nghĩ rồi nói một thành ngữ hôm nay nó mới được học

"Nói có lý"

Đồng Nhan oán thán: Không được rồi, một lớn một nhỏ đều cười lên đầu mình.

-

Ăn xong, Trác Chính Dương dạy Cách Lạp viết chữ bằng bút lông, nét mặt rất chuyên tâm. Cô không quấy rầy họ, đi thẳng về phòng. Vị trí khu đất này vô cùng tốt, dù đứng ở căn phòng này cũng có thể ngắm vẻ đẹp về đêm của thành phố A. Cô đứng trước cửa sổ, thò mặt ra ngoài, ánh đèn vạn nhà được thấp sáng.

Cô bỗng nhiên hơi hăm mộ Tổng Từ Khâm, mặc kệ thế nào, trong vạn ánh đèn ở đây, có một là của cô ta, dù cô ta tui thân thế nào, cô ta còn có người thân để kể lể, nhưng cô, cái gì cũng không có. Thình thoảng, cô lại nghĩ, nếu cô còn có mẹ, có lẽ cha cô vẫn còn sống, lúc cô tui thân, bọn họ có thể dạy dỗ những kẻ khiến cô như vậy. Giống như mẹ của Tổng Từ Khâm, bà ấy có thể vì con gái của mình mà làm nhục cô, dù hành động ấy thế nào, ít nhất, cũng được người thân chống đỡ.

"Nghĩ gì thế..."

Trác Chính Dương đi tới, khẽ hỏi.

Cô xoay người lại, ánh đèn thủy tinh màu vàng rất êm dịu, tinh tế hắt lên khuôn mặt cô, từng mảng, dịu dàng mềm mại không diễn tả được.

Cô nhướn mày cười với anh, giọng nhẹ nhàng

"Em đang nghĩ..."

Cơ thể cô tiến gần lại, nắm áo sơ mi của anh, hít ngửi

"Tại sao lại có mùi nước hoa?"

"Thằng thán sẽ được khoan hồng, chống cự sẽ bị nghiêm trị"

Cô nhũn mảy hỏi.

"Vì..."

Tâm trạng Trác Chính Dương rất tốt, khoe miệng nhếch lên, cười rồi móc từ trong túi một lọ nước hoa

"Mùi này rất phù hợp với em"

Đồng Nhan nhận lấy lọ nước hoa

"Cảm ơn..."

Nụ cười trên mặt Trác Chính Dương hơi nhạt đi, mãi sau anh mới nói

"Nhan Nhan, hôm nay có chuyện gì xảy ra?"

Đồng Nhan không nhìn ánh mắt của anh, hơi quay đầu

"Tại sao lại hỏi vậy..."

"Nhan Nhan, trước khi kết hôn, anh đã nói với em rồi, em có thể không yêu anh nhưng xin em hãy tin tưởng anh..."

Trác Chính Dương thì thầm, như đang tự mình lẩm bẩm, giọng anh chợt lan tỏa trong không khí phả trên đầu cô, thân nhiên lay động.

Giọng Đồng Nhan nhẹ nhàng

"Em tin anh..."

Cô tin anh, dù cho sự việc sau này thế nào, hai mẹ con cô đều tin anh. Từ ba ra, cô chưa từng tin tưởng một người nào, nhưng anh có thể tin cô giống như cô tin tưởng anh không?

-

Hôm sau, cô đưa Cách Lạp đi học về, chợt mí mắt giật liên tục, khi cô chưa xác định được mí mắt giật có báo trước điềm chẳng lành hay không thì cô đã bị người ta mời lên xe.

"Ngồi đi..."

Trương Mộng Dịch liếc nhìn Đồng Nhan bước vào, thân nhiên nói.

"Vâng"

Đồng Nhan ngồi xuống. Đây là một quán trà theo phong cách trà đạo Nhật, trang trí rất tao nhã, trên tường treo vài bức họa thị nữ, trong bình hoa sứ men xanh cắm một bó uất kim hương trắng, cánh cửa ra vào được chạm trổ cực kỳ tinh tế, bóng loáng.

Cô gái trẻ mặc ki mô nô nhã nhặn, lịch sự pha trà, xong xuôi rót vào chén nhỏ bằng bạc trước mặt cô

"Mời quý khách dùng"

"Cảm ơn"

"Thực sự làm phiền con rồi, phải dùng cách này mời con đến đây"

Trương Mộng Dịch nói

"Lần trước nghe ba nó nói con tới, tiếc là ta không có nhà, nên không gặp được con"

Đồng Nhan lắc đầu

"Con đã sớm muốn tới chào hỏi mẹ, nhưng chưa có cơ hội, hôm nay mẹ mời con tới, con thấy rất vui"

"Nó khỏe không..."

"Đương nhiên nhĩ..."

Trương Mộng Dịch đặt chén trà xuống

"Bây giờ nó cưới được con, không còn lý do gì để nó sống không tốt nữa"

Đồng Nhan cười, không đáp.

Ánh mắt Trương Mộng Dịch đảo cô qua, không nóng không lạnh nói

"Bây giờ sao lại xa lạ với mẹ Trác vậy?"

Đồng Nhan

"Do con trước đây không không biết lớn nhỏ mà"

Trương Mộng Dịch khẽ cười

"Nhiều năm rồi, con quả thật đã thay đổi rất nhiều, nhưng không trách con được"

Đồng Nhan

"Con người luôn phải thay đổi..."

Trương Mộng Dịch khẽ thở dài

"Nhưng Dương nhi đúng là cứng đầu, bao nhiêu năm như thế, ta vẫn cho rằng nó có thể buông tay, nhưng chấp niệm của nó quá sâu"

Chấp niệm [执念] : Là một loại ham muốn vô cùng mãnh liệt, “chấp” [执], đơn giản là cố chấp, ý nghĩa của từ “chấp niệm” [执念] : Một người nào đó cố chấp đến mức khó mà có thể thay đổi được ý nghĩ (hoặc cách nghĩ). (Theo Hudong) [nguồn: Phong Nhã Lâu]

Đồng Nhan cúi đầu

Trương Mộng Dịch quan sát cô, nói

"Nhan Nhan, nếu là 5 năm trước, con sẽ là đứa con dâu khiến mẹ Trác hài lòng nhất, nhưng bây giờ...."

Bà dừng lại

"Bây giờ, con cũng đã làm mẹ, con có thể hiểu được tâm lòng của một người mẹ đúng không?"

Trong lòng Đồng Nhan cảm thấy hồ thẹn, cô chợt nhớ lại hồi xưa khi cô sang chơi nhà Trác Chính Dương, mẹ Trác làm bánh hạt sen cho cô, bánh ngọt ấm nóng tỏa ra mùi hương thơm dịu. Bánh ăn rất ngon, cô ăn một mạch mấy cái liền, mẹ Trác nhìn tương ăn như hồ đói của cô, đùa

"Nhan Nhan, ăn bánh mẹ Trác làm sau này phải làm con dâu mẹ đấy nhé"

Hôm nay, cô thực sự đã là con dâu của bà, nhưng vật đổi sao dời, mọi việc thay đổi quá nhanh.

"Con xin lỗi..."

Cô nói

"Mối quan hệ giữa ta và Dương nhi luôn bất hòa, nó bắt nạt ta nhúng tay vào quá nhiều chuyện của nó. Vì thế, mấy năm gần đây, nó ở bên ngoài chơi bời, chỉ cần không quá trớn, ta cũng không hỏi đến chuyện của nó, tuy nó làm việc tùy hứng nhưng lại rất có chừng mực"

Nói đến đây, Trương Mộng Dịch nhìn Đồng Nhan

"Có điều, những chuyện liên quan tới con, nó lại luôn không nắm chắc như những chuyện khác, giải quyết sự việc trở nên không có chừng mực"

"Con xin lỗi..."

Trương Mộng Dịch nín thở

"Con không cần xin lỗi ta, ta hiểu rõ tính tình nó, đối với thứ nó muốn có, nó sẽ không hề do dự đoạt lấy. Con và nó cùng lớn lên từ nhỏ, nên chắc con hiểu"

"Anh ấy rất tốt"

Cô không biết mình nên nói gì nữa, chỉ khẽ bật ra bốn chữ.

Trương Mộng Dịch thờ dãi

"Nó chỉ tốt với người mà nó để ý mà thôi, tương mạo Dương nhi giống ta, nhưng tính nết thì lại giống cha nó, làm việc đều rất nóng nảy"

"Bây giờ con và nó đã kết hôn nên ta cũng không đành lòng, cũng không tiện làm chuyện gì cả, hôm nay ta gọi con tới đây cũng chỉ muốn hỏi con một câu đơn giản"

Đồng Nhan nhìn Trương Mộng Dịch

"Mẹ muốn hỏi gì ạ"

"Con không yêu Dương nhi đúng không?"

Đồng Nhan trầm mặc

"Con sẽ đối xử tốt với anh ấy"

"Con đối xử tốt với nó, cũng chỉ bởi vì nó đối xử tốt với con, không phải vì con yêu nó, đúng không?"

"Không đúng"

Đồng Nhan thần nhiên nói

"Con đối xử tốt với anh ấy, bởi vì anh ấy là chồng con"

Nét mặt Trương Mộng Dịch dịu đi vài phần, mãi lâu sau bà mới nói

"Mấy ngày nữa là sang năm mới rồi, cả nhà con về ăn một bữa cơm đi, nghe nói cậu bé rất đáng yêu, ta cũng muốn gặp nó"

Đồng Nhan

"Được ạ"

"Nếu đã kết hôn rồi, thì hãy sống với nhau thật tốt, có lẽ con sẽ cảm thấy ta là một người mẹ thiên vị, nhưng những lời ta nói là sự thật, mấy năm nay Dương nhi sống không tốt, dù sau này xảy ra chuyện gì, nó xứng đáng để con đối xử tốt với nó"

Đồng Nhan

"Con hiểu"

-

Kỳ nghỉ phép của cô kết thúc, cô trở lại công ty làm việc, qua một thời gian, đơn xin từ chức của cô được phê duyệt, cô chính thức trở thành một phụ nữ trẻ thất nghiệp. Lúc cô đi, Lý Mạt Ly còn tặng cô một câu tạm biệt chua chát

"Công ty chúng tôi nhỏ bé thế sao có thể xứng đáng với bà Trác tôn quý chứ"

Cũng gần tới tết âm lịch rồi, Đồng Nhan quyết định sang năm mới đi tìm việc làm. Trác Chính Dương cũng không can thiệp vào chuyện của cô, chỉ nói một câu

"Nếu đi làm thấy không tốt, cũng không cần thể hiện năng lực làm gì, đến Kỳ Hạ của anh làm việc đi, gán danh hiệu bà chủ vào, tùy cho em làm mưa làm gió"

Cô cười

"Quên đi, những lời bàn tán đáng sợ lắm"

Trác Chính Dương cười

"Nếu bọn họ dám nói em điều gì, nhẹ thì trừ tiền lương, nặng thì chiến hấn như chiến mực, sung quân đi biên cương, vĩnh viễn không thu nhận lại"

Cô cười nắc nẻ

"Được...."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bi Kịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Trình Mai Mai quyết định về quê ăn tết, hôm qua cô nàng nói chuyện với mẹ già qua điện thoại. Mẹ già hỏi thăm tình hình gần đây của cô. Trình Mai Mai tự mình suy nghĩ lại tình trạng mấy ngày nay của mình, tổng kết lại một câu, dốc toàn lực xua đuổi con ruồi ồn ào, làm loạn vo ve bên cạnh cô nàng.

Cô không muốn nói cho mẹ già chuyện mình còn dính dáng tới Thiệu Vũ Hành nên tùy tiện nói vài câu ứng phó. Không ngờ mẹ già của cô lại đề cập tới Thiệu Vũ Hành, chắc chắn có nguyên nhân.

Cô nàng Trình Mai Mai là một người lòng dạ hẹp hòi, tuy trí nhớ không tốt nhưng có một số việc ăn sâu vào trong lòng cô, khiến cô luôn ghi nhớ. Ví dụ như năm ấy, mẹ Thiệu Vũ Hành chỉ vào mẹ cô nói cô trào cao thế nào, ví dụ như lúc buông tay cô, Thiệu Vũ Hành vì hiếu thuận với mẹ đã nói

"Mai Mai, em đợi anh một thời gian, anh nhất định sẽ giải quyết mọi chuyện thật tốt"

Dù khi đó có hai bàn tay trắng thật, nhưng cô tức giận vô cùng, cô nói với Thiệu Vũ Hành

"Thôi đi, Trình Mai Mai tôi không có nhiều thời gian để đợi anh đi Mỹ, trên đời này, thứ không thiếu nhất là đàn ông, Trình Mai Mai tôi tốt nghiệp loại giỏi, đầu óc thông minh, tính tình dịu dàng, tiền đồ sáng lạn, chẳng nhẽ lại không tìm được đàn ông? Thiệu Vũ Hành, anh đừng bảo tôi chờ anh, cứ như vậy đợi anh, rồi tự dày vò bản thân thật sự quá lãng phí năng lượng, không chừng, tôi khô sò đợi anh ngần ấy năm nhưng không đổi lại được một kết quả tốt, nếu bắt đầu với một người đàn ông khác, có khi đến đứa trẻ tôi cũng sinh ra rồi..."

Bây giờ cô nhắm nghiền lại, năm ấy cô không nên chỉ vì muốn nói cho sượng miệng mà quên mất bản thân cô chẳng qua chỉ như cọng hành. Bây giờ cô lưu lạc thành bộ dạng này, có phải ngay cả ông trời cũng cho rằng cô quá kiêu ngạo, nên mới muốn cho cô một bài học?

Đáng tiếc ông trời cũng chỉ là một người đàn ông tính khiết, sao có thể hiểu được tâm tư phụ nữ, miệng cô nói ra những lời phách lối nhưng trong lòng cô không hề mạnh mẽ như lời nói. Cô nghèo, vì thế chỉ có dùng lời nói đầy khí phách để chống đỡ hoàn cảnh này mà thôi.

Nhưng nếu nói vậy, Thiệu Vũ Hành cũng có vài điểm giống ông trời, đều không bao giờ hiểu cô. Có lẽ khi ấy, nếu Thiệu Vũ Hành nói thêm một câu, chỉ cần nói thêm một câu nữa

"Mai Mai, cho anh chút thời gian"

Cô thực sự sẽ đợi chờ anh, có thể là chờ anh cả đời.

Tiếc rằng, khi đó Thiệu Vũ Hành lại nói với cô

"Tạm biệt..."

Từ trước tới giờ cô là người nhanh nhẹn, gan dạ, nhưng không ai quy định rằng phụ nữ nhanh nhẹn, gan dạ không thể trở nên ủy mỵ được. Cô tự động dịch câu nói "Tạm biệt" của Thiệu Vũ Hành thành "Không bao giờ gặp lại"

Dù có gặp lại hay không, cô đều cảm thấy có phần nuối tiếc, tuổi xuân của cô đều trải qua bên cạnh người đàn ông ấy, nhưng ngay cả phí chia tay cũng không có.

Cô đắn đo suy tính: Tính mãi cũng không ra!

Cứ như vậy, khúc nhạc cũng đến hồi kết, người cũng đi, cô biến thành trạch nữ sơ cấp, sau đó từ sơ cấp biến thành trung cấp trạch nữ, tiếp theo trở thành đại cấp trạch nữ.

*Trạch nữ: những cô gái lập dị, có sở thích ngồi nhà suốt ngày đọc truyện, xem phim, vv và vv...

Sau khi mỗi người một ngã từng ấy năm, có đôi lúc cô nghĩ: Nếu lần sau gặp lại Thiệu Vũ Hành, dù cô không sinh được đứa trẻ nào, thì cũng phải có một người đàn ông đứng bên cạnh giúp cô xách túi.

Nhưng không như cô mong muốn, gặp lại nhau lần nữa, anh là người đàn ông vàng, độc thân, tuổi trẻ tài cao, còn sự nghiệp của cô vẫn mãi chỉ lẹt đẹt.

-

Cô thu dọn đồ đạc, cầm vé tàu hỏa trên tay, chuẩn bị vui vẻ về quê ăn tết. Trước khi đi, cô gọi điện cho Đồng Nhan, ở nhà trọ, cô nàng có nuôi hai con rùa đen, dặn dò Đồng Nhan nếu có thời gian thì tới thăm bọn chúng một chút, cho hai con rùa ở trong chuồng ăn uống đầy đủ. Trình Mai Mai cúp điện thoại, định đẩy cửa đi ra thì thấy người mà cô không muốn gặp nhất, Thiệu Vũ Hành.

Thiệu Vũ Hành nhìn thoáng qua túi hành lý của cô, hỏi

"Em về quê à?"

Trình Mai Mai

"Quan tâm cái rắm"

Thiệu Vũ Hành suy nghĩ

"Anh về cùng em, tiện thể hỏi thăm sức khỏe bác gái"

Trình Mai Mai nuốt nửa búng nổ, cô hít sâu một hơi, nói

"Tôi về quê lấy chồng, anh đến ném pháo vào hội nghị à?"

Giọng Thiệu Vũ Hành thản nhiên

"Bởi vậy, anh mới phải về cùng em"

".."

-

Ngày 23 tháng 12, là ngày tết ông táo. Bây giờ hiếm có người nhớ được ngày tết tháng chạp này, có lẽ do quá gần với tết âm lịch nên bị lãng quên. Đồng Nhan còn nhớ, trước đây, lúc còn bé, cô và ba đều cùng nhau đón tết ông táo, mỗi khi tới ngày này, thím Lý sẽ gói rất nhiều sủi cảo, bánh sủi cảo nhân nhiều vỏ mỏng, gần như trong suốt, cái nào cái nấy chắc nịch, đẹp mắt, vị ăn rất ngon, ngập nước, đậm mùi rau cần thơm phức.

Trong phòng khác, Trác Chính Dương đang dạy Cách Lạp chơi cờ vây

"Nếu muốn thắng đối thủ, đừng vừa mới khai cuộc đã khoe mạnh, nhưng cũng phải cẩn thận đủ để phòng ngừa đối thủ tấn công"

Cách Lạp ngồi chồm hổm, mãi miết nghiên cứu thế cờ Trác Chính Dương bày cho nó, suy nghĩ vô cùng nhập tâm.

Trác Chính Dương mỉm cười, sờ đầu Cách Lạp, sau đó lấy một quân cờ đen, thả vào chính giữa khu đất của quân trắng

"Cái này gọi là vào tìm đường sống trong chỗ chết"

Anh thu tay từ trên bàn cờ lại, ngón tay trắng ngần, thon dài, rất dễ nhìn. Nhưng phần thân đốt ngón tay lại có một vết chai nhỏ, vết chai ở ngón áp út hơi vàng, có lẽ do lúc hút thuốc để lại.

Cách Lạp chỗ hiểu chỗ không, ngược đầu nhìn Trác Chính Dương, ngập ngừng, nói

"Tìm đường sống trong chỗ chết là gì?"

Trác Chính Dương khẽ cười

"Con đúng là con rùa nhỏ, đi tra từ điển đi"

"Chúng ta nên đi thôi"

Đồng Nhan nói với bọn họ.

Trác Chính Dương lười biếng, duỗi thắt lưng, đứng lên

"Vậy lên đường thôi"

Đây là lần đầu tiên Cách Lạp gặp cha mẹ của Trác Chính Dương. Đồng Nhan hơi lo về cuộc gặp mặt này. Trác Chính Dương dường như hiểu rõ tâm sự của cô, kéo tay cô, nói

"Yên tâm đi, Cách Lạp là một đứa trẻ khiến người ta yêu thích"

Đồng Nhan cười nhẹ nhõm, hỏi anh

"Anh chắc chắn ba....giờ vẫn thích uống rượu của hãng này chứ, có khi nào chúng ta mua sai rồi không?"

Trong mắt Trác Chính Dương tỏa ra niềm vui

"Không đâu"

Dừng lại, rồi nói thêm một câu

"Anh khẳng định"

Đồng Nhan thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại hỏi tiếp

"Trác....mẹ, anh chắc chắn bà sẽ thích đôi bông tai này chứ, có phải hơi quê mùa không?"

Trác Chính Dương kiên nhẫn nói

"Không đâu, mẹ sẽ thích"

-

Khi họ đến Trác gia, mặt trời đã lặn ở phía tây, phía chân trời còn vương ánh sáng nhàn nhạt, tia nắng chiều muộn xuyên thấu qua hai hàng ngô đồng bên đường, lười biếng hắt xuống mặt đất, hiện ra một vùng loang lổ.

Trác Chính Dương ôm Cách Lạp đi vào, cô đứng bên cạnh anh, trong đầu cô chợt hiện lên một câu

"Cử án tề mi"

*Cử án tề mi: nâng khay ngang mày; vợ chồng tôn trọng nhau (do tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày)

Lúc vào nhà, chị Ngô đã đi tới chào hỏi bọn họ, khuôn mặt vui vẻ

"Rót cuộc đã về, phu nhân mong ngóng rất lâu rồi"

Trác Chính Dương cười với chị Ngô, đưa quà biếu trong tay cho chị, rồi dắt Đồng Nhan vào nhà.

Trong phòng khách, Trương Mộng Dịch đang ngồi trên ghế salon, bận bịu đan lát, thấy họ vào, tươi cười nói

"Cậu ấm nhà ta cuối cùng cũng chịu về nhà, thật hiếm thấy đấy"

Trác Chính Dương đặt Cách Lạp xuống, ưỡn oai nói

"Ba đâu ạ?"

"Trong thư phòng..."

Trương Mộng Dịch thuận miệng nói, sau đó thả tay xuống, bắt chuyện với Cách Lạp

"Nào, tới đây, để....Bà nội nhìn con nào"

Cách Lạp đi tới bên cạnh Trương Mộng Dịch, không hề mở mồm nói chuyện. Tính tình nó luôn lạnh lùng, hơn nữa đây là lần đầu tiên nó gặp Trương Mộng dịch nên vẫn luôn im lặng, đứng thẳng người.

"Đứa bé này thật đáng yêu"

Trương Mộng Dịch ngẩng đầu, cười với Đồng Nhan, rồi cầm chiếc áo len mới đan được một nửa lên, úm trên người Cách Lạp

"Có lẽ hơi to..."

"Lần đầu tiên gặp, ta không có gì tốt cho cháu, hơn nữa các con cũng chẳng thiếu gì, nên ta đan tặng đứa trẻ này một chiếc áo len vậy..."

"Cảm ơn mẹ,,,"

Trong lòng Đồng Nhan thấy thật ấm áp

Cách Lạp nhìn chiếc áo len chưa đan xong trong tay Trương Mộng Dịch, thốt lên mấy từ

"Cháu cảm ơn bà..."

Trương Mộng Dịch nắm tay Cách Lạp

"Ngoan lắm..."

Bữa cơm tối rất phong phú, tài nấu nướng của đầu bếp của Trác gia thật giỏi, mỗi món ăn đều được bày biện rất tinh xảo, lại còn ngon miệng, món cuối cùng là món bánh sủi cào, món này làm lại càng khéo, rất hợp khẩu vị của cô.

Trong bữa cơm, Trương Mộng Dịch gấp rất nhiều món ăn cho Cách Lạp, ông Trác cũng hỏi thăm tình hình học tập gần đây của nó, biết nó chưa đủ tuổi mà đã học tiểu học, ông càng không ngừng khen nó thông minh.

Sau khi ăn xong, ông Trác biết Trác Chính Dương đang dạy cờ cho Cách Lạp, ông liền gọi nó qua, bảo muốn dạy nó mấy chiêu. Trương Mộng Dịch để cho Trác Chính Dương đi theo vào thư phòng xem hai ông cháu đánh cờ, còn bà kéo Đồng Nhan tới phòng khách xem TV.

TV đang phát tin tức thời sự, giọng của nữ phát thanh viên đang đọc bản tin về các cuộc bạo động xảy ra ở nước ngoài, trong khi nước này là nước đang phát triển, các nhà chức trách cũng làm tốt nhiệm vụ tuần tra.

Chị Ngô bưng một đĩa trái cây lên, đặt trên bàn trà

"Nhìn các con ổn định, ta cũng an lòng"

Trương Mộng Dịch thần nhiên nói

Đồng Nhan cười nhạt, trầm mặc nói

"Cảm ơn mẹ"

Trương Mộng Dịch khá ngạc nhiên, nói

"Miễn là cuộc sống của các con tốt đẹp, đó chính là an ủi lớn nhất của chúng ta"

Bà dừng lại, nhìn Đồng Nhan

"Gạt bỏ những chuyện không vui qua một bên nhưng theo ý ta và ba Dương nhi, con và Dương nhi nên sớm có thêm một đứa trẻ nữa đi..."

Đồng Nhan

"Mẹ..."

"Không phải chúng ta không thích đứa bé kia, ngược lại là đáng khác, nhưng dù sao Tần gia cũng không phải gia đình bình thường. Tần gia chắc chắn không đồng ý để đứa trẻ mang dòng máu của họ ở nhà chúng ta, nếu có thể, hãy để đứa bé kia cho ba nó đi"

Trương Mộng Dịch dừng lại rồi nói tiếp

"Nhan Nhan, con đừng trách chúng ta bảo thủ, chỉ là..."

Sắc mặt Đồng Nhan hơi tái, nét mặt dần dần cứng ngắt, lúc cô định lên tiếng thì bị giọng của Trác Chính Dương từ ngoài cửa cắt ngang.

Trác Chính Dương từ bên ngoài đi vào, mặt mày giận dữ

"Chúng con sẽ không để Cách Lạp đi đâu cả"

"Dương nhi..."

"Chuyện này không cần bàn bạc"

Thái độ Trác Chính Dương kiên quyết, kéo Đồng Nhan về phía mình, nói với mẹ anh

"Nếu mẹ và ba có thể chấp nhận Cách Lạp, con và Nhan Nhan đương nhiên sẽ cho cha mẹ một đám cháu, nếu ba mẹ tò thái độ như vậy với Cách Lạp, vậy thì xin lỗi, con và Nhan Nhan chỉ cần một đứa con, đó là Cách Lạp"

Trương Mộng Dịch đứng lên, có lẽ bà bị lời nói vừa rồi của Trác Chính Dương chọc tức

"Chẳng lẽ con muốn nuôi con của người khác cả đời sao?"

Nói xong, Trương Mộng Dịch mới phát hiện mình đã quá lời, nhưng bà cũng chỉ muốn tốt cho hai người họ. Đồng Nhan cúi đầu, cảm giác lạnh lẽo truyền từ gang bàn chân tới tận tim phổi khiến cho cô mất trọng tâm, cơ thể trống rỗng.

Sàn nhà rõ ràng được lát thảm rất dày, hệ thống sưởi cũng mở vừa đủ, nhưng cảm giác lạnh lẽo này từ đâu tới cơ chứ?

Trác Chính Dương lạnh nhạt

"Cách Lạp là con của Nhan Nhan, con của Nhan Nhan cũng là con của con"

Nói xong, anh lôi Đồng Nhan ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bi Kịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Đồng Nhan giúp Cách Lạp kéo lại góc chăn, sau đó chăm chú nhìn dáng vẻ lúc ngủ của cu cậu. Trong lúc cô lơ đãng, con trai của cô đã lớn từ khi nào.

Chiếc đèn tường màu vàng cam trên đầu, hắt xuống nền nhà, làm nổi bật từng vòng ánh sáng, khuôn mặt nhỏ nhắn của cu cậu ở trong bóng tối được ánh đèn rọi vào, nhìn không rõ ràng lắm.

Đôi khi cô cảm giác thời gian là một thứ thần kỳ, chỉ trong chớp mắt, Đồng Nhan cô đã đóng vai một người mẹ trong nhiều năm như vậy. Năm tháng như một bài ca, 5 năm qua, cô giống như một bài hát nào nhỉ? Cô nỗ lực hát khúc ca này một cách thoải mái, vui vẻ, nhưng ca từ bên trong lại không che giấu nỗi ai oán.

Đồng Nhan đứng dậy, tắt đèn, định rời đi thì giọng Cách Lạp vang lên sau lưng cô

"Mẹ....mẹ của ba Trác có phải không thích con hay không?"

Cơ thể Đồng Nhan cứng đờ, khẽ cười thành tiếng

"Sao con lại nghĩ thế, bà nội rất thích con...nếu không tại sao bà lại đan áo len cho con chứ?"

Cách Lạp im lặng.

Đồng Nhan cúi người, xoa xoa tóc Cách Lạp

"Ngốc ạ, đừng nghĩ nhiều, nếu con nghĩ thế sẽ làm bà nội buồn đấy..."

"Vâng ..."

Một hồi lâu, Cách Lạp mới đáp lại

"Con biết rồi"

Cô đi từ trong phòng Cách Lạp ra, đúng lúc Trác Chính Dương vừa tắm xong, anh mặc một bộ đồ ngủ màu xanh nhạt, tóc ướt, vài sợi dính trên trán, một giọt nước trong suốt từ trên đầu lăn một mạch xuống cổ anh....

Mặt Đồng Nhan ửng đỏ, ho nhẹ

"Lau khô tóc đi, cẩn thận bị cảm đấy"

Trác Chính Dương nhìn cô, sau đó đi đi lướt qua, tới cạnh bàn, cầm chiếc máy sấy trên đó lên

"Nhan Nhan, giúp anh sấy tóc đi"

Đồng Nhan nhận lấy máy sấy, điều chỉnh mức độ gió vừa phải, tay cô chạm vào tóc anh, sợi tóc mềm mại, ẩm ướt xẹt qua tay cô, khiến cô thấy ngứa ngáy. Sức gió ấm áp vừa đủ phun lên tay cô.

"Những lời hôm nay mẹ nói, em đừng để bụng"

Trác Chính Dương chợt nói. Anh ám chỉ chuyện gì, cả cô và anh trong lòng đều hiểu rõ.

Tay Đồng Nhan vẫn không dừng lại, mùi hương từ tóc anh lan tỏa trong không khí rất dễ chịu. Cô chợt nhớ ra, mùi dầu gội này cực kỳ giống hương một loài hoa ở trong vườn nhà cô, đó là một loại hoa nhỏ, màu trắng, hoa không nở rộ hẳn, cánh hoa trắng có xen lẫn sắc vàng, nhưng cánh hoa lại rất dày, tỏa hương mát lạnh mà ôn hòa.

"Trác Chính Dương, chúng ta sinh con đi"

Cô nói

Trác Chính Dương chợt quay đầu lại, nhìn cô rất lâu, mãi không rời mắt đi, hồi lâu sau, anh nói

"Anh vừa nói xong, em đừng để tâm những lời mẹ nói"

Đồng Nhan cười nhạt

"Em không để tâm, ngược lại, em cho rằng mẹ nói rất đúng, hơn nữa, em nghĩ Cách Lạp cũng nên có một đứa em gái hoặc em trai"

Trác Chính Dương hơi lớn tiếng

"Anh đã nói ..anh không muốn em phải miễn cưỡng..."

Anh chưa nói hết, cô đã ngẩng đầu lên, hôn anh.

Cô đặt máy sấy qua một bên, chưa kịp tắt nguồn, tiếng máy sấy vang lên "vù vù..." , gió nóng phả vào áo ngủ caro vải bông của cô, khiến vạt áo hơi lật lên.

"Anh thần kinh hả, em không hề miễn cưỡng lâu rồi, chẳng lẽ anh không nhận ra sao?"

Sau khi Đồng Nhan buông đôi tay ôm phía sau lưng anh, hơi thở hơi loạn, hai gò má ửng hồng, đôi mắt ướt át như vừa dầm mưa, khẽ chớp.

Trác Chính Dương ngẩn ra, cơ thể căng thẳng, đôi mắt nóng bỏng nhìn cô. Tay anh đặt ngang lưng cô, độ ấm từ lòng bàn tay anh truyền qua người cô, nhưng bàn tay ấy lại dứt khoát không động đậy.

Đồng Nhan nhìn thẳng vào mắt anh

"Anh không tin em?"

Trác Chính Dương bế cô lên, đặt cô lên bàn trang điểm, giọng anh khàn khàn, giống như dây đàn bị căng, chỉ cần một khuấy động nhỏ cũng có thể đứt phụt. Anh giật nguồn điện máy sấy, tiếng gió thổi ngừng lại, bầu không khí giữa anh và cô cũng theo đó đông cứng, như băng mỏng trên mặt hồ, chỉ cần ném một viên đá nhỏ. miếng băng sẽ "ào ào" vỡ tan.

"Dù em nói thật hay giả, anh cũng sẽ tin là thật...."

Nói xong, anh hôn lên cổ cô, tinh tế mát mẻ, từng tắc từng tắc dờ xuống phía dưới....

...

Hôm sau, Trác Chính Dương không đi làm, lúc cô tỉnh giấc, anh đang chơi điện tử với Cách Lạp rất lâu rồi. Cách Lạp ngẩng đầu nhìn cô

"Chờ mẹ lâu lắm rồi, mẹ nhanh rửa mặt đi"

Đồng Nhan hơi ngạc nhiên

"Hai người chờ mẹ à?"

Trác Chính Dương đứng dậy đi về phía cô, nhìn cô, trả lời

"Bọn anh đợi em đi sắm tết"

Anh dừng lại, hơi cúi người, thì thầm bên tai cô, khẽ nói

"Nếu hôm nay thấy mệt thì mai chúng ta đi"

Đồng Nhan theo bản năng, đẩy anh ra

"Anh, lưu manh"

Vào mùa đông, thành phố A hiếm hôm nào có thời tiết đẹp như vậy, ánh mặt trời rực rỡ, chiếu lên mặt, vô cùng ấm áp. Trên đường dòng người nhộn nhịp, cũng đủ để chứng minh ngày hôm nay thích hợp ra ngoài sắm đồ.

Cô và Trác Chính Dương mỗi người dắt một tay của Cách Lạp, giống như cảnh một nhà ba người dắt nhau dạo phố. Trên đường đi, bọn họ từ đường Nam Kinh sắm uất, đi xuyên các con hẻm nhỏ khác nhau, trong tay Trác Chính Dương cũng xách đầy các loại đồ tết.

Đây là lần đầu tiên anh mua sắm đồ tết, trước đây, mỗi lần mừng năm mới, đồ tết trong nhà đều do người giúp việc chuẩn bị đầy đủ, khi anh trưởng thành, anh cũng cũng không còn khái niệm đón năm mới nữa, huống hồ là mấy việc mua đồ lật vặt này.

Đồng Nhan chỉ vào một cửa hàng viết câu đối, nói

"Chúng ta vào mua câu đối phù hợp đi"

Trác Chính Dương suy nghĩ

"Không được, chữ viết của Cách Lạp ngày càng tiến bộ, câu đối năm nay giao cho con viết đi"

Dừng lại, anh nói thêm một câu

"Sau này, câu đối mỗi năm đều do con viết"

Cách Lạp 囍

Đồng nhan 囍

Mua sắm được hơn một tiếng đồng hồ, Trác Chính Dương dẫn cô và Cách Lạp tới một quán trà. Tiệm trà này trang trí cực kỳ giốngvũ trường của Thành phố Thượng Hải ngày xưa, cửa kính đủ màu sắc, nội thất trang nhã, đơn giản, điểm nhấn là những bức tranh sơn dầu đẹp mắt.

Bánh ngọt của quán trà này có mùi vị rất ngon, không chỉ cô thích mà Cách Lạp cũng rất vừa ý, nó vốn không thích đồ ngọt, vậy mà cũng ăn mai miếng bánh hoa quế.

Trước mặt cô đặt một chén màu đỏ, lá trà xanh đậm thả trong nước sôi trôi nổi lên xuống, cô nhìn say sưa, không dứt ra được.

Chợt, cô nhớ tới một chuyện

"Em nhớ hôm nay anh phải tới bệnh viện tái khám đúng không?"

Trác Chính Dương

"Vất vả lắm mới đi chơi được một hôm, chẳng lẽ lại phải đi bệnh viện sao?"

Đồng Nhan nở nụ cười vô hại

"Không thể thương lượng, chút nữa chúng ta đi bệnh viện"

Chân Trác Chính Dương đã khá lên nhiều, gần như giống người bình thường, cũng bỏ thạch cao khá lâu rồi, nhưng bác sĩ đề nghị cuối tuần đi khám lại một lần nữa.

-

"Tình hình rất tốt, nhưng tạm thời không thể di chuyển nhiều"

Vị bác sĩ già cười tủm tỉm, trêu ghẹo

"Gần đây Trác thiếu tới rất đúng hẹn, không giống hồi xưa, lúc nào cũng cần tới giục, thật không biết lớn nhỏ, quả nhiên đây là điểm khác biệt giữa một người đàn ông đã có gia đình và người đàn ông độc thân"

Trác Chính Dương cắt ngang

"Nếu hâm mộ, bác cũng cần nhắc việc tái giá đi, cháu mong được uống rượu mừng của bác đây"

Ông bác sĩ quay đầu, than phiền với Đồng Nhan

"Nhan Nhan, Chính Dương còn cần được huấn luyện, dạy bảo nhiều, tính khí thẳng nhai này rất ngang tàng"

Đồng Nhan cười

"Được ạ, Bác Tổng"

Ông bác sĩ này là em trai của Tổng Hà Kiến, Tổng Hà Lượng, ngày trước làm trong viện quân y, bây giờ là viện trưởng bệnh viện Đệ Nhất.

Hồi ấy, trong đại viện, Tổng Hà Lượng rất hay chơi cùng bọn trẻ con, bọn nhóc cũng rất thân thiết với ông, nếu con cái nhà ai phạm lỗi, chúng nó sẽ trốn trong nhà ông, chúng nó biết như vậy có thể tránh ăn một trận đòn

*Đại viện: khu vực có nhiều gia đình ở.

Đồng Nhan nhớ lại hồi nhỏ, khi bọn trẻ trong đại viện phải đi tiêm chủng, Tổng Hà Lượng đều chuẩn bị rất nhiều kẹo, chính sách dụ dỗ này đối với những người bạn nhỏ rất có hiệu quả, nhưng đối với đứa trẻ ngang bướng như Trác Chính Dương lại không ảnh hưởng mấy.

"Nếu không, cháu cho bác kẹo, bác cũng cho cháu tiêm thử lên cánh tay của bác nhé"

Lúc ấy, Trác Chính Dương đang trong giai đoạn thay răng, hai răng cửa phía trước trống không, khi nói chuyện bị gió lửa vào vô cùng lợi hại.

Khi ấy, cô cố nhịn cười, hắng hải cười nhạo anh

"Trác Chính Dương, không có răng, không dám tiêm, không ăn được kẹo"

...

"Chú.."

Ngoài cửa truyền tới một giọng nữ quen thuộc.

Trác Chính Dương quay đầu, khoe miệng mỉm cười

"Hóa ra là Từ Khâm.."

"Thật khéo, hai người đều ở đây"

Tổng Từ Khâm tươi cười, đi tới

"Chú, ba cháu gọi chú buổi tối tới ăn cơm đây"

Tổng Hà Lương tái mặt

"Cháu về chuyện lời với ba cháu, cánh cửa nhà ông ấy, Tổng Hà Lương chú không muốn bước vào"

Nụ cười trên mặt Tổng Từ Khâm vẫn không giảm

"Chú, chú cần gì phải như vậy chứ, mọi người đều là người một nhà, tại sao lại cư xử như người xa lạ thế"

Tổng Hà Lương im lặng, sau đó nói

"Từ Khâm, cháu về đi"

Tổng Từ Khâm định rời đi, chợt xoay người lại hỏi

"Tình hình mẹ cháu thế nào rồi?"

Tổng Hà Lương liếc nhìn bản báo cáo trên bàn

"Tình hình khá nghiêm trọng, ngày mai vài vị chuyên gia từ Mỹ sẽ tới, phải thảo luận kỹ lại lần nữa"

Tổng Từ Khâm gật đầu, rồi cười với cô và Trác Chính Dương, sau đó ra khỏi cửa.

Nghe Tổng Từ Khâm và Tổng Hà Lương nói chuyện, trong lòng Đồng Nhan thấy bất an, chẳng lẽ bà Tổng không chỉ bị tổn thương xương cốt? Còn bị thương ở đâu mà cần mời bác sĩ ở Mỹ sang?

Cách Lạp cúi đầu, Sắc mặt nó lúc này cũng không hề khá hơn.

Tổng Hà Lương phát hiện thấy nét mặt cô không tốt, nói

"Hôm qua bà Tần được đưa tới đây, bị nhồi máu cơ tim"

Đồng Nhan "a" một tiếng, nhanh chóng hiểu được, Tổng Từ Khâm sẽ sớm trở thành con dâu của Tần gia, gọi bà Tần là "mẹ" cũng không phải chuyện gì kì lạ. Hơn nữa, hôm qua bà Tần được đưa tới đây sao? Tối qua là tết ông tảo, chẳng lẽ ăn sủi cảo rồi lên cơn nhồi máu cơ tim à?

Trác Chính Dương liếc nhìn sắc mặt cô, trầm mặc đứng lên, một tay kéo Cách Lạp, một tay kéo cô ra cửa. Cô và Trác Chính Dương đi tới đại sảnh bệnh viện, cô bóp bóp lòng bàn tay anh

"Sao lại khó chịu, đừng bực bội, bực bội là thói quen xấu..."

Nghe cô nói thế, Trác Chính Dương nở nụ cười ấm áp, anh cúi người, khẽ nói

"Không nên buồn bực, vậy nên thế nào?"

Hơi thở của anh nóng bỏng, chậm rãi phả vào cổ cô, mặt cô đỏ lên, vội vàng đẩy anh ra.

Trong lúc cô và Trác Chính Dương đang trêu đùa nhau, vừa chuyển tầm mắt thì thấy Tần Nhiên đang từ cửa chính đi vào.

Anh lạnh nhạt nhìn bọn họ, bước chân không hề dừng lại, lướt qua họ, tiếp tục đi vào bên trong. Khuôn mặt anh hơi tiều tụy, nhưng cô nghĩ: Người mẹ tôn kính của anh ta bị bệnh, tiều tụy như vậy biểu hiện anh ta rất hiếu thảo.

"Đi thôi"

Trác Chính Dương đuổi tay, vòng ở eo cô, nụ cười trên mặt anh rạng rỡ vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bi Kịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Đêm ấy, anh quyết định ra nước ngoài, anh lấy đó làm lý do mời cô đi ăn cơm, cô không hề nhú mảy sáng khoái đồng ý.

"Được, phía sau trường có một quán ăn gọi là 'Vương đại tẩu', 8 giờ tối nay, không được chậm trễ, quá giờ, cuộc hẹn này mất hiệu lực"

Anh nói

"Đừng gọi tên họ Tàn kia đấy!"

"Anh yên tâm đi, dù gọi anh ấy, anh ấy cũng sẽ không tới, anh ấy đâu nhân rồi như hai chúng ta"

Anh lăm bắm, cô ấy nói cái quái gì vậy.

Vào mùa hè, quán ăn này giống như một phố xá sầm uất, anh cầm tay cô, hỏi

"Em muốn mời anh ăn ở đây sao?"

Cô cười hì hì

"Em giúp anh mở mang kiến thức, anh quen ăn ở những bữa tiệc lớn do đầu bếp nổi tiếng làm rồi, hôm nay cảm nhận hương vị quán ven đường cũng là ý hay"

Anh nhìn cô, rồi tìm một chỗ trống, ngồi xuống

"Đừng ăn ở những quán vỉa hè thường xuyên, dù sao cũng không sạch sẽ"

Cô ngồi đối diện anh, nâng cằm nói

"Anh và Tàn Nhiên rất giống nhau ở điểm này, ghét ăn quán vỉa hè"

Trong vô thức, anh không hề thích những lời nói vừa rồi của cô, hừ lạnh

"Ai giống hần ta"

Cô cười

"Được, mấy ngày nữa anh phải đi rồi, em không cãi nhau với anh, Trác thiếu nói gì thì chính là cái đó, chỉ cần anh nói một tiếng không thích, em liền đi luôn"

Anh khẽ cười, dừng lại, rồi nói tiếp

"Nhan Nhan, nếu không, em suy nghĩ về chuyện đi ra nước ngoài cùng anh đi"

Cô ngẩn người

"Em ở đây vô cùng tốt, không muốn suy nghĩ về việc ra nước ngoài"

Anh lạnh nhạt, châm biếm

"Em ở lại đây, là vì anh ta?"

Cô mỉm cười

"Đương nhiên"

Anh hận không thể bóp chết người phụ nữ này

"Đồng Nhan, đầu em bị lừa đá rồi"

Cô chớp chớp mắt

"Không phải bị lừa dối, mà bị trúng mũi tên của thần Cupid rồi"

"Em đúng là thần kinh"

"Người phụ nữ đang yêu đều thần kinh"

....

Tối hôm ấy, cô và anh đã giải quyết hơn hai chục lon bia. Vị cay tê dại của tôm hùm hòa với vị đắng của bia lưu lại nơi đầu lưỡi anh, đầu lưỡi anh không còn cảm giác. Vị cay ngập khoang mũi, rõ ràng anh bị sặc đến nỗi chảy nước mắt, thần kinh cũng bị sặc tới mức đau buốt, anh giật mình, chợt hiểu ra một số chuyện.

Anh, Trác Chính Dương yêu Đồng Nhan.

Đáng tiếc, bên cạnh cô đã có một người khác.

Đáng tiếc, cô chỉ coi anh là bạn thân.

Cô uống có phần say, choáng váng, cô chê cười anh không ăn cay, sau đó lấy từ trong túi ra một hộp thuốc đau dạ dày

"Em sợ anh đau dạ dày, không chịu nổi thức ăn ở quán này nên đặc biệt chuẩn bị thuốc này cho anh...Sao, em lo lắng chu đáo không?"

Anh nhận lấy hộp thuốc trong tay cô

"Đứng lên đi, anh đưa em về"

Cô lắc đầu, lấy điện thoại ra

"Em gọi anh ấy tới đón em, có bạn trai để làm gì"

Anh giật lấy điện thoại của cô

"Đồng Nhan, em có tin anh ném thẳng em xuống sông Hoàng Phố không?"

Cô lắc đầu

"Không sao, ngày mai Tần Nhiên sẽ vớt em lên"

-

Ngày anh lên máy bay, cô tới tiễn anh. Trước khi đi, cô vỗ vai anh

"Trác Chính Dương, sau khi xuất ngoại, anh nên kiểm chế tính phóng đảng của mình lại đi, thay bạn gái liên tục đúng là chuyện phiền phức. Hơn nữa, phụ nữ ngoại quốc không thể bằng phụ nữ nước mình được, có lẽ họ đều là những cô gái hung dữ, đừng để đến lúc về nước, ngay cả mẫu xương anh cũng không còn nhé"

Anh giễu cợt

"Đồng Nhan, em nói lời dễ nghe được không?"

Cô bật cười

"Sự thật mất lòng"

Anh cười, rồi mở rộng vòng tay.

Cô tiến lên, ôm anh, sau đó nhón chân lên, ghé vào tai anh, nhẹ nhàng nói

"Trác Chính Dương, thuận buồm xuôi gió"

Anh không cười nổi nữa, khóe miệng hơi nhếch lên

"Đừng kết hôn sớm đấy, bây giờ thịnh hành cưới muộn, biết không?"

Cô cười với anh, giục anh nhanh chóng lên máy bay. Anh không còn cách nào khác, cúi người, thom nhẹ má phải cô, cô kinh ngạc, quay mặt qua, vừa khéo, môi cô lướt qua môi anh. Cảm giác chạm vào thật mềm mại, cộng với độ ấm của môi cô, khẽ lan tỏa.

Nhìn cô bằng ánh mắt kinh ngạc, anh cười

"Nếu lúc anh về, em vẫn chưa kết hôn, anh sẽ cho em biết lý do"

-

Tiếc rằng, cả cô và ông trời đều không để tâm tới lời anh nói, vào năm thứ hai anh xuất ngoại, cô đã gửi cho anh thiệp mời đám cưới. Ngày ấy, anh nhìn tờ thiệp mời, anh đập vỡ hết tất cả đồ đạc trong phòng. Thực ra, cô biết rất rõ, nhưng cô không hề cho anh một cơ hội.

Anh nói với cô

"Hôn lễ của em anh không tới dự được, anh sẽ gửi quà mừng cho bọn em"

Cô gửi cho anh một biểu cảm mắt mát, rồi nói

"Ngày quà mừng tới, em sẽ gửi bánh kẹo cho anh"

Anh nhìn video call, thấy vô cùng châm biếm

"Không cần, anh không ăn kẹo"

Sau đó anh vội logout.

Anh gửi bức tranh sơn dầu ngày trước anh đấu giá được cho cô. Anh nhớ, cô từng cầm một quyển tạp chí, nói qua với anh về bức tranh này. Anh suy nghĩ, người phụ nữ kia rất ít khi quan tâm tới thứ gì, anh nên tặng cô bức tranh này nhỉ, hơn nữa, bây giờ anh cũng chẳng có lòng dạ nào chọn quà tân hôn cho cô.

Ngày hôn lễ của cô, anh nảy ra một suy nghĩ mà chính bản thân anh cũng cảm thấy nực cười, nhưng có trời mới biết, anh vẫn làm việc ấy - anh lái xe tới một cửa hàng trang sức, tỉ mỉ chọn một đôi nhẫn kim cương.

Đôi khi, anh biết, việc làm này của anh thật nực cười, nhưng anh vẫn mặc kệ. Anh nhìn chiếc nhẫn kim cương của nữ trong tay, thầm nghĩ: Trác Chính Dương, từ bao giờ mà trở nên khô cứng như vậy?

Tuy anh nói với cô, mình không tới dự hôn lễ, anh vẫn mua vé máy bay hai chiều. Anh phải đi nhìn cô một lần, anh phải nhìn thấy cô sống tốt, có vậy anh mới yên lòng.

Anh đi suốt đêm để tới kịp nơi diễn ra hôn lễ của cô, lúc anh đến, bữa tiệc đã kết thúc. Anh đứng ở cổng, không hề đi vào, nhìn cô rúc vào lòng người đàn ông bên cạnh, mời rượu khách, trong ngực anh giống như bị chìm trong cồn.

Anh vẫn không vào trong, 'Chúc em hạnh phúc', anh thực sự không có cách nào nói nổi. Thật ra, không nói cũng tốt, anh nên thành thật với bản thân mình. Hơn nữa đây là hôn lễ của cô, anh ở đó giả bộ nói 'chúc em hạnh phúc' cũng chẳng hợp hoàn cảnh.

Lúc anh đi ra, đụng phải Trình Mai Mai từ ngoài vào. Cô nàng thấy anh, rõ ràng giật nảy mình, cô nhìn anh, hỏi

"Anh đến rồi, Nhan Nhan biết không?"

"Tôi không vào trong"

Trình Mai Mai hiểu

"Trác thiếu, anh nghĩ thoáng ra đi, ở phương trời nào chẳng có hoa thơm bướm lạ, hồng nhan tri kỷ của anh rải khắp nơi, người nào cũng không hề thua kém Nhan Nhan"

Anh im lặng

Trình Mai Mai

"Không phải anh thật tình chứ?"

Anh bật cười

"Cô nói tiếp đi"

Trình Mai Mai đáp ứng, rồi nói một câu

"Chỉ cần nắm thật chặt cái cuốc là được, không sợ không khoét đồ nổi bức tường"

Dừng lại, cô lại nói

"Câu nói vừa rồi tôi chỉ nói cho vui thôi, anh đừng coi là thật, gì cũng có thể phá hoại, nhưng hôn lễ của người ta thì không nên phá hỏng, cô nàng Nhan Nhan kia đầu óc rất ngốc, anh muốn tốt cho cô nàng, thì nên đứng từ xa nhìn, nhìn một chút là được, đừng chạm vào...."

-

Anh nhớ, anh đã từng hỏi cô vấn đề này

"Em thích anh ta ở điểm gì?"

Cô suy nghĩ một lúc

"Em không biết em thích anh ấy ở điểm gì, có lẽ thứ gì liên quan tới anh ấy, em đều thích, nhưng điều em thích nhất ở anh ấy, em biết"

Cô cười hì hì với anh

"Em thích bộ dạng nghiêm túc của anh ấy"

Anh xem thường đáp án này của cô, nhưng anh cũng biết trong lòng anh lúc ấy đồ kị biết bao.

Khi trưởng thành, anh đã học được cách nghiêm túc.

Cảm giác đồ kị thật đáng sợ, nó giống như hàng vạn con kiến, bâu đầy trong lòng anh, sau đó cắn vào máu thịt, đau buốt tận tâm can. Loại cảm xúc này sẽ khiến con người ta phát điên.

-

Thật ra, chỉ cần cô sống tốt, anh có thể không quan tâm, anh có thể không quan tâm việc cả đời này anh chỉ là bạn thân của Đồng Nhan, nhưng người mang tới hạnh phúc cho cô là một người khác, anh cũng có thể không quan tâm rằng chính bản thân anh, đã đồ kị thế nào.

Mấy tháng sau khi cô kết hôn, một người bạn tới Mỹ tìm anh, Trong quán bar ồn ào, anh bạn ấy nói với anh

"Chính Dương, mình nói cho cậu một chuyện"

"Chuyện gì?"

"Đồng gia tiêu đời rồi"

Anh siết chặt chén rượu trong tay

"Cậu lập lại một lần nữa"

"Mình cũng mới biết chuyện vài ngày, chuyện xảy ra quá nhanh, giống như đã lên kế hoạch từ trước vậy. Đồng Kiến Quốc bị bắt bởi liên quan tới việc tham nhũng ông ta sợ tội, tự sát trong tù"

"Cô ấy thì sao?"

"Không biết, sau chuyện ấy, cô ấy liên mất tích, tôi cũng đi tìm cô ấy, dù sao mọi người đều lớn lên từ nhỏ với nhau, tình cảm không phải không có, có thể giúp đỡ một chút"

"Cô ấy tại sao....mất tích....người đàn ông kia không ở bên cạnh cô ấy sao?"

"Haiz, chuyện rắc rối ở chỗ đấy, ông già nhà mình nói cho mình biết, lần này Đồng Kiến Quốc bị chính con rể mình lật đổ, thật độc ác, Đồng Nhan sao có thể chịu nổi đây"

Dừng lại, rồi anh ta ghé sát tai anh

"Cậu có biết cha của Tần Nhiên, Tần Thiên Lăng không, năm ấy Đồng Kiến Quốc vì bảo toàn bản thân mà tiết lộ bí mật sai sót thương mại quan trọng của Tần thị, hãm hại Tần Thiên Lăng, khiến cho ông ta phải tự sát.... Vì vậy có lẽ Tần Nhiên lấy con gái Đồng gia, đều là một kế hoạch có chuẩn bị từ trước..."

Hôm sau, anh bay về thành phố A.

"Đồng Nhan mất tích rồi, anh khỏi cần tìm cô ấy, anh quay lại đọc sách thật tốt đi, đừng tưởng rằng tôi không biết tâm tư của anh"

Trương Mộng Dịch vì chuyện đột nhiên anh trở về nước hết sức tức giận.

"Mẹ nói cho con biết, cô ấy đi đâu?"

"Không phải mẹ không muốn nói cho con, mà là mẹ thực sự không biết..."

Anh hỏi thăm rất nhiều người, kết quả, họ cũng không biết cô đi đâu. Thậm chí, anh còn đi tìm người đàn ông kia, anh hung dữ đánh anh ta vài quyền, anh ta cũng không đánh trả lại.

"Nói cho tôi biết, cô ấy đi đâu?"

Tần Nhiên không trả lời, mãi lâu sau, anh ta mới nói

"Tôi không biết..."

Anh lại đấm cho anh ta một phát

"Nếu như tôi tìm được cô ấy, cô ấy sẽ là người phụ nữ của tôi"

Tần Nhiên lau máu chảy ra từ khoe miệng

"Ha ha....chỉ cần anh có bản lĩnh này, người tìm cô ấy không phải mỗi mình anh"

Sau đó, anh tìm được Trình Mai Mai

"Cô ấy đi đâu?"

Trình Mai Mai lắc đầu

"Cô ấy cũng không nói cho tôi, tôi nghĩ, lần này cô ấy cố tình không muốn để cho người khác biết cô ấy đi đâu"

"Anh cũng đừng tìm, lúc nào cô ấy muốn, cô ấy tự nhiên sẽ về, nếu cô ấy muốn trốn, vậy tùy cô ấy đi, cô ấy không thể vượt qua chuyện này, tìm về cũng vô ích"

"Một mình cô ấy sao có thể sống nổi bên ngoài?"

"Không phải, là hai người"

Trình Mai Mai nói cho anh biết

"Cô ấy có thai"

"Yên tâm đi, cô ấy chẳng qua không muốn chúng ta tìm được cô ấy mà thôi, cô ấy mang theo rất nhiều tiền, không tới nỗi không sống nổi đâu"

-

Anh trở về Mỹ, chợt nhớ cô có một bà bác cũng ở Mỹ, anh tốn một ít thời gian mới tìm hiểu được địa chỉ của bà bác đó, anh tìm đến đấy.

Dù cho anh chạy tới đó nhanh thế nào, anh cũng đã chậm chân. Hàng xóm bên cạnh nói cho anh biết

"Đúng là có một cô gái chừng hai mươi tuổi mang thai dạn tới đây"

"Nhưng họ đã chuyển đi rồi"

"Xin lỗi, chúng tôi cũng không biết họ dọn đi đâu"

"Bà bác kia thích đánh bạc, đã phá sản rồi, còn nợ nần, nghe nói khoản nợ đều dồn hết lên người cô gái mang thai ấy"

"..."

Chỉ cần cô vẫn ở Mỹ, anh chắc chắn có thể tìm được cô. Anh tìm cô suốt bốn năm, anh tốt nghiệp, về nước lập nghiệp thành công, đăng đăng trong bốn năm, cô vẫn bất vô âm tín.

Có lẽ ông trời không muốn anh tìm được cô ấy, có lẽ cô ấy không muốn anh tìm được mình.

Có lẽ cô ấy sống không tệ nên không muốn anh quấy rầy. Sau đó, anh nhận được tin tức từ thám tử bên Mỹ, cô ở tiểu bang Tây Virginia, một trong những nơi nghèo nhất Mỹ.

*Tây Virginia Tây Virginia là một tiểu bang Hoa Kỳ trong vùng Appalachia, nói chung được biết đến như là The Mountain State. Tây Virginia ly khai khỏi Khối thịnh vượng chung Virginia trong suốt Nội chiến Hoa Kỳ và được chấp nhận vào Liên Bang như là một bang tách biệt ngày 20 tháng 6 năm 1863 (ngày kỉ niệm West Virginia Day ở tiểu bang này). Nó là bang duy nhất được thành lập do kết quả trực tiếp của nội chiến Mỹ.

Anh cầm địa chỉ bên kia gửi tới, đi tìm chỗ cô ở.

Có lẽ cô và anh rốt cuộc cũng có duyên phận trùng hợp, ngày anh tới đó, cô cũng chuẩn bị lên máy bay về nước. Cô một tay kéo hành lý, tay còn lại dắt một cậu bé. Anh không tiến lên ngay mà vội mua vé chuyển bay mà cô chuẩn bị lên.

Lúc lên máy bay, anh đi phía sau cô, sau đó anh gọi cô lại

"Đồng Nhan"

Cô xoay người lại, trong mắt tràn đầy kinh ngạc

"Trác Chính Dương..."

Anh nói

"Thật khéo, không ngờ gặp em ở đây..."

Cô:

"Thật khéo...."

"Về nước sao?"

"Dạ"

"Em ngồi chỗ nào?"

Cô nhìn xuống về máy bay

"A-XX"

"Vừa khéo, anh ngồi cạnh em"

Anh cười

"Có vẻ trùng hợp quá...."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Vì sắp tới năm mới nên Trương Mộng Dịch cho người đưa tới rất nhiều loại hạt khô. Trác gia là gia đình truyền thống, đồ tết chuẩn bị rất cẩn thận, kỳ công, không giống bọn họ, các loại hạt đều tự phơi khô, mỗi thứ đều chuẩn bị tỉ mỉ.

Lúc Đồng Nhan nhận được những thứ này, trong lòng vô cùng khó chịu. Hạt khô này đều là tấm lòng của một người mẹ dành cho con trai, tuy bọn họ không thiếu những thứ này, nhưng giá trị làm sao bằng được.

Thật ra, những lời Trương Mộng Dịch nói với cô hôm ấy, cô đều hiểu, thậm chí trong lòng cô tràn đầy cảm giác áy náy. Nhưng cô cũng không thể làm theo lời bà nói, dù có rối loạn thế nào, cô cũng không thể đưa Cách Lạp đi.

Thân phận xấu hổ của cô đã định trước cô không cách nào trở thành người con dâu vừa ý của Trác gia, nên cô chỉ có thể nỗ lực trở thành một người vợ tốt.

Cô suy nghĩ rất lâu, mãi mà không nghĩ ra nên tặng hai ông bà Trác thứ gì. Trác gia chẳng thiếu thứ gì, cô không biết làm sao cho ổn. Trác Chính Dương trách cô nghĩ chuyện nhừu đầu làm gì

"Trương phu nhân nếu muốn ôm cháu trai, chúng ta sẽ khiến con cháu đầy nhà cho bà, vì vậy...."

Anh tỉnh tởm, cắn lên tai cô, khẽ thở gấp

"Vì vậy, chúng ta phải nỗ lực lên"

-

Hôm sau, qua Trác Chính Dương, Đồng Nhan mới biết Trương Mộng Dịch gần đây bị ho khan, cô nhớ, cô từng tự mình làm một ít trà hoa, trị bệnh ho rất hiệu quả. Cô buộc một lỗ trà hoa thành một bọc nhỏ, mỗi lần ngâm một bọc, vừa đủ một liều thuốc.

Khi Đồng Nhan đưa trà hoa cho Trương Mộng Dịch, biểu cảm trên mặt bà rất thân thiện, giọng điệu không nóng không lạnh

"Con thật có lòng, nhưng những hoa cỏ này, chỗ ta cũng không thiếu, con nên mang về đi"

Đồng Nhan cười gượng gạo, không nói gì thêm

Trương Mộng Dịch nhìn Đồng Nhan, tuy không nói ra miệng nhưng trong lòng bà vẫn không nỡ. Đồng Nhan là đứa trẻ bà chứng kiến cô lớn lên từ bé, trước đây, tính tình cô hoạt bát, cởi mở thế nào, cô và Dương nhi luôn gây họa không ngừng. Vậy mà bây giờ cô bé ấy đã trở nên lặng lẽ, làm việc gì cũng luôn dè dặt.

"Nhan Nhan, con biết ta muốn gì..."

Trương Mộng Dịch thở dài, chậm rãi nói

"Hôm qua, Dương nhi tới tìm ta, cầu xin ta đối xử tốt hơn với con, với đứa trẻ kia. Từ bé, Dương nhi đã không thích cầu xin ai, đặc biệt là ba nó. Khi còn bé, nó gặp rắc rối, ba nó hung dữ quát roi vào người nó, nó không hề van xin ông ấy dừng tay, sau này khi nó về nước gây dựng sự nghiệp, con đừng thấy hiện tại nó thuận buồm xuôi gió chứ lúc nó mới khởi nghiệp cũng vô cùng chật vật. Tuy quan hệ gia đình rất tốt, nhưng nó chưa từng muốn lợi dụng quan hệ này, dù nó có gặp phải vấn đề lớn, nó cũng không cầu xin chúng ta giúp, nó tự mình gánh vác tất cả...."

"Giờ, nó vì chuyện của con có thể hạ thấp bản thân, thỉnh cầu chúng ta đối xử tốt với con...Nó nói, cuộc sống mấy năm qua của con không hề dễ dàng gì, ta và ba nó bây giờ là trường bối duy nhất có thể đối xử tốt với con. Thật ra, nó không nói, chúng ta cũng biết, một người mẹ độc thân sống một mình ở ngoài sao có thể tốt được chứ? Nhưng...không phải ta không chấp nhận nỗi đũa trẻ kia, mà do thân phận của nó quá khó xử...Mấy hôm nay, ba nó cũng khuyên răn ta, ông ấy nói con cháu tự có phúc của nó, khiến ta cũng nghĩ thoáng ra..."

Đồng Nhan cảm thấy trong lòng chua xót, khóe mắt ươn ướt, cổ họng giống như bị nghẹn. Áy náy, xấu hổ, khổ sở, tủi thân....những cảm xúc này dường như đều dâng lên, khiến cô vô cùng khó chịu

"Con xin lỗi..."

"Tuy con không có tư cách đòi hỏi mẹ tiếp nhận Cách Lạp, nhưng con thực sự không thể đưa nó đi, nó quá quan trọng đối với con, đứa trẻ kia cũng rất hiểu chuyện, mấy năm nay, nó theo con chịu không ít khổ cực, con nợ nó nhiều lắm..."

Đồng Nhan cúi đầu nói

Trương Mộng Dịch trầm mặc

"Con về trước đi..."

Đồng Nhan đứng dậy, rời đi

"Vậy con đi trước, mẹ giữ gìn sức khỏe"

Trước khi đi, Trương Mộng Dịch nhẹ nhàng nói sau lưng cô

"Nếu cương quyết giữ lại đứa bé, vậy con nên sớm có thai đi, sinh cho Trác gia một nam một nữ, như vậy cũng không khiến người ta chê cười Trác gia..."

-

Đêm 30 tết, Trác Chính Dương đưa cô và Cách Lạp đi tảo mộ Đồng Kiến Quốc. Cách Lạp đứng trước mộ một lúc, sau đó ngẩng đầu hỏi Đồng Nhan

"Mẹ, ông ngoại nằm ở đây một mình có sợ không?"

Đồng Nhan nghĩ, rồi nói

"Không đâu, bởi vì đã có bà ngoại ở bên ông rồi, hơn nữa bọn họ sống rất hạnh phúc"

Nét mặt Cách Lạp buồn bực, rõ ràng nó không tin câu trả lời của Đồng Nhan, nhưng nó cũng không phản bác lại, dù sao đó cũng là một câu trả lời khiến người ta vui mừng. Người cũng đã mất, thứ để lại cũng chỉ là những nỗi nhung nhớ, còn hơn là lưu lại những tiếc nuối, cho bản thân mình một kết thúc có hậu.

Bọn họ rất hạnh phúc. Cô cũng từng hạnh phúc. Hơn nữa, không hẳn là lừa mình dối người, cô quả thực từng hạnh phúc.

Trác chính Dương sờ đầu Cách Lạp

"Bởi vì ông ngoại có bà ngoại, nên ông không cảm thấy cô đơn nữa, giống như mẹ con có ba, đạo lý này giống nhau"

Cách Lạp

"..."

Từ nghĩa trang về, cô yêu cầu Trác Chính Dương cùng cô làm cơm tất niên, anh sáng khoái đồng ý. Đồng Nhan lấy một chiếc tạp dề từ trong tủ âm tường ở phòng bếp ra

"Em giúp anh mặc"

Trác Chính Dương nhìn chiếc tạp dề hoạt hình màu hồng, vẻ mặt khó xử, hơi do dự, nhưng vẫn giang hai tay, cúi người xuống, ra hiệu cho Đồng Nhan mặc tạp dề vào. Đồng Nhan vòng qua hông Trác Chính Dương, buộc dây phía sau lưng cho anh. Lồng ngực anh rất rộng, lúc buộc dây cho anh, người cô dựa sát vào lồng ngực anh, cô ngửi được một hương thơm rất dễ chịu tỏa ra trên người anh.

Đồng Nhan nhìn anh, ho nhẹ vài tiếng

"Đàn ông không có việc gì đừng thơm như vậy, ra ngoài dễ thu hút hoa đào"

Hôm nay ở nhà, Trác Chính Dương chỉ mặc một chiếc áo len đen cổ V, giờ dù anh lại mặc thêm một chiếc tạp dề cũng không làm giảm bớt vẻ đẹp trai của anh, ngược lại, càng lộ ra vẻ trẻ con đáng yêu. Nghĩ vậy, nét mặt cô bỗng đỏ lên, hóa ra, khẩu vị của cô cũng không nhẹ.

Trác Chính Dương nhìn cô, cười, nắm tay cô nói

"Cũng đúng, mùa xuân sắp tới rồi, hoa đào sẽ nở"

Đồng Nhan nhún mày

"Chẳng lẽ anh muốn 'gia lý hồng kỳ bắt đào, ngoạn diện thái kỳ phiêu phiêu' sao?"

*Ý nói: ở nhà đã có vợ, nhưng bên ngoài lại muốn có thêm người tình.

Nét mặt Trác Chính Dương mờ ám, liếc cô

"Có em rồi, anh nào dám"

Thấy Đồng Nhan không vui, anh dừng lại, nói thêm một câu

"Có em, những đóa hoa đào thối nát ở bên ngoài làm sao lọt được vào mắt của chồng em"

Đồng Nhan hất tay Trác Chính Dương ra

"Quên đi, đừng là tự dất vàng lên mặt mình"

Trác Chính Dương toét miệng cười, lộ ra hàm răng khỏe, đẹp. Đúng lúc này, anh nhận được một cuộc điện thoại, anh dặn dò vài câu qua điện thoại rồi cúp máy.

Trác Chính Dương cảm thấy có lỗi

"Nhan Nhan, anh phải đi giải quyết một số chuyện"

Cô hỏi

"Chuyện gì, có quan trọng không?"

Trác Chính Dương nói khẽ bên tai cô một câu. Đồng Nhan nghe xong, mặt hơi biến sắc, nói

"Trác Chính Dương, đừng vì chuyện của em mà vất vả..."

Anh đưa tay chỉnh lại tóc mai của cô

"Chuyện anh đồng ý với em, nhất định anh sẽ làm được"

Nói xong, anh đi vào phòng ngủ thay quần áo, rồi đi ra.

Đồng Nhan cười với anh, sau đó chọt thò tay véo mũi Trác Chính Dương

"Về sớm nhé, hôm nay là đêm giao thừa"

Trác Chính Dương bị đau, giả vờ kéo tay cô định cản, nhưng lúc anh nắm tay cô tới gần miệng, lại chỉ nhẹ nhàng hôn một cái.

Đồng Nhan đỏ mặt, đang định phát cáu với Trác Chính Dương thì anh đã cắn trên mu bàn tay cô. Đồng Nhan đau tới chảy nước mắt, oán giận nhìn Trác Chính Dương. Anh cũng nhìn cô, ngược lại với cô, trong mắt anh toàn vui vẻ

"Nhớ rồi, chuyện em đồng ý với anh cũng phải làm nhé"

Đồng Nhan hơi ngần ngại, trong vô thức, cô có phần bài xích cuộc hôn nhân được bắt đầu từ một giao dịch này, nhưng thời gian này quá hạnh phúc, hạnh phúc tới nỗi thiếu chút nữa cô quên mất, cô gả cho Trác Chính Dương vì anh đồng ý giúp cô thu thập chứng cứ lật đổ Tổng Hà Kiến.

Những thứ anh cho cô quá nhiều, ngược lại, những thứ cô cho anh vô cùng đơn giản.

Vì vậy cô càng phải toàn tâm toàn ý với anh hơn, một lòng yêu anh, một lòng chăm sóc cho cái gia đình vất vả lắm mới xây dựng nên này. Cô ngược đầu, giúp anh chỉnh lại caravat

"Em ở nhà chờ anh, lúc về anh nhớ mua lọ hồ đặc, để chút nữa dán câu đối lên"

Trác Chính Dương nhún mày

"Hồ đặc?"

Anh dừng lại

"Loại này có bán sao?"

"Đúng là đàn ông"

Đồng Nhan vừa cười vừa nói

"Ở siêu thị và tiệm tạp hóa đều bán"

"Được"

Anh nhìn cô, ánh mắt cung chiêu

"Anh sẽ về sớm, rồi chúng ta cùng nhau dán câu đối"

Đồng Nhan nhìn thực đơn tối nay, chợt nhớ tới trong nhà không có đại hồi hương, nghĩ nghĩ một lúc, cô dặn dò Cách Lạp đang chơi game trong phòng khách vài câu, rồi cầm áo khoác đi ra ngoài.

*Cây đại hồi hay đại hồi hương hoặc bát giác hồi hương hoặc đơn giản chỉ là cây hồi hay tai vị, danh pháp khoa học *Illicium verum*, (tiếng Trung: 八角, pinyin: bājiǎo, có nghĩa là "tám cánh") là một loài cây gia vị có mùi thơm tương tự như cây tiêu hồi, thu được từ vỏ quả hình sao của *Illicium verum*, một loại cây xanh quanh năm có nguồn gốc ở Trung Quốc và đông bắc Việt Nam. Các quả hình sao được thu hoạch ngay trước khi chín. Nó được sử dụng rộng rãi trong ẩm thực Trung Hoa và ở mức độ ít hơn ở vùng Đông Nam Á và Indonesia. Đại hồi là một thành phần của ngũ vị hương truyền thống trong cách nấu ăn của người Trung Quốc. Nó cũng là một thành phần được sử dụng trong nấu nước dùng cho món phở của người Việt Nam.

Illicium verum 2006-10-17.jpg

Đồng Nhan mua xong đại hồi hương, định về thì một chiếc BMW trắng từ từ chạy tới cạnh cô. Cô không để ý, vẫn đi thẳng về phía trước.

Tổng Từ Khâm bước từ trên xe xuống

"Đồng Nhan"

"Thật trùng hợp, hóa ra là cô Tổng"

"Không trùng hợp...."

Sắc mặt Tổng Từ Khâm có chút mệt mỏi

"Tôi đặc biệt tới tìm cô"

Đồng Nhan cười

"Tìm tôi có chuyện gì?"

Tổng Từ Khâm đi thẳng vào vấn đề

"Cô rảnh không? Tôi muốn tìm cô tâm sự?"

Cũng biết chọn thời thời gian thật, đêm giao thừa tìm người ta nói chuyện phiếm, đúng là sở thích của Đại tiểu thư không giống với người bình thường. Có điều nghĩ một lúc, Đồng Nhan cảm thấy suy nghĩ vừa rồi của mình hơi thất đức, hiện tại Tổng Từ Khâm quả thực làm gì có tâm trạng đón giao thừa, Tổng Hà Kiến hôm trước đã phải tiếp nhận thẩm tra của viện kiểm sát, Tổng Từ Khâm không thể ngồi yên cũng là chuyện bình thường.

Đồng Nhan nhìn đồng hồ

"Không tiện, tôi không có thời gian, tôi phải về chuẩn bị cơm tất niên"

Tổng Từ Khâm nhìn cô

"Chỉ cần vài phút là được"

Đồng Nhan đi theo Tổng Từ Khâm tới một quán cafe ở con phố gần nhất. Cô vừa nghe Tổng Từ Khâm kể lể, vừa phiền muộn khuấy sữa trong tách cafe.

Tiệm cafe bật một bài tình ca buồn rất thịnh hành gần đây, bản nhạc không tệ. Ca từ buồn bã, bài hát nhàn nhạt, cộng thêm giọng sạch sẽ của nữ ca sĩ. Đồng Nhan nghe xong quả thật có chút bi thương, bi thương khiến cô thấy phiền muộn.

Tổng Từ Khâm thỉnh thoảng nói, cô ta nói rất lâu. Giọng buồn bã của cô ta vô cùng cân xứng với bài tình ca buồn. Đồng Nhan vẫn thông thả nhìn cô ta, nói

"Cho nên, cô muốn nói gì với tôi?"

"Đồng Nhan, tôi van cô, buông tha cho chúng tôi được không?"

Tổng Từ Khâm hít vào một hơi, rút cuộc nói những lời này.

Đồng Nhan cảm thấy thật nực cười

"Việc ấy....tôi đã làm gì cô chứ, cô nói vậy là sao? Tôi chẳng làm gì cô cả, cô bảo tôi buông tha cô thế nào?"

Về mặt Tổng Từ Khâm bình tĩnh

"Đồng Nhan, cô hiểu mà"

Đồng Nhan lạnh nhạt

"Xin lỗi, tôi không hiểu"

"Có phải cô định đối phó với nhà tôi không?"

Trong lòng Tống Tử Khâm quỳnh lên, câu nói kim nén cuối cùng vẫn thốt ra.

Đồng Nhan ngừng động tác khuấy tách cafe, liếc nhìn Tống Tử Khâm

"Cô Tống thật hài hước, Đồng Nhan tôi chỉ là một người dân nghèo, sao có năng lực đối phó với danh gia vọng tộc như Tống gia chứ?"

Mặt Tống Tử Khâm ứng đỏ, có lẽ đã bị chọc tức, cô ả hung hăng nói

"Đồng Nhan, cô không có năng lực, không có nghĩa là Trác Chính Dương không có bản lĩnh làm chuyện này"

Đồng Nhan im lặng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài người đến rồi đi, trên mặt mỗi người đều tràn đầy niềm vui đón năm mới. Hương vị cafe sữa rất thơm, hơi nóng từ chén gốm tỏa ra, bốc lên mang theo vị thơm nồng của cafe. Cô chợt nhớ, ba cô cũng vô cùng thích uống cafe, khi cô bé, cô luôn thấy ba cho hạt cafe vào máy nghiền, mùi rất thơm.

Cô lấy một hạt cafe, bỏ vào trong miệng, không ngờ hàm răng của cô không cắn nổi. Ba mỉm cười, xoa đầu cô

"Nhan Nhan ngốc, đây không phải là đường, mà là hạt cafe của phương Tây"

Cô chưa từng tìm hiểu tại sao ba lại thích uống cafe như vậy, thậm chí, trong lòng cô cho rằng người giống ba nên uống trà mới phải. Về sau, cô mới biết, ba thích uống cafe bởi vì mẹ, mẹ là một cô gái từng ở nước ngoài, bà cực kỳ thích cafe. Vì quen mẹ, nên bố cũng tạo thành thói quen thích uống cafe.

Hai người yêu nhau cũng sẽ dần lấy thói quen cho nhau.

"Cafe dù đắng nhưng luôn để lại dư vị, như vậy cũng tốt hơn so với cuộc sống, có đôi lúc, ba hy vọng con có thể ăn được vị đắng, như vậy con mới có thể biết quý trọng hạnh phúc"

Vận mệnh trêu chọc, cô học được cách chịu khổ, học được cách quý trọng hạnh phúc, nhưng ba lại không thể nhìn thấy.

"Nhan Nhan, cô bảo Trác Chính Dương dừng tay đi, anh ta sẽ nghe lời cô, tôi van cô, ba tôi tuyệt đối trong sạch, sao ông ấy có thể hãm hại bác Đồng được?"

Đồng Nhan cảm thấy ngón tay lạnh lẽo, cô thò tay cầm lấy tách cafe, cảm giác ấm áp tỏa ra thật tốt. Cô liếc mắt nhìn Tống Tử Khâm

"Nếu ba cô trong sạch, cô tới cầu xin tôi làm gì, cô làm vậy không phải biểu hiện cô đang chột dạ sao?"

Tống Tử Khâm sùng sốt, sau đó phản xạ kịp, đáp lại một cách chăm bẻm

"Trên đời này có thủ đoạn gọi là hãm hại người ngay thẳng"

"Phụt!"

'Hãm hại người ngay thẳng', bốn từ này khiến trong lòng Đồng Nhan nghẹn lại. Đồng thời, cô cũng cảm thấy thật vô lực, làm con gái, ai chẳng hi vọng ba mình là một đại anh hùng, chứ không phải một tham quan khiến người đời chửi rủa chứ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Tống Tử Khâm nhìn phản ứng của Đồng Nhan, khuôn mặt xinh đẹp của cô ta nhuốm vẻ tức giận, cô ta hít một hơi nói

"Đồng Nhan, bây giờ có phải cô rất đắc ý, đúng không?"

Đồng Nhan ngẩng đầu bật cười, thành thật trả lời

"Hơi thôi"

Tống Tử Khâm không ngờ Đồng Nhan thừa nhận thẳng thắn như vậy, cô ta hơi cứng họng, dừng lại một chút, rồi cô ta cúi đầu nói

"Cũng đúng, từ nhỏ tới lớn, cô đã luôn có được những thứ tốt hơn so với tôi, sao có thể không đắc ý được chứ? Đồng Nhan, cô có biết không, nhiều khi tôi thật hâm mộ cô"

Nụ cười trên mặt Đồng Nhan ngưng lại, khóe miệng trùng xuống, cô nhìn Tống Tử Khâm, thản nhiên nói

"Tổng Từ Khâm, có phải cô bị mắc bệnh công chúa không?"

Tổng Từ Khâm mở to mắt nhìn cô, rõ ràng không hiểu rõ khái niệm 'bệnh công chúa' này là gì.

"Cô trẻ, đẹp lại có cha mẹ thương yêu cô, còn có một người chồng chưa cưới giàu có...Cô hâm mộ tôi cái gì?"

Đồng Nhan lại ngẩng đầu nhìn Tổng Từ Khâm, mắt cô ta thâm quầng, hơi sưng, có lẽ mấy ngày hôm nay cô ta không ngủ yên giấc.

"Ha ha..."

Tổng Từ Khâm cười khẩy

"Vì cô giết đây, bây giờ ba tôi đang bị viện kiểm sát thẩm tra, hơn nữa, cô đột nhiên trở về, còn dắt theo một đứa trẻ, cô nghĩ anh ta còn muốn lấy tôi sao? Đồng Nhan, cô có Trác Chính Dương rồi còn chưa đủ ư, tại sao không buông tha tôi? Tôi vất vả lắm mới có được những thứ này, vì sao sau khi cô trở về, tất cả đều bị phá hủy?"

Cô cảm thấy mình không theo kịp logic của Tổng Từ Khâm, nhất thời không đáp lại lời chất vấn của cô ta. Nhấp một ngụm cà phê, cô tiếp tục nghe câu hỏi của Tổng Từ Khâm.

"Tại sao cô phải quay về?"

Tổng Từ Khâm hỏi, giọng điệu không cam lòng

"Năm ấy, nếu cô đã lựa chọn ly hôn, vì sao bây giờ phải quay lại?"

Vấn đề này của Tổng Từ Khâm thật ra cũng khiến Đồng Nhan phải suy nghĩ một chút, tại sao cô muốn quay về? Bởi vì đêm ấy, Cách Lạp ôm cô nói nó muốn về thăm nhà ông ngoại bà ngoại? Hay bởi vì ở đất nước đó, cô và con trai cô chịu sự kỳ thị cho nên cô muốn về nước, dù cho nơi đó chỉ toàn hồi ức tồi tệ nhưng vì còn có người thân nên còn tốt hơn ở lại chịu sự phân biệt đối xử vì màu da? Hay là, dù cho đã nhiều năm trôi qua, thấy người nào đó sống tốt, cô không thể can tâm?

"Tôi quay về vì tôi cảm thấy còn một số việc chưa hoàn thành..."

Cô còn chưa dứt lời, Tổng Từ Khâm đã nói

"Chuyện cô chưa hoàn thành.....nhất định là việc lật đổ ba tôi và phá hoại tôi với Tần Nhiên đúng không?"

Đồng Nhan cười giễu cợt

"Lật đổ ba cô? Ba cô bị viện kiểm sát thẩm tra, đó là do ba cô làm quan bất chính, nếu không ông ấy sao có thể bị người khác nắm đằng chuôi được? Bây giờ, cô đem chuyện này tính trên đầu tôi, đúng là khó hiểu. Hơn nữa, chuyện liên quan tới Tần Nhiên..."

Đồng Nhan nức cười nhìn Tổng Từ Khâm

"Chuyện của cô và anh ta, sao có thể tính trên đầu tôi và con trai tôi được, anh ta là người thế nào? Làm sao chỉ vì đột nhiên có thêm một đứa con trai mà anh ta sẽ thay đổi quyết định của mình?"

Tổng Từ Khâm im lặng, sau đó yếu ớt, nói

"Đồng Nhan, cô còn không hiểu anh ấy sao, không hiểu rõ anh ấy coi trọng hai mẹ con cô thế nào ư..."

Đồng Nhan cười thoải mái

"Hiểu thì sao? Không thì sao? Anh ta không phải lại lợi dụng tình cảm của tôi, sau khi dùng xong..."

Cô khoanh tay, nhìn Tổng Từ Khâm

"Dùng xong rồi, thì một cước đá văng"

Tổng Từ Khâm bênh Tần Nhiên

"Năm ấy, do cô muốn bỏ đi, đúng không?"

Đồng Nhan bĩu môi

"Đúng, là tự tôi muốn đi, chẳng lẽ dưới tình huống đó, tôi lại mặt dày nương nhờ Tần gia nữa sao?"

Tổng Từ Khâm trầm mặc, không nói một lời. Cô ta thực sự là một người phụ nữ rất xinh đẹp, ngũ quan xinh xắn, mái tóc mượt mà, nhìn xa, tựa như một con búp bê đẹp đẽ vậy.

"Thời gian không còn sớm, tôi phải về đây"

Anh nói

Đồng Nhan không nói gì, một hồi lâu, mới đáp lại

"Cảm ơn"

....

Cô cúp điện thoại, ném qua một bên

Cách Lạp ngừng đầu nhìn cô, không nói gì, tiếp tục ngồi chồm hổm ở góc nhà nhặt rau. Haiz, nó đúng là một đứa trẻ đáng thương.

Lúc Trác Chính Dương về, Đồng Nhan đang nấu nộm món cuối cùng. Trong mắt Trác Chính Dương thoáng áy náy, Đồng Nhan làm như không nhìn thấy, nhận lấy áo khoác trong tay anh

"Rửa tay rồi ăn thôi"

Trác Chính Dương thoải mái trở lại, cười với cô, rồi ôm lấy Cách Lạp đứng bên, cùng nhau đi vào phòng tắm rửa tay.

Bữa cơm tất niên này ăn rất vui vẻ, giống như những gia đình bình thường, hạnh phúc đơn sơ nhưng vô cùng lãng mạn. Ăn xong, Trác Chính Dương li xi cho cô và Cách Lạp mỗi người một phong bao, hai mẹ con cười hi hi rồi nhận lấy, Cách Lạp mở phong bao ra, đếm con số trên tờ chi phiếu, sau khi đếm xong, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn rất hưng phấn, giống hệt Trình Mai Mai, ngây ngô hồi lâu, Cách Lạp dần dần phát triển thành bộ dạng đứa bé mê tiền. Đồng Nhan lấy phong bao li xi trong tay Cách Lạp, lo lắng nói

"Trước tiên, mẹ bảo quản hộ con, sau này làm vốn lấy vợ cho con"

Cách Lạp đầu rũ xuống, thờ dài. Nó cần gì vốn lấy vợ ?

Li xi xong, Trác Chính Dương phát huy hình tượng người đàn ông tốt....anh đi rửa bát với cô. Quá trình rửa bát vô cùng chậm, rất cục, Đồng Nhan hất bàn tay đang vòng quanh eo cô ra

"Trác Chính Dương, đừng ở đây làm phiền em nữa"

Trác Chính Dương không hề nghe theo, dựa đầu vào vai cô, khẽ thờ dài nói

"Nhan Nhan, tất niên năm nay thật vui vẻ"

Đồng Nhan rửa sạch bát, quay đầu nhìn anh

"Em cũng rất vui..."

Ánh mắt Trác Chính Dương dịu dàng, anh cúi đầu, hôn lên chóp mũi cô

"Tỷ nữa cả nhà chúng ta đi đốt pháo bông đi"

"Hình như chưa mua pháo bông"

"Anh mua rồi"

Anh chớp mắt với cô

"Chút nữa chúng ta ra ngoài đốt pháo"

Đêm nay, thành phố A vô cùng náo nhiệt, biển người đông nghịt, chật ních, giống như chỗ nào cũng tràn ngập không khí vui vẻ của năm mới vậy. Trác Chính Dương mở radio, trên đó đang phát ' Lời chúc mừng năm mới, Đồng Nhan mở cửa kính xe xuống, mơ hồ nghe thấy tiếng pháo bông truyền tới. Cô bỗng nhiên có phần mong đợi, phần khởi, hồi bé mỗi lần đến tết, ba cô đều đưa cô đi đốt pháo bông. Ba mỉm cười tìm diêm, nói với cô

"Nhan Nhan, bắt đầu nổ đây"

Sau đó, ông dùng hai tay bịt chặt lỗ tai cô, hưng phấn nhìn pháo bông đầy màu sắc nổ rộ trên bầu trời đêm

-

Trác Chính Dương dừng xe tại một công viên ở ngoại ô thành phố, anh xuống xe, rồi bế Cách Lạp xuống, sau đó hai người khiêng rương pháo hoa xuống xe. Trác Chính Dương cầm một pháo bông to, Cách Lạp cầm một cái nhỏ, nhìn cảnh tượng hai người vô cùng hòa thuận. Đồng Nhan chẳng muốn lên hỗ trợ, đứng một bên chỉ huy hai người bọn họ vị trí đặt pháo bông.

"Được rồi, anh đốt đây"

Trác Chính Dương quay đầu, toét miệng cười với cô.

Đồng Nhan chạy tới kéo Cách Lạp về phía mình, ngồi xổm, giúp nó che hai tai lại. sau khi châm pháo bông, Trác Chính Dương cũng chạy lại, giúp cô che lỗ tai

"Nhan Nhan, em nhìn kia"

Đồng Nhan ngẩng đầu nhìn, cả bầu trời trong nháy mắt tràn đầy ánh sáng rực rỡ của pháo bông

"Anh chị đang làm gì đấy?"

Một người mặc đồng phục bảo vệ, lớn tiếng khiển trách

Trác Chính Dương đứng lên, tươi cười

"Chào anh, năm mới mà anh vẫn phải trực đêm sao?"

Chú bảo vệ phớt lờ khuôn mặt tươi cười của Trác Chính Dương

"Biết ngay đám người anh chị không an phận mà, anh chị có biết nơi này không được đốt pháo bông không?"

Trác Chính Dương cười nói

"Chúng tôi vừa mới từ thành phố tới, không hiểu nội quy nơi này, mong anh có thể bỏ qua cho chúng tôi lần này, tôi bảo đảm, đây là lần đầu chúng tôi phạm lỗi"

Chú bảo vệ nhìn về phía Đồng Nhan.

Đồng Nhan lập tức nói

"Đúng vậy, đây tuyệt đối là lần đầu chúng tôi vi phạm"

"Lần đầu phạm lỗi cũng không được..."

Chú bảo vệ nhìn chiếc xe của Trác Chính Dương, liếc nhìn biển số, trong lòng liền hiểu rõ người đàn ông trước mắt không phải người bình thường. Haiz, loại người này khinh thường trật tự an ninh, thú vui của những người giàu có, ông không trêu chọc nổi.

"Cân nhắc đây là lần đầu anh chị phạm lỗi, chuyện hôm nay không tính toán nữa, lần sau không được tái phạm"

Trác Chính Dương cười tươi

"Đại ca, anh thật sáng suốt, thông cảm cho những người dân nhỏ bé chúng tôi"

Chú bảo vệ gật đầu, rời đi.

Đồng Nhan cười tới nỗi cong cả người

"Trác Chính Dương, anh cũng có lúc phải cúi đầu nịnh nọt thế à?"

Trác Chính Dương xem thường

"Cũng không phải chưa từng như vậy, trước mặt em, không phải anh luôn nịnh nọt hay sao?"

Đồng Nhan cắt lời anh

"Nói bậy"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Ngày thứ sáu của năm mới, Đồng Nhan nhận được cuộc gọi từ Vĩ Đạt. Hạng mục trước kia cô phụ trách xảy ra chút vấn đề, hôm qua lúc bên ủy thác kiểm tra hàng đã phát hiện các thông số kỹ thuật của sắt thép không phù hợp với quy định.

Vấn đề chất lượng này liên quan tới hình ảnh của công ty, các công ty tư nhân luôn hy vọng có thể giải quyết mọi chuyện trong hòa bình. Lý Vĩ Đạt, giám đốc công ty, mong cô tới giải thích rõ sự việc, nhân tiện hòa giải với bên ủy thác luôn.

Buổi tối, Vĩ Đạt mở tiệc chiêu đãi bên ủy thác, công ty muốn cô có thể tới dự. Giám đốc Lý Vĩ Đạt đích thân gọi điện cho cô. Hạng mục này về sau do Lý Ngôn phụ trách, vấn đề sai sót về thông số kỹ thuật sắt thép lại xảy ra vào giai đoạn cuối của hạng mục, giờ cô đã từ chức, vì vậy cô vốn có thể từ chối lời thỉnh cầu của ông ta. Nhưng khi cô còn là một người mẹ đơn thân, tìm được việc làm nhanh chóng như vậy, ân huệ Vĩ Đạt đối với cô rất lớn.

Đồng Nhan suy nghĩ một chút, quyết định ra ngoài. Lúc cô ra tới cửa, Trác Chính Dương đang vui trong đồng tài liệu, ngẩng đầu lên

"Có cần anh ra mặt không?"

Đồng Nhan lắc đầu

"Vấn đề không lớn, Vi Đạt hy vọng bồi thường tiền nên sự tình giải quyết tương đối đơn giản"

Trác Chính Dương cười

"Công ty bé như hạt vừng vậy mà cũng xảy ra không ít chuyện"

Đồng Nhan đứng ở huyền quan thay giày

"Lãnh đạo Vi Đạt không phải người xấu, ông ta là người thoải mái, nhưng em họ của ông ta tính tình lại chẳng ra sao, chuyên môn làm những chuyện đầu cơ trục lợi, có lẽ chuyện lần này cũng liên quan tới anh ta, hạng mục này trước đây do em phụ trách, về sau lại do anh ta tiếp nhận"

*Huyền quan: là khu vực tính từ cửa chính vào phòng khách.

"Lý Ngôn? Anh đã gặp người này rồi, trông bộ dạng rất bi ối"

Trác Chính Dương nói tới đây, ánh mắt sắc bén

"Trước đây lúc ở công ty, hẳn ta có làm gì với em không?"

Từ 'làm gì' này có ý gì không cần nói cũng biết.

Đồng Nhan cầm túi xách đặt trên bàn lên

"Anh không thấy nhàm chán à?"

Nói xong, cô đi ra cửa.

-

Lúc Đồng Nhan tới nhà hàng Hoàng Thành, Giám đốc công ty Lý Vi Đạt và phó tổng Lý Ngôn đã tới, giám đốc nhìn rất phúc hậu, khi ông thấy cô tới, rất có thành ý nói

"Cô Đồng, ngại quá, hôm nay lại phiền cô tới đây một chuyến"

Nói xong, ông trừng mắt nhìn Lý Ngôn đứng một bên.

Lý Ngôn cười khan với cô

"Cô Đồng tân hôn vui vẻ nhé"

Thấy một màn như vậy, cô cũng hiểu rõ lần này công ty gặp chuyện, nhất định do Lý Ngôn gây họa, cô tỉnh bơ cười với Lý Ngôn

"Cảm ơn"

Chờ một lúc thì người phụ trách bên ủy thác tới.

Trên mặt mọi người đều lộ ra sự vui vẻ, không ai đề cập tới ý đồ chính của bữa tiệc này, sau khi đợi người phục vụ đưa đồ ăn lên, giống như nguyên tắc cơ bản của những bữa tiệc thông thường, mọi người bắt đầu mời rượu nhau. Lần này Vi Đạt đuối lý, vì vậy trong bữa tiệc đương nhiên bị phạt rất nhiều chén.

Tính tình của Lý Vi Đạt luôn sáng khoái, sơ suất lần này vốn do công ty của ông, vì thế lúc bắt đầu, ông tự phạt mình ba chén rượu Mao Đài.

Rượu Mao Đài :là một nhãn hiệu rượu trắng (bạch tửu) của Trung Quốc. Mao Đài là tên gọi của một thị trấn gần Tuần Nghĩa, tỉnh Quý Châu, nơi có truyền thống sản xuất loại rượu này và sau này trở thành tên gọi của rượu.Rượu Mao Đài là rượu chưng cất từ cao lương lên men. Rượu này có đặc trưng là trong vắt, không màu, có mùi thơm đặc trưng và có độ cồn cao (truyền thống là 65%, song gần đây có nhiều loại Mao Đài chỉ từ 35 đến 47%).Rượu Mao Đài có lịch sử trên 300 năm, bắt đầu từ đầu đời Thanh. Danh tiếng của nó bắt đầu vượt ra khỏi biên giới Trung Quốc khi Chu Ân Lai dùng nó để chiêu đãi các nguyên thủ quốc gia khác của thế giới.

http://4.bp.blogspot.com/-v8RpHe-_qOg/UUkm0MJCBjI/AAAAAAAAABXw/FNTHZpj_d_OI/s640/maodai.jpg

"Cô Đồng, dù sao cũng nên tỏ chút thành ý chứ nhỉ"

Một anh chàng thanh niên mặt búng ra sữa phía đối tác nói

"Nói thế nào thì nói, hạng mục hợp tác của hai công ty lần này rốt cục cũng do cô Đồng tiếp nhận, xuất hiện chuyện không vui lần này, cô Đồng nên thể hiện một chút đi"

Đồng Nhan cười, cầm một chén rượu trên bàn lên, uống cạn

"Lần này công ty xảy ra vấn đề, do tôi làm việc còn thiếu sót, mong các vị không tính toán, dù sao mọi người cũng hợp tác đã lâu"

"Cô Đồng đúng là người phụ nữ không hề thua kém đáng mày râu, thảo nào Tần tổng và Trác thiếu đều nhìn trúng"

Anh chàng thanh niên mặt búng ra sữa nói một câu hỏi hột khiến không khí bữa tiệc trầm lắng lại.

Đồng Nhan hé miệng bật cười, cô không muốn tiêu điểm bữa tiệc tập trung vào mình, đúng lúc này, điện thoại trong túi xách của cô rung lên, cô lấy ra nhìn, tuy cô không hề lưu số điện thoại này, nhưng cô biết, đây là số Tần Nhiên.

Cô dập điện thoại.

Nhưng điện thoại lại rung lên lần nữa.

Đồng Nhan cười xin lỗi mọi người, ra ngoài nghe điện

"Ra ngoài một lúc đi"

Anh nói

Đồng Nhan không nói gì, lúc cô ra ngoài, cô thấy Tần Nhiên đang đứng ở chỗ rẽ, đầu thuốc lá trong tay anh nhấp nháy, khuôn mặt anh dưới ánh đèn mập mờ khiến cô cũng không phân biệt rõ.

Đồng Nhan không biết tại sao Tần Nhiên lại xuất hiện ở đây, càng không biết anh ta gọi cô ra ngoài có mục đích gì.

Thấy cô đi ra, cơ thể anh ở trong ánh sáng ảm đạm cứng đờ, sau đó anh nghiêng người, dập tắt tàn thuốc, vút vào thùng rác.

Im lặng.

Yên tĩnh hơn chục giây.

"Anh tìm tôi có chuyện gì?"

Cô hỏi, như một thói quen

Khuôn mặt anh hiện lên vẻ mệt mỏi, anh nhìn cô, đôi môi động đậy, nhưng không lên tiếng.

Từ bao giờ, dù chỉ là một lời nói, cũng trở thành chuyện khó khăn.

Đồng Nhan cảm thấy bất lực

"Nếu không có chuyện gì, tôi vào trước"

Lúc cô định rời đi, Tần Nhiên chợt tiến lên, bóp tay cô, trong chớp mắt, cô đã bị anh khóa chặt trước người anh.

"Em biết đám người bên trong là ai không?"

Dừng lại, anh hít sâu một hơi

"Bọn họ gọi em tới tiếp rượu với mục đích gì, cần tôi chỉ rõ cho em không?"

Đồng Nhan ngước mắt, thản nhiên nói

"Buông tay"

Tần Nhiên cười giễu cợt

"Có vẻ Trác Chính Dương không hề chăm sóc chu đáo cho em, anh ta sao lại để em tới đây tiếp rượu..."

"Bốp!!"

Đồng Nhan không nhịn được, văng một cái tát lên mặt anh.

"Anh không có tư cách nói những lời này"

Tần Nhiên im lặng đứng ở đó, ánh đèn hành lang hắt lên đầu anh, vẽ ra một cái bóng. Anh một thân ầu phục được cất may tinh xảo tỏa ra mùi rượu hòa quyện với mùi thuốc lá.

Khóe miệng cô khẽ động đậy, lạnh nhạt, nói chậm rãi

"Chẳng lẽ anh chăm sóc tôi rất chu đáo sao?"

Sắc mặt Tần Nhiên trắng bệch, mặt hơi nghiêng đi vì cái tát của cô, gò má xuất hiện màu hồng nhạt.

Mãi lâu sau, anh khẽ mỉm cười môi mông, chứa đựng sự lạnh nhạt mang theo chút vui vẻ

"Xem ra, em vẫn còn oán hận tôi, thật tốt..."

Anh dừng lại, nhìn cô

"Ít nhất còn hơn làm người xa lạ"

Đồng Nhan không nói gì, nhưng cô hơi nghiêng đầu qua một bên, tóc mai dất bên tai rơi xuống. Chợt, Tần Nhiên cúi người, thầm nói bên tai cô

"Đêm hôm 30, Trác Chính Dương không hề tóm được chứng cứ Tống Hà Kiến dùng để hãm hại ba em năm ấy..."

Đồng Nhan ngẩng đầu, mãnh liệt nhìn Tần Nhiên.

Anh nhích môi, không nói tiếp, vươn tay dất lại tóc mai tán loạn của cô ra phía sau tai, động tác vô cùng dịu dàng, một hồi lâu sau, anh mới lên tiếng

"Tài liệu kia, đang ở trong tay anh"

Đồng Nhan khẽ ngẩn người, sau đó cười giễu cợt

"Tôi không hiểu anh có ý gì?"

Tần Nhiên nhìn cô, khí sắc của cô gần đây tốt hơn nhiều so với lần đầu tiên anh gặp lại cô mấy tháng trước, anh ta chăm sóc cô không tệ nhỉ. Nghĩ vậy, hơi thở trong lồng ngực anh rối loạn, lồng ngực anh như muốn nổ tung, anh lộ ra vẻ buồn bực, hóa ra, cảm giác ghen tị thật đáng sợ, mỗi lần nghĩ như vậy, ngay cả hô hấp cũng gần cốt tổn thương, đau buốt và khó chịu.

"Tôi hiểu em muốn gì"

Khóe miệng anh nửa cười, nửa không, hơi hột nói

"Không phải em muốn mượn sự trợ giúp của Trác Chính Dương lật đổ Tống gia sao? Em lấy Trác Chính Dương không phải muốn giúp cha em được trong sạch sao? Được, bây giờ tôi nói cho em biết, chứng cứ Trác Chính Dương tìm kiếm rất lâu, thứ cực kỳ quan trọng có thể hạ bệ Tống Hà Kiến , bây giờ đang trong tay tôi. Trác Chính Dương không thể giúp em, nhưng tôi, Tần Nhiên lại có thể..."

Đồng Nhan cảm giác toàn thân mình lạnh lẽo, cô nắm bàn tay thật chặt, móng tay trắng bệch ghim vào thịt non nơi lòng bàn tay, đau hóa ra cũng chỉ như vậy.

"Tần Nhiên, anh thật hèn"

Giọng cô lạnh lẽo chẳng khác gì cảm giác trong lòng cô lúc này.

Nét mặt Tần Nhiên cứng đờ, ánh mắt lạnh lùng.

"5 năm trước, anh lợi dụng tôi, 5 năm sau, anh lại muốn lợi dụng vợ chưa cưới của anh sao?"

Đồng Nhan bật cười

"Thật thú vị, tình yêu của một người phụ nữ trước mặt anh chẳng có chút giá trị nào sao?"

Tần Nhiên im lặng, sau đó rời tầm mắt, nhìn chiếc nhẫn cưới trên ngón tay cô, nở một nụ cười tự giễu

"Đúng, tôi hèn hạ, chẳng lẽ em vẫn nghĩ tôi là người tốt sao? Năm ấy, vì em là con gái Đồng Kiến Quốc nên tôi mới qua lại với em, lúc em tốt nghiệp, dù biết chúng ta cũng chẳng thể ở bên nhau lâu, nhưng chỉ vì thỏa mãn ham muốn cá nhân, tôi đã lựa chọn kết hôn với em, lúc ly hôn, vì muốn em hận tôi đến cùng, tôi đã nói em bỏ đứa trẻ đi...Đứa bé ấy...dù cho sau này, sau khi em rời đi, tôi mới biết bản thân tôi đã đau đớn thế nào, tôi lựa chọn kết hôn cùng người phụ nữ khác vì muốn ép em quay trở lại, sau khi em quay về, dù biết em hận tôi, tôi cũng muốn để em ngây ngô ở bên cạnh tôi, dù biết tôi và Tống Tử Khâm có hôn ước vẫn muốn dấy đưa với em, dù biết em đã gả cho Trác Chính Dương, tôi vẫn nghĩ mọi cách để em quay trở về bên tôi..."

Anh càng nói, càng kích động, nhưng khuôn mặt tuấn tú lại càng trắng, cô cảm thấy bàn tay anh đặt trên bả vai mình đang run rẩy.

"Ha ha..."

Đồng Nhan cười, cười tới nỗi nước mắt tràn ra từ khóe mi, cô lấy tay lau đi

"Tần Nhiên, tôi yêu anh nhiều năm như vậy, trước đây tôi ngây thơ, cho rằng tôi sẽ khiến anh rung động, tôi không ngừng van xin tình yêu của anh, chỉ hy vọng anh có thể để tôi ở bên cạnh anh, anh có thể nề tình tôi đã yêu anh nhiều năm mà lựa chọn ở lại bên cạnh tôi. Nhưng sau này, tôi không ngờ anh lại lựa chọn vứt bỏ tôi...Khi ấy, tôi nghĩ, có phải dù cho tôi có làm tốt hơn nữa, anh cũng sẽ không hề thay đổi không? Mục tiêu của anh quá lớn, anh là loại người để đạt được mục tiêu mà không từ thủ đoạn nào..."

Đôi môi Tần Nhiên khẽ động đậy, nhưng không thốt lên dù là nửa chữ.

Đồng Nhan hít sâu một hơi, nói tiếp

"Bây giờ, anh nói anh yêu tôi, thậm chí sử dụng mọi thủ đoạn khiến tôi quay về bên anh, nhưng tại sao anh không chịu suy nghĩ, yêu một người không phải như vậy....nếu anh thực sự yêu tôi, năm ấy anh cũng sẽ không bỏ rơi tôi; nếu anh thực sự yêu tôi, anh sẽ quý trọng đứa con của chúng ta, anh sẽ không để cho tôi bỏ đứa bé; nếu anh thực sự yêu tôi, anh sẽ không lấy lý do anh kết hôn với người phụ nữ khác để ép tôi quay về; nếu anh thực sự yêu tôi, sau khi kết hôn, anh sẽ không dồn tôi tới đường cùng như vậy..."

"Tần Nhiên, thứ lỗi cho tôi dằn độn, tôi không hiểu nổi tình yêu của anh dành cho tôi. Anh ép tôi trở về bên anh, vì bản thân anh chứ không phải vì yêu tôi. Nguyên nhân anh làm những chuyện này, chẳng qua anh thấy tôi sống tốt, anh không can tâm mà thôi, yêu tôi ư, chẳng qua anh không muốn chịu trách nhiệm cho việc đã làm tổn thương một người mà thôi"

Chẳng qua, thấy cô sống tốt nên anh không can tâm. Một câu ngắn ngủi nhưng cũng đủ bác bỏ tất cả tình cảm nhiều năm qua của anh.

Anh chậm rãi buông tay đặt trên vai cô ra, vô lực rũ xuống, sau đó thản nhiên nói

"Có lẽ em không tin, nhưng tôi thực sự yêu em..."

Khóe miệng anh nhếch lên một nụ cười khổ. Anh dừng lại rồi nói

"Tuần sau tôi muốn đưa Cách Lạp ra ngoài chơi, em có thể đồng ý không?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bí Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Đồng Nhan

"Tôi sẽ báo lại với Cách Lạp, nhưng đi hay không là do nó quyết định"

"Ừ...."

Tần Nhiên tự mình bật cười châm biếm

"Ngày mai có thời gian thì qua chỗ tôi một chuyến, tôi sẽ cho em thứ em muốn..."

Ý tứ của anh rất rõ ràng, nếu không ngu ngốc thì đều hiểu.

"5 năm trước, khi em rời đi, em để quên một quyển album, ngày mai nhất định mang nó đi đi"

Đồng Nhan hơi ngần ngại, cô nhớ lại quyển album kia, những bức ảnh từ hồi còn nhỏ tới lúc cô trưởng thành đều ở trong đó, khi cô vừa gả vào Tần gia, cô khẳng khái coi quyển album này như của hồi môn. Lúc ấy, việc cô thích làm nhất chính là ôm quyển album này và kể cho anh những chuyện thời thơ ấu của cô.

Khi ấy, cô không kịp đợi anh chia sẻ về quá trình trưởng thành của anh đã không nhận được, kể hết những chuyện liên quan tới bản thân mình cho anh trước. Ví dụ, cô kể cho anh bức ảnh này chụp ở đâu, lúc cô mấy tuổi, lúc đó cô đang sụt sùi vì bị ba chụp lén.....

"Tôi sẽ lấy lại quyển album kia"

Cô khẽ nói, sau đó đi lướt qua anh.

Đồng Nhan tới toilet chỉnh trang lại rồi mới đi vào khu ghế lô.

Bầu không khí ở khu ghế lô vô cùng kì quái, bởi sự xuất hiện của một người nào đấy -- Trác Chính Dương đang ngồi ở đầu bàn, vui vẻ trò chuyện với mọi người.

"Nhan Nhan.."

Thấy cô vào, Trác Chính Dương ngoắc ngoắc tay, ra hiệu cô đi qua chỗ mình, đôi mắt đẹp của anh phảng phất ý cười.

Đồng Nhan đi tới, nhẹ giọng hỏi

"Tại sao anh cũng tới đây?"

Trác Chính Dương nở nụ cười chu đáo

"Anh tới đón em"

Anh dừng lại rồi cười với mọi người

"Bây giờ cũng không còn sớm nữa, không biết mọi người có thể để tôi đón vợ về nhà không?"

"Trác thiếu đúng là biết nói đùa, chúng tôi cũng định điều xe đưa Trác phu nhân về nhà rồi mà, nếu Trác thiếu đã đích thân tới, chúng tôi sao có thể giữ người lại nữa..."

Lý Ngôn vội nói.

"Đúng vậy, tình cảm của Trác thiếu và Trác phu nhân thật tốt, hâm mộ, hâm mộ..."

Bên ủy thác cũng chen vào nói.

".."

Đối với những lời nịnh hót của bọn họ, Trác Chính Dương đều mỉm cười, vui vẻ tiếp nhận, nụ cười của anh không hề có tia vui vẻ thực sự. Nhưng sau khi kéo cô ra ngoài cửa, nụ cười tươi rói, đặc ý của anh liền khựng lại, anh của lúc ở bên trong phòng bao và anh lúc bên trong phòng bao hoàn toàn tương phản, lúc này, anh đang nín chặt đôi môi, mặt nghiêm nghị.

Trong lòng Đồng Nhan cũng đã phát hiện ra, cô ngẩng đầu giải thích

"Vừa nãy, em và Tần Nhiên..."

"Em chột dạ à?"

Trác Chính Dương khẽ cười, anh không nghe cô giải thích đã lôi kéo cô đi vào thang máy, trực tiếp đi thẳng ra ngoài cửa chính.

"Trác Chính Dương..."

Đồng Nhan mơ hồ mở miệng, quay đầu nhìn anh, cô muốn giải thích tại sao cô lại gặp Tần Nhiên ở nhà hàng Hoàng Thành, nhưng lời định thốt ra như bị nghẹn lại ở cổ họng, bản thân cô cảm thấy không thể giải thích nổi.

Điện thoại trong túi lại rung lên, cô lấy ra nhìn, có hai tin nhắn được gửi đến, một cái là của Trình Mai Mai, một cái của Trác Chính Dương, gửi từ 1 tiếng trước cho cô. Đầu tiên, cô mở tin nhắn của Trác Chính Dương. Hành động này của cô chứng tỏ thực ra cô là một người trọng sắc khinh bạn.

"Tại sao vẫn chưa về, đợi chút, anh tới đón em" - Trác Chính Dương

Đồng Nhan nhìn tin nhắn ngẩn ngừ, rồi nói với Trác Chính Dương

"Điện thoại để trong túi xách nên em không biết anh gửi tin nhắn cho em"

Trác Chính Dương cười giễu cợt, lấy điện thoại của cô, liếc nhìn, mở mục nhật ký cuộc gọi, lạnh lùng nói

"Cuộc gọi của Tần Nhiên thì em có thể nghe sao?"

Đồng Nhan không nói gì nữa.

Phía trước có đèn đỏ, Trác Chính Dương trực tiếp phóng vượt qua, mãi lâu sau, anh mới mở miệng nói

"...Tần Nhiên đã nói gì với em?"

Đồng Nhan nói

"Anh ta nói, tuần sau muốn đưa Cách Lạp đi chơi..."

"Em trả lời thế nào?"

Trác Chính Dương tiếp tục đặt câu hỏi, giọng có phần nóng nảy.

"Đây là chuyện của Cách Lạp, em không có quyền quyết định thay nó, vì thế em sẽ hỏi ý kiến của nó rồi mới quyết định"

Trác Chính Dương hừ lạnh, không nói gì, chỉ tiếp tục lái xe. sau đó, anh giễu cợt nói

"Hối hận sao?"

Đồng Nhan ngẩn ngơ, trong tiềm thức cô không hiểu chủ ngữ trong câu nói "Hối hận" của Trác Chính Dương là ám chỉ cô hay Tần Nhiên.

"Trừ việc này, anh ta còn nói gì với em?"

Tuy giọng Trác Chính Dương vẫn lạnh lùng, nhưng lại xen lẫn do dự.

Đồng Nhan liếc nhìn Trác Chính Dương, thẳng thắn trả lời

"Anh ta nói, tài liệu kia đang ở trong tay anh ta"

"Ha ha..."

Trác Chính Dương cười khẩy, hai tay nắm chặt vô lăng, vì nắm quá chặt nên ngón tay thon dài, trắng bóc hơi đỏ.

"Anh ta muốn dùng tài liệu này để trao đổi với em sao, anh ta muốn em quay lại bên cạnh anh ta?"

Trác Chính Dương dự đoán một cách châm biếm, rõ ràng là một câu hỏi, nhưng giọng điệu của anh giống như khẳng định chắc chắn.

Đồng Nhan cúi đầu, cô chợt đau lòng thay cho Trác Chính Dương, một Trác Chính Dương từng bất cần đời nay lại trở nên nhạy cảm như vậy, lo lắng vì sợ mất đánh mất cô. Đáng tiếc, anh tại sao lại không hiểu, cô cũng sợ mất anh. Cô và anh rõ ràng đang hạnh phúc, nhưng cả hai người đều chưa đủ tự tin để nắm chặt và không nghi ngờ hạnh phúc ấy, cô và anh đều thiếu cảm giác an toàn.

Đồng Nhan vươn tay ra, đặt lên tay cầm vô lăng của Trác Chính Dương

"Vậy tại sao anh không hỏi suy nghĩ của em?"

Hồi lâu sau, anh hỏi

"Vậy em nghĩ thế nào..."

Đồng Nhan nở nụ cười

"Anh nên tin tưởng em nhiều hơn, tin tưởng chúng ta có thể cùng nhau đi tiếp, tài liệu kia không phải trở ngại của chúng ta..."

Cô dừng lại rồi nói

"Tần Nhiên cũng không phải..."

Trác Chính Dương im lặng.

Đồng Nhan nhìn anh

"Nếu anh không tin em, hoặc anh muốn buông tay vậy anh nên nói cho em biết sớm"

Trác Chính Dương chợt dừng xe ở ven đường, bật ra một câu chửi thề, sau đó quay đầu

"Ai nói anh không tin, Đồng Nhan, dù thế nào đi nữa, anh cũng sẽ không buông tay"

Thấy Trác Chính Dương đột nhiên trở nên nghiêm túc, Đồng Nhan chợt thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, khẽ cười, nghiêng đầu

"Trác Chính Dương, vừa rồi, có phải anh ghen không?"

Trác Chính Dương hơi quay mặt đi, bật cười

"Đồng Nhan, em hơi quá rồi đấy"

Phản ứng của Trác Chính Dương khiến tâm trạng Đồng Nhan vô cùng tốt, cô cười, "a" một tiếng, tiếp tục giả vờ nói

"Em quá trốn chỗ nào, em quá trốn ở mặt nào?"

Trác Chính Dương nghiêng mặt, trừng mắt nhìn cô, tức giận nói

"Chỗ nào em cũng quá trốn"

Đồng Nhan

"Anh thật là vô lý...."

Trác Chính Dương lẩm bẩm

Đồng Nhan cười rất đắc ý.

Trác Chính Dương đưa một tay qua, kéo tay cô, bàn tay anh đan chặt bàn tay cô. cô nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi nghiêng người, tựa đầu vào vai anh.

"Trác Chính Dương"

Cô thích gọi cả họ cả tên anh, có lẽ đó đã thành thói quen từ hồi bé.

"Ừ?"

"Không có gì"

Đồng Nhan cười ha ha

"Chỉ là....muốn gọi anh thôi"

"Đồng Nhan"

"Sao?"

"Đồng ý"

...

Lúc về tới nhà, Đồng Nhan chợt nhớ ra Trình Mai gửi tin nhắn cho cô, cô vội lấy điện thoại ra.

'Nhan Nhan, mình xong rồi' - Trình Mai Mai

Đồng Nhan nhìn 5 chữ ngắn ngủi trong tin nhắn của Trình Mai Mai, trong đầu thoáng nghĩ: Chẳng lẽ Trình Mai Mai lại mua được vé số 500 vạn rồi bị Thiệu Vũ Hành làm bay mất sao

Đồng Nhan đi ra lan can phía ngoài phòng khách, gọi điện cho Trình Mai Mai

"Nhan Nhan..."

Giọng Trình Mai Mai nghe rất uể oải.

Đồng Nhan

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Đầu bên kia, Trình Mai Mai trầm mặc, sau đó nói

"Xảy ra chuyện lớn"

"Chuyện lớn...?"

Cô hơi do dự, dò hỏi

"Chẳng lẽ Thiệu Vũ Hành lại làm bay mất 500 vạn của cậu sao?"

"Không phải..."

Trình Mai Mai đáp ứng

"Anh ta không làm bay mất 5 triệu, mà là mình làm bay mất 250...."

Đồng Nhan mơ hồ hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng vẫn nghe Trình Mai Mai nói tiếp.

"Nhan Nhan, mình sao lại có thể ăn lại cỏ chứ, thật quá đau buồn"

Đồng Nhan

"Ăn rồi thì thôi, dù sao lỡ ăn rồi cũng không phun ra được nữa"

Trình Mai Mai im lặng, rồi nói

"Nếu không thể phun ra, vậy mình lòi ra"

Đồng nhan 囧囧

"Thật ra, Thiệu Vũ Hành không tệ, nếu cậu tạm thời chưa tìm được cỏ hợp miệng, vậy nhai lại cỏ cũng có thể chấp nhận được"

Trình Mai Mai

"Đồng Nhan, cậu đang đề nghị mình cười lừa tìm ngựa sao?"

Đồng Nhan suy nghĩ, nói

"Không đúng, phải là cười ngựa giết lừa"

Buổi tối, Đồng Nhan nói với Cách Lạp chuyện Tàn Nhiên muốn đưa nó đi chơi, Cách Lạp nhú mồm lên cao, đầu môi

"Không đi"

Đồng Nhan không nói gì, Trác Chính Dương ngồi bên cạnh điềm nhiên, thường thức tờ báo trong tay. Cô liếc nhìn Trác Chính Dương, rồi tốt bụng đảo lại tờ báo trong tay anh

"Cầm ngược rồi"

Trác Chính Dương ho khan vài tiếng, sau đó đứng lên

"Anh đi ngủ đây"

Cách Lạp cũng đứng lên

"Con cũng đi ngủ"

Đồng Nhan không còn gì để nói, chỉ có thể, đứng lên đi ngủ.

Chợt, Cách Lạp xoay người lại, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, vẽ mặt đầy tà khí

"Nếu phải đi, con muốn đi leo núi dã ngoại, ngắm mặt trời mọc....ông ấy đi được chứ?"

Đồng Nhan cười

"Con quyết định là được"

Cách Lạp nhếch miệng, không nói thêm, nó mặc một chiếc áo ngủ dài màu trắng Trác Chính Dương mua cho, quay về phòng.

Đồng Nhan rất không vừa ý với bộ đồ ngủ này của Cách Lạp, nhìn đi nhìn lại, cô luôn cảm thấy Cách Lạp mặc bộ này vô cùng giống một võ sĩ nhí.

Trác Chính Dương nằm trên giường, lười biếng hỏi

"Cách Lạp đồng ý đi rồi sao?"

"Vâng"

Đồng Nhan gạt đầu, vỗ vỗ kem dưỡng da trên mặt, sau đó quay đầu nói

"Có lẽ thằng bé lại định bày trò gì đó"

Trác Chính Dương không nói thêm, giữ đầu, vẫy vẫy cô

"Lại đây...."

Động tác treu ghẹo cún con này của anh khiến Đồng Nhan hơi lo lắng

"Có phải anh không vui đúng không..."

Cô hỏi

Trác Chính Dương sừng sốt, hơi nheo mắt lại, rồi vươn cánh tay dài, kéo cô vào trong lòng mình.

"Em muốn nghe lời thật lòng hay dối lòng?"

Anh hỏi

"...Anh nói xem"

Trác Chính Dương khẽ cười, nói

"Tuy anh không muốn thừa nhận, nhưng Cách Lạp thực sự là con ruột của anh ta, anh ta có quyền tới thăm Cách Lạp, còn Cách Lạp, thằng bé dù tuổi nhỏ nhưng lại rất hiểu chuyện, có một số việc, không cần chúng ta giải thích rõ ràng, nó cũng có thể suy nghĩ vô cùng ** , vì vậy giống như em nói, nó có quyền tự quyết định việc này, hơn nữa..."

Anh dừng lại, nói

"Cách Lạp đối với Tàn Nhiên không hẳn là hận, nói cho cùng cũng chỉ là một đứa trẻ, lấy đâu ra nhiều suy nghĩ méo mó như thế...."

Đồng Nhan bật cười, đang định nói thì bỗng nhiên phát hiện có điều không đúng, cô cúi đầu nhìn, toàn bộ nút thắt trước ngực cô đều bị Trác Chính Dương dùng miệng gỡ hết, dưới ánh đèn vàng mờ ám, bộ ngực cô trắng bóng....

Cô đỏ mặt.

Trác Chính Dương nháy mắt với cô, mỉm cười, rồi lật người lại, hôn cô.

Kích tình qua đi, vàng trắng sáng tỏ chậm rãi hắt từ bên ngoài cửa sổ, xuyên qua tấm rèm chiều vào phòng, vì vậy ánh sáng có phần mờ nhạt đi.

Đồng Nhan cảm thấy sau lưng mát lạnh, đúng lúc ấy, bàn tay anh từ phía sau lướt tới, đặt trên bụng cô, cô hơi ngẩn người, không kịp phản ứng.

Một hồi lâu, giọng nói khàn khàn, rõ ràng của Trác Chính Dương truyền tới phía sau cô

"Không biết có phải tuổi càng lớn, con người càng có lòng tham không đáy không, nhất là sau khi nếm được vị ngọt, Nhan Nhan, có lẽ trước đây anh có thể cách xa em, nhưng bây giờ, nếu phải rời khỏi em, anh không làm được..."

Trong lòng Đồng Nhan trầm xuống, sau đó, cô trở mình, xoay người lại, vòng qua hông anh, ôm chặt.

Cầm anh đặt trên xương bả vai của cô, rồi anh cười khanh khách. Dường như anh rất hưởng thụ động tác này của cô, nét mặt anh lộ ra vẻ thỏa mãn. Đồng Nhan cũng cười ra tiếng, nhưng không mở miệng nói. Lúc cô nhìn Trác Chính Dương thì anh đã ngủ rồi.

Ai chà, người đàn ông này ban ngày cuồng ngạo nhưng ban đêm, gương mặt cũng đáng yêu đấy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bí Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Hôm sau, lúc cô ra cửa, quả nhiên trông thấy một chiếc xe sedan đen đậu dưới tầng.

*Sedan là một loại xe khách mà thân xe đại thể chia làm ba khoang: khoang động cơ, khoang hành khách và khoang hành lý. Ở Anh, người ta gọi loại xe này là xe saloon. Khoang hành khách thường gồm hai dãy ghế. Khoang động cơ thường ở phía trước. Còn khoang hành lý thường ở phía sau. Cũng có một số xe sedan mà khoang động cơ lại ở phía sau như Renault Dauphine, Tatra T613, Volkswagen Type 3 và Chevrolet Corvair.

Sedan là loại thân xe khách phổ biến nhất.

Một người đàn ông trẻ tuổi bước xuống xe, anh ta đi tới, nói với cô

"Cô Đồng, Tần tổng mời cô tới"

Sau khi yên vị trên xe, cô hỏi

"Đi đâu thế?"

Giọng người đàn ông trẻ tuổi nói một cách có chừng mực

"Vườn mai"

Đồng Nhan ngẩn người, cô là người thành phố A vậy mà cũng không biết ở đây có nơi nào như thế. Xe đi tới vùng ngoại ô, băng qua đường núi quanh co rồi dừng lại trước một ngôi biệt thự xây trên sườn núi.

"Tần tổng đang chờ cô ở trong"

Người đàn ông trẻ tuổi nói với cô. Đồng Nhan khẽ mỉm cười với anh ta, đẩy cửa bước vào.

Nhìn bên ngoài, cô cảm giác nơi này có phần quen thuộc, vào nhà, sau khi cô nhìn nội thất bên trong cô mới hiểu tại sao cô lại có cảm giác quen thuộc như vậy. Nếu cô nhớ không lầm, căn phòng này được thiết kế dựa theo đồ án kiến trúc tốt nghiệp của cô. Cô phần khích thiết kế ngôi nhà dành riêng cho cô và anh, mỗi một nơi đều chứa đựng tâm tư của cô. Nhưng khi ấy cô tốt nghiệp, rồi vội vàng kết hôn, Tần Nhiên thì bận rộn lo cho sự nghiệp. Tuy cô đã cho anh xem thiết kế ngôi nhà này nhưng vì nhiều nguyên nhân, không ai bắt tay đem mô hình ngôi nhà trên giấy này biến thành một thực thể.

Vậy mà căn nhà ấy thực sự đã được xây dựng. Ngẫm lại, đúng là chuyện趣事 cười.

Đi ngang qua phòng khách, lướt qua những trụ cột lớn màu trắng tới sân vườn, bên ngoài vườn được trồng rất nhiều cây mai.

"Về sau, bên ngoài căn nhà của chúng ta nhất định phải có một cái vườn thật lớn, vào mùa đông, có thể nằm ngoài ấy phơi nắng....nếu sau này....chúng ta có con, em có thể ở ngoài đó dạy chúng nó vẽ, còn anh có thể ngồi đọc sách..."

Tần Nhiên nhìn cô, chậm rãi nói

"Anh không thích đọc sách dưới ánh nắng, hại mắt"

Cô cười hì hì, ôm cánh tay anh

"Không sợ, chúng ta mua một cái ô lớn che nắng là được"

"Vậy cái vườn kia to chừng nào?"

Cô suy nghĩ, ánh mắt cong lên hình bán nguyệt

"Điều này phải dựa vào việc chúng ta có ít hay nhiều con..."

"Ha ha..."

Anh thấp giọng cười.

-

"Ha ha..."

Đồng Nhan bật cười, liếc nhìn Tần Nhiên đứng ngoài vườn, nói thẳng

"Tôi tới rồi, anh có thể đưa thứ đó cho tôi chưa?"

Thời tiết hôm nay rất đẹp, ánh nắng mặt trời ấm áp, Tần Nhiên đứng dưới ánh nắng, những tia nắng chiếu xuyên thấu lên khuôn mặt vô cùng trắng của anh, khiến cô không nhìn rõ ràng lắm. Anh đi về phía cô, nét mặt bình tĩnh, con ngươi khó che giấu nỗi niềm vui. Hôm nay, anh mặc một bộ đồ ở nhà, áo len màu kem và quần dài tối màu.

Anh không vội nói chuyện tư liệu với cô, liếc nhìn chiếc đồng hồ quả lắc treo trên tường, nói

"Gần trưa rồi, ở lại ăn cơm đi"

Đồng Nhan không biết phải nói gì, mãi lâu sau, cô mới nói

"Tần Nhiên, anh cần gì phải như vậy chứ?"

Anh khẽ thở dài, nở một nụ cười đẹp, lịch sự

"Đồng Nhan, chỉ là một bữa cơm thôi, em không thể đồng ý sao?"

Đồng Nhan suy nghĩ rồi nói

"Được..."

Khóe miệng Tần Nhiên khẽ động đậy, hé ra nụ cười vô hại, đã lâu rồi anh không cười như vậy, nụ cười từ nội tâm này anh cứ ngỡ rằng cả đời này sẽ không cười nổi nữa.

Mỗi đêm, khi anh soi gương, người đàn ông trong gương thật dữ tợn, đáng sợ, nụ cười đó ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy kinh hãi. Trước đây có một người phụ nữ ngốc ngếch, cô ấy luôn dùng mọi cách trêu chọc anh khiến anh cười, hơn nữa còn cười rất vui vẻ. Khi đó, cô ấy yêu anh, bất chấp cực khổ tới đâu, cô ấy đều cười hạnh phúc. Nhưng chính tay anh đã tự mình hủy diệt hạnh phúc của mình, chính anh đã không biết quý trọng nó.

Lúc còn trẻ, anh nghĩ chẳng qua anh chỉ hủy diệt đi một đoạn thời gian hạnh phúc ngắn ngủi trong đời, nhưng sau khi cô rời đi, anh mới biết được rằng, cái mà anh hủy diệt hóa ra lại chính là hạnh phúc cả đời của anh.

Quên một người khó hơn nhiều so với anh nghĩ, tiền bạc và quyền thế chẳng thể đổi lại những thứ ấy.

Quyển album mà cô để lại Tần gia được đặt trên bàn ăn, cô lật quyển album xem, album này lưu lại hình ảnh lúc cô một tuổi tới khi cô 18 tuổi. Lý do hôm nay cô tới đây chính là để lấy lại quyển album này.

Đầu ngón tay cô đảo qua những bức ảnh cũ kỹ, trong lòng cô không bình tĩnh nổi

Cô ngồi trong phòng ăn, xem lại những bức ảnh ngày xưa, Tần Nhiên ở trong bếp nấu cơm. Ngoài những âm thanh nấu nướng ra, bầu không khí có vẻ khá yên tĩnh. Thật ra, nếu không để tâm tới quan hệ giữa cô và anh hiện giờ thì cảnh tượng này coi như rất hài hòa. Cô tiếp tục cúi đầu xem ảnh, cô gái trong bức ảnh này cười rất tươi, nụ cười sạch sẽ, nhưng cô bây giờ nhìn vào tấm ảnh đó thấy thật chói mắt, bởi vì cô không thể nào cười rạng rỡ được như hồi ấy nữa.

Năm tháng là thứ vô cùng kỳ lạ, rõ ràng đều là cô, nhưng cô cảm thấy mình ngày xưa thật xa lạ.

Tần Nhiên vẫn bận rộn trong phòng bếp, anh không gọi đầu bếp tới nấu ăn mà tự tay mình nấu. Đường đường là Tần tổng lại có thể vội vội vàng vàng trong bếp, nếu người khác trông thấy cảnh này có lẽ sẽ phải bật cười khòh hài.

Thật ra cô biết, tài nghệ nấu nướng của anh không tệ. Năm thứ 4 đại học, chuyện cô thích làm nhất chính là tới căn phòng trọ của anh để ăn nhậu. Khi ấy, cô cũng chỉ phải nấu những món đơn giản, ví dụ như trứng chưng cà chua, rau cải xào, thịt kho tàu.... Nhưng Tần Nhiên có thể làm nhiều món trình độ khó cực cao, đương nhiên điều kiện quan trọng nhất đó là phải nhìn sách dạy nấu ăn.

Cô nấu nướng không đâu vào đâu, nhưng khẩu vị lại rất lợi hại. Vì vậy thường xuyên xuất hiện cảnh tượng, cô đứng ở cửa phòng bếp cầm một quyển sách nấu ăn, đọc cho anh các bước, anh ở trong phòng bếp dựa theo lời cô nói chăm chú nấu ăn. Dù là lần đầu anh nấu, nhưng mùi vị rất ngon, không hề thua kém khác sạn năm sao. Thành thật mà nói, anh đúng là có thiên phú, khiến cô ghen tỵ muốn chết, nhưng sau đó, cô lại thấy tự hào vì tài năng đáng kiêu ngạo này của anh.

"Đồng Nhan, giúp anh lấy lọ đường ở ngoài"

Chợt Tần Nhiên mở miệng nói

Một câu nói bất ngờ, giọng điệu cực kỳ giống với cách anh nói với cô 5, 6 năm trước, giọng nói thân thiện mang theo sự sai khiến.

Câu nói này đột nhiên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh giữa cô và anh, nhưng cũng khiến cô và anh rơi vào hoàn cảnh lúng túng hơn. Cô trầm mặc, sau đó nói

"Được"

Cô dừng lại, hỏi

"Đường để ở đâu?"

Anh xoay người lại, khẽ cười với cô

"Bên trái em có một tủ kính, đường để ở ngăn thứ ba"

Đồng Nhan thân nhiên đáp ứng, rồi đứng lên đi tới phía tủ kính, vươn tay lấy lọ đường. Cô mang lọ đường bằng gốm vào bếp, đặt một bên

"Đường đây"

Tần Nhiên khẽ trả lời, rồi anh nói câu gì đó, vì âm thanh xào nấu hơi lớn nên cô nghe không rõ, hình như anh nói

"Nhan nhi, em thích thêm đường trong món ăn nhĩ...."

Nếu cô đã không nghe rõ lời anh vừa nói, vậy cô cũng không cần trả lời, cô liền đi ra ngoài. Trong nồi bốc lên hơi trắng, mang theo mùi vị mê người, không biết có phải vì Tần tổng đã lâu không nấu ăn hay do một lý do nào khác, tay nghề của anh có vẻ không thành thạo, tay cầm muôi xào cũng không linh hoạt như ngày xưa. Cô chợt nhớ lại, lần trước lúc cô và Trác Chính Dương đi siêu thị mua nồi không khói dầu mỡ. Khi cô nấu cơm, Trác Chính Dương thích dựa lưng vào cửa, nhìn cô bận rộn, mỗi khi trông thấy hơi dầu ăn bốc lên, anh lại nhíu mày, nghiêng rằng nghiêng lợi nói

"Đúng là cái nồi hồng, rõ ràng nói không bốc khói dầu mỡ, tại sao vẫn liên tục bốc khói lên thế, đúng là bắt nạt người ta, ức hiếp người tiêu thụ..."

Cô xoay người, trừng mắt nhìn anh

"Khói bốc lên không phải khói dầu mỡ, mà là hơi nóng"

Anh hậm hực, bĩu môi

"Hơi nóng cũng thế, nấu ăn một thời gian dài không tốt với cơ thể, em không đồng ý thuê người giúp việc, vậy thuê theo giờ thôi cũng được, Trác Chính Dương anh lấy vợ, không phải tìm người về nấu cơm"

Cô cười

"Chê em về sau trở thành bà nội trợ giả hử?"

Anh nhíu mày

"Anh lấy vợ, dù cho sau này xấu xí, cũng sẽ chấp nhận"

...

Sau khi nước sôi, Tần Nhiên cũng ngồi xuống, cười với cô

"Thời gian gấp gấp nên anh chỉ nấu vài món"

Đồng Nhan cười, lịch sự cầm đũa gấp vài món vào trong bát

"Em thiếu máu, ăn nhiều rau hẹ một chút"

Anh thân nhiên nói, định cầm đũa gấp rau thay cô, nhưng hơi lưỡng lự, nên lại buông đũa xuống.

"Cảm ơn..."

Đồng Nhan tự mình gấp nhiều rau hẹ vào bát, rau hẹ xào trứng khá ngon, màu sắc tươi ngon, rất hấp dẫn, cô nếm thử, mùi vị cũng không tệ.

Tần Nhiên cười nhạt, dường như nhớ ra chuyện gì đó

"Trước kia em không thích món này..."

Đồng Nhan sùng sốt, nói

"Kén ăn là bệnh của nhà giàu, tôi đã sớm từ bỏ rồi"

Tần Nhiên hơi thất thần, rồi nhìn cô

"Anh muốn nghe em kể về cuộc sống mấy năm qua của em"

Tay cầm đĩa của Đồng Nhan run nhẹ, sau đó lại khôi phục bộ dạng tự nhiên, nét mặt lãnh đạm

"Thật ra không có gì đáng nói, nếu anh muốn nghe, tôi có thể chọn những chuyện có liên quan tới Cách Lạp để kể, dù sao, anh là cha nó, anh có quyền biết những chuyện về nó"

Tần Nhiên cười âm thầm

"Cũng được..."

"Năm ấy, sau khi ba qua đời trong tù, tôi lo hậu sự cho ông rồi vốn định nghe theo lời anh nói, bỏ đứa bé trong bụng, dù sao chúng ta đã kết thúc, giữ lại đứa trẻ cũng chỉ thêm vướng bận, có lẽ sau này tôi cũng không thể cho nó một tương lai an ổn, nên tôi tìm một bệnh viện, coi như khá tốt"

"Lúc nằm trên bàn mổ, tôi có một ý niệm, tôi không nỡ bỏ đứa trẻ này, khi ấy tôi ngẫm lại, ba đã nhẫn tâm không cần tôi, cứ như thế bỏ lại tôi một mình... Tôi sao có thể học theo ba, vứt bỏ đứa con của tôi, vì vậy tôi quyết định không giải phẫu nữa. Sau khi từ bệnh viện ra, tuy tôi không bỏ đứa trẻ, nhưng tôi vẫn rất bị quan, tinh thần sa sút, trong lòng tôi sinh ra một ý nghĩ hèn mạt, nếu tôi đã không nỡ bỏ đứa bé, vậy hãy để tôi đi theo nó, hai người cùng kết bạn, có chết vẫn được làm mẹ con, như vậy cũng tốt"

Nói tới đây, cô gơ cánh tay lên, ồng tay áo rủ xuống, trên cổ tay trắng nõn lộ ra một vết sẹo hồng nhạt, cô cười, nói tiếp

"Vết sẹo này anh đã từng thấy, vì ý nghĩ lúc ấy của tôi mà có nó"

Cô nhìn Tần Nhiên, nét mặt anh càng lúc càng trắng bệch, môi mím chặt. Anh chăm chú nhìn vết sẹo, viền mắt ửng đỏ.

Vừa hồi tưởng lại những ký ức, vừa kể, cô nói có phần chậm rãi, giọng không vang, nhưng lại rõ ràng, từng chữ từng từ rơi vào tim anh, rồi hóa thành những lưỡi dao sắc bén, đâm sâu vào máu thịt của anh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

"Có một người tốt bụng đã đưa tôi tới bệnh viện, nhưng lúc tôi tỉnh lại, người ấy đã đi rồi, tôi rất cảm động, sau khi ba xảy ra chuyện, tôi cho rằng người tốt trên đời này chẳng còn lại là bao, có điều, sau này tôi hiểu ra rằng, những người dân nghèo hầu như đều là những người nhân hậu, tấm lòng của bọn họ không hề thua bất cứ một kẻ có tiền nào quyền tưng một mạch 10 trường tiểu học Hy vọng. Khi tỉnh lại ở bệnh viện, Trình Mai Mai mắng tôi, cô ấy nói một câu khiến tôi cảm thấy rất tốt, vì câu nói ấy, dù cuộc sống mấy năm nay của tôi và Cách Lạp có khổ mấy, tôi cũng cố gắng vượt qua...."

Đồng Nhan ngẩng đầu nhìn Tần Nhiên

"Trình Mai Mai nói: Bây giờ tiền đồ của anh ta rộng mở, cậu thì tinh thần sa sút tới nỗi tự sát, chẳng lẽ trong lòng cậu không cảm thấy khó chịu sao?"

"Sao lại không khó chịu chứ, hơn nữa cực kỳ khó chịu, cảm giác này giống như một khối u ác tính vậy..."

Tay anh đặt trên bàn, khớp xương rõ ràng, trắng nõn, thon dài, nhưng đầu ngón tay khẽ run lên, anh ngồi rất thẳng, thẳng tới mức cứng đờ.

"Sau chuyện này..."

Đồng Nhan cố gắng nhớ lại, cô cười, nói tiếp

"Sau đó, tôi đi Mỹ, tìm bà bác trên danh nghĩa. Khi rời đi, tôi quyên số tiền anh đưa tôi cho tổ chức chữ thập đỏ, dù lúc ấy tôi rất nghèo nhưng lại kiêu ngạo, không muốn dùng tiền mà Tần gia cho. Ba tôi cũng để lại một ít tiền, vì vậy tôi dùng tiền này trang trải cuộc sống ở Mỹ một thời gian, hơn nữa, sau khi sinh con, tôi còn có thể ra ngoài tìm việc làm"

"Nhưng đến Mỹ, tôi mới biết, bà bác có thói quen đánh bạc, không những thua sạch tài sản mà chồng bà để lại mà còn nợ rất nhiều tiền của bọn họ cho vay nặng lãi. Lúc mới sang Mỹ, bà ta đối với tôi rất tốt, tôi vô cùng cảm kích, nhưng có một số người đối với mình không hẳn là thật lòng, người ta đối tốt với anh bao nhiêu thì sẽ lấy đi của anh bấy nhiêu...Đáng ra tôi phải rút kinh nghiệm, phải rút ra được bài học từ anh....nhưng có lẽ trời sinh tôi ngu dốt, khi bà ta hỏi tôi có bao nhiêu tiền gửi ngân hàng, tôi nên hiểu bà ta có chủ ý. Khoản tiền này tôi dự định dùng khi sinh con, vì vậy tôi không hề nói cho bà ta biết. Chắc bà tay thấy tôi chẳng còn giá

trị lợi dụng nên gạt tôi qua một bên, bán tôi cho lũ ở chợ đen đổi lấy khoản nợ của bà ấy. Dù có đánh chết tôi cũng không tin nổi, bà ấy có thể làm một chuyện như thế..."

"Đại ca chợ đen là một người Hoa nhập cư trái phép, là một tên lưu manh ở Chinatown giả mạo thành một ông chủ sòng bạc, không cần nghĩ cũng biết thủ đoạn của hắn hung tàn thế nào, tôi từng thấy bộ dạng người bị hắn sát hại, một sinh mạng trong tay hắn chẳng qua cũng chỉ mất hai phút. Vì ở khoảng cách rất gần, nên tôi có thể ngửi thấy mùi tanh của máu, lần đầu tiên tôi xuất hiện phản ứng khi có thai, đây có lẽ là lần tôi bị nôn kinh khủng nhất khi mang thai Cách Lạp, tôi nôn tới tận khi cả mặt dịch cũng nôn ra mới ngừng"

"Ông chủ sòng bạc thích những cô gái người Hoa, tôi cũng có mấy phần tư sắc, nên vẫn được mua với giá cao. Nhưng lúc tôi nói cho hắn biết tôi đã có thai, hắn vô cùng tức giận. Tuy hắn tức giận rất đáng sợ, nhưng rốt cuộc cũng không sao. Hắn bắt bà bác tôi về, đánh ngã bà ta, bà ấy cố gắng quỳ, cầu xin tôi cứu bà...tôi thấy thật tức cười, thân tôi, tôi còn chẳng lo xong nữa là cứu bà ta, nhưng cũng có thể hiểu được, khi người ta tới đường cùng, khi người ta đã tuyệt vọng, thì điều gì cũng có thể làm. Giống như nếu anh sắp ngã từ trên vách núi cao xuống, anh hy vọng có thể nắm lấy thứ gì đó có thể giữ mình lại. Vận may là một sợi dây, nếu vận số không tốt, vậy thứ mà anh níu lại được chính là một con rắn độc"

"Sau đó, tôi dùng khoản tiền dự định dùng khi sinh và khế ước nhà đổi lấy mạng bà ta. Tôi cứu bà ấy chẳng vì một lý do nào cả, chỉ là muốn tích đức cho đứa con sắp chào đời mà thôi, dù sao, một mạng người so với mấy vạn đô là cũng đáng giá hơn"

"Ông chủ sòng bạc thực ra cũng không quá xấu xa, dù chúng tôi không trả hết nợ nhưng hắn vẫn thả cho chúng tôi một đường sống, vì hắn thấy tôi chỉ là một phụ nữ đang mang thai, không cần đuổi cùng giết tận. Khi tôi mang tờ khế ước nhà ra, hắn ném cho tôi một nghìn đô, có lẽ còn chẳng đủ cho anh uống một chai rượu vang đắt tiền....nhưng chút tiền này....cũng đủ để con trai anh được sinh ra, không tới nỗi không đủ tiền mua sữa, bột..."

Đồng Nhan không hề nhìn biểu cảm của Tần Nhiên lúc này, nhưng cô biết lúc này khuôn mặt anh cực kỳ khó coi. Cô nhớ lại hồi xưa, không biết những lúc cô gặp khó khăn rồi kể cho anh thì biểu tình lúc ấy của anh thế nào. Nhưng bây giờ, cô bình tĩnh kể lại mọi chuyện, cô cũng chẳng còn quan tâm tới phản ứng của anh nữa. Ngày xưa, cô muốn hiểu cảm nhận của anh có lẽ bởi vì cô đề ý tới anh, cô muốn dùng những vết thương của mình để làm tổn thương tới anh. Còn bây giờ, cô bình tĩnh kể lại, giống như đang nói về một chuyện của người khác vậy, vô cùng hững hờ.

Tương tự, có một số việc, ngoài mặt không hề quan tâm, nhưng trong lòng lại khác.

"Sau đó thì sao..."

Anh mở miệng, hơi, giọng khê run, giống như vì quá lạnh mà đầu lưỡi bị lú lại.

"Vì sinh tồn, chúng tôi dọn tới một vùng có đời sống thấp nhất nước Mỹ, khi ấy, bụng tôi đã rất lớn rồi. Công ty ở đây chắc chắn sẽ không tuyển dụng một thai phụ chờ sinh, huống hồ người Hoa đi tìm việc cũng là một điều trở ngại. Vì vậy, đoạn thời gian chờ sinh, tôi và bà bác làm người giúp việc, tuy tiền công không nhiều nhưng vừa đủ để nuôi sống mấy người chúng tôi"

"Có lẽ thời kỳ mang thai, tôi không chăm sóc tốt cho bản thân, hơn nữa trải qua nhiều chuyện, nên chưa đủ tháng thì Cách Lạp đã chào đời, mới được bảy tháng mà thôi, anh không biết đâu, lúc con ra đời, nó chỉ giống như một con chuột nhỏ ... Đúng rồi, anh còn chưa biết ngày sinh nhật của Cách Lạp nhỉ?"

Cô ngẩng đầu, cười thoải mái với anh

"Nó chào đời vào ngày 16 tháng 6, sinh sớm hơn so với dự kiến hai tháng. Khi ấy, tôi rất lo lắng, tôi lo nó có thể bị ảnh hưởng vì đẻ non hay không, nhưng nó rất kiên cường, vẫn luôn rất kiên cường....Bác sĩ nói cho tôi rằng nó là một đứa trẻ hoàn toàn khỏe mạnh, lúc ấy tôi rất biết ơn ông trời, ông trời đối với tôi coi như không tệ...."

Đồng Nhan nhìn ra ngoài cửa sổ, bức tường của phòng ăn này được lắp bằng kính, lúc ăn cơm có thể nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài, ngoài vườn là một vùng mai, thời tiết hiện tại là thời điểm thích hợp để hoa mai nở rộ, trong nháy mắt khuynh thành, trong nháy mắt hương hoa lan tỏa, cô khẽ nhìn thoáng qua.

Cô xoay đầu lại, tiếp tục kể

"Sinh Cách Lạp ra, tôi được trải nghiệm niềm hạnh phúc của một người mẹ, đồng thời, tôi phải gánh vác khoản chi tiêu lớn hơn. Có điều khi ấy, may mắn thay, bà bác giúp đỡ tôi chăm sóc con, tôi có thể ra ngoài tìm một công việc đánh máy. Cuộc sống tuy vất vả, túng thiếu nhưng không tới nỗi chết đói"

"Song, bác tôi lại không can tâm sống một cuộc sống thiết thòi như vậy, bà dùng tất cả tiền tiết kiệm của mình để đổi lấy một canh bạc cuối cùng, bà ấy có thể chịu đựng được việc tài sản qua một đêm trở về hư không, nhưng không thể chịu nổi phải tính toán từng đồng lẻ để sống qua ngày."

"Bà tự sát, bà đi rất bình yên, giống như ba tôi, có lẽ mọi chuyện cũng đã phai nhạt, lúc bà đi, tôi không thương xót là mấy, nhưng trái lại, Cách Lạp tuy mới chỉ mấy tháng tuổi, nhưng lại khóc rất lợi hại, có thể do bà ấy đã chăm sóc nó một thời gian nên nó có cảm tình với bà....Anh xem, con trai anh trọng tình cảm hơn anh nhiều..."

"Sau khi bác mất, không còn ai chăm sóc cho Cách Lạp nữa, nên tôi mời một người phụ nữ da đen tới chăm sóc con, người phụ nữ ấy rất tốt, tuy tiền lương tôi trả cho cô ta không nhiều, nhưng cô ấy chăm sóc rất chu đáo cho Cách Lạp. Cô ta thật lòng yêu thương Cách Lạp, mỗi khi tôi về nhà, cô ta kể rất nhiều chuyện nhỏ liên quan tới Cách Lạp, có điều, về sau, vì cô ấy chuẩn bị kết hôn nên không thể trông coi Cách Lạp được nữa, Cách Lạp cũng từng viết thư gửi cho cô ấy....sau này, tôi cũng mời bảo mẫu cho Cách Lạp, nhưng cô này làm không tốt lắm, thật đáng tiếc"

"Sau này, khi Cách Lạp lớn hơn một chút, tôi cảm thấy đưa nó đi nhà trẻ có vẻ hiệu quả hơn so với mời bảo mẫu trông nom nó. Từ bé, nó đã là một đứa trẻ hiểu chuyện, ngày đầu tiên tôi dẫn con tới nhà trẻ, nó không hề khóc mà chỉ khê cần mồi, nói với tôi: Mẹ, sau khi tan làm, mẹ nhất định phải tới đón con nhé....Tôi là mẹ của nó, nhưng dường như nó sợ một ngày nào đó bỗng nhiên tôi lại bỏ nó mà đi, lúc ấy nó còn nhỏ như vậy mà đã phải sợ hãi vấn đề này rồi..."

"Ở nhà trẻ chỉ có mỗi mình Cách Lạp là người Hoa, cho nên khó có thể tránh khỏi việc nó bị bắt nạt. Có một hôm, nó về nhà hỏi tôi, có phải bị các bạn ức hiếp thì ba sẽ tới giúp nó hay không? Đó là lần đầu tiên nó có khái niệm về 'ba'. Nó đánh nhau cùng một đứa bé da trắng, đến lúc đánh xong, đứa trẻ kia nói với nó sẽ về mách ba, kêu ba tới dạy dỗ nó.....Khi ấy, tôi vốn định nói cho con biết, nó không có ba, nhưng tôi vẫn lựa chọn nói dối nó....Tôi nói, ba nó ở một nơi rất xa, nếu

con có chuyện muốn nói cùng ba, thì cứ nói với mẹ, mẹ sẽ giúp con viết vào giấy, sau đó chờ ba trở về rồi đưa cho ba xem....Có lẽ viết khoảng mấy trăm tờ giấy, rốt cục Cách Lạp cũng biết tôi đang gạt nó, hôm ấy, nó ném tất cả những tờ giấy đó xuống sông...Từ đó về sau, nó không còn nhắc tiếng 'ba' này với tôi nữa...."

Cô nói rất chậm, rất chậm, có lẽ vì những hồi ức này đều có liên quan tới Cách Lạp nên lúc kể lại, khỏe miệng cô mang theo tia cười, dù cho nói tới nỗi trong lòng xót xa, nhưng cô cũng chỉ nhẹ nhàng bước qua, giống như tất cả đau xót trước kia chỉ là chuồn chuồn lướt nước mà thôi, chẳng qua nhiều chuyện cũ vụn vặt cũng có thể kích thích những rung động trong lòng người ta, có điều, chỉ cần một lát, tâm tình lại trở nên 'trời yên biển lặng'.

*chuồn chuồn lướt nước: hồi hợt.

"Cách Lạp thực sự rất hiểu chuyện....Tôi nhớ có một lần, lúc ấy nó mới chỉ ba tuổi rưỡi, buổi sáng hôm ấy, tôi chuẩn bị bánh mì cho nó, đây là bữa trưa của nó ở nhà trẻ, nó thừa dịp tôi không chú ý,nó len lén cạo đi phần mứt meo trên bánh mì của tôi, rồi lặng lẽ thay thế bằng cái bánh mỳ ngon hơn trong túi của nó.....Anh xem, đứa trẻ này bình thường thông minh là thế, nhưng rồi vẫn cứ ngốc nghếch như vậy....Sau đó, tôi đánh cố tình bảo nó xuống tầng lấy sữa tươi, rồi đổi lại bánh mì cho nó....Anh có cảm thấy chuyện này thật buồn cười hay không, chỉ là một cái bánh mì mà thôi, Tần Nhiên anh có khi còn không thèm động đến....nhưng con của anh chỉ vì một cái bánh mì mứt mà đau lòng muốn chết...."

Tần Nhiên mở miệng, nhưng vẫn câm như hến, không nói gì, anh chỉ cảm thấy yết hầu rất tới đau đớn, một chữ cũng không thốt lên nổi, trong lồng ngực anh giống như bị bơm nước, loại đau nhức 'gió thổi không lọt' này cuốn trôi hết cảm giác của anh, toàn thân anh dường như gián tiếp bị đẩy xuống địa ngục, linh hồn bị cắt nhỏ, chia năm xẻ bảy, có lẽ tựa như bị bóng đè, anh cảm giác lúc tỉnh dậy, cơ thể anh lại không thể cử động. Trong tiềm thức, anh muốn nói lời xin lỗi...nhưng chính anh nghe những lời này còn thấy buồn nôn.

"Về sau, thời gian ở Mỹ tuy có chút khổ cực, nhưng cũng may Cách Lạp rất hiểu chuyện, nên tôi cũng không tới nỗi cảm thấy không sống nổi. So với con trai, dường như tôi có vẻ gồng mình quá sức, vì vậy cơ thể tôi bị chứng tụt huyết áp, vào viện vài lần, nhưng ở đâu rồi cũng có hàng xóm nhiệt tình, tốt bụng, luôn tới giúp hai mẹ con chúng tôi..."

Tần Nhiên nâng tay che mặt mình, cơ thể run rẩy dữ dội, anh cảm thấy như có một chậu nước sôi nghiêng ngã, đổ trên đỉnh đầu anh, nóng bỏng, khắp nơi đều tràn đầy đau đớn. Tim phổi của anh đều đang run rẩy, mỗi lần hô hấp, cả cơ thể lại đau tới nỗi bản thân không thể chịu đựng nổi.

"Chuyện sau này, dù có mệt mỏi cũng đều cố gắng vượt qua...."

"Xin lỗi, tôi ra ngoài một lúc...."

Tần Nhiên đứng lên, cảm giác như anh phải khó nhọc lắm mới nói ra được những lời này

So với khuôn mặt đang ở ranh giới bộc phát của Tần Nhiên, thì khuôn mặt Đồng Nhan cực kỳ bình tĩnh, cô nhìn anh

"Ừ..."

Anh đi rất chậm, bước chân hơi loạng choạng, dường như không bước nổi nữa, cơ thể anh đụng phải bức tường, va chạm vào nó.

Tại sao có thể như vậy?

Tại sao có thể như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 52

Anh đi vào một căn phòng ở tầng hai, phòng này dành riêng cho trẻ con, một loạt đồ chơi hoạt hình được bày trên chiếc giường màu xanh nhạt, trên tường treo một bức tranh ném phi tiêu dành cho trẻ em, thậm chí nhà rất đầy và nặng, trên thảm đặt một con ngựa gỗ, xe đạp trẻ con, ván trượt....

Đối mặt với căn phòng này, anh rốt cục không chịu đựng nổi, ngồi xồm xuống, tay ôm lấy mặt, bật lên nện nện. Đôi mắt anh quặn quại đau khổ, cơ thể dường như đang phải chịu đựng đau đớn mãnh liệt.

Ngắm nhìn những thứ mà 5 năm qua anh đã chuẩn bị, anh cảm thấy mình thật sự nực cười, tại sao lại có thể làm một chuyện nực cười như thế?

Trước kia, anh đã làm gì? Đầu tiên, anh tự tay phá nát hạnh phúc của mình, rồi anh lại chấp và chúng lại, nhưng chúng quá hỗn loạn, giống hệt như tâm tình của anh.

Anh yêu cô, điều này không thể phủ nhận, nhưng dường như anh chưa bao giờ đối xử tốt với cô, từ đầu đến cuối, có vẻ trông anh giống một kẻ chiến thắng, luôn ngồi trên cao nhìn xuống phía dưới, có thể định đoạt số phận của cô trong lòng bàn tay anh. Anh thờ ơ đối với những nỗ lực cô bỏ ra, bởi vì anh sợ mình sẽ bị hấp sâu vào trong đó, anh sợ mình sẽ trầm luân trong cái hạnh phúc giả tạo mà anh dành cho cô.

Khi mọi chuyện được hạ màn, nhìn cô thảm hại rời khỏi anh, anh không hề có cảm giác vui mừng của kẻ chiến thắng mà ngược lại, anh thấy trái tim anh vô cùng trống rỗng. Lúc ấy, anh thừa nhận bản thân anh yêu cô, nhưng anh lại không thể thừa nhận anh yêu cô như vậy, yêu một người chẳng qua là một thói quen, anh tin mình có thể quên cô, chỉ cần có đủ thời gian mà thôi.

Có lẽ, anh chẳng thể nào tìm được một người vợ giống như cô, nhưng anh có thể tìm được một người phụ nữ tốt hơn cô, rất nhiều chuyện đều phải bù đắp lẫn

nhau, mất đi thứ này nhưng anh lại có thể đạt được điều anh mong muốn. Không phải anh không nở rời bỏ cô, anh chỉ thấy mình không quen cảm giác khi không có cô ríu rít bên cạnh, anh không quen cảm giác lúc anh làm việc, cô lại tới giúp anh bóp trán, anh không quen cảm giác mỗi đêm tỉnh giấc không thấy cô bên cạnh, chỉ là anh không quen khi cô hoàn biến mất trong cuộc sống của anh....

Cô đã dung nhập vào từng chi tiết nhỏ trong cuộc sống của anh, mấy ngày ấy, anh giống như đang cố giải độc, anh loại bỏ từng thứ có quan hệ với cô khỏi cuộc sống của mình.

Cô đã hoàn toàn rời đi, hoàn toàn tuyệt tình. Anh cố gắng đè nén những cảm giác sợ hãi trong lòng, anh không thể để thứ cảm giác ấy bùng lên, anh tự nói với bản thân mình rằng : Không sao, tương lai sẽ tốt thôi.

Có điều, cuối cùng anh vẫn chỉ tự lừa dối bản thân, đúng là tương lai thật sự tốt hơn, nhưng lại không hề phù hợp với anh.

Thứ cảm xúc mà cô để lại cho anh như một loại chất độc gây nghiện, anh không thể cai nó được.

Vào đêm cô và anh ngủ bài với nhau, Tống Tử Khâm đã tới tìm anh, cô ta nói với anh rằng:

"Tần Nhiên, thứ Đồng gia có thể cho anh, Tống gia cũng có thể, anh biết không, ba em cũng có quyền có thể...."

Trong lòng anh vô cùng chán ghét, bỗng nhiên anh hiểu ra, vì sao lúc còn học đại học, cô lại ghét Tống Tử Khâm tới vậy. Nhưng cuối cùng, anh vẫn ôm người phụ nữ kia, anh ngửi mùi nước hoa vương trên âu phục của mình, rồi bật cười.

Anh giống như một đứa trẻ xấu xa muốn diễn một vở kịch độc ác cuối cùng cho cô xem, nếu cô đã hận anh, vậy thì không bằng để cô càng hận anh hơn nữa.

Quả nhiên, đêm ấy, cô bỏ đi, trước khi cô đi, cô vẫn chuẩn bị cho anh một bữa cơm cuối cùng, anh làm gì còn lòng dạ nào để ăn, nhưng những món ăn trông cũng khá đẹp mắt, thời gian gần đây, cô nấu ăn rất tiến bộ, đáng tiếc sau này anh không còn cơ hội thưởng thức nữa. Cô và anh đã đi tới nước ' gương vỡ khó lành', không còn thứ gì có thể giữ cô lại nữa, hơn nữa việc cô rời đi vốn nằm trong dự đoán của anh, anh không cần thiết giữ cô ở lại.

Một thời gian dài sau đó, anh mới hiểu được, khi ấy, không phải anh không cần thiết giữ cô ở lại, mà do anh hèn nhát, anh sợ trông thấy ánh mắt khinh bỉ của cô. Anh vừa hy vọng cô hận anh, nhưng lại vừa sợ chứng kiến nỗi hận ấy.

-

Sau khi cô đi, anh rất muốn đi du lịch một chuyến, cuối cùng, anh quyết định đi Hokkaido, Nhật Bản. Khi kết hôn, cô và anh tới nơi này vài ngày, vì công ty xảy ra sự cố yêu cầu anh đích thân quay về xử lý, vì thế anh và cô không có tuần trăng mật, hai người đành tranh thủ vài ngày trước khi kết hôn để đi du lịch.

Buổi tối, anh đi chân trần trên bờ cát lạnh như băng. Ánh trăng ở Hokkaido rất đẹp, lần trước khi hai người tới đây, cô đã từng cười, trêu đùa anh

"Ánh trăng nơi này quả thực sáng hơn ở thành phố A nhiều..."

Một đôi vợ chồng Nhật già đi ngang qua anh, ông cụ cầm dụng cụ đánh bắt cá trong tay, còn bà cụ thay ông xách giỏ...Khi đó, anh chợt nghĩ, về sau, anh và cô cũng có bộ dạng như thế nhĩ. Nhưng anh nhanh chóng tự mình nở nụ cười chế giễu, người cũng đã đi rồi, anh còn suy nghĩ gì nữa.

Anh tới quán rượu cạnh chân núi, làm vài ly lót dạ, anh cảm thấy cơ thể trở nên ấm áp hơn. Anh chợt nhớ hồi học đại học, cô có một cái túi chườm nóng màu đỏ, vào mùa đông, cô thích đổ nước nóng đầy túi chườm rồi đặt trên ngực anh, sau đó, cô ngẩng đầu hỏi anh

"Ấm không?"

Giữa mi tâm cô có một nốt ruồi rất nhỏ, khi cô cười híp mắt, nốt ruồi nhỏ màu đỏ kia sẽ hơi nhếch lên, cực kỳ giống ánh lửa đang nhảy múa. Trở về biệt thự ven biển, anh nhận được tài liệu mật ở trong nước gửi tới, tài liệu này liên quan tới tình trạng gần đây của Đồng Kiến Quốc, Tống Hà Kiến đã nhúng tay vào khiến ông ta bị phản tội danh tham nhũng. Anh liếc nhìn tập tài liệu trước mặt, đây là toàn bộ chứng cứ về việc năm ấy Đồng Kiến Quốc vì muốn che giấu sai sót chính trị của mình mà hãm hại Tần Thiên Lăng.

Động cơ của anh và Tống Hà Kiến không hề giống nhau, nhưng lại cùng một kết quả.

Sau khi cô đi, anh đã tập thành thói quen ngủ muộn, đến tận nửa đêm, anh vẫn nhìn về đồng tài liệu, trần trọc không ngủ nổi, sau đó anh móc chiếc bật lửa trong túi áo sơ mi ra. Chiếc bật lửa phát ra tiếng 'tạch, tạch', ngọn lửa màu đỏ thoáng bùng lên, rồi lại vụt tắt. Cuối cùng, anh vẫn lựa chọn đốt tập tài liệu ấy. Ngọn lửa bùng lên rất cao, ánh lửa bốc cháy, thoáng lay động trong đôi mắt anh, anh cười khẽ, đột nhiên cảm thấy vô cùng tốt, dù cô tin hay không, anh chưa từng nộ những chứng cứ mà anh đã thu thập.

Anh thực sự quá ích kỷ, anh không thể buông tay việc báo thù, nhưng cũng không thể bỏ được cô, vì vậy anh đã dụ Tống Hà Kiến, mượn tay ông ta lật đổ Đồng Kiến Quốc. Kể từ khi Đồng Kiến Quốc rớt đài, anh quyết định lựa chọn buông tay.

Anh không hiểu tại sao mình lại làm như vậy, có thể anh muốn giảm bớt cảm giác tội lỗi trong lòng chẳng, hay có lẽ chính anh cũng cảm thấy việc báo thù quá mệt mỏi, trong lòng anh có một ý niệm, anh muốn dựa vào điều này để có thể níu kéo thứ gì đó. Anh tự mình ôm ấp hy vọng, người phụ nữ kia yêu anh như vậy, có lẽ cô và anh còn có thể quay lại với nhau, cô yêu anh như thế cơ mà. Nhưng anh và cô còn có thể không, giữa anh và cô đã có quá nhiều điều ngăn trở.

Anh cứ sống với những mâu thuẫn như vậy, tiến cũng khó mà lùi cũng không xong, do dự, lưỡng lự, cuối cùng anh quyết định tự mình hành hạ bản thân mình, đuổi tay trái tự tát vào bên má phải.

-

Từ Hokkaido về, Đồng Kiến Quốc đã sợ tội, tự sát trong tù. Cô lo việc hậu sự cho ba xong xuôi rồi mất tích. Anh thấy hơi mực cười, bởi vì trước khi chết, Đồng

Kiến Quốc để lại cho anh một câu: Ta tình nguyện chết, là ta có lỗi với ba con, hy vọng con có thể nể tình, đối xử tốt hơn với Nhan Nhan.

Cô ấy có một người cha thật tốt, nhưng Đồng Kiến Quốc cả đời khôn ngoan, tại sao cuối cùng lại hồ đồ xử sự như thế. Ông ta không biết rằng, ông ta như vậy chỉ càng khiến cho con gái ông càng hận anh sao, làm sao anh có cơ hội đối xử tốt với cô được nữa đây?

Thật ra, lúc ở trên máy bay, anh đã nghĩ, nếu mình đã buông tay tất cả mọi thứ, ngay cả bằng chứng cũng đã bị hủy, có phải chỉ cần như thế thì anh có thể nói với cô rằng "hãy quay lại bên anh" được không?

Đáng tiếc, Đồng Kiến Quốc vừa mất, cô và anh dường như đã đi tới mức 'guồng vờ khó lành'...

-

Cô đi đã được 5 năm, đợi đến lúc anh nhớ lại hết những ký ức tồi tệ của hai người thì cô đã trở lại, hơn nữa còn dắt theo một đứa trẻ. Đêm ấy, anh bảo cô bỏ đứa bé đi, anh nói rất hững hờ, nhưng trong lòng anh lại nặng như đá tảng. Cô quyết định ra đi, vô cùng tuyệt tình, còn anh giống như một đứa trẻ bốc đồng, khi nói những lời này, gạt bỏ một số nguyên nhân thì anh thậm chí còn vô cùng tức giận.

Anh nói một đằng, nghĩ một nẻo, những lời trong lòng mà anh thực sự muốn nói khi đến miệng lại thành một ý khác.

Đêm đó, anh lái xe tới chỗ cô ở, nhìn ánh đèn căn phòng cô bật sáng, anh trầm nghĩ: Trờ về cũng tốt, trở về rồi thì hai người có thể tiếp tục dây dưa, dù cô và anh chẳng thể có kết quả, có lẽ cứ mãi dây dưa như thế cũng tốt.

5 năm, anh không thể quên được cô, vì vậy có lẽ cả đời này anh cũng không thể.

5 năm, anh vẫn chẳng thể tìm được người phụ nữ phù hợp với mình, vì vậy có lẽ sau này cũng thế thôi.

5 năm, anh phát hiện mình nhớ cô phát điên lên, vì vậy bây giờ cô đã quay về, nếu anh giờ vờ như không thấy, có lẽ anh sẽ điên thật.

Nhưng, anh lại quên mất một việc, anh không quên được cô, không có nghĩa cô phải nhớ anh; anh không thể tìm được người thích hợp với mình, không có nghĩa cô không thể; anh không thể giả vờ thản nhiên nhưng cô có thể hoàn toàn bình thản đối diện với anh.

Vì thế, anh vô cơ gây sự, anh vô liêm sỉ, anh là kẻ gây chuyện.....Anh ích kỷ, sử dụng hết những lợi thế của mình, để có thể tiếp tục dây dưa cùng cô.

Tổng Từ Khâm cũng được, mà công việc ở Vi Đạt cũng tốt, chẳng qua chỉ là một vở kịch của anh, dù anh cố gắng biểu diễn ra sao, đến màn cuối cùng, người đã giải tán, nhưng cô vẫn ở cách anh rất xa, hơn nữa lại là càng ngày càng xa.

Cho nên, cuối cùng, anh không biết mệt mỏi làm phiền cô, không ngờ, cô vẫn quyết định gả cho Trác Chính Dương.

Sau khi cô kết hôn, anh hy vọng cô không hạnh phúc. Anh cầu mong cho cuộc hôn nhân của cô gặp phải điều bất hạnh, anh chờ đợi cô phát hiện ra rằng Trác Chính Dương không phải là người mà cô mong muốn.....Anh tính toán từng li từng tí tất cả những gì liên quan tới cô.

Trước đây, anh có một lợi thế, đó là cô yêu anh, anh dựa vào điều này 'làm mưa làm gió'. tùy tiện chà đạp tình yêu nơi cô, đợi đến lúc cô đã mệt mỏi, kiệt sức, thì anh lại không thể buông tay. Bây giờ, anh đã mất đi cái lợi thế lớn nhất này, những khi ở bên cô, từ 'làm mưa làm gió' nay đã trở thành 'làm việc gì cũng khó'.

Thậm chí, hiện tại, anh rất muốn dùng vụ án Tổng Hà Kiến để ép buộc cô, anh không quan tâm mình hèn hạ thế nào, anh chỉ thầm mong có thể níu kéo được bước chân của cô mà thôi.

Cô nói, những hành động này của anh chẳng qua vì anh thấy cô sống tốt, nên anh không can tâm.

Quả thực đúng là như vậy, anh sao có thể can tâm được đây, cô sống hạnh phúc như thế cơ mà, nhưng niềm hạnh phúc ấy, lại không phải do anh đem đến.

Nhưng giờ đây, anh phải làm sao, anh không cam lòng thì thế nào, nghe những chuyện cô vừa kể, ngay cả tư cách dây dưa với cô anh cũng chẳng còn nữa. Hơn nữa, dù anh không cam lòng ra sao, không chấp nhận thế nào, thì Trác Chính Dương chăm sóc cô rất tốt. Cô không giỏi nói dối, nên gương mặt hạnh phúc của cô cũng không thể là giả tạo được.

Trước đây, anh rất ghét những giả thuyết, nhưng nếu cuộc đời anh còn có thể dùng chữ 'nếu' này thì 5 năm đã trôi qua sẽ thế nào?

Anh sẽ có một đứa con trai đáng yêu, vợ của anh ở nhà đợi anh về, hoặc có thể có một đứa con trai và một đứa con gái xinh đẹp như cô. Dưới ánh nắng chiều, anh ngồi đọc báo ngoài vườn, cô con gái rượu ngồi trong lòng anh chọc ghẹo vào người anh, cậu con trai thì tự mình chơi mô hình máy bay ở trong vườn.

Còn cô thì sao? Có lẽ, cô sẽ nhàm chán, lười biếng lật xem tạp chí bát quái, rồi chống đầu, ngấm nghĩ: Tàn Nhiên, tối chúng ta ra ngoài ăn hay ở nhà nấu cơm?

Anh chậm rãi nhắm mắt lại, sau đó lại mở ra, nơi khóe mắt anh có cảm giác lạnh lạnh.

Nếu anh có thể làm lại, nếu anh có thể làm lại.....Đáng tiếc cuộc sống không có 'nếu như', đáng tiếc anh đã đánh mất cô, đáng tiếc anh đã đánh mất hạnh phúc lớn nhất của đời mình!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bi Kịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Khi Tần Nhiên quay lại phòng bếp, Đồng Nhan đã đứng lên, cầm quyển album trong tay

"Không còn sớm nữa rồi, tôi phải về đây"

Anh hơi giật mình, dường như suy nghĩ của đại não bị chậm mất nửa nhịp, sau đó anh nói

"Tôi đưa em về.....Tôi bảo tài xế đưa em về...."

Khóe miệng Đồng Nhan khẽ giật nhẹ

"Được"

Cô dừng lại

"Cách Lạp đồng ý đi chơi với anh, nhưng nó muốn đi leo núi dã ngoại, đương nhiên, nếu anh không có thời gian thì tôi có thể chuyển lời lại với nó"

Tần Nhiên nở nụ cười

"Tôi có thời gian"

Đồng Nhan

"Thế thì tốt"

Tần Nhiên

"Chuyện của ba em, tôi sẽ giải quyết"

Đồng Nhan

"...Cảm ơn..."

Tần Nhiên tự mình cười giễu cợt

"Em không cần cảm ơn tôi, không cần đâu"

Đồng Nhan khẽ cười

"Năm ấy anh đã không giao chứng cứ ra đúng không?"

Con người Tần Nhiên thoáng lóe lên vẻ kinh ngạc, nhưng nhanh chóng tiêu tán, anh cười khỏ.

Đồng Nhan nói

"Là Kỷ Dự Văn nói cho tôi biết, anh ta kể cho tôi chuyện năm đó, có thể nói, cái chết của ba tôi không liên quan tới anh"

Đôi môi Tần Nhiên ngo nguẩy, muốn nói gì đó, Đồng Nhan cười nhẹ, nói tiếp

"Chuyện bác Tần là sai lầm lớn nhất cuộc đời ba tôi, tôi ở đây nói lời xin lỗi với anh. Trước đây, tôi biết rõ có một số chuyện không thể trách anh, nhưng tôi vẫn hẹp hòi, hoặc có lẽ tôi chỉ muốn tìm một lý do nào đó để có thể hận anh mà thôi, những ý nghĩ vô vị chỉ khiến tôi thêm rối mà thôi"

"Đồng Nhan..."

Đồng Nhan liếc nhìn Tần Nhiên, tiếp tục cười nói

"Hôm nay, tôi kể lại chuyện những năm qua cho anh biết, cũng là có tâm tư riêng, tôi từng yêu anh, cũng từng hận anh, nếu bây giờ tôi lựa chọn buông tay, anh cũng nên buông xuôi đi, tôi và Cách Lạp hiện tại sống rất tốt, tôi sẽ không tước đi quyền quan tâm tới con của anh, nếu anh đồng ý, anh có thể tới thăm nó"

"Cách Lạp còn bé, thái độ của nó đối với anh trước đây không phải thực sự hận anh đâu, có lẽ đó chỉ là một cách trẻ con bày tỏ nỗi giận hờn mà thôi, 5 năm qua, nó không hề nhận được tình thương của cha, một phần cũng là lỗi do tôi"

Nói tới đây, cô nhìn anh

"Lần đi chơi này, anh chăm sóc nó thật tốt nhé, nó sợ lạnh, buổi tối còn thích đá chăn ra, cho nên lúc ngủ, anh phải chú ý một chút. Đúng rồi, nó dị ứng với khoai tây..."

"Ừ, tôi sẽ chú ý những điều này"

Tần Nhiên thỉnh thoảng lại gật gù, chốc chốc lại nhú mồm, chăm chú nhớ kỹ mỗi điều cô nói.

Đồng Nhan lấy điện thoại ra, nhìn thời gian

"Tôi đi đây, tạm biệt"

"Tạm biệt..."

Bỗng nhiên, dường như anh nhớ ra chuyện gì vô cùng quan trọng, vội vã gọi cô lại

"Đồng Nhan..."

"Còn chuyện gì sao?"

Cô hỏi

"Em và Trác Chính Dương..."

Đồng Nhan ngần ngừ, sau đó nói

"Cách tốt nhất để có thể quên đi một người không phải hận, mà là yêu một người khác"

Cô dừng lại, nốt ruồi đỏ giữa mi tâm hơi nhún nhảy

"Thật ra, anh cũng có thể thử xem..."

*Mi tâm điểm giữa hai đầu lông mày

Tần Nhiên không nói gì thêm, hơi nờ một nụ cười nhạt.

-

Lúc Đồng Nhan về tới nhà, Trác Chính Dương và Cách Lạp mỗi người đều bưng một cái bát to dùng, bắt đầu ăn.

Cách Lạp cau mày, gấp miếng ớt xanh trong bát mình bỏ vào bát Trác Chính Dương

"Quả ớt này vẫn chưa chín, không thể ăn được"

Trác Chính Dương gấp miếng ớt xanh Cách Lạp vừa bỏ vào bát, cho vào miệng nếm thử

"Con đúng là gấu con, không ăn được lại bắt ba ăn"

Cách Lạp húp một ngụm nước mỳ

"Chẳng qua con muốn ba hiểu rõ món ba làm khó ăn thế nào thôi"

Trác Chính Dương liếc mắt nhìn Đồng Nhan đứng bên, giả vờ như không thấy, rồi sờ đầu Cách Lạp, thờ dài

"Về sau mẹ con không cần con nữa, vậy con có muốn đi theo ba Trác, cả đời ăn mì không?"

Mắt Cách Lạp nháy liên tục

"Không phải ba có rất nhiều tiền sao, chúng ta có thể ra ngoài ăn mà"

Trác Chính Dương suy nghĩ, rồi nói

"Con có hiểu nổi khổ khi không có cơm ăn không ..."

Cách Lạp "A" một tiếng, sau đó tiếp tục ăn, có lẽ bát mỳ Trác Chính Dương làm không hợp khẩu vị cu cậu, nên trông khuôn mặt nhỏ bé của nó rất rầu rĩ.

Ban đêm, khi Cách Lạp đã đi ngủ, Trác Chính Dương gọi Đồng Nhan đang từ phòng tắm đi ra

"Qua đây, Nhan Nhan"

Anh mặc một bộ đồ ngủ màu xanh nhạt, cổ áo phanh ra, làm lộ màu da khỏe khoắn, dưới ánh đèn vàng, càng trở nên mê người. Giọng anh vô cùng dịu dàng cùng với nụ cười ấm áp trên khuôn mặt anh đều toát ra ý cười.

Đồng Nhan tới bên cạnh anh, liền bị anh ôm lấy, đặt trên đùi.

"Hôm nay em đi đâu"

Anh dịu dàng hỏi

Đồng Nhan cúi đầu, trông thấy quyển album hôm nay mình lấy từ chỗ Tàn Nhiên về, đang đặt cạnh Trác Chính Dương

"Em tới chỗ anh ta"

Cô nói thẳng, 'Anh ta' là ai, không cần nói rõ, trong lòng cô và anh tự hiểu rõ.

"Ừ, vậy sao"

Trông bộ dạng Trác Chính Dương rất hiền lành và hiền lòng người, nụ cười trên mặt anh càng sâu thêm. Sau đó, anh giơ tay, lật xem quyển album trước mặt, không biết do trùng hợp hay do anh cố ý, anh vừa lật một trang, thì giờ tới luôn bức ảnh chụp Tàn Nhiên. Bức ảnh bên cạnh tấm hình của Tàn Nhiên lại bị bỏ trống. Đồng Nhan nhớ rõ ràng rằng hồi xưa vị trí bên cạnh bức ảnh này không hề trống, đó là bức ảnh mà cô và Tàn Nhiên đã chụp chung với nhau"

Trác Chính Dương vươn tay ra, lấy bức ảnh khỏi quyển album, nhìn kỹ.

Anh lật bức ảnh lại, liếc vài chữ ở mặt sau, chợt cười khúc khích

"Đồng Nhan, em đúng là trẻ con"

Đồng Nhan liếc nhìn mặt sau bức ảnh, trên đó viết "Đồng Nhan - Tàn Nhiên". Quả thực, chữ trên đó là do cô viết. Khi ấy, Tàn Nhiên không có thói quen chụp ảnh, cô không nhéo, cố chấp mãi mới có được một bức ảnh chụp anh, sau đó cô viết mấy chữ này lên mặt sau tấm ảnh ấy. Về sau, lúc cô muốn chụp ảnh, cô phải nhân lúc anh ngủ, rồi ghé đầu mình vào, chụp trộm. Sau đó bị anh phát hiện, không ngờ anh không bắt cô xóa đi, mà còn để cô rửa ra, tấm hình ấy được anh bỏ vào quyển album, nhưng, Đồng Nhan nhìn vị trí trống rỗng bên cạnh bức ảnh này, có lẽ Tàn Nhiên đã lấy nó đi.

Đồng Nhan

"Khi đó...rất ngốc, rất khờ khạo"

"Em cũng biết khi ấy em rất ngốc rất khờ khạo sao?"

Trác Chính Dương hỏi ngược lại, giọng cường điệu, hơi kỳ lạ.

Đồng Nhan im lặng, không trả lời.

Trác Chính Dương cười khẽ, nhưng trong đáy mắt anh lại không hề cười, sau đó anh móc từ trong túi ra một cái bật lửa.

"Tách" một tiếng, ngọn lửa bùng lên, bức ảnh kia đã bị đốt.

Trác Chính Dương liếc nhìn Đồng Nhan, sau đó lấy từ trong túi ra một bức ảnh khác.

Anh đưa bức ảnh cho cô

"Viết lên đi"

"Hả?"

Cô nhất thời không kịp phản ứng lại

"Viết gì cơ...."

Trác Chính Dương hơi quay mặt đi

"Đồng Nhan - Trác Chính Dương"

Đồng Nhan

"..."

Bức ảnh này chụp Trác Chính Dương, không biết anh tìm được ở đâu ra, trong hình, đôi mắt anh đang nhìn nghiêng, khuôn mặt đẹp trai, nhưng khi thế lại bức người, chắc lúc ấy anh mới 17 tuổi nhỉ.

Cô nhận lấy bức ảnh, sau đó cầm lấy chiếc bút đặt trên bàn trà, viết sáu chữ lên đó

"Viết vào đây nữa"

Anh lại lấy ra một bức ảnh khác, đây là ảnh hồi xưa của cô, trong hình, cô cười tươi như hoa, khóe mắt hiện ra niềm vui, giống như nội tâm của cô có thể xuyên qua tờ giấy tới người đang xem ảnh.

Cô mỉm cười, rồi nhanh nhẹn viết lên sáu chữ giống lúc nãy, nhưng thứ tự tên thì đảo ngược lại

"Trác Chính Dương - Đồng Nhan"

Trác Chính Dương chợt thì thào, mãi lâu sau, anh mới nói

"Đối với việc đỡ anh vui vẻ này, em cũng nên làm quen đi"

Đồng Nhan bỗng nhìn anh.

Trác Chính Dương khôi phục lại biểu cảm thờ ơ, sau đó nói

"Đi ngủ thôi"

Đồng Nhan nhìn bóng lưng của Trác Chính Dương đang đi vào phòng, đột nhiên, cô hiểu ra rằng: Trác Chính Dương đang tức giận!

-

Lúc Trình Mai Mai từ quê lên, Đồng Nhan lại đi tìm việc một lần nữa. Người cộng tác với Viện hành chính kiến trúc Vân Trường ở thành phố A phạm phải một sơ xuất nghiêm trọng nên bị đuổi việc, vì thế cô được thay thế vào vị trí kia, trở thành cộng tác của viện hành chính kiến trúc Vân Trường.

Đứng đầu viện hành chính là một đàn em của Trác Chính Dương, quen nhau khi du học bên Mỹ, mỗi lần gặp cô, anh ta đều một câu chị dâu, vô cùng nhiệt tình, nhất là mỗi khi Trác Chính Dương tới đón cô lúc tan làm, mồm miệng anh ta càng ngọt như đường mật.

"Buổi tối em muốn ra ngoài à?"

Khi chờ đèn đỏ, Trác Chính Dương bỗng nhiên nói

"Vâng, buổi tối em đi dạo phố với Mai Mai"

Đồng Nhan cười với Trác Chính Dương, nhưng Trác Chính Dương dường như lại quay mặt đi, sau đó hững hờ đáp một tiếng.

Đồng Nhan đột nhiên hơi khó xử, mấy hôm nay thái độ của Trác Chính Dương với cô cứ lạnh nhạt như vậy, trước đây tình cảm của anh với cô thắm thiết ra sao, thậm chí đối với Cách Lạp cũng thế. Có điều giờ anh lại quay lại đáng vẻ không nóng không lạnh.

"Chính Dương...."

Đồng Nhan nhìn anh, định nói.

"Buổi tối về sớm một chút"

Trác Chính Dương mở miệng, chặn đứng lời nói của cô, sau đó anh nhìn đèn giao thông, tiếp tục lái xe

Đồng Nhan nở nụ cười nhạt

"Vâng..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bi Kịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Trình Mai Mai nhìn cô, thờ dãi

"Hóa ra cậu và Trác Chính Dương cũng có lúc mâu thuẫn hả, thực là kỳ quái!"

Đồng Nhan

"Vợ chồng cãi nhau là chuyện bình thường, trong lúc cãi nhau xô xát cũng là chuyện đương nhiên, xô xát cũng tốt"

Trình Mai Mai hút một ngụm sữa

"Nhan Nhan, bộ dạng cậu thờ ơ thế này, nếu mình mà là Trác Chính Dương mình cũng giận, thái độ của cậu là sao vậy?"

Đồng Nhan cười

"Không phải mình hờ hững, là anh ấy"

Trình Mai Mai cười giễu cợt

"Anh ta thờ ơ sao? Mười phần thì 3 phần là anh ta giả vờ đấy, xử sự càng bình tĩnh, càng chứng tỏ trong lòng anh ta càng cuộn cuộn dâng trào"

Dừng lại, rồi cô nàng lại nói thêm một câu

"Tình tình đàn ông giống hết một bà cô chưa kết hôn, buồn bực thất thường"

Khóe miệng Đồng Nhan giật nhẹ, liếc nhìn tờ báo đặt trên bàn, nói

"Thật ra, vấn đề của mình và anh ấy có lẽ là ở đây..."

Trình Mai Mai cúi đầu, nhìn nội dung tờ báo

"Cậu đã biết vấn đề này sinh ở đâu, vậy thì bốc thuốc đúng bệnh đi, tốt nhất thuốc này phải trừ bệnh tận gốc, chấm dứt tai họa về sau"

Đồng Nhan suy nghĩ rồi nói

"Có biết cũng chẳng ăn thua, tìm đâu ra cách giải quyết bây giờ?"

Trình Mai Mai nghiêm mặt nói

"Nhan Nhan, mình nói thật, Trác Chính Dương có thể làm được tới mức này đã thấy hiếm có rồi. Anh ta coi Cách Lạp như con đẻ của mình, luôn bận tâm chuyện của ba cậu, bây giờ cậu vì chuyện oan khuất của ba lại để Tần Nhiên âm thầm giúp một tay, trong lòng anh ta sao có thể vui vẻ được chứ?"

Đồng Nhan trầm mặc

"Là mình có lỗi với anh ấy"

Trình Mai Mai thờ dãi

"Nhan Nhan, cậu thật ngốc, không phải cậu có lỗi với anh ta ở điểm này, mà cậu có lỗi ở chỗ cậu không yêu anh ta, là TÌNH YÊU...."

Nói xong, cô nàng còn dùng tay chạm vào thành hình trái tim để minh họa.

Đồng Nhan phối hợp với cô nàng, bật cười.

Yêu? Chẳng lẽ còn cần cô nói lời này cho anh nghe sao?

Trình Mai Mai như kiểu tiếc không thể rèn sắt thành thép, liếc nhìn Đồng Nhan, không tiếp tục chủ đề này nữa, cô nàng cầm tờ báo trên bàn lên, hứng thú đọc, than thở

"Lão hồ ly Tống Hà Kiến cuối cùng cũng bị bắt, quả nhiên là dù mình làm việc gì ông trời cũng nhìn thấy, ngẩng đầu ba tấc có thần linh nhi, không biết hai mẹ con Tống gia hiện tại thế nào rồi?"

Đồng Nhan nói

"Tống Hà Kiến có tài khoản ở nước ngoài, ông ta còn có một cái khác mở dưới danh nghĩa cấp dưới, không thể điều tra ra mẹ con Tống Tử Khâm đi đâu nữa"

"Sao cậu biết"

"Trác Chính Dương nói với mình"

Trình Mai Mai

"Vậy sao lại không truy cứu, nhất định đó là cách để trốn việc tổ tụng, giả bộ làm người tốt làm gì?"

"Oan oan tương báo tới khi nào đây, huống hồ mẹ con họ cũng chẳng thiếu nợ gì Đồng gia, hơn nữa, trên phương diện này cũng khó có thể phân biệt được đúng sai, nếu truy vòng về tận gốc thì sẽ liên lụy tới nhiều người"

"Chẳng lẽ cậu không sợ Tống Tử Khâm quay về phục thù sao?"

Đồng Nhan đột nhiên khẽ cười, mặt mày thoáng hiện tia sáng

"Không sợ, mình có Trác Chính Dương rồi đúng không?"

Trình Mai Mai

"Phải, đừng làm mình buồn nôn, những lời như thế đừng nói với mình, muốn nói thì nói với anh ta ý, dựa vào mức độ cưng chiều cậu của anh ta, cậu mà nũng nịu nói với anh ta là : Chính Dương ca ca, anh đừng giận em nữa. Có thể anh ta sẽ tha thứ cho cậu ngay đấy"

Đồng Nhan thờ dãi

"Ai nói mình chưa thử chứ?"

Trình Mai Mai hơi ngạc nhiên

"Chẳng lẽ anh ta kiên định thế sao?"

Đồng Nhan nâng cằm, con mắt nhìn một lượt

"Nhưng mình có một lợi thế còn chưa sử dụng đây, không biết sau khi anh ấy nghe xong sẽ có phản ứng gì?"

Trình Mai Mai hỏi

"Tin tốt hay tin xấu?"

Khuôn mặt Đồng Nhan càng dịu dàng

"Là tin tốt"

"Vậy thì tốt rồi, làm mình sợ muốn chết, mình còn tưởng rằng cậu muốn tìm đường sống trong chỗ chết chứ?"

Trình Mai Mai nói đầy cảm thán

"Lần trước, có một đứa em họ của mình, nó và người yêu xuất hiện mỗi rạn nứt, sau đó không biết nó tìm được từ quyển sách dạy yêu đương nào đó một chiêu, gọi là tìm đường sống trong chỗ chết, không nghĩ tới chiêu này có thể lấy mạng người, anh chàng kia bị nó lừa vào đường chết, đầu thai kiếp khác, bây giờ nó hối hận cũng đã muộn...."

Bây giờ cô nàng này đã từ biệt cuộc đời trạch nữ, ở nhà làm một tiết mục tư vấn tình cảm, cuộc sống đúng là thoải mái quá nhỉ.

"Vậy rốt cuộc là tin tức gì?"

Trình Mai Mai tò mò hỏi

Sắc mặt Đồng Nhan nhẹ nhàng

"Mình mang thai rồi"

Trình Mai Mai há hốc mồm, rồi lại ngậm lại, rồi lại há mồm, sau đó thở dài trong lòng

"Trắc thiếu quả thật dũng mãnh"

Đồng Nhan

"Quá khen rồi"

...

"Đúng rồi, cậu và Thiệu Vũ Hành thế nào rồi?"

"Trước tiên cứ dùng tạm một thời gian đã, mình có ý định sẽ cưới lừa tìm ngựa"

Đồng Nhan nở nụ cười

"Chỉ được cái mạnh miệng"

-

Buổi tối, sau khi Cách Lạp được Trác Chính Dương phụ đạo làm xong bài tập về nhà thì đi ngủ. Đồng Nhan thấy Trác Chính Dương còn đang xem văn kiện trong thư phòng, cô đi tới bên cạnh anh

"Sao anh chưa ngủ"

"Anh còn phải xem nốt báo cáo, em ngủ trước đi"

Đồng Nhan cười, rồi hỏi

"Em nấu thức ăn khuya cho anh đây, anh có muốn em mang tới không?"

Trác Chính Dương ngẩng đầu

"Không cần"

Đồng Nhan nở nụ cười

"Được, vậy anh đừng bận rộn muộn quá, đi ngủ sớm một chút"

Trác Chính Dương cười với cô một tiếng, sau đó thản nhiên đáp

"Ừ"

Hôm nay, cô mặc một bộ váy ngủ màu nhạt, kiểu dáng đơn giản, nhưng anh cảm thấy rất đẹp.

"Thật đẹp..."

Một câu lơ đãng từ trong miệng anh bật ra, ngay cả anh cũng kinh ngạc.

Đồng Nhan khẽ ngẩn người, rồi cô mỉm cười, ý cười nhuộm đầy khóe mắt

"Ngày mai anh có thể về sớm một chút không, em có chuyện muốn nói với anh"

Trác Chính Dương nhìn cô chằm chằm, sau đó chuyển chủ đề

"Ngày mai Cách Lạp đi chơi với anh ta sao?"

"Vâng"

Trác Chính Dương cười, không rõ vì lý do gì, anh nói

"Ngày mai anh phải sang Mỹ một chuyến, bên kia có một dự án hợp tác cần anh đích thân kí kết"

Ý của anh rất rõ ràng, ngày mai, nếu anh đã bước ra khỏi nhà thì không thể về sớm được.

Một cảm giác mát mát gọn lên, giống như một cơn gió khẽ thổi qua trong lòng Đồng Nhan, khiến cô hơi lạnh, đây là một loại cảm giác trừu tượng, nếu không tính toán, thì cảm giác này sẽ rất nhanh bị chôn vùi, không để lại dấu vết, còn nếu để ý thì giống như bị kim châm vào tận xương tủy.

"Đồ đạc đã chuẩn bị chưa, em giúp anh chuẩn bị hành lý nhé"

Cô nói

"Không cần, em ngủ đi, tiểu Lý sẽ chuẩn bị ổn thỏa"

"Vâng"

Đồng Nhan định ra khỏi thư phòng, thì vội quay người, nói

"Mang theo thuốc cảm đi, giờ anh vẫn còn ho khan đấy..."

Trác Chính Dương im lặng khá lâu, mới nói

"Được"

-

Hôm sau, Trác Chính Dương thức dậy từ sớm nhưng đã thấy Đồng Nhan đã làm xong bữa sáng đợi anh.

"Hôm qua em quên không hỏi anh mấy giờ bay, vì vậy em sợ trễ mất chuyến bay của anh nên dậy sớm làm bữa sáng"

Trác Chính Dương liếc nhìn đồng hồ treo tường

"Không sao, chuyến bay vào buổi trưa"

Thật ra, chuyến bay của anh vào sáng sớm, chưa tới một giờ nữa phải lên máy bay.

Đồng Nhan cười, sau đó múc cho anh một bát cháo.

Trác Chính Dương ăn vài miếng, cảm thấy mùi vị vô cùng quen, sau đó anh lại ăn vài miếng nữa, chợt anh nhận ra, hồi bé anh đã từng ăn loại cháo này. Khi ấy, vào dịp nghỉ hè, anh tới nhà bà ngoại ở Tế Nam chơi, bà ngoại bảo anh, vì anh ham chơi nên dính mưa, ho khan mãi không khỏi, loại cháo này có công dụng hạ nhiệt, nhuận phổi, làm dịu dạ dày"

Ngoài ra, anh còn nhớ rõ, cháo này cần phải ninh, hầm rất lâu

"Đồng Nhan, thật ra em không cần phải vất vả thế đâu"

Anh nói

Cô thích gọi cả tên họ của anh, nhưng anh rất ít khi gọi cô như thế, anh thường gọi cô là 'Nhan Nhan' hoặc là 'Nhan nhi'

Anh gọi cô như vậy, cảm giác thật xa lạ.

"Không sao, em không cảm thấy vất vả mà"

Cô cười, sau đó nét mặt cô khẽ hưng phấn, giống như nhớ tới một chuyện quan trọng, có thể làm dịu đi bầu không khí không nóng không lạnh giữa hai người lúc này

"Đúng rồi, đứa con tiếp theo của chúng ta, anh thích là con trai hay con gái"

Cô tươi cười nhìn anh, có phần khần trương, mong đợi câu trả lời của anh

Trác Chính Dương ngẩn người, mãi lâu sau, anh mới nở nụ cười không mấy nhiệt tình với cô

"Thật ra, chỉ cần có một mình Cách Lạp là đủ"

Đồng Nhan nhìn nồi cháo trên bàn, cảm thấy tình cảnh trong lòng cô y hệt như nồi cháo đó vậy.

"Trác Chính Dương, anh là đồ khốn"

Đồng Nhan thốt lên.

Tay đang cầm thìa của Trác Chính Dương hơi cứng lại, sau đó khước miệng anh khẽ động đậy, không nói gì nữa.

"Anh đến công ty đây, chốc nữa trực tiếp ra sân bay luôn...có lẽ chủ nhật tuần tới mới về được"

Trước khi ra cửa, anh nói với cô.

"Được, đợi anh về, em nói cho anh một chuyện"

Anh như rụng mảy, không vui

"Chuyện gì? Không thể nói luôn sao?"

Đồng Nhan nhéo hông anh một cái

"Không thể, anh chơi trò bình tĩnh với em lâu như vậy, bây giờ đến lượt em kiên nhẫn"

Trác Chính Dương khẽ cười, sau đó theo thói quen giúp cô vén những sợi tóc tán loạn

"Vậy đợi anh về rồi nói..."

Giọng anh rất gần gũi, rất ôn hòa, rất dịu dàng, quan tâm tới mức cực hạn.

Nhưng đôi lúc sự quan tâm quá mức dịu dàng cũng sẽ khiến cô có cảm giác ngược lại - "Anh ấy chẳng qua chỉ đang phớt lờ mình mà thôi"

Đồng Nhan cười khổ trong lòng: Chẳng lẽ mới mang thai được hai tuần, cô đã bắt đầu xuất hiện triệu chứng u buồn tiền sản hay sao?

-

Buổi tối, Đồng Nhan đưa Cách Lạp ra ngoài mua những thứ cần thiết. Lúc về, cô dặn dò nó

"Tự chăm sóc mình thật tốt, ban đêm, ngủ không được đá chăn"

Cách Lạp bĩu môi

"Không phải đi chơi cùng ông ta sao, con muốn xem ông ấy sẽ chăm sóc con thế nào"

Đồng Nhan thờ dãi, mặc dù trẻ con không thực sự oán giận, nhưng nếu có thể giận dỗi, chứng tỏ nó không phải chẳng hề quan tâm tới ba nó.

Hôm sau, từ sáng sớm, Tần Nhiên đã tới đón Cách Lạp.

Hôm nay, Cách Lạp mặc một bộ đồ thể thao màu xanh biếc, sau lưng đeo một cái balo hoạt hình vàng nhạt, đứng trước cổng, lạnh lùng nhìn Tần Nhiên.

Đồng Nhan nói với Tần Nhiên

"Chăm sóc nó thật tốt nhé"

Tần Nhiên cười với cô

"Tôi biết"

Anh đưa tay ra, muốn nắm tay Cách Lạp, nhưng lúc định chạm vào tay nó, thì Cách Lạp đã gạt tay sang một bên

"Con đi đây"

Cách Lạp chào tạm biệt Đồng Nhan

Đồng Nhan xoa đầu nó

"Nghe lời....ba nhé, chú ý an toàn nữa..."

Cách Lạp rầu rĩ đáp

"Con biết rồi"

-

Hai người đàn ông, một lớn, một nhỏ đều vắng nhà, Đồng Nhan cũng cảm thấy ở nhà thật buồn chán, vì vậy gọi điện cho Trình Mai Mai, buổi tối muốn tới nhà cô nàng ăn cơm.

Nhưng Trình Mai Mai lại hiếm khi thấy áp ứng như thế, nói

"Hình như, có lẽ, có thể....không tiện lắm"

Đồng Nhan suy nghĩ một lúc, hiểu ra người nào đó đang ở nhà cô nàng, lúc chuẩn bị cúp điện thoại, cố tình trêu chọc

"Mai Mai,cậu và Thiệu Vũ Hành đã âm thầm qua lại bao lâu rồi"

Trình Mai Mai

"Hừ"

-

Buổi tối, lúc cô đang loay hoay làm mô hình kiến trúc thì Cách Lạp gọi điện về. Con trai cô không phải người nói nhiều, nó chỉ nói vài câu rồi cúp máy.

Đồng Nhan đang buồn bực thì nhận được một tin nhắn gửi tới, là Tần Nhiên

Cũng chỉ ngắn ngủn một câu

"Mọi thứ đều bình an"

Đồng Nhan trả lời

"Ừm"

-

Trước khi ngủ, cô nằm trên giường, nhìn chiếc đèn trên đỉnh đầu, đơ người ra. Hơi do dự một chút, nhưng cô vẫn gọi điện cho Trác Chính Dương.

Điện thoại tút ba hồi chuông thì được kết nối

"Trác Chính Dương..."

"Là cô Đồng sao?"

Ngực Đồng Nhan siết chặt, nghe điện thoại là một người phụ nữ.

"Cô có thể gọi tôi là bà Trác"

"Ha ha..."

Đối phương nở nụ cười, sau đó tự giới thiệu

"Xin chào, tôi là bạn học bên Mỹ của Trác Chính Dương, Chu Lật"

"Phiền cô đưa điện thoại cho Trác Chính Dương"

Đồng Nhan nói

"Nhan Nhan sao?"

Sau một lát, giọng của Trác Chính Dương vang lên qua điện thoại

Đồng Nhan buồn bực, vợ anh gọi điện tới, mà anh lại hỏi một câu nghi vấn như vậy sao?

"Người phụ nữ đó là ai?"

Đồng Nhan

"Cô ấy là bạn học của anh, mọi người đang cùng nhau tụ tập thôi mà"

Cô chợt nhớ ngày xưa, cô và Trình Mai Mai cùng nhau xem một bộ phim truyền hình đạo đức gia đình cực kỳ cầu huyết của Hàn quốc, bộ phim nói về một người đàn ông có tiền.....đã vượt quá giới hạn ở bên ngoài ra sao, chuyện về tiểu tam xinh đẹp thế nào.

Đồng Nhan

"Tụ tập kiểu gì mà điện thoại của anh lại trong tay cô ta?"

Trác Chính Dương nhẹ nhàng nói

"Nhan Nhan, em đừng suy nghĩ nhiều, chỉ vì anh vừa ra ngoài, không mang theo điện thoại mà thôi"

"Râm---"

Đồng Nhan ném thẳng điện thoại lên giường

Cô không vui.

-

Chu Lật vỗ vai Trác Chính Dương

"Người phụ nữ vừa rồi chính là người mà cậu đã yêu một cách khổ sở đấy sao?"

Trác Chính Dương chẳng nói chẳng rằng, khẽ lắc lắc ly rượu, khóe miệng hiện lên nét cười.

Chu Lật thấy nét mặt anh như thế, cười khẽ

"Cô ấy nói gì với cậu mà cậu cao hứng đến vậy?"

"Bởi vì cô ấy tức giận"

"Cậu đúng là thần kinh!"

Khóe miệng Trác Chính Dương giữ nét cười rất lâu không tàn đi, anh liếc nhìn Chu Lật, ý bảo cô không hiểu gì.

Chu Lật không chịu nổi nói

"Đàn ông đã kết hôn thật khủng khiếp...."

Trác Chính Dương bật cười, không phản đối, anh đứng lên, cầm lấy áo khoác trên ghế, áy náy, nói với mọi người ở đó

"Khuya rồi, tôi xin phép đi trước, mọi người tiếp tục nhé, cứ chơi vui vẻ, hôm nay tôi trả tiền"

Một anh chàng người Pháp cười nói

"Trác Chính Dương, cậu càng ngày càng không có nghĩa khí đấy, ở đâu ra đạo lý đi trước thế?"

Chu Lật đi tới bên cạnh chàng trai người Pháp, ngồi vào lòng anh chàng, khoác vào tay anh ta

"Khi nào anh kết hôn với em, anh cũng phải như thế thôi"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 55

Hôm sau, Đồng Nhan vừa ngủ dậy đã xem dự báo thời tiết, thời tiết thành phố A rất đẹp, thời tiết bên Trác Chính Dương cũng đẹp không kém.

Thời tiết tốt như thế, đương nhiên phải làm vài chuyện, chẳng hạn như 'vạn dặm tìm chồng', 'vượt biển bắt kẻ thông dân'.

Cô gọi điện đặt vé máy bay sớm nhất có thể tới chỗ của anh, rồi cô cầm hộ chiếu, xuống lầu ăn sáng, sau đó đi tới sân bay.

-

Đồ ăn ở tầng dưới quán rượu France làm khá ngon, lúc ăn cơm, anh bảo người phục vụ cho nhiều soda lên bánh quy.

Trước đây, cô rất thích ăn bánh soda phủ trứng cá muối, cô nói, ăn như thế mùi vị rất ngon.

Anh nếm thử, mùi vị cũng tầm thường thôi, nhưng nếu cô thích, vậy thì anh cũng thích mùi vị này.

Anh nhìn điện thoại đặt trên bàn, chẳng hề có chút động tĩnh gì.

Chợt, anh hơi lo sợ, anh sợ mình 'lòng dạ hẹp hòi', làm đảo loạn cuộc hôn nhân không dễ dàng gì mới có được này. Anh biết, Tần Nhiên không phải nguyên nhân dẫn tới cái chết của cha cô, nhưng anh không muốn giải thích điều này với cô.

Cô và đoạn tình cảm 'khắc cốt ghi tâm' với Tần Nhiên thực sự khiến anh gặp phải trở ngại không ít. Anh đã đợi cô lâu rồi, anh rất muốn nắm chặt lấy cô, chính vì thế nên anh mới có loại cảm giác thấp thỏm lo âu, anh sợ mất cô.

Hôm ấy, khi cô đi tìm Tần Nhiên, anh đương nhiên chẳng dễ chịu gì. Thật ra, không thể trách cô được, nhưng anh vẫn cứ nóng nảy.

Cuối cùng, nhìn cô thất vọng, anh vẫn không đành lòng.

Quá để ý một người nên chỉ cần người ấy nhũn mảy, anh cũng sẽ không thoải mái.

Nhưng mấy ngày hôm nay, anh vẫn cố gắng nhịn cái sự 'không thoải mái' này lại, anh cần phải giữ khoảng cách với cô, trải qua chuyện vợ chồng 'tương kính như tân', thực sự, anh và cô cần có thêm thời gian, anh phải suy nghĩ thật kỹ, anh phải làm sao để có thể yêu cô ít đi đây.

*tương kính như tân: vợ chồng tôn trọng nhau như khách.

Vì anh tham lam, tình cảm của hai người quá mức bị động, trước kia, anh hiểu chuyện này không thể gấp gáp được, cô giống như một con rùa đen, anh càng ép, cô sẽ lại càng rút đầu vào trong mai.

Vì vậy, anh phải nghĩ cách, khiến cho tình cảm của anh và cô 'thăng hoa'

Phản ứng của cô từ cú điện thoại hôm qua khiến anh rất vui vẻ.

-

Ăn xong, anh tới gian phòng VIP của quán rượu. Tắm rửa, lau khô tóc, xem báo, lên mạng xem thời tiết ở thành phố A, rồi lại nhớ cô, chờ điện thoại của cô....

Mở laptop để một bên, màn hình laptop hiện ra nụ cười tươi tắn của cô, đôi mắt trong sáng, phảng phất nét cười, dường như có thể xuyên qua màn hình truyền vào trong đầu anh.

Chợt, điện thoại rung.

Anh liếc nhìn điện thoại, là Đồng Nhan. Khóe miệng anh cong lên, tâm trạng vô cùng tốt.

"Có chuyện gì thế?"

Anh lật một quyển tạp chí, giọng nói không nóng không lạnh.

"Có việc, xảy ra chuyện lớn rồi"

Đồng Nhan dựa vào cửa, ung dung đáp lời anh

Trác Chính Dương nghi ngờ, ngưng động tác trong tay lại

"Nhan Nhan..."

"Sao thế? Không nhìn được nữa sao? Cách nói chuyện thờ ơ mấy ngày nay của anh đâu rồi? Không nóng không lạnh? Hời hợt? Anh tiếp tục như vậy đi...."

Trác Chính Dương bật cười

"Em phát hiện rồi sao?"

Đồng Nhan cúi đầu, nhìn móng tay của mình, trên móng tay màu hồng nhạt ngọt ngào phần đuôi vòng cung màu trắng, trước đây, nghe chị Ngô nói, liềm móng tay càng nhiều, số mệnh càng tốt. Khiến người ta cảm thấy ngạc nhiên đó là sau khi cô ở bên Trác Chính Dương, liềm móng tay của cô nhiều thêm hai cái.

Liềm móng tức chỉ phần màu trắng sữa hình bán nguyệt ở gốc móng tay, còn gọi là "bán nguyệt", hoặc "tiểu thái dương".

"Sao lại không phát hiện được, chồng em chạy mất thì em phải làm sao?"

Giọng cô nhẹ nhàng, pha chút vui vẻ.

Trác Chính Dương ngừng lại, hỏi

"Vậy nếu anh chạy thật, em định thế nào?"

Đồng Nhan suy nghĩ thật cẩn thận

"Anh còn nhớ hồi đại học không, chúng ta đã cùng nhau tham gia chạy Maraton, khi ấy, em chạy sau lưng anh, nhưng anh không hề bỏ rơi em..."

Đôi mắt đẹp của Trác Chính Dương thoáng qua nét cười, rồi anh đứng lên, đi ra mở cửa, rồi bước ra....

Đồng Nhan nhìn Trác Chính Dương, buông điện thoại xuống, bật cười

"Sao anh biết em ở đây?"

"Đoán"

Khuôn mặt anh dịu dàng, lời nói càng nhẹ nhàng, tình cảm hơn

"Giữa vợ chồng, luôn có thần giao cách cảm"

Hai chữ vợ chồng, khiến trong lòng Đồng Nhan cảm thấy ấm áp, cơ thể của cô vẫn dựa vào tường, có lẽ khi hai người trở thành vợ chồng, đã bị ảnh hưởng thói quen của nhau, không biết thói quen cô học được từ anh tốt xấu thế nào, nhưng cô lại học được cái tính lười nhác của anh.

"Ai mà tin anh chứ"

Cô chậm rãi bật ra những lời này

Trác Chính Dương cười nhẹ, rồi đi tới cạnh cô

"Em biết mà, chồng em bán điện thoại, lần trước công ty anh nghiên cứu được hệ thống định vị toàn cầu vô cùng chính xác"

Tâm trạng của Đồng Nhan hơi trũng xuống

"Hóa ra anh vẫn luôn giám sát em"

Trác Chính Dương

"Chuyện này..."

"Không công bằng, anh có thể 'trêu hoa ghẹo nguyệt' ở bên ngoài, vậy mà em làm gì anh cũng biết là sao?"

"Điện thoại của chúng ta được kết nối, anh cho phép em sử dụng quyền lợi của một người vợ"

Đồng Nhan

"Ngoài gọi điện, nhắn tin và chơi Snake ra, em có biết sử dụng những chức năng khác đâu"

"Chồng sẽ dạy em"

"Đúng rồi, sao anh không hỏi em tới đây làm gì?"

Đồng Nhan hất cánh tay Trác Chính Dương đang đặt ngang hông mình ra.

Trác Chính Dương kiên nhẫn hỏi

"Vậy em tới đây làm gì?"

"Thật ra, em muốn tới bắt kẻ thông dâm"

Trác Chính Dương tươi cười

"Được"

"Bây giờ không cần nữa, nhìn cái mặt anh vui vẻ thế kia, em biết thừa anh có chuẩn bị trước rồi, em bất ngờ tập kích mắt hiệu quả mắt rồi"

Trác Chính Dương

"..."

"Đúng rồi, Trác Chính Dương, anh có nhớ em không?"

"Nhớ, nhớ đến nỗi cả người đều đau, ngực cũng đau, phía dưới cũng đau"

Người nào đó vô liêm sỉ nói.

Cô cười, miệng cong lên.

-

Sau khi vào cửa, Đồng Nhan ngồi xổm xuống đất, mở túi hành lý, kiểm tra quần áo mang tới, đột nhiên, cô ngẩng đầu, nở nụ cười ngượng ngùng với Trác Chính Dương

"Em quên không mang đồ lót "

Trác Chính Dương

"Anh nhớ tầng hai của nhà hàng này có một cửa hàng tổng hợp"

"Vậy sao?"

"Anh ở đây chờ em về"

Đồng Nhan đẩy đẩy đồng quần áo, xem như không nghe thấy lời đề nghị của Trác Chính Dương

"...chúng ta cùng đi đi"

Đồng Nhan ngẩng đầu

"Anh yêu, em chỉ vừa mới xuống máy bay mà"

Trác Chính Dương khẽ cắn môi

"Em phải biết rằng ở đây tiệm đồ lót rất ít có size A, hơn nữa chủ yếu không có ai tư vấn"

Đồng Nhan đứng thẳng lên, cô chỉ hận không thể nhảy tới bóp cổ Trác Chính Dương, nhưng suy nghĩ tới bé cưng trong bụng mình, cô vẫn kiềm chế được bản thân, cắn răng nghiến lợi nói

"Em nói với anh bao nhiêu lần rồi, em không phải size A, không phải A..."

Trác Chính Dương cười chế nhạo

"Em lớn hơn size A một chút"

Rồi anh vẫy tay với cô

"Qua đây, để anh kiểm tra, mấy hôm nay nó có lớn lên hay không, nếu không chốc nữa mua phải size nhỏ thì không tốt đâu"

Đồng nhan: "~~~~(>_<)~~~~ "

Lúc về, Trác Chính Dương xách theo một cái túi giấy, Đồng Nhan đã tắm xong, đang nằm trên giường xem một bộ phim truyền hình Mỹ.

Trác Chính Dương nhìn cô, đặt túi giấy lên ghế salon, sau đó tới bên mép giường, ôm cô vào lòng, khẽ nói

"Vợ..."

Đồng Nhan xem TV tới xuất thần, khẽ đáp lại anh một tiếng.

Trác Chính Dương tiếp tục nín cô lại, cố gắng dời sự chú ý của cô.

"Nhan Nhan..."

Cơ thể Đồng Nhan khẽ dịch ra, cô nói sang chuyện khác

"Mùi nam chính hơi giống mùi của anh nhì"

Trác Chính Dương có phần tổn thương

"Của anh đẹp hơn"

Nói xong, anh lại tiếp tục cọ xát vào người cô.

Đồng Nhan thăm cười xấu xa, tùy ý thừa nhận

"Đúng vậy, mũi anh đẹp hơn mũi anh ta"

Trác Chính Dương buồn bực, tắt Tv.

Anh ghé sát mặt tới phía trước

"Nếu anh nhìn như thế, vậy em ngấm anh đi"

Đồng Nhan thẳng thắn đồng ý

"Được"

Trác Chính Dương cười hài lòng, đầu lưỡi của anh liếm lên môi Đồng Nhan.

Động tác này rất **, Đồng Nhan ôm vai anh, khẽ nói

"Anh tắm trước đi"

Nói xong, cô cũng hôn lên môi anh một cái.

Trác Chính Dương chưa thỏa mãn, lật đầu cô lại, hôn sâu hơn.

Nụ hôn của anh vô cùng tinh tế, đầu tiên, anh từ từ thưởng thức hương vị đôi môi cô, sau đó chậm rãi cạy hàm răng của cô ra, đầu lưỡi tiến thẳng vào, giống như đang chơi đùa, đùa giỡn với đầu lưỡi của cô, vòng quanh, tiến vào, rồi lại lui ra....

Một hồi lâu, Đồng Nhan thở hổn hển, đẩy anh ra.

Trác Chính Dương điều chỉnh lại hơi thở, vờn tay lau khô môi cô

"Nước bọt"

"Chờ anh, anh đi tắm"

Đồng Nhan đỏ mặt, con ngươi sáng rực

"Em chờ anh"

Trác Chính Dương mặc một bộ áo ngủ tơ tằm đi ra, tóc ẩm ướt, đôi mắt sáng ngời.

Đồng Nhan ngẩng đầu, nhìn anh, đột nhiên, cô cảm thấy Trác Chính Dương trời sinh đã có hương vị rất quyến rũ.

Theo thói quen, cô giúp anh lau khô tóc, anh giúp cô cởi nút áo ngủ.

Tiếc là cởi được vài cái nút, Đồng Nhan đã bắt anh dừng lại

"Quên không nói cho anh biết, hôm nay không thể"

Cô nói một cách rất bình tĩnh.

Trác Chính Dương nghi ngờ nhìn cô

"Em đang trong thời kỳ tiền mãn kinh à?"

Đồng Nhan

"Anh mới đang trong thời kỳ tiền mãn kinh ấy, cả nhà anh đều trong thời kỳ tiền mãn kinh"

Trác Chính Dương dò xét, nhìn cô, chợt có một ý tưởng lóe lên trong đầu anh, anh dè dặt, mở miệng nói

"Có phải em bị trễ kinh lâu rồi không?"

Đồng Nhan lo lắng, hỏi anh

"Có phải em bị mãn kinh rồi không?"

Trác Chính Dương lặc gọng

"Đồng Tử Nhan"

Đồng Nhan

"Không cho phép anh hung dữ như vậy với em, nếu như vậy anh sẽ dọa bạn nhỏ này sợ hãi"

Trác Chính Dương mở to đôi mắt, mừng rỡ, giọng nói như lạc hẳn đi, mãi không bật ra được một câu hoàn chỉnh

"Nhan...Nhan..."

Đồng Nhan cười, gạt đầu, rồi giả bộ nói

"ANH nhanh cài lại nút áo cho em đi, nếu không sẽ dạy hư con đây"

Trác Chính Dương ôm chầm lấy cô, mãi lâu sau mới nói ra một câu đầy đủ

"Nhan Nhan, làm sao bây giờ, anh hạnh phúc chết mất"

Đồng Nhan ghé đầu lên vai Trác Chính Dương, bật cười.

-

Sáng sớm tỉnh mơ, Đồng Nhan tỉnh lại từ trong lòng Trác Chính Dương, cô đưa ngón tay chọc chọc vào lồng ngực của anh.

Trác Chính Dương vẫn không mở mắt, nhưng anh lại thu cánh tay lại, để cơ thể cô càng kề sát vào ngực mình, anh vẫn chưa muốn mở mắt, giống như trẻ con vậy, anh vùi đầu vào vai cô, nói vài tiếng

"Ngủ tiếp đi em"

Cô xoay người, ôm hông anh

"Được"

Cô híp mắt nhìn Trác Chính Dương đang ngủ, lông mi của anh thật dài, phù xuống bóng râm hạnh phúc.

Trong cuộc đời, không có gì tốt đẹp hơn việc sáng sớm hôm sau tỉnh lại, người mà bạn yêu thương đang nằm bên cạnh, và bạn có thể ngắm nhìn khuôn mặt đang ngủ say của người ấy.

-----HAPPY ENDING-----

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bi Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Phiên ngoại : Đồng Nhan

Lúc mang thai, bụng của Đồng Nhan to lên với tốc độ không bình thường, giống như thổi một quả bóng cao su vậy, dường như mỗi sáng thức dậy, cô luôn cảm thấy bụng to hơn một chút. Về chuyện này, mỗi sáng thức dậy, Trác Chính Dương đều đo bụng cô, từ sau khi Đồng Nhan mang thai, hai người đặt trên đầu giường một cuộn thước dây để anh có thể thường xuyên đo cho cô.

"Nhan Nhan, con yêu của chúng ta lại lớn hơn rồi"

Trác Chính dương nằm nghiêng, ngón tay vẽ từng vòng tròn tinh tế lên bụng Đồng Nhan.

Đồng Nhan không thèm để ý tới anh, khẽ hất tay anh rồi nói

"Đỡ em dậy"

Theo thời gian, bụng cô càng ngày càng lớn, tính nóng nảy của phụ nữ mang thai cũng càng ngày càng dữ dội, không ngờ câu nói này nhận được sự công nhận của đồng đảng những người làm cha. Nhất là người cha tương lai của hai đứa trẻ.

"Chậm thôi"

Trác Chính Dương đưa tay ra, nhẹ nhàng đỡ lấy cơ thể Đồng Nhan.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bi Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Phiên ngoại : Đồng Nhan 2

Sau khi mang thai, để thuận tiện cho sinh hoạt hằng ngày, cả nhà bọn họ đã chuyển tới một khu biệt thự khác của Trác Chính Dương, biệt thự Uyển Hồ. Dù cách trung tâm thành phố một đoạn, nhưng cảnh vật khá đẹp, 'thanh sơn lục thủy', được xây dựng bên hồ.

Khi mang thai, cô đã điều chỉnh lại thời gian làm việc và nghỉ ngơi, ngày nào cũng ngủ sớm, để phối hợp với cô, hằng ngày Trác Chính Dương cũng tan tầm thật sớm, đi làm cũng sớm, toàn bộ nhân viên công ty anh thấy ông chủ của mình đi làm sớm như vậy cũng không dám lười biếng.

Ông bà Trác vô cùng quan tâm tới đứa trẻ trong bụng cô, đặc biệt, họ còn mời một bảo mẫu ngày xưa làm trong quân khu tới chăm sóc cô, mỗi ngày cô phải uống hai chén thuốc, không thể thiếu.

Đồng Nhan uống thuốc nhiều tới nỗi miệng đắng ngắt, nhưng vì tốt cho đứa trẻ trong bụng, cô cắn bản coi các loại thuốc Đông y như đồ uống bình thường để tu hết.

Thời điểm thai nhi được 5, 6 tháng, bụng Đồng Nhan đã rất lớn, nhưng lúc đi đường cô vẫn vô cùng mạnh mẽ. Đương nhiên, chuyện này cũng chỉ giới hạn trong nhà, nếu còn sống trong ngôi nhà cũ của Trác gia thì khi đi đứng, cô phải tuân theo cách đi tiêu chuẩn của phụ nữ mang thai, một tay cẩn thận đỡ ngang lưng.

Từ bé Cách Lạp đã chẳng có bạn chơi cùng, tuy nó không nói, nhưng trẻ con là loại động vật sợ cô đơn nhất, nó rất mong hai đứa trẻ trong bụng Đồng Nhan sớm chào đời.

Thậm chí, nó còn sửa sang lại đồ chơi Transformers trong tủ, đặt những món đồ chơi Transformers mà cu cậu đã chán vào trong một cái rổ, cu cậu nói muốn tặng những thứ này cho em trai sắp chào đời.

Đồng Nhan thăm nghĩ, Cách Lạp đã chuẩn bị quà cho em trai, nhưng lại không chuẩn bị cho em gái, chuyện này khiến cô thấy hơi sốt ruột, con gái vốn đã dễ bị bắt nạt, nếu sau này Cách Lạp dùng đồ chơi này ăn hiếp con gái cô, cảnh tượng kia không phải vô cùng thê thảm sao?

Vì thế, cô định tiến hành dạy dỗ Cách Lạp, cô muốn cho nó hiểu ra rằng, làm anh trai, không phải chỉ cần yêu thương em trai mà còn phải yêu thương em gái nữa. Nhất định không được trọng nam khinh nữ.

"Cách Lạp, con thích em trai hay em gái?"

Đồng Nhan vừa kiểm tra bài tập của Cách Lạp, vừa dịu dàng hỏi. Nhưng chưa kịp nghe câu trả lời của Cách Lạp thì Đồng Nhan đã nhủ mảy, Cách Lạp căn bản chưa làm hết bài tập, có rất ít đề bài được cu cậu thiên vị chú ý tới.

"Vì sao con không làm bài tập?"

Cô hỏi

Cách Lạp nâng cằm, nói

"Quá đơn giản, con không muốn làm"

Giọng Đồng Nhan lập tức lạc đi

"Con đúng là đứa trẻ hư"

Cách Lạp bĩu môi, chớp chớp mắt

"Phí phạm thời gian, bài tập toàn những câu ấu trĩ, con khinh không thèm làm"

"Được!"

Đồng Nhan vỗ tay, đứng lên đi về phía thư phòng, lấy một quyển sách toán cao cấp trên giá sách xuống.

Cô ném quyển sách tới trước mặt Cách Lạp, sau đó cầm bút chì lên viết vài đề hình học

"Tối nay còn phải làm xong mấy đề này rồi mới được ra ngoài"

Cách Lạp lật xem quyển sách dày cộp, im lặng

Sau đó cu cậu cúi đầu nói

"Mấy cái đề này dài thế, giống như đang làm bài đọc hiểu vậy, nhưng con đọc lại không hiểu"

Đồng Nhan gấp sách lại, sau đó hài lòng cười, cô xoa đầu Cách Lạp

"Con nhất định đừng học theo ba Trác Chính Dương, ba con ngày bé cũng không thích làm bài tập, nên chẳng có mấy lần đạt tiêu chuẩn khi đi thi"

Cách Lạp hỏi

"Không phải ba Trác thi tốt nghiệp trung học rất khá sao?"

Đồng Nhan suy nghĩ rồi nói

"Đó là do nếu ba con không qua kỳ kiểm tra này, ông nội sẽ bẽ gãy thế tín dụng của ba con, ba con đành rời xa cuộc sống sa đọa, bật đèn đọc sách mà thôi"

Cách Lạp bĩu môi

"Vậy chờ con lớn hơn một chút sẽ làm bài tập nhé"

"Không được"

"Tại sao?"

"Bởi vì con là anh trai, con phải làm gương cho em trai và em gái chứ"

Cách Lạp tủi thân

"Con không muốn làm anh trai..."

Đồng Nhan xoa đầu Cách Lạp

"Ngaoan nào, sau này bài tập của em trai em gái còn phải nhờ con hướng dẫn mà"

Cách Lạp nước mắt lưng tròng

"Em trai thì được, nhưng em gái thì không thể"

Đồng Nhan

"Tại sao?"

"Ba Trác nói, bé trai trong bụng mẹ giống ba, còn bé gái lại giống mẹ, vì thế con nghĩ nếu em gái giống mẹ không phải là rất thảm sao, em gái sẽ rất ngoan đúng không!"

Đồng Nhan cười dịu dàng

"Không sao"

Một ngày nọ, Đồng Nhan hỏi Cách Lạp

"Con yêu, con không cần lo lắng rằng sau này tình yêu của mẹ sẽ phân chia một phần cho em trai em gái con đâu"

Cách Lạp không cần suy nghĩ, trả lời ngay

"Con không sợ, có thêm vài người gánh thay nỗi khổ của con, đúng là chuyện tốt mà"

Đồng Nhan bị thương, con trai không thích cô.

Đồng Nhan đi vào thư phòng tìm Trác Chính Dương, anh đang ngồi phía sau bàn chuyên tâm đọc một quyển sách sinh sản, thỉnh thoảng, giữa chân mày hơi nhíu lại, thỉnh thoảng lại biến mất khi anh cười.

Thấy cô bước vào, anh gọi cô tới, rồi để cô ngồi lên đùi mình

"Hình như lại nặng hơn rồi"

Đồng Nhan

"Hai đứa cơ mà, nặng hơn là chuyện bình thường"

Trác Chính Dương bật cười, sau đó thò tay xoa bụng cô theo thói quen

"Anh mong hai đứa chúng nó mau chóng chào đời quá"

"Vâng"

Đồng Nhan thở dài

"Mang thai quá cực khổ, nhất là song thai"

"Ừ, em mang thai, anh cũng khổ lắm"

Trác Chính Dương nói xong, chỉ trỏ ngón tay.

Nghe thấy Trác Chính Dương nói thế, cô chợt cảm thấy bên dưới cơ thể anh có phản ứng, cô vội vàng đứng lên

"Em ra chỗ khác ngồi...."

Trác Chính Dương không cho phép, kéo tay cô

"Bác sĩ nói có thể mà, với lại, anh đã xem sách sinh sản rồi, sách cũng nói không có vấn đề gì..."

Nói xong, anh còn lật tới một trang, chỉ cho Đồng Nhan xem, sau đó cúi đầu nhìn Đồng Nhan

"Người đời đều biết phụ nữ khi mang thai rất cực khổ, nhưng lại không thấy nổi bất đắc dĩ của đàn ông"

Đồng Nhan cười đắc ý tới rung cả người, sau đó cô ngáp một cái

"Anh tự mình giải quyết đi"

Trác Chính Dương nhìn nụ cười của cô mà hận tới nổi ngứa răng.

Đồng Nhan chìa tay ra, chỉ chỉ

"Không phải còn có 'Ngũ chi cô nương' hay sao?"

* Ngũ chi cô nương: ý là năm ngón tay/ bàn tay

Trác Chính Dương hí mắt lại, đôi mắt tóe lửa, rồi chợt đứng lên, không đợi Đồng Nhan kịp phản ứng lại đã ôm cô bước về phòng ngủ.

"Ngũ chi cô nương nào phải một người phụ nữ chân chính"

Anh cẩn thận đặt cô lên trên giường lớn, cúi xuống thì thầm bên tai cô, để tránh đề lên cô, anh dùng một tay chống đỡ cơ thể mình, một tay tinh tế vuốt ve vóc dáng 'lồi lõm' của Đồng Nhan.

Từ lúc cô mang thai, vì nghĩ cho con, về phương diện kia, cô và anh cũng phải đề nén nhiều, hôm nay, cô bị Trác Chính Dương trêu ghẹo, gò má đã ửng hồng.

Đôi mắt Trác Chính Dương long lạnh, vô cùng dịu dàng, anh khẽ nói

"Vì không muốn con bị thương, chúng ta đổi tư thế nhé"

Trong vài tháng, dù cho anh cũng đã là cha của 3 đứa trẻ, nhưng áp lực cũng khá lớn mà !

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bì Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Phiên ngoại : Đồng Nhan 3

Đồng Nhan uống hết bát thuốc chị Ngô đưa đến, nhìn đáy bát sáng choang, cô chợt nghĩ tới một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng. Cô đắn đo suy tính, nhưng có nghĩ thế nào cũng không tìm được câu trả lời đúng, vì thế cô định đi hỏi Trác Chính Dương.

Trác Chính Dương đang ở trong phòng em bé nhìn xung quanh, thấy cô bước vào, lập tức đi qua che chờ sau lưng cô, vui vẻ hỏi

"Nhan Nhan, em nghĩ con gái chúng ta thích màu hồng hay màu xanh da trời?"

"Đợi con sinh ra thì anh hỏi con ý"

Trác Chính Dương "..."

Phía sau phòng trẻ con có một cánh cửa, đó là một gian phòng dành cho người lớn.

Trác Chính Dương ôm Đồng Nhan đi đến, sau đó anh nằm lên giường, ôm cô vào lòng, rồi anh kéo tay cô, bắt đầu lười biếng đùa giỡn ngón tay cô.

"Đợi sau khi sinh con, chúng ta làm đám cưới nhé"

Anh nhẹ nhàng, đôi lông mày lộ ra vài phần dịu dàng và quyến luyến.

"Vâng..."

Đồng Nhan khẽ đáp, lười biếng dựa vào lòng Trác Chính Dương, sau đó ngược mắt nhìn anh

"Sao anh đột nhiên nghĩ tới chuyện này"

"Anh muốn trông thấy em mặc áo cưới"

Trác Chính Dương cười khẽ, cúi đầu cụng vào trán cô, nói thêm một câu

"Mặc áo cưới vì anh..."

Đồng Nhan

"Được"

"Đúng rồi, em muốn hỏi anh một vấn đề"

Đồng Nhan mở miệng nói

"Có biết cũng không nói, có nói cũng không hết"

Trác Chính Dương chơi piano trên bụng bầu của cô, anh cảm thấy chơi khá vui, khoe miệng khẽ nhếch lên, gương mặt hiếm khi lộ ra nét trẻ con như bây giờ.

"Trác Chính Dương, anh thích em ở điểm gì?"

Đồng Nhan chần chừ hỏi

"Hoặc có thể hỏi theo cách khác, vì sao anh lại nhìn trúng em?"

Trác Chính Dương

"Em đúng là nhảm chán"

Đồng Nhan

"Phụ nữ có thai đều nhảm chán"

Trác Chính Dương

"Anh thích em từ lâu rồi, vì thế bây giờ không nhớ được cái em hỏi 'vì sao' nữa"

Trong lòng Đồng Nhan không biết xấu hổ trào lên một niềm tự hào

"Anh thích em từ bao giờ?"

"Em đoán xem"

"Đại học?"

"Sớm hơn một chút"

"Trung học?"

"Chắc phải sớm hơn chút nữa nhỉ?"

"Trung học cơ sở?"

Đồng Nhan nhàu mày nhìn Trác Chính Dương

"Lẽ nào anh vừa mới dậy thì đã nảy sinh ý nghĩ xấu với em rồi?"

Trác Chính Dương cười nhưng không nói gì, ngưng động tác đánh Piano trên bụng cô, nét mặt cười cười, đùa giỡn

"Em có biết là khi đó em chưa dậy thì không?"

Đồng Nhan lo lắng nói

"Khi ấy em tự biết mình là một cô thiếu tiềm năng, nên cũng không lo lắng lắm"

"Ha ha..."

"Anh còn chưa nói cho em biết từ lúc nào nhìn trúng em nhé?"

Trác Chính Dương học cô nhấn mạnh, lo lắng nói

"Duyên trời định, sao anh biết được?"

Đồng Nhan 囧! 囧!

Buổi chiều, Đồng Nhan và Trình Mai Mai hẹn nhau đi tới cửa hàng đồ sơ sinh, nhưng Trình Mai Mai lại có việc không tới được. Lý do là vì chuyên mục phát thanh của cô nàng muốn bàn bạc tổ chức một hoạt động đoàn kết, ban đầu người chủ trì đột nhiên bị viêm ruột thừa nên Trình Mai Mai phải ở lại.

Cô nàng được chỉ định vào vị trí người chủ trì thay người kia.

Một người đạo phở chẳng có hứng thú nữa nên Đồng Nhan quyết định đi tới bệnh viện nhi trung tâm, nghe nhạc, tập aerobic dành cho thai phụ.

Ngần ngợ tại bệnh viện nhi trung tâm cả buổi chiều, mãi tới khi Trác Chính Dương gọi điện giục cô về nhà

"Anh vừa từ công ty ra, em ở bệnh viện đợi anh, anh tới đón em"

Trung tâm chăm sóc trẻ em được thiết kế phía sau khu nội trú, lúc cô bước ra khỏi trung tâm, một cô hộ lý gọi cô lại

"Là bà Trác đúng không ạ?"

Đồng Nhan cười, gật đầu

"Bà Tần muốn mời cô qua"

Cô hộ lý là một cô gái trẻ, nét mặt hồng hào, lúc nói chuyện cô gái cúi đầu, bộ dáng dè dặt.

Đồng Nhan không khỏi có phần buồn cười

"Bà ấy tìm tôi có việc gì?"

Cô gái trẻ cho rằng cô không muốn đi gặp bà Tần nên vội vàng nói

"Thật ra bà ấy rất đáng thương..."

Đồng Nhan cười

"Vậy cô dẫn đường đi"

Phòng bệnh VIP của khu nội trú nằm ở tầng 5, điều kiện ở đây rất an tĩnh, trên hành lang còn trải một lớp thảm màu kem, khiến cho người ta cảm thấy rất thoải mái.

Lúc Đồng Nhan đẩy cửa bước vào, bà Tần đang đứng trước cửa sổ cắt tỉa một chậu hoa.

"Cháu đến rồi"

Bà thân nhiên hỏi

Đồng Nhan khẽ trả lời

"Bác tìm cháu có chuyện gì không?"

Bà Tần xoay người lại, ánh mắt dừng trên bụng cô

"Đứa bé sắp chào đời rồi nhỉ"

Đồng Nhan gật đầu

"Dự sinh vào tháng sau"

"Bụng lớn như vậy, có lẽ là một cậu bé..."

Đồng Nhan cười

"Vâng, là long phượng thai..."

Trong đôi mắt bà Tần thoáng qua vẻ kinh ngạc, sau đó bà từ từ thoải mái

"Hiếm khi có được long phượng thai, cháu thật có phúc"

Đồng Nhan mím môi, cười nhưng không nói.

Ánh mắt bà Tần chuyển tới gương mặt Đồng Nhan, sau đó dường như bà nghĩ tới điều gì đó, cảm khái nói

"Năm ấy, khi ta mang thai Nhiên nhi, bụng cũng không lớn lắm, mọi người đều nói là con gái, nhưng khi sinh ra lại là con trai. Tính tình nó y chang cha, không thích nói chuyện, thích cũng chỉ để trong lòng"

Đồng Nhan không bình luận gì về những lời nói này của bà Tần.

"Nó là một đứa trẻ bạc tình, vì thế khi ấy ta rất tán thành hai đứa ly hôn, những cô gái tốt trên đời còn nhiều, sau khi rời khỏi cháu, nó có thể tìm được một người tốt hơn, có lẽ còn có thể giúp đỡ cho sự nghiệp của nó, lật đổ Đồng gia, đối với sự nghiệp của nó đúng là vật cản"

Bà Tần ngồi xuống chiếc ghế sofa màu đỏ trong phòng bệnh, tiếp tục nói

"Sau khi cháu rời khỏi nhà, đơn ly hôn nó cũng chẳng hề ký, nó làm việc luôn nhanh nhẹn, nhưng lúc xử lý chuyện liên quan tới cháu lại lè mề dầy dụa"

"Cho nên..."

"Cho nên, ta giúp nó ký đơn ly hôn, rồi bảo người gửi cho người tên là Trình Mai Mai"

"Giờ bác nói những chuyện này làm gì, toàn chuyện nhảm chán mà"

"Có lẽ già rồi nên muốn nhớ lại những chuyện cũ, cháu đừng phiền lòng nhé...Nhiên Nhi biết ta ký đơn ly hôn, tuy không nói gì, nhưng ta biết trong lòng nó trách ta. Nhưng khi đó, người cũng đi rồi, có chút chuyện như vậy cũng chẳng thấm vào đâu, nó cũng muốn để cho mọi chuyện trôi đi"

"Két..."

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra

Đồng Nhan xoay người, người đứng ngoài cửa là Tần Nhiên

Đối với chuyện cô xuất hiện ở đây, rõ ràng trong lòng Tần Nhiên rất kinh ngạc, sau đó anh nhìn về phía mẹ mình

"Mẹ..."

Giọng bà Tần thản nhiên

"Mẹ không làm gì, con không cần gấp gáp thế"

Đồng Nhan liếc nhìn điện thoại di động, ngượng ngừng nói

"Chồng cháu tới đón rồi, tạm biệt"

Bà Tần

"Đi đi, mai là cuối tuần, có thể cho Cách Lạp tới đây không?"

Đồng Nhan

"Cháu sẽ hỏi ý nó"

Cứ cuối tuần, Cách Lạp lại tới Tần gia một chuyến, đôi khi sẽ ở thêm một hai ngày. Trải qua quãng thời gian chung sống, quan hệ của nó và Tần Nhiên rõ ràng đã thân thiết hơn nhiều, đối với cách xưng hô với Tần Nhiên, từ 'Này' đã được đổi thành 'Ba'

Bà Tần cũng không có ý kiến gì với câu nói này của cô.

Tần Nhiên tiễn cô tới thang máy.

Đồng Nhan

"Tới đây thôi, Chính Dương đang ở bên dưới, sẽ không có chuyện gì đâu"

Tần Nhiên cười nhạt

"Ừ"

Ánh mắt của anh vội vàng xẹt qua bụng bầu của cô, sau đó gương mặt khẽ buồn bã.

"Lúc đứa bé ra đời, tôi sẽ bảo Cách Lạp đưa quà tới cho bọn em"

"Cảm ơn"

"Đừng khách sáo"

"Hẹn gặp lại"

"Tạm biệt..."

"À đúng rồi..."

"Sao?"

"Em hỏi Cách Lạp xem chủ nhật nó muốn đi chơi đâu, tôi sẽ dẫn nó đi"

"Tôi sẽ hỏi"

"Cảm ơn..."

Đồng Nhan cười, thang máy dừng lại, cửa mở ra, sau khi cô bước vào thì cửa đóng lại.

Thời gian đúng là thần kỳ, năm ngoái, Tần Nhiên còn đứng ở cửa thang máy bóp chặt tay cô, nét mặt châm biếm. Vậy mà bây giờ, cô và anh đã thản nhiên đứng cạnh nhau, tâm trạng khá tốt, có lẽ còn có thể chào hỏi nhau một câu.

Trong thang máy có một cái gương lớn, sắc mặt cô hiện lên trong gương rất tốt, khuôn mặt toát ra vẻ dịu dàng của phụ nữ mang thai, đôi mắt đẹp mơ hồ rất có thần thái, có thể thấy được hiện tại cô sống rất hạnh phúc.

Thực sự rất tốt....cuộc sống êm đềm, năm tháng bình yên.

Tần Nhiên đứng trước cửa sổ, đứng từ chỗ này anh vừa vặn có thể trông thấy con đường trước cửa bệnh viện.

Ven đường có một người đàn ông tuấn tú, trẻ đẹp cẩn thận đỡ một người phụ nữ có thai lên xe. Có lẽ người đàn ông ấy kể chuyện gì buồn cười khiến khóc mắt người phụ nữ xéch lên, nét mặt vui vẻ....

"Nhiên nhi, con cũng nên buông tay thôi..."

Bà Tần thở dài, nói với người đàn ông đứng trước cửa sổ

Tần Nhiên quay người lại, nét mặt uể oải

"Thế này là tốt rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bi Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Phiên ngoại : Đồng Nhan 4

Phòng sinh.

"Trác Chính Dương, anh ra ngoài cho em"

Trên bàn mổ, một người phụ nữ chờ sinh đang nói đùa với một người đàn ông đứng đối diện, mồ hôi ướt đầm bộ quần áo mổ, cơ thể cô khẽ căng lên, nét mặt không hề tốt.

Trác Chính Dương không câu, vẫn cười với cô, dùng khăn ướt lau mồ hôi trên trán cô

"Bác sĩ đã đồng ý cho anh vào sinh với em rồi, em đừng cướp đoạt quyền lợi của anh nhé"

Đồng Nhan tức tới nổi lạc cả giọng

"Anh đứng trước mặt sẽ làm em hoảng, anh như thế sao em có thể sinh được...."

"A~~~~"

Lại một cơn đau, Đồng Nhan vừa tròn mắt nhìn gương mặt cuồng cuồng của Trác Chính Dương, vừa phối hợp với bác sĩ.

"Trác Chính Dương, anh ra ngoài cho em!"

Mỗi lần cơn đau ập đến, Đồng Nhan lại quát lên một câu

Trác Chính Dương cũng không thèm quan tâm, một tay kéo cô, một tay lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên gương mặt cô

"A~~~~"

"A~~~~ Trác Chính Dương~~~~"

"..."

"Oa..oa oa...."

Bác sĩ bế một đứa bé giao cho y tá.

"Nữ, 2 giờ 38 phút rạng sáng, khỏe mạnh..."

Hộ sĩ Lý ghi vào hồ sơ của đứa trẻ, nét mặt lộ ra sự hưng phấn, cô là hộ sĩ khoa phụ sản nổi tiếng quốc tế, từ ba tháng trước cô đã được Trác gia mời từ Đức về, cô chăm sóc cô gái này khá lâu rồi, dù chỉ mới ba tháng nhưng cô cũng có cảm tình với cô gái này, hiện tại cô ấy có thể thuận lợi sinh đẻ, dù với tư cách hộ lý hay bạn bè, cô cũng cảm thấy vô cùng vui sướng.

Trác Chính Dương chưa vội đi tới nhìn bé gái trong tay cô y tá, toàn bộ tâm tư của anh vẫn tập trung vào Đồng Nhan đang tiếp tục sinh đứa tiếp theo.

"Nhan Nhan, em giỏi lắm..."

Anh cầm lấy tay Đồng Nhan

"Nhan Nhan, cố lên....còn một đứa nữa...."

"Cố lên? Anh có phải sinh đâu....a A~~~~~"

"A~~~~~"

Tim Trác Chính Dương như bị dao cứa, anh chỉ hận không thể lôi đứa bé trong bụng cô ra ngay lập tức

"Tiểu tử chết tiệt này, sao còn chưa ra"

"A~~~~"

Tận 5 phút sau.

"A~~~~"

"Oa ...oa...oa...."

Tiếng trẻ sơ sinh khóc vang lên như sấm.

Có lẽ tâm linh tương thông, bé gái cũng khóc theo.

Tiếng khóc của hai đứa bé cực kỳ giống bản giao hưởng hài hòa, kẻ xướng người họa.

Đồng Nhan đã kiệt sức, tùy ý để Trác Chính Dương giúp cô lau chùi.

"Hai cục cưng rất khỏe mạnh"

Anh nói

Đồng Nhan

"Anh đã nhìn con rồi sao?"

"Chưa"

"Sao....anh chưa nhìn?"

Con người xinh đẹp của Trác Chính Dương ẩn chứa ý cười, anh cầm tay Đồng Nhan, ngửa ngáy đến tột cùng

"Vợ là lớn nhất, anh muốn ở lại bên cạnh vợ"

Dừng lại một chút, rồi anh thu lại biểu tình

"Ba, mẹ, Cách Lạp, Trình Mai Mai đều ở bên đó, có lẽ anh đi cũng không chen vào được"

Trong lòng Đồng Nhan thấy ấm áp, khóe miệng cô khẽ cong lên.

Chợt, cô nhớ tới một vấn đề

"Vừa rồi, lúc sinh con có phải trông em xấu lắm không?"

Trác Chính Dương mỉm cười

"Vừa nãy em bắt anh ngoài có phải vì nguyên nhân này hay không?"

Đồng Nhan đỏ mặt

"Dùng, em mà lại là loại phụ nữ nông cạn đó sao?"

Cơ thể cô mệt mỏi, nhưng cũng không ảnh hưởng tới dáng vẻ kiêu ngạo khi nói chuyện của cô

Trác Chính Dương cũng chiều gạt một lọn tóc ẩm ướt trên trán cô ra

"Bà xã đại nhân sao có thể là người nông cạn được, anh không muốn làm một ông chồng nông cạn theo đâu"

Đồng Nhan đắc ý cười.

Khi Đồng Nhan hoài thai 8 tháng, ông Trác đã đặt tên cho 2 bé rồi, bé gái gọi là Trác Nguyệt, bé trai gọi là Trác Hạo.

"Nhan Nhan...Sao bây giờ, Tiểu Hạo Hạo tè rồi..."

Về mặt Trình Mai Mai như đưa đám

Đồng Nhan nửa nằm nửa ngồi trên giường, uống canh gà cách thủy bà Trác mang tới

"Thay tã chưa?"

Trình Mai Mai cúi đầu, nhìn thân dưới của bé

"Chưa...."

"Gọi Trác Chính Dương tới đi, anh ấy sẽ thay cho bé"

Sau khi Trác Chính Dương thay tã cho con trai xong, sau đó lại chơi đùa với con gái, anh nói với Đồng Nhan

"Con gái của chúng ta giống anh thật đấy, xinh quá"

Haiz, đúng là người đàn ông tự luyến.

Trình Mai Mai ngồi chồm hổm bên cạnh, bắt bình thay cho bé trai

"Trác Chính Dương, tư tưởng trọng nữ khinh nam của anh rất nghiêm trọng nhé"

Trác Chính Dương

"Con gái là chiếc áo bông bé nhỏ của cha"

Trình Mai Mai

"Áo bông con khi, căn bản là có chuyện mờ ám ở đây nhé, người xưa có câu: Con gái là người tình kiếp trước của ba.....kiếp này không phải là muốn nói lại tình xưa hay sao?"

Trác Chính Dương "..."

Đồng Nhan "..."

Trác Nguyệt "..."

---Ngoại truyện hoàn---

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Bi Kịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.